

हिन्दुस्तानी एकेडेमी, पुस्तकालय
इलाहाबाद

वर्ग संख्या.....

पुस्तक संख्या.....

क्रम संख्या-

بسم الله الرحمن الرحيم
صلى الله عليه وسلم
عبد الله بن عبد المطلب
محمد بن عبد الله بن عبد المطلب
محمد بن عبد الله بن عبد المطلب

محمد بن عبد الله بن عبد المطلب
محمد بن عبد الله بن عبد المطلب
محمد بن عبد الله بن عبد المطلب
محمد بن عبد الله بن عبد المطلب

محمد بن عبد الله بن عبد المطلب
محمد بن عبد الله بن عبد المطلب
محمد بن عبد الله بن عبد المطلب
محمد بن عبد الله بن عبد المطلب

محمد بن عبد الله بن عبد المطلب
محمد بن عبد الله بن عبد المطلب
محمد بن عبد الله بن عبد المطلب
محمد بن عبد الله بن عبد المطلب

اطلاع اس مطبع میں ہر علم و فن کا ذخیرہ سلسلہ دار کتب فروخت کے لیے موجود جسکی ضرورت
مطلوبہ ہر شائقین کو چھاپہ خانہ مل سکتی ہے ہر جیسے معاینہ سائنس و اصلی حال کتب معلوم ہو سکتے
ہیں قیمت بھی ارزان ہے اس کتاب کے ٹیبل پریس کے تین صفحہ جو سادہ ہیں بعض کتب بگڑاؤں میں
و تصانیف وغیرہ پر کڑی نظر نہ لگے جس فن کی سبک ہے اور بھی کتب موجودہ خانہ سے قدر دانوں کو آگاہی ہو

کلیات و اوامین و قصائد -
کلیات حضرت شمس الدین تبریزی

فقد سئل اصداد دیگر است یا نه؟ عاقل و عاشق و بیاد دیگر است
 اما این صوفیان صافی مغرب و در میان من مشرب و حال
 صوفی قلب و در میان من هم نشان و تحقیق و کمال من

جامعہ طہیبت اور کسان میں از خود ننگان
خودی اور کسان میں شہید ننگان جان سہری اور کسان

از خرد و از پرستان عشق او که کمان بین کمان عشق
و کمان بین گرم و آن جادو حقیقت او که کمان بین

کے لیے جو کہیں کہیں اور وہاں کے خلیفہ تھے
کے لیے جو کہیں کہیں اور وہاں کے خلیفہ تھے

و گویا که در آن مقامی که در میان دو عالم است
و گویا که در آن مقامی که در میان دو عالم است

ہر ایک کی ایک ایک گلیاں
وہی ہیں جو ہیں بنائے

یہاں تک پہنچانے میں منع سے جان بچا کر
کہ آخر تک ہر صوفی کا مقصد یہ ہے کہ

بیاغ عجم عشق سے ارادہ عشق نہ لگاد کہ من میں کجا
ان دور و ناریں پیغمبر و دیو جانی و اے پھولوں کے
الہام سے سدا ہمارے دل و انداز کی کہلے اور کچھ
دل گزشتہ تھے ہیں۔

سید جان و ملا محمد حسین بهر تران سبک بود و بسیار مین
مهر و عشق در ذوق عاشقان جاوید برادر مجربان

الزبد السالكين طالع الشمس في الثامن عشر من الشهر
من شهر ربيع الثامن من سنة ١٢٠٠

یہودیوں کی آمد، یہودیوں کا شہر، عالم بیطوطہ حاکمین
تسلیم، یہودیوں کی آمد، یہودیوں کا شہر، عالم بیطوطہ حاکمین

شیراز کے شہر میں ایک اور بزرگ عالم مولانا پاک
نور اللغات کے نام سے مشہور ہیں۔

شیرت عشق و محبت کی تسکون دہ کارید کا وہ پستان زمین ہے
 کا استیاق فاحشگان سروانفاسم پاک کا طوق گلو ہے

بیم عشق شانی مطایف و قصص حکیم

نقصان انساب طبع و دیوان فصاحت بیت قصیده و لائیت طبع غنائ و لید سیرت

از مرآت سنجی و انبیا و انصاف کل همیشه بهار گلستان برین سنا عیدیم و طبع مناجات و خلدن

در طبع نامی مشی نوک و طبع منجم و احسان

الفی از میکرده چشم که بیا کشید
از غبار یک پری در نظرش جلوه نمود
هر نفس قافله سوز و گداز می آید
که تا حوصله بر نوح و فغانش نرسد
گشت جان سختی شیشه زان عالمگیر
در نوحه بیستم از شوخی جولان
ریشک بیارنگاه تو بسیار دم آمد
شوخی لذت بیداد تو بیدارم کرد
گردا هست همه در دیده آینه نشسته
وادی آناه ترسان گرد و کدورت خیزد
چقدر ناپیشانی گفتار کشد
سی در کار جهان شیشه بجا رادد
سال مهوری عالم ز جهان بیرونست
چار موج خضر است این چار را در کاست
خاک یک صفت شکن لشکر خور و زرقا
با دیک بیک بسکیر دیا رعدم است
آب یکسورق فقره ایجا دست
خضمی آتش سوزنده بخود خوار گیر
بست دل خس و غارتنا شمرست با

که میخانه و دست غزال ز صحرای
که چند نفس از خواب سر میسبیا
نبیه در گوش نه شعله زان آینه
ریخت تا عریه در دهن دل شکفت
بلج از آینه گرفتیم حسرت را از جا
اشطرب نفس از پشت غبارم بیدار
رگ هستی ز دم از شتر مرگان فنا
خون خوابیده شد آتش ستم و آله بیا
ریشک چون نخور شیشه زان خون حلا
میشوم در ره بیابانی دل ناپیدا
گر فراطون شود از وضع جهان نفی
می صحت ندر پشته شاهی بگیا
داغ تعبیر شود خواب پریشانها
کشته کس نبرد صفر و بحر دنیا
که درین معرکه مباد دهد گرد بقا
که نفس سوخته در زمره خوف و جا
کرد تقدیر نوک مستلم موج آتش
که جهان سوز و زشتی دیوان قصه
منع روح تو بگلزار بقا نغمه سرا

گرد بر ساقی رحمت قدحی بکشد
 چه قدر صورت ارباب یا برگردد
 همچو شیطان همه رسوایی تدبیر و حل
 جمله از وسوسه حرص و میل زندانی
 همچو سوسن در لاف سخن محسن زان
 چشم آگاهی شان زشت تر آینه
 چون نیند زبان گوشه ان پند
 گزینان کند شود گاه بیان تنه
 همه در زرد غل و او بدل نمیدانند
 همه اگر دره دیو کشد سر به چشم
 چشم بد و در عجب قاتل زنگین است
 هر چه خواهد بشود یا سلامت باشد
 قاسم بدستی و دشمنی می باید
 بت و چنانچه کجا بود که از شوخی نه
 گرمی خوی تو یک حسن بهار نشین است
 سبزه ات ست گلست شوخ بهار غنچه
 شوخیت میکشد از غنچه قصور گلاب
 حسن گل بود وفا جو که میان من تو
 باغبان چمن شعله بے پروا نیست

شنبه است م سیر خیابان فتنه
 که کند جلوه آینه عقبه دنیا
 همچو غولان همه صحرایی تدبیر و حل
 همه از سلسله طول المل سبب بریا
 همچو الکن همه در صدق بیان عین خطا
 ثره کاهی شان عیب اکاه ریا
 تا شوند از شر عیب کسان ذله ریا
 خیمت احباب ترا شد ز سوهان عصا
 مهره و تخته این طائفه تسبیح در دا
 گرد و شان بنظر شاه دنیا ریا
 مفت درو که شود در نهان بایست
 دل یوانه ام انکاشه معجزه دیا
 من کجا ز فرشته شکر و شکایت کجا
 شد منم خانه دردت دل ارباب وفا
 دل چراغان تم دیده گلستان جفا
 لے سراپا سر و سامان من میرزا
 چه شود ساده دلم گز نشود شکوه سزا
 قاصد از نهان شوق سالی بودیا
 کند اندک خلایق خاشاک ریا

گریه سوخته و خنده افترده بکست
 عشق بیاب و وفا عجز و حیرت بکست
 هر چند دولت انداخته بی نصبت
 ایقدر کینه ز حد بردن دانگ با د
 شکوه برون از حق خواب چو بخت
 چشم بد و در پند گل تشنه بکست
 شکوه بخت بی اختیارم بکست
 ای ایمان در جان عجز شاد بکست
 شاه مردان که عجز بخت بکست
 خوار بیکه خدایان بکشت بکست
 از نقش اگر از حق خط بکشد
 هیچ پوشید ز خدام و دشمن بکست
 شمع در روانه گل و بلبل تو حید بکست
 اگر نه بکبر ولایت عین آرا بکست
 اگر کشد ساغری از سبکه عرفان
 اگر کند بوی گل از پیشش بکشت
 مرغ تیرش چو بیجا شود آتش بر د
 بسکه در معرکه آتش ز ما ز بیم خطر
 هر که از بسکه بر امان شکاف اندازد

عقد مر جان خفت باو بیکش خویا
 ناز مغرور و دانگست و ستم بی بویا
 ما گرفتیم سر پای همه جرم و خطا
 ایقدر رجور و جفا کردن دانگ با ما
 میزند جوش نه بسته بخار سودا
 دیرست ام و فنا نام خدا نام خدا
 جرعه ده که لشکر اند شوم و حل
 گز و لش گشتن تو صید بردن شو و فنا
 اگر از مرد بود و حاکم زاید خدشا
 کرده بر گوهر گیسوم خدایت با
 تنهای بشکر خنده فرو شد حلقه
 به قیامت ز رخورشید دهد بند قبا
 در جهان زارنده خود قبله و خود قبله
 دخی معانی نبوت نه سر و کلاه
 کم کند خضر ره جو صله و مهر و مهر
 شرک سجاده تقوی بکند در دریا
 خدا فقرارش چو بدش شو و آتش کشت
 طائر مرگ کند در نفس تن ما و
 چاک هسته بید و ناگر بیان فنا

گل منب برق نرادی که غبار را
 فرو برجم زونی گرد جهان میگردد
 چمن جلوه گش غیرت تمامه چین
 میطید بر آخر دست اقبال مست
 غره گره سمنش که بگل ارس اند
 چون کند بال شفا کشد آهوی کند
 اگر تر عشق از برق نگاه مخون
 می جد چشم رکابش چونک غمی بین
 از ریش جلوه رنگین چو غبار انگیز
 کفش لبکه زگل باج نراکت گیرد
 لاله بر بنره کمر غنی فضل یوسن گوش
 ای فلک سیر قمر جبهه که از شوشه نا
 گشته از تیرگی در طوبت خاک لرب
 شعله پر دار تدرو که غبار ره تو
 باغ جولان ابرق و شر سبل و گل
 شعله از سنگ گل از رنگ و سح آری
 چند آینه که فضل تو سازد خوشید
 بقدر ز غمره سنگ کنه میجو سیر
 نابود برگ خزان شعله گلخن از روز

داده آینه اقبال سکند یصفا
 صفت شوقی که شد در نقش تو
 ناله نقش شمس تبسلا آهوی خطا
 میسر داری ب نظاره چشم قضا
 که ز گل طبل بشارت زره بر باجم
 چون کند گرم عنانی ز نقش هوا
 شوختر جلوه اش از گردش چشم لیل
 میسر دبال شتابش چو کند قطع شیا
 چمن شهر طاوس شود بال جا
 لاله سان داغ نماید ملاقات هوا
 برق تک یل عنان ابر سفر شیا
 برق جولان شده در شفق رنگ شیا
 کرده از نرم روی ز سحر شیا
 شسته در چشم غزالان خست و خطا
 خلد ز قمار چشم و گل آب و خطا
 چون نیت ز دست باز دو عالم خطا
 گیر دار مقدم شه چشم رکابت خطا
 زخم از صدق نفس در سینه امان
 تا بود برگ گل آینه بخش خطا

از گلی مرغ تو دل لیل تو رفیق نوا بیکر گاهی بد خواه ترا کاهه ریا ای تو زنده دو عالم چو لیل جان که قوی نایب حسان آور دوسرا بخشش عفو و کرم حشمت اسنان عطا	از شنای تو زبان طوطی محید پر تو افکار تابنده دوزخ جاوید گمبه مسند ملک قبضه حاجات در دارم از رحمت چشم دوزخ شمش نام نیک اثر تو به و ایمان در
--	--

تنبی بر کدم ریز که گلزار کنم
حشر را ادکل اخلاص تو رفیق خدا

باده گلگون پیش ساقی مونس بنجه خورشید را سایه گل شد فنا لاله زیلان رنگ شمع طمع قبا جلوه رنگین گل حلقه دام بلا ریگ بیابان چو دل آینه دار فنا آینه خاک شد ساغر گیت نما آب هوا جذا نشو و نما مر حبا کرد هوا گلستان لیل رنگین نوا خط شاعی کند سهر چو زین گیا شوخ برک سمن جلوه پردانها سبزه و سر و چین چشمه آب دها غنیه شمع مست در چین جوریا	خنده گل به زبان جلوه سحر شستا بسکه ز گلشن رسید موج رطوبت با سرو زیا قوت گل ترک مرصع کمر بال تمدد هوا زینت فراق باغ خاک گلستان چو روح مجره پیکر بسکه ز فیض هوا رنگ لطافت گرفت باغ پر یخانه شد حوصله دیوانه شد تمری از آغوش سرو ناله غنا کشید نیست عجب که بهار انگر خوشیدا لاله بصحن چمن شمع مرصع لکن جوش گل دیا سمن نایب ساقی و جام از زمره نتوان منفعت از غم حسرت
---	--

مستی سیر و بہار پریدہ عنانم زلفت
 بادہ گل بے خار عیش گستان سر
 ساتی تحلیف مست باد و رخسار
 بسکہ طراوت چکید از گل ابر بہار
 سبزہ سیراب موج نسخہ عمر ابد
 نشو و نما جلوہ گرد و شبنم و شبنال
 میکشم از دو دہل سر نہ بیگانگی
 عشوہ مہمور را چشمت گس شراب
 سبزہ طاوس شد سایہ دیوار باغ
 آتش بید و گل سوخت لب از خندان
 ہی رحمت خوش نشین نقش طربای ما
 خویو الفت گداز نماز تو و دشمن آواز
 شوخی راز و نیاز محرم راز ہمہ
 شورش بحر جنون قافلہ بیخ خون
 مے جاوید را سہ بہ تاز تو کرد
 جلوہ میاد عشق دہ غبارم بیاد
 عمر اید مے چکید از دم تیغ ستم
 شد برہ انتظار دل ز طہیدن غبار
 ورہ آوارگی منزل آرامیت

چون نشود بخیر زمرہ مطلع سر
 سرورستی کند تکیہ بدوش ہوا
 بادہ مخور دن تہم تو بہ شکستن خطا
 ذرہ لبت شہنشاہ قطرہ بحر ہوا
 دیدہ ز خاک چمن جلوہ آب بقا
 فیض شگفتن رسا مال بیاں صبا
 تانگے مے کنم بانگے آشنا
 کشتہ اندوہ راخذہ گل خونہا
 لکہ شد از عکس گل جلوہ نگین سا
 دوخت با ندای باغ شعلہ قبا رسا
 کشتہ چہمت نگہ بندہ شربت حیا
 صلح تو دیر آشتی جنگ تو زود آشنا
 غم محبت دراز شدہ الفت رسا
 مرحلہ عشق تو سلسلہ شوق پا
 آنکہ ز حیرت کشید چشم مرا طویلا
 گردش چشم غزال حلقہ دام وفا
 حلقہ فراق عشق موجب آب بقا
 چند خور و از کس وعدہ فریب
 کوشش بیوہ چند در گرد و پا

درین برگی گل نعلینت مریخ و ثنا داد و زاسای خویش خلعتش خدا پرتو صبح ابد از افق استدا باز پسین دم شود سبزه آلبینا دانه گوهر بر دمو رازین آسما خاک لبر می کند سایه بال سما بلبل عیش کلیم سایه خارش عصا توتنه عمر ابد چنان بدوش فنا خون محبت هر حاصل سستی سبا شوکت فقور او دولت بی منتها نیجه توفیق او سایه دست خدا سلسله جنیان شوق سلسله انبیا تیغ سخن می کند لفظ از مغفله صبح بهار عدم شام خزان فنا	در چنین اعتقاد مشت نوای کسم صبح امام امم شاه نجف کز شرف آنکه بجا ک درش کرد و جبین آشنا دل جهان کنده را از دم جانشین رشته آبکش جو صله پرداز آرز خلعت فرخندگی پرتو غرید او سبزه انبیا سبزه گلزار او در ره اخلاص و مائه حضرت بی غم مه راوی گل اخلاص جرات منصور او باده بی درد سر باز روی توحید او قوت شرع رسول دوره غرید را صبح طواف درش بر صفت ذوالفقار پارس بان لا آرز تخم نمایان او چه پیر خشان او
--	---

دشمن دهنده را گلشن دوزخ شکار

خضم جگر تشنه را شعله کوثر نما

چکد از شیشه دل خون خارا محبت کش اگر یار است اگر آرا چه کم دارد ز حسرتها و عنها	تخل گر شود اندیشه زسا جرات کوش اگر جانست اگر دل میرس از وحشت آباد دل من
--	---

نگہ در دیدہ چون موی بر آتش
 بر آشکم شسته الفت رویا باب
 نمی فہم غم از شادی می از خون
 تنم خار کے طیان در بچہ خون
 ز غم خندہ گل میزند جوش
 بر افکن پرده از رخ بے محابا
 خس و خاشاک صحرا لعل خشتان
 سر و موج طوفان می سرایم
 رگ زنجیر سودا سے کشایم
 گلستانم نیارم جوش و جدت
 ز غیبت ناز با چون شعلہ سرش
 چہ گریانم چہ حیرانم چہ چندان
 ز وحشت باج میگیرد گاہست
 تحمل میدد از باغ زخم
 تبسم می چکد از جوش آشکم
 ز گردم فتنہ خواهد بست ز نار
 پریشانی نہ بیند زلف مشکین
 ادب آئینہ دار جزم حیرت
 سخن عصمت سرای غلویت

نفس در سینہ چون خار کے صحرا
 ز آہم بستہ وحشت بال غنفتا
 نمیدانم لب از سحر سر از پیا
 دلم سیلے روان بر روی دیا
 داغم خشک دل خون ہچو مینا
 یکے کن وعدہ امر و نذر ودا
 صفت آراگریہ مستانہ ما
 غبار راہ اشکم جوشش دریا
 بخون غلط رہا از رشک صحرا
 گل آئینہ در باغ تماشا
 ز قدرت فتنہا چون سر در عینا
 چہ بیابا کی چہ رعنائی چہ بیابا
 دل دارم زیارت گاہ غنقا
 ونداسے خجرت جان تنہا
 شکار خندہ ات شور و نمکسا
 ز حنا کم سرمہ خواهد گشت بینا
 پیشانی ندانم پیشہ شمشلا
 نگہ در دیدہ میسر و دغا شا
 کہ بہان میگویم از منے انشا

و منو ساید زبان از آب کوثر
چراغ عصمت افروزی که نورش
بهار رحمت جوش که بخشید
ز قدرش ست در ناز و دما بمحشر
صدق دل گوهر پاک اعتقاد
شبتان چراغ حق شد
چمن آئینه دار عصمت اوست
حیا گر یاد اومی کرد میشت
ادب گز نام او میر می جبت
ز شرمش سایه فرگان ساج
ولی را نور ایمانش علی پوش
فلک فاقوس و قدر او چراغ است
زمین گردون رایش قنابلست
سر اسر نور گردون آفتابی
یکایک باز و حدت انتخابی
نواز شهاب نور شدید شهاب
غلام کمترین اقبال یون
عبار دور که رفعت جنابش
طواف بارگاه و دین اسبش

سراید بچو زهره مع زهره
بود در پرده صبح عالم آرا
ز برگ غنچ عصمت راحیلها
ز نامش نام بالذات بقدر
ز تیغ تبارش اشک بینا
ز فانوس دشن فردوس فردا
بهار شمع چشمان نقش دیبا
عبار یوسف آد چشم زحیف
غزال الفت محبت و لیلیا
کشد میل حیا در چشم بینا
نبی را دامن پاکش مصلّا
نمیوزد ز شرم این شعله رسوا
نمیگردد ز عصمت عالم آرا
ز عصمت سجودش چون ذره پیدا
ز شمع خلوتش اندیشه فرسا
ز دامن پاکش آئینه پیرا
کثیر کمترین قدرش زلفینا
ریاض و دریا فروید سس اعلا
صلوة من او اها صارا لقا

وجد ناکعبتہ یا معشر ابحن
 نبوت مشرقا پر تو اما
 خطایم کردہ رخصت بگویم
 سر شکم کردہ فرصت بیالم
 ولے دارم ز شوخیایں امرو
 غمے دارم ز نافرمانی نفس
 ملامت خانہ ویران ساز امید
 سر در زم عیشم ناپاس
 نفس بے حضرت آئینہ طوطی
 نم عصیان محیط شعلہ خیریت
 گناہ از موبویم بک زد جوش
 گل باغ فراموشی نگاہم
 کلید قفل بنیرایں نہالم
 بر اشکم خون روان گلشن گلشن
 نمک دزدیدہ ام فانوس مسجد
 خجالت بحر و غم سیلاب من موج
 گراختانی ز شوخیم پاس در گل
 سخن بر لب جراحت زار افسوس
 گناہم را پیشمانے موکل

امرنا ربنا صلوا علیہ
 زہے جاروب را بہت نفرت
 جراحت دیدہ حرفی شعلہ انشا
 سخن آغشتہ راجی سرت افزا
 مصیبت خانہ امرو فرستہ
 فزون آرزوے حرص بجا
 ندامت مصلحت بین متنا
 نواسے شکر و صلح حرف بجا
 زبان بے منت اندیشہ گویا
 خم در آتش از آشوب دریا
 چو گوہر آب شد خوںم بر اعضا
 خجالت تابکے از حشمت بینا
 چہ گویم چند ازین ناگفتنیہا
 ز کہ ہم دل روان صحرا بھرا
 نفس در سینہ ام ز نار تر سا
 گنہ گرداب و جرات بی محابا
 تہ کاری ز عزم باد پیا
 تا سفت ز خمے تیغ مدارا
 دما عنہم را پریشانی مہلا

ننان از هرزه گردید بادین باغ
نذاست بر چراغ گشته مصر
غبارم میبرد و در باد افسوس
جگر از زخم شمشیر زنده است
ننان از گرم غویها غفلت
نه قوم قول کنی کردار کردار
کدورت خانه بیخه خاطرین
سلمان کافوم کافر سلطان
نه با گل الفتسم گیرانه باخار
سر ایاچ بر هم ای نوز شفاست
کریه بهره از خوان دنیا
دلت آئینه مطلب روانی
شفاعت پرده دارت ددو عالم
گل آتش گل زخم کل داغ

پشیمانی دوچار کس مبادا
درین غفلت بروز آورده شبها
ملاست تندخو دل ناشکیبا
نفس اگر ده گلزار تماشا
ایمان از خام سوزیهای سود
چه سازم آه زین شرمنده گریها
سواد عظم اندوه جیبا
نه دینم رونق دارنده دنیا
نفس سوبان ترا ز اعدا احتیاج
سر اسر در دم اس جان مدا
شفیع قطره از جام عقبا
تو میدانی دیگر ناگفتنیها
مبادا سایه ات کم از سربا
چمن پیدر بهار عمر اعدا

ایسر بے سرو سامان کلمات

سرد و زهره شد درین زلف

نابکی از سر گرانها سچرخ بیوفا
چند در دل بشکنم پیکان زهر آلود غم
میشوم پامال محنت اگر نگیرد درین

مرکز سرگشتگی باشم چو رنگ آسپا
تا بکے در سینه دوزم کاوش خار جفا
آفتاب اوج شاهی سایه لطف خا

وهر آینه شایسته صفی کنیم او
ن شهنشای بلند اختر که از روی قد
ن فلک قدریکه از بهر شرف هر صبح و شام
نیان پوشد بعدت از پر پروانه
کے شود راضی بغیر از شمت اسکندر
رفشان ندید گریانش ز طوق بند
تش دفعه ندادی گر کافاش رنگین
بکه با پیکان بود دمسازیدار یک دست
میتواند دافینض قطره ابر گفت
لرموای بر سر بدخواست افتد چون جنا
از پشت ننگت سحر دریای غضب
بزم پر شور جهان از بس عدلت آرمید
ایک بر آیات غمت بهر تنج جهان
گر ز دریا خط فرمان غمت بگذرد
هر الوانت که رشک آسمان بقمست
انچنان بر باد دادی گرد ویرانه نیست
تا که منع می کشی فرمود عدلت بیدر
شمنه بمنعت ز غر بربیشه افلاک سنگ
سایه ایوان جنت جنت الماداعی عشق

بوس گل بیرون نیار و از چمن باد
شاهباز همتش را ننگ از صید هما
آفتاب آرد و خاک آستانش التجا
گاه از عدل تو خجسته میکش بر کمر
چون کند در یوزه از خیل غلامانست
دشمنه بر پهلوی حضرت میند بند
دهر میگردد بر کاست جو حصم از دما
بادل سنگین عدویت جذب آتنا
خار را در کام آتش یک چمن و تما
هستیش را میدهد تحریک بر باد هوا
جو هر فولاد تیغ چمن ابروی قضا
بشکند چون شیشه گردل از نوای صدا
آیت نصر من الله زورقم کلک قضا
سبح طوفان می نند زنجیر بر پا صبا
از چارار کان ستو مناساخت معمار
جز دل حصمت بر آستان چنجا
جام عیش لاله را بر سنگ خارا و صبا
گر کشد یک صبحدم خورشید ساغر بر ملا
آستان درو مندا قه را دارا شفا

از طلب فارغ بود سائل نرایت عجیب کرده جابر کجا گیا ہی بود در عالم نهان کام بخشا از شنایت شد ز بانم کامگار مسند گل تا نهد در باغ سلطان ببا تاج و مسند را ز فر شایست زیندگی	از لب موش می نمود حدیث دعا بسکه از ابر سخایت میچکد آب بقا شکایت این نعمت نباشد چون دعا بپایا تا چراغ لاله روغن گیرد از باد صبا بزم دولت را ز شمع نور آفتاب خدایا
--	--

پایه دولت ز جایت بر فلک کرسی نشین
حشمت را غبار آستان طویا

نشدمی هوا تر ساغر آفتاب چون نشاء در دجام تر ساغر آینه گرد اگر بهار سوا تیو شعله تاب روز و شمع زیاد تو رنگین بهار بود گلده بند جلوه بگلزار می رود در نزد آرزو تو نقش مراد در گلستان کو تیو چون گل خوش طبع حسن پرست بزم تو چشم ستاره دو گشتم غبار راه تو روشن چراغ من مست گدا ز ردل بی افتقات دست مست و سایه دیوار کو تیو سرگشته نگاه که شد جرم آسمان	ریزد بجام تشنه لبی کوثر آفتاب چون ذره گر دراه ترا گوهر آفتاب چون گل بزم سایه کشد ساغر آفتاب خون در جگر ستاره دول ز برفنا خرمن کنید بر سر یکدیگر آفتاب بیرون بزم مهره ازین شش آفتاب کز بهر بنی گند بستر آفتاب از دور جام یافته پر در بر آفتاب از سایه ام جدا نشود دیگر آفتاب سوز و سینه ذره درین مجمر آفتاب طو مار حیرتم کمشائے در آفتاب پایمال جلوه های که شد در آفتاب
--	---

خون شد دلم بنوخی مرقان چه احتیاج
 گر مانع نظاره نباشد حجاب دوست
 شام ریاض حسرت و صبح بهار درد
 بهستی شمع کاسه سودا اگر آسمان
 در حیرت ز دوست تسلیم نیست
 ترسم ز شرم دعوی شبهای تارن
 پرواز میکند سحر از بال شام من
 بستم بطره دل و شکم بخون شد
 دارد نفس گدازشک اختیار من
 شب سید گاه گریه انجم شکار است
 شام ز فیض دل سحر بال بسته است
 نظاره از حجاب خورشید میشود
 دار شقایق کوی تو بیمار دار کیت
 از مرغزار چرخ رعد چون غزال شوخ
 در پرده جلوه گر کند نور رای تو
 صبح ابد جبین اطاعت کند غبار
 از ذره ذره کوشد دیگر عیان شود
 اگر ساقی بهایکند یا عدل او
 فرد صبح سحر شماران دین او است

از بهر بنی نیک رخ آفتاب
 گرد و رنگ آینه صورتگر آفتاب
 داغ جگر ستاره و چشم تر آفتاب
 عالم طلسم فتنه و امنونگر آفتاب
 دارد هماره ذره زیر پر آفتاب
 دور و در حشر و انکند دفتر آفتاب
 دارد در آتش از نفسم شکر آفتاب
 از تاله برشته کشد گوهر آفتاب
 گاهی بدام سایه طیم گرد آفتاب
 صیاد صبح رنگ بیازد در آفتاب
 دارد و زیر بینه هزار اختر آفتاب
 در سایه که است هماره در آفتاب
 سایه بجهت عدل در دفتر آفتاب
 نگشته صید سایه پیغمبر آفتاب
 گرد و فلک رنگ شفق کینه آفتاب
 گرد و دست سحر باز نشاند بر آفتاب
 گر بر کند بیا لبش ساغر آفتاب
 گرد و خراب ساغر نیلوفر آفتاب
 در شستهای نو کشد گوهر آفتاب

نور خدایت کاتب احکام شریع او	تقدیر غامض صبح ازل سطر آفتاب
گلزار صید سایه خلد آفرین او	در سایه اش چراگشت ساغر آفتاب
بستی محیط فتنه و خط تو نا خدا	طوفان قضا سفینه قدر لنگر آفتاب
عالم بهار آفتاب شریع تو باغبان	شبنم خواب راحت غارتگر آفتاب
از دانه ذره معجز شمس القمر چکد	گیر در اگر نه خنجر تو جوهر آفتاب
سوی شکستگی زنده از خون لعل جوش	بر کوه اگر ز ذره زنده شهر آفتاب
در خطبه نشانی تو چون موم آتش است	گر فی لیل خاره نند منبر آفتاب
در عرصه که به صفت آرائی تضرع	ما ز دغبار تو سن غمت بر آفتاب
بهر کس که بسته دست فلک رکاب	پیچیده است پنجه موی در آفتاب
خوش و جهان چو عرق جبین است	تا به اگر ز لطف تو در محشر آفتاب
بر دوازده لغت تو حد نیست	لے آسمان قدر ترا حیدر آفتاب
ز تم که آشیان بریاض عالم	چون غنچه تاز میضه بر آرد آفتاب
شمس سودین ترا صرصر آسمان	بزم مطیع شریع ترا بحر آفتاب

دارم امید که گشت گناه من

از فیض رحمت تو شود کوثر آفتاب

لرم دارد شوخی هنگامه را با آفتاب	میرد از سایه خود میدود با آفتاب
جوهری از ناز خون دارد دل شد تر	گر کند یک دانه با حسن تو سود آفتاب
دانه آخر در خور رحمت بجائی میرسد	میدهد از مشربستان دل ما آفتاب
دل شکار را بر دگمائی ترا که دویلدن	تیر خیزگان افکند نازش اگر با آفتاب

موج تا محشر در حشت میگزیرد در حد
 از تماشای رخت عالم شعله خانه است
 بجایان دو عالم باده نوحان ترا
 گریه بند و احتیاط عقل دست آسمان
 عشق معشوقست اگر شاطه باشد یکی
 خار عاشق گر نباشد هم بهاری میکند
 هر کرامت بلند افتد سوا بر طلب است
 عالم تجرید را آب و هوای دیگر است
 قبله فلک موکبشای که در گردش
 ناخداست کشتی ایمان امام مقرر
 شب اگر کفر خلاف دین او خوشتر
 نماند باد و دمانش نسبت ایمان دست
 آن دیاللی که از جوهر کره هاست و بد
 یکتیم از سایه امرش نیگر و جدا
 محجود لهما به بزم انتظارش سوختم
 بکه صبح مقدس هر شب زو لهما میدر
 اسی خوشتر آن دولت که در صبح ظهورش
 خاطر آگاه او آئینه وعدت فروغ
 برستی خود و وقت راه انتظارش که دایم

گر صدف از پر تور ویت بدربار آفتاب
 موج دریا آفتاب و خالص آفتاب
 آسمان بزم و شفق تیشیش مینا آفتاب
 بنجی گیر و سایه خار خون با آفتاب
 میشود آئینه در چشم حرا آفتاب
 گل کند در گل چرخ تیغ مآفتاب
 میشود آزادگان نقش بر آفتاب
 سیر دنیا میکند میکند تو شنه آفتاب
 ذره بند خویش از تنگ جاب آفتاب
 آنکه داند حج اکبر نور او را آفتاب
 از دهاگرد و طلوع صبح موسی آفتاب
 در عدد اثنا عشر خوش کرده ما آفتاب
 در نیام صبح صوری تیغ او با آفتاب
 نمی شناسد حد ذات خویش نام آفتاب
 شوق پندار که سر بر زهر جا آفتاب
 سر برادر جاک دود از بام در آفتاب
 در جلو گرد ضعیف مار و دبا آفتاب
 گرد جولا نگاه او سپرخ و ثریا آفتاب
 بعد ازین سر بر زهر دیده ما آفتاب

پر گزند شوشت دشمن هوشیاری کسب	تیغ اذل میزند بر سرق خارا آفتاب
ابر نیسان گفت نزاوش ز دل میبایی	جای گوهر سیکند در جیب دریا آفتاب
کفر سوز دل قوی سانا اظاعت لشکرا	ای فلک اهرایشارت مهیا آفتاب
انتظارت صیقل آئینه اخلاص من	در دل پاک اعتقاد من پیویدا آفتاب
انیک نیک صبح دولت یدان آسمان	میرسد گرد سپاهش دمدم با آفتاب

شبنم اخلاص دست انداز خاکش شد
گر بگیرد روی دنیا زیر دنیا آفتاب

شمشیر عشق را نمک شرم جوهر است	تا اگر ببرد گی نشود خنده ترست
این صیقل و جد صوفی نازش ناس	نیکو از با لال پرشانی ترست
روشنی ز پر تو آواز دکان طلب	آئینه زنده کرده نام سکندر است
شهرت بگرد آبله با غیرسد	عنقای عشق را دل دیوانه شست
کی بوالهوس بمرتبه عشق میرسد	گر جام جم غبار شود جم سکندر است
سوج اجابت از دل جوش میبرد	حشر چشم قبول عادیه ترست
میوزم از خیال قد و جوشیم	گرد خوارم از زیر پرده بهتر است
بیگانگی نخواهنده کتاب نیاز دانا	بحث جنون در سبق عشق و گداز
روشن تر از چراغ دل مالیدنا	ما را چراغ سوخته فرخنده اختر است
نقش دگر صورت موی اشاره است	آئینه دیگرست و دل پاک دیگر است
شناخته مرا چکنم از تو داد و داد	گر خاک میثوم نفسم شعله جوهر است
گر خطبه نیاز نخواهم ز من میبخ	بیگانگی میان من و یار خضر است

<p>دیوانگی غنبار مرا میدید باده ما از تقاضای تو بر سجانه گشته ایم دیگر چگویمیت که بدانی همین بس فریاد ما بداد محو شده که میرسد یک حرف بشنیت ز تعبیر زانها گر شمع قاضی نشاند نه رحمت</p>	<p>اکسیری نشانی ما کیمیا گریست دل چاک دیگرست و نگه جامی بگذا گر گوش فربوش هست خموشی بخور گفتن همه زبان شده و گوشه کار معنی کلیت گر چه عبارت مکرر است خاکم ز خون مشهور پروانه بهتر است</p>
<p>ما را بجز بده دل تو میداد که از در دیش گشته ایم قناعت تو نگذا</p>	
<p>سوغتن هست پرستان فلان بستر است این دل را هرگز آئینه روز نیست برگ بر لب شکست بارش تشنگی گشته رحمت بخدا هم که رسم از گناه صد منت گشته هر کس در خور امید خویش منی بر کس ندارم گر چه خونهای خورم شعله قدر دامن پنهانی چه میداند که هست خاکسوی گشته ما را کیمیا ای رفدگار تو شسته راه و لب را هوای گریس سوختم دل را کنم بخلق روشن آتش یا دطالت در میان گریه کرد آب جلا</p>	<p>عالم آسودگی زیر نگین احمک است هر سر خار نمی چشم ما بهشت دیگر است سایه گل محبت آفتاب محشر است هر سر مو بر تنم سر شوق هیچ کوشش خضر یک عمر ابد شمرنده اسکندر است بچه شیر استخوانم بر زلف جوهر است شوقی پروازش از نگینی بال پرست گر دغاری بر جبین مرد آب گریست ابرماسه پای او را کی چشم تیرست گوهر دریای خاکستر فروغ اخگر است کشتی شوق آرزایان اخطر ز لنگر است</p>

یک هوادار و مزاج گرم و دیر در زنگ
 موهبت قفل بسته دل کلید
 آگه از اختلاط جمع و خیر روزگار
 برق در شست محبت کار باران مسکین
 کرد قیام جنون چندانکه عالم نشد خرا
 از شکستن شد بنای کعبه دلگذاشت
 سینه صافم خصم راز هر شامانی بود
 پاره محبت جگر در جیب دامنش کنید
 اهل دل که انتظار زود فردا میکنند
 گر چه در پرده تحقیق ستابج کار
 شرع اعلیم هویت اشته فرمانروا

شش جبهت از چشم بنیاد یک طلسم سیر
 گوهر فیض بدر مخزن چشم تربت
 بحر و بر یک نسخه غنهای مایه قدرت
 حاصل آتش سیستان خرمین خاکشست
 کتب من غلق را از مریض اولی ترست
 خاک ویرانی ز خون مویهای بهشت
 کینه ما دوست از صندل در دست
 هر که میگردد نهال عشق بازی بی دست
 حق پرستی دیگر و مطلق استی دیگر
 گرو راه شرع شهاب حقیقت را پرست
 شرع در بانی زوین حضرت پیغمبر است

احمد مرسل وکیل مطلق پروردگار

آنکه آب گوهر پاکش زلال گوشت

<p>کوی عشقت اینک می آید غم و جان میرد کوی عشقت اینک درشت طفلان درگاه است کوی عشقت اینک هر شب ملکه و دروگر کوی عشقت اینک بهیمه شرف آب گوهر است کوی عشقت اینک هر جا سایه دیوار کوی عشقت اینک مانند پری خاکش</p>	<p>باد از نیابوی پیراهن بگنجان به یاد عاشق رنگ از روی نگین به دشت ریحان برای خواب مانده از دور دیوار نصیض ابرویان به از دل زاهد خیال حیدر و عثمان به دل زما آب از گهر رنگ زرد خشان به</p>
--	--

کفر چندین سالہ گرمی آید ایمان میبرد	و عشق است اینک زین کو بیک محرم نیست
	کو عشق است اینک ز آید سیر مینوا
مطلعی بر دم بصد معنی غزلخوان میبرد	
دشت حسنت سرودن یادستان میبرد	کردش چشم تو جان از دل زل زجان
صرفنا دیوانہ ام در جنگ طفلان میبرد	نگار ان گلستان شاخا جام جم است
کوہ را موج سرب اینجا بطوفان میبرد	وادی عشقت یاد گیر کہ آفتاب است
آب پیکان گشته مار از میدان میبرد	یاد اگر بدشت عالم را ز منت ناخیم
خوابم از سودا آن زلف پریشان میبرد	کز بالینم قیامت سرب آرد دور نیست
حشر کے افسانہ مارا بیابان میبرد	صبح دیگر در خور این گفتگو پیدا کنند
دشیاں راست از صحرا زندان میبرد	با خیال خوابگاه سایہ ترکان شوخ
زاد خلوت نشین را تا بیابان میبرد	ز فنون و دربارش غمزه طاقت فریب
دست ماکی بعد ازین نام گریان میبرد	سینه چاکے بست آورده تا دامن حشر
شہر تاشہرم بیابان در بیابان میبرد	بذبحے اختیار شو قم از جابرده است
شام از خاک ستم اختر بدمان میبرد	صبح از خاکم گل خورشید بر سر نیزند
دست و پا گم کرده ناموس طبعیان میبرد	تعلہ مرہم کاری داغم چه میدانند گیت
عشق ہر جا میرود مارا اسبان میبرد	ہر طرف روح شہیدان در رکابم میبرد
از خود دم تعبیر این خواب پریشان میبرد	باو جمعیت نمیزاد داغم را چو گل
خضر توفیقش بہرح شاہ مردان میبرد	ر زبان افتادہ نظم در بیابان سخن
مورر ہش نزد اقبال ز سلیمان میبرد	نقرا تا بیید او تا بیدہ بازوی فلک

دانه گوهر بر غم برق کوثر می کند
 نیز برفرق کیوان شیشه خورشید را
 قطره کز دست ادبی آید از سائل یاد
 قطره گوهر محبت جو یا حسم او
 شبنم گلزار غلغل از غیش گاه خلق او
 در شکست شش ز ناکامی فقر کفش
 غنچه پیکان تیر عدل خویش را بقیب
 گوشه ابروی تیغ برق سوزش در صفا
 شش بهمت یک صید گاه بازین بر دانه
 صیقل آئینه دین بمیش همچو دود
 چارار کان در حساب هفت اختر در شام
 برق تنیش چون بفرق خضم گردد شعله
 هم تنه کمتر ملازم هم قدر کمتر غلام
 کام بنشاد او را شاهان ملک چاکر
 روشنائی شمع از افسوده جانان بخرد
 در سرب زندگی اینمگر غفلت دیده را
 در کنار خلوت و حشت نمگیر دست را
 رنگ بیداری بزمیم که تواند دید
 اگر شسته تا بالین راحت الفت شمع را

رشته گراز کفش غم دیده و بهقان میبرد
 گر سر موئی سر از سر حد فرمان میبرد
 چون دوستی بحر و ساحل باطلو فاقان
 چین موج از روی پر آشوب عمان میبرد
 داغ هجران گل از یاد گلستان میبرد
 ذره داد بهمت از خورشید تابان میبرد
 زور بازو دل عاشق شکالان میبرد
 رنگ هستی از رخ فقیر و عاقان میبرد
 کفر اگر عناق شود دانسته کی جان میبرد
 رنگ کفر از روی آتشگاه گلران میبرد
 چرخ اگر در دست یکموز سر فرمان میبرد
 مفت خود میداند آنجا مگر اگر جان میبرد
 چاکر این آستان هم دین هم ایمان میبرد
 عرض حالی میکند ضعفم اگر جان میبرد
 دلکشانی صبح از شام غریبان میبرد
 موکشان هر سوند متهای عصیان میبرد
 در میان کثرتم خواب پریشان میبرد
 آنکه نام دعوی خواب پریشان میبرد
 خواب خوش در ستر خا و غمیلان میبرد

<p>خون گرمی یاران شست نیست چاکم مدام از گرم خونیهای خشم رحم دانه تمام از مهر با نیای خشم از تم حجلت چه شد دریا فرونی میکند برده انداز شکست جمیست خاطر زن بکه عمرست رحم و شفقت موت دیدم دوره پنجم سپندوان یکادی حسیست مهر با نیار سار و دشمنی با میشته سخت میگردد اگر دل یاد ایشان میکند از کام دل گنجی گریه میگردد</p>	<p>عرق خون با دلم گز نام در مان میبرد میگرد از غیر تم گز نام خوشان میبرد می سپرم با دگر بوی بیاران میبرد قطره دارم که آب و می گمان میبرد گفته از طم تاراج عصیان میبرد می سپارد جان دلم گز نام ایشان میبرد ان شان در غره آب و کوهان میبرد آب شان آتش چه آتشه گمان میبرد داغ میبرد و زبان گز نام ایشان میبرد غین یا جان خنده صد لعل میبرد</p>
---	--

آنکه بنیزد هم تو عالم عاقله بیزار تر
 در و دیرین از دلم لطف شد آسان میبرد

<p>دل غنوده که از عالم خبر دارد فراق راز دل سنگ حمی آید بهار عافیت هر که هست غرضت چه خواب دیده که تغییر و گشتیصال اگر قضای جهان سر بسر چمن گرد بنویش اینهمه خورشید دار می تازی چه شد که اینهمه سیاه موج میرقصه</p>	<p>سکندر است که آئینه زیر سر دارد ببا شمی که نه قاعده نه نامه بر دارد اگر غلط کنی بید هم غم دارد کسی که بستر رامت نه نشسته دارد هوای تنگدلی فیض بیشتر دارد که در هوا تو هر ذره مال می بردارد لطیفان دل مطلب گرد دارد</p>
--	--

<p>کیست مرد که فی تیج و فی تبردا بجاک غلطه و خود را کشد که بردا در انبیا نه گیکه گر نقاب بردا</p>	<p>بروز معرکه گفت گو چو گرم شود نه آنکه از دو طرف هر چه بر زمین افتد غرض که صحبت یاران زلفظ معنی بود</p>
<p>اسیر مبداء قیاض عشق شایرم که خاک رعب درش عار از کمر دارد</p>	
<p>بری بسایه هر قصص بال و پر چه شد که کوه دل از تیغ تها کمر که تیشه بکفت از پاره جگر نظر بر زق نه کمتر نه بیشتر دو چار گرد و دو گوید که کج بردا هزار شعل خورشید بیشتر دارد طییدن دلم از سال و مه خبر کلید قفل اثر ناله حسرت که برگ برگ گلش خنده دگر ببام خنخ رود جام و شیشه بردا هوای بیخ گل باغ بولاشد که یاد لعل لبش دهر در جگر تواند از مه و خورشید کوزه بردا شریک صیت شیر یا شکر دار</p>	<p>طییدن دلم از چشم او خبر دارد اگر با منج رسد با هر تن من گیر است دلم بیت قناعت چو غیر کیش است بقدر هر چه رسد برسد تلی شکر باین امید که روزی گم بهت عشق هزار کشته او رونق سحر دارد دو چار عید رنخ میثوم مبارک بکنج خانه مقصود بر دل بهار چاک دل صبح عشرت آباد خوشا کیکه درین مرم بر غم خنجر دوزخ درین بحر که دلم تقرار خلاص است یقین مسند هر نسب المام حسن شوقی که گزیند مصلحت شادوش بر غمت دارد ز الماس سودا خورد</p>

<p>گل یا ضلالت است بهار باغ نبی اگر نه خلق همیشه بود شفاعتیش پیرا مام و پیمبر نسب تمام سب بانیکه جلوه برقی نموده است هنوز بچرخ بین که بیک حلقه حامل او ز بیم آنکه تیغیش کجا دوچار شود</p>	<p>کمال مرتبه از عبد و از پیر دارد که روز ششم سر آسان خوان دارد که تیغ تیزش از قهر حق نظر دارد بزم خیم خجسته او اجر چشم تر دارد ز صبح تا به چمن چاک در جگر دارد همیشه خون شده الماس چشم تر دارد</p>
<p>غیر هر دو جهان را بکس نمی بخشد که دهر در نظرش قدر مختصر دارد</p>	
<p>سوجه آب بقا در لجه خون جاکند لریدان لذت بیداری مار از رشک سایه هر خار مرغ گانی غنای می شود چون بلند افتد مذاق امتحان روزگار رض طول شد مستور سازد از شراب مخت جانی در محبت عرض طاقت برد روزگار پر فنون گرفتار ایند در پس زین نظر تنگانی بس گم گشته وسعت از میان روزگار نماز داول صد گره در کار با گر شود طی راه این داد می بتوفیق خدا محل غور شد می باید که از تا تیر شوق</p>	<p>یاد ابرویت اگر گلگشت چشم کند صبح دم صد جلوه در سیر پرده شبا کند گر باین شدنی گذراز دامن صحر کند در خیال هر که می بینی برنگی جاکند تلخ و شور کجرا از قطره رسوا کند گر در خیزد ز جا چون عشق سبلا کند مطلبش را امتحان از بیضیه غنقا کند چون قضا خواهد که بادست و دسودا کند عقده از خاطر فرسوده تا واکند شوق من اول طواف کعبه کند کار مجنون سایه هر خار این صحر کند</p>

<p>آنکه از من میگردد گوی چشم جاکند کر بلای طوح در هر دامن مهر کست آنکه با تیغ ظفر چون روی در پیچا کند کوه را گرداب سازد بحر آلودا کند آسمان از بیم درخشش تخیل کست دست در یکشش او بهقان صحر کند برگ زرها را بدامان چین زرها کست</p>	<p>بر که سرشار محبت شد بهجران مبتلاست در نظر آرد چو چشم حال شاه گریلا تشنه لب یاد آن شاه حسین این علی از سر دشمن ز خون خشم در یک دستبرد آنکه گرد خواب بیند رخ عالم هودا مشک لب بحر که جودش میتواند بی گذشت چون صبا پر کرده از در یوزه حسان او</p>
--	---

مصلحت بین شد شهادت و نه از نیر و نیر
 آسمان کے میتواند با گش غوغا کند

<p>از جگر آب کشم بال حسن رشکفند گلبن آئینه از خاک سکن رشکفند کے بازار گاہ این وضع مکر رشکفند بر زمین گریا گذارد دیدہ رشکفند گر گوهر گرم بیند مجو عجب رشکفند چشم بد دور ارکلی کز آب گوهر رشکفند سنبه مابید لان از جوی خنجر رشکفند این گل سرخ از نسیم برق دیگر رشکفند خاطر شاه از برای خوش نشکر رشکفند چین ابرویت اگر برود جوهر رشکفند</p>	<p>در پیش نیم سرشک دیدہ رشکفند شمع ہر بالین بقدر پاک بینی رشکفند ابروی مروی و شمع خلوت تاریک است یکدل آب لطافت از خرام متعاش ہر کہ در دل بگذرد می آید از چشم سیا از گاہ پاک نیم حسن مجبوی رسید باغبان آب و ہوا ی سائہ ترکان او گرد جوہر نگاہ او را سے شام از سحر عشق میالہ بخوبیش از گریہ بسیار من گل کند عرا بد در نو بہار از نرم تیغ</p>
---	---

<p>یافض صبح صادق بشکفته گلای فیض از گلزار خلقش گر گشته بود بهار گر از بهر قهرش بگذرد غافل بجا صمد صادق از بجای منبرش از کجا غرض صادق فروغ شرع تو حید بنی و به سرورش بکار خط ازادی روست می از ریشه ابر شفاعت تردماغ ن جلال تو سنش گریه عزت آری کند بهر تا چشم خواب آلود قاصد شود بشم جلوه رنگین روح اقرای او زینب شهید دشمن گذارش و زین ز غبار فتنه خیزش در میان گیرودار در یافض طاعت آزادگان صدق را</p>	<p>همچو دل کشته قاش دین جعفر بشکفته خانه شک گلستان چون غنچه ز شکفته از زمین چون بنفشه چنگال غنچه ز شکفته درو با خورشید می تواند برایش بگفت کز دم صدش گل الله اکبر بشکفته نو بهاری کز غم اشک پیمیش بشکفته این مژده دارد گلی کز باغ حیدر بشکفته از غبارش با عنای در دیده تربت بشکفته میرد تا عقده بال کبوتر بشکفته گرد و خاطر نصب آئین بشکفته هر طوط در گرد ابرادای شش بشکفته شام بجزان سر بر آویس خوش بشکفته دانه تسبیح چون بار صبور بشکفته</p>
---	--

خوش قدر نیست مع چون توی حد اسیر
 لبک ایستد آنکه از فیضت مکر بشکفته

<p>گل آشفته گل کاشانه ام گلزار شد اگر دیوانه کارش بر سوانی کشد بوی طایفه قیامت بشکفته را سر نه بینائی مستان غبار نیست</p>	<p>وزنم لب تشنگی بیانه ام سراسر شد از دلی تخم دو عالم یک گریبان دار شد دامن صحرای رسوائی گریبان زار شد هر که مرد از خواب غفلت پاره بیدار شد</p>
--	--

<p>بچو ابرم گریه آهسته میکند معاز خویش پیش از آرام سفرستان بمنزل میسرند در طالع با فلک ریک بستن اندویش شکوه ام از بخت خواب آلوده سیری پس دیدم بای اهل دنیا روزی ویرانه است جام جم داریم برکت صبح و شام اما چه سود یک بستی کن از منصور محرم ترنه آشنایان چشم غیر دیدن نیست بار و دل خیرت در دهن یلایات شک تا که بستم بخون آرد و در چشم دل بچو بوی گل ز شوق جستجویش در چین</p>	<p>گرچه عیب از دلم یکبارگی بنیاز جاده برداشند گان محفل ناموس حال ما هر یک ز قدر دیگری اظهار شد کاش در عمر تو انستی دمی بیدار بیل سرگاست هر جا آرز و مهار شد بخت اگر بیدار شد بروی ما بیدار شد حاصل محفل غرور آن بسک چوب شوخی نازت اگر یار که اغیار ناحس و خاشاک ازین سرایه گوهر استخوان پهلوم شمشیر جوهر دار سیر میکردم ریاضت منکر مطلع دار</p>
--	---

مطلع ثانیه

<p>نکست پیراهنت مشاطه گلزار شد خانه بردوش تو نشاند معلمان از چین سینه صافانیم اما تشنه خون خودیم کاجولی اگرچه ناکامیست بیدر دانه چار دیوار جهان در موج شکم غوطه خورد تشنه جام محبت خضر راه مدعاست آنکه بر بشیاری ماطعن مستی میرنی</p>	<p>لاله ما بیدار گشت و غنچه با بخار شد اینقدر دانه که عمرش صرف یک هر که در صورت با دشمن یعنی باز گل نشو خنهای بلبل در حصاره گریه کردم خنده بر گلزار بادشوار دره خورشید را در خور و مطلب میتوان از با ده هم هست هم شد</p>
---	--

<p>چشمه خورشید تا آب گهر سرشار شد آنکه از نانش خط اندیشه کرسی داشت روزگار از پر تو خورشید او بیدار شد ککشان مانند ضحاکش بگردن داشت بیم نانش کفر را انگشت برینار شد پر تو آئینه را آئینه دفتر داشت در خطا بمکتب شایسته اظهار شد شیوه جمعی برای مصلحت انکار شد از گل نام محمد حمد بر خور داشت انیا از نسخه شرع تو زینت داشت</p>	<p>باید که دروغ ساغرش پرده دار غلوت وحدت چراغ نرم قدس آفرینش را سحر خیزست نور پاک او آنکه گرافلاک از فرمان تعینش کشید ذوالفقار شرع او جای که سرزد از غلاک سینه پاکش رموز قرب حق را جلد داشت دین پناها سعادت خواها شفاعت مند تا بدین هم رسد فیض شفاعت ما تو پر تو شرع تو داد حق شناسی داده است سوره قدر کلام آفرینش نوریت</p>
--	---

صیغ خیزان از دلت درس تحلی خوانده اند
حق شناسی از کتاب خاطرت بیدار شد

<p>نیاز هر دو عالم سجده واجب تو باشد دل مکر طعنه و اضطراب بحر میرد یک معمار صحرای یک سرکار دریا شد ز غیرت سوخت دل خاکسترش آئینه پیرا شد دو بر رویم از تار یک دیرانه و آ شد زمین و آسمان از عاشق و معشوق پیدا شد گلهاش روز اول بادل ما گرم سودا شد</p>	<p>عدم احرام طاعت بستی قامت آید شکوه وحدتش دمی که زد بل سیما شد غبار از ری بر قفا شک از ولی جو شد فلک از جلوه شوخ نه و خورشید مینا زد نواب از گلشن فانوس میدیم گل شمع نیاز و نیاز دادند دست اختیار اینجا میان مست و مجنون دوا الفت نسبت شد</p>
---	--

دل نامی لطیف زین سقف ایوان خاک میزد
مگر بنیاد گردون از غبار خاطر باشد

زخم تیغ چو بستر اندازد
نگین سرمه ساچنین باید
چقدر بوس گل بیاورد
دل شکار کس که باخبر شید
چیده دل ز بیم آرزوی کس
جان فدای کسیکه تا محشر
شوخی التفات را نازم
که شد ارم بکوثر افشاند
گویند که از حسرت را به دل
آتش بجز عشق را نازم
تره تا که بدیده تیر کشد
دل گرفتار چشم صیاد کس
شد غبارم تدرو باغ بهشت
گرچه ام تر دماغ رسوائی
نقش چاک بر لب نشسته
گرچه از بلع سینه می آید
اگرم خونی سپند دشامی

گل در آغوش محشر اندازد
خواب از چشم اختر اندازد
چو غمت منانه بر اندازد
تیر و تیرگان برابر اندازد
عود حسرت به مجسمه اندازد
سے الفت بساغر اندازد
هر نفس طمع دیگر اندازد
که غبارم به آذر اندازد
گر دیگاسنگی بر اندازد
موج دام حسد را اندازد
تاله بر سینه خنجر اندازد
که لبش این کبوتر اندازد
در سر کوس او بر اندازد
جلوه طمع محشر اندازد
مهره دل به شکر اندازد
گل در آغوش اخگر اندازد
جوش در آب گوهر اندازد

ناله ماچه دشت آباد است
 ناز ازین شوخ تر نمیباشد
 جگر پاره پاره سمن است
 غنچه عاشق خرام قاسمیت
 جان شوخه فدای ترگانی
 خون پرداز گل بچشش آید
 سبز باغ جنون که بے ثمر است
 زنده نام وفا که بے دارا
 کشتی آسمان خطه دارد
 حلقه نظاره راهب ارادت
 جلوه او کجا بهار کجا
 نکست گل شود هوا گیرد
 بال بر دل کشاده صحرایس
 گریه منالے بنام دید کشود
 نره جادوب در که شایلیست
 شاه لب تشنگان امام حسین
 دین پناهی که کشتی طرش
 سوارے که صرصر غضبش
 پیر کجا بگذر و نسیم کفش

رم خنیل کبوتر اندازد
 تیر بر صید لاغر اندازد
 برق کوتاچو گل بر اندازد
 دل به پای صنوبر اندازد
 که کشد دست و خنجر اندازد
 تابیا لیش سرے در اندازد
 سنگ بر نخل بے بر اندازد
 گل بختاک سکندر اندازد
 مستلزم گریه لنگر اندازد
 مرغ روح از قفس بر اندازد
 گفتگو دام دیگر اندازد
 هر کرا سبزه بر سر اندازد
 چتر آرزو بر اندازد
 بر گل و لاله سبزه اندازد
 رشک بر سبزه خنجر اندازد
 که لیش جان بکوشد اندازد
 بحسب رانفت لنگر اندازد
 لوز و بحسب در بر اندازد
 ریشه آرزو و بر اندازد

آب تنیش گراستقام شد	تشنگی را بجش را اندازد
ریزدش خون و غضب گدازد	کے آتش بکوتر اندازد
دروضا فیکه شفا نصبتش	برق تشید صغدر اندازد
که بگردون رسد سر دشمن	بمچو جزا دو پیکر اندازد
در بساطی که گوهر لبش	مے عشرت با غرا اندازد
سجدہ خورشید را غبار کند	تا برا فلاک افشا اندازد
بگدا خاتم سلیمان	از تہ نمان سبکتر اندازد
بر ترازو عرش پایہ نشانش	مدح را از سدا فسر اندازد
ایج اندیشہ جاع و بانش	جبریل سخن پرا اندازد
مور را از کمال حلاؤ	تیر مژگان غصفت اندازد
پیش را از سنان صد مہ آؤ	سایہ پیش از در اندازد
یاد خلقش اگر کند قصاؤ	مرہم از زخم تشتر اندازد
شہر بار اسیرت شدہ خطاب	عود مطلب بہ محبہ اندازد
اور دو عالم عنایتت بسم	سایہ ذرہ پرور اندازد

مشت خاک کے بگشتن مجشر

بوسے اخلاص صدر اندازد

غنیہ گوہر رشوق آن تیسم و اشود	میتواند دل بمن بخشید اگر
مشق طوق بند کے در بیضہ کردن نما	قری از دل کو ز سر خوشی گ
ملوہ آئینہ سازی زود خدا یا فرستے	ہم با صرف رکاب دیدہ مینا

با منی مجنون و نوای کوکب خالی میباید
 نفتر در گریم که نام گل را بقید درخت
 ل که رشک آلود غیرت شد وبال غایت
 بشم پیرین گرد نباشد با وجود این حجاب
 بر راسخول خود کردن رواج طاعت
 عشق عالمگیر اخضر میباید دلیل
 اده با از چشمهای چشم تر که دیم صاف
 بیضه خورشید آرد ذره زیر بال سپه
 گریه می بیند تغافل میکنی باری
 دوست در خاطر خوشی دنیا کن تش لب
 در گ جرات عنان گیر کبان ارم نهون
 بنده دیرین کجا و آشار و یان کجا
 از حجابم برو سامانیکه در دل دایم
 گر گل ببطافته بوبه چلویم در جوا
 گر سرخ راز دل گیر به چه سازم با حجاب
 صحبت حالی نباشد بخت غافل نیست
 هر که در ظاهر همه الفت بیاطن نیست
 رشک می آید مرا از اضطراب غیب
 راه بی پایان زلف و طره میسرسم از و

دشتها گرداب گرد و کوه با صحرانشو
 بر سر کوشش گل ابرو اگر پیدا شود
 میشود خون گر نگارش با نگاهم و شود
 غنچه در وصلت گلستان بلبل گویا شود
 ای خوشا عمری که صرف راه استفتاشو
 بر تو خورشید را که راه ناپیدا شود
 شاید آن ست حیار و زنی قبح میباشو
 قطره گریه است افتد خود بخود دریا شود
 که مرا راهی نباشد راه حرنی و شود
 وصفت همیشه شد خداوند نصیب
 در رکابش میردم تا فرصتی پیدا شود
 عشق اگر پیدا نکرد حسن پیدا شود
 مشتری چون نقد باشد غایتش و شود
 همزبان نمیکند دل از سرین و شود
 در جوا هم گرد عشق پاک دل گویا شود
 صفت او قاتی که صرف اه خاطر با
 آشنای خشم جانش از الفت تابا شود
 از سنگفتن صبیح چون غنچه گویا شود
 خضر اگر روزی در آن ادبی و جاسا

<p>و اشود گر خاطر عاشق ز وحشت و آ کام عاشق میدید نظاره ناپیدا شو چون نکه فریادی افتد دیر تر روا شو میرمند از خود اگر نظاره پیدا شو صبحدم هر جا دو چار حنا طرب و آ آنکه از نام شش بقیش چون بان شوق امین دل تحفه گفتگو پیدا شو صبح صادق را فروغ دیده بینا شو چون زبان دشت گرا بن ترنه دا</p>	<p>تاب غمخواری ندارد و با او غمت یکسر شکرگان گاه گرم اگر گیر اشود چشم زلف گذرن عاشق بود غمازا و و هنگامان تو بهمان محدودیدار تواند فرستم بادا که میگیم سر لغز راه مع خورشید یک صبحش غایزاد و دشت بیشتر از سجده شکرش شنیدن برگزین موسی کاظم که نور آفتاب روی او عید میباشد پدر خورشید شکر خود امام</p>
--	---

آسمان قدره ملایک لشکری دل مستند
 حق مداسی مگر در عالم بالا شود

<p>که کوثر شود گر کنم بباغ شود آگه از راز خورشید خاوا نیاید بخواب خیالش سکندر زب مشرقی رشک خورشید انور ببرد در شش نیار دزدن پر سخن را عمارت شود گر دستر که نه میسند بر سر باله چادر کند لیلے معنی از لفظ چادر</p>	<p>نیالیست در خاطر جلوه گستر خیالی که گر بگذرد در دل شب خیالی که بیند گر آینه رویش خیالی که در سینه شد مشرق نشان چه خورشید انور که غیر از ملائک چه ابحار معنی فرستم بخدمت شب تیره از پاکی عصمت زب نور پاک که وقت مدحش</p>
--	--

زبانست المکن بیانت اتر	بجز آردم رو چو گویم شنایش
خدا یا بحق پیب بر مجید	که گیر دشمنم بصحرای محشر
<p>باز روشن شد چراغ عندلیب از شمع خا دسته خوبی با یروس بلند شاخا ابر خون تو بهی زیند به تیغ آبد غنچه کرد انگشته یا قوت در لگشت خا شانه بر گیسو سبیل میکشد و بهیا تا کند روشن چراغی از فروغ لال ز شعله گل گردید شد شاو آب از شبنم سبز میگردد اگر بر خیزد از آتش غبار لاله بیدار می رود ز طرف جویا تا نگردد مهره از دایای جودش شهریا آنکه خلق دوست گلزار ولایت بهیا سرور میدان شده دین خسرو دل دل گرد راه زایرانش آسمان اعتبار شمع را در دیده خود جادید فافوس در شود آب از نم جریان حکمش کلما</p>	<p>رم شد هنگامه سود از جوش فوهار بر چون مشاطگان از قطره باران کشید می تراود نشسته صبا ز مینا بهیا پرتیان سبز شد ابر نیسانی به سرو سبزه نورسته می بندد حنا بر پای سرو هر نفس پروانه می افتد بر پای باغبان کار بلبل میکند پروانه ز فیض هوا بسکه از فیض ترشح آب شد نشو و نما غنچه بجای میجوشد ز صحن گلستان ابر گیسو سازد چین را به نیاز از باغبان آنکه دست دوست باران کرامت آسمان ساقی کوثر امیر المومنین حیدر علی نقش پای می سایلاش سجد گاه قدسیان گر بود پروانه ز بخش نسیم از بیم جان گر شود باد از دم فرمان غرش بر بلند</p>
از نفس سحرده ملک سلیمانی بیاد	

تفسیر در معنی حضرت علی

سپید تنیم کوه را چون موج سازد بقرار

سستی از سر نگاه تو سر سر رد ناز
خانه زاد چیت سیکده عیش ابد
مسند دیدار ترا مروت از زلفت پری
خانه زاد چیت شوخی ترکان توایم
بهر دمی که سفر وصل نباشد فریاد
جشن عید دل دیوانه شب تاریکست
غشالی حالی خوی تو بخاطر دهم
همه نازی همه نازی همه نازی هر ناز
بوی گل گشتم و رنگ می خوش عیان
گلن حیات رخ و لاله بیداغ برد
سستی باز در سر چون چراغ شد
که زهت فرومایه بجای نرسید
رفته و مانده این سیکده هم انجمن اند
راه حزنست که دارد همه را از هم دور
قفسه کویت کند تو شه اگر خاکدسته
در گشیر خدا شاه عرب جان عجم
آنکه از دهم جو می از سخن بدتر
شام را صدق شناسائی او خوابت نیست

گردش چشم ترا سیکده پای انداز
بنده سرو قدرت سلسله عمر دراز
بزم سودا ترا جگر از خال ایاز
نکش چاک ذیل باز خود دست انداز
چه کند رفتن عاشق که نگر دو توبان
شعله روشن نکند روح سپر باغ و بار
شده خاموشی من ز فرشته سوز و گداز
چکند با تو نیازی که ندارد اعجاز
در هواست چقدرها که نگر دم پرواز
گر کند صبح چمن دیده بر خسار تو باز
که شیدا ز لب خاموش قمع نغمه ناز
نبرد چاه اهل خورشید عمر دراز
مصلحت نیست که گردنم محرم باز
بشنود از لب خاموش غریبان آواز
جوخ را اگر دکنند این سفر دور و دیر
که جدا گشته ز گردون حقیقت بجای
آنکه از عقل جو دل از بدن آمد متنازع
صبح راست برد آگاهی او وقت نماز

ما خرم تشنه اظهار خطاب آمده ام
 ای که در وصف جلالت شده آغاز انجام
 لکنی بود عرض چو متو شفاعت خوا
 مدق شرمندۀ جود تو که در بیان ترا
 نظرات تویم متبله و هم قبله نما
 گشته در صید که عهد عدالت اثر
 آتشین نشا مزاج عرق بید گشت
 نغمه از بسکه زیمیت بدش گشت گره
 ازل از غنیم لطف تو ببالد انجام
 گریه و مریع حسرت نمی از ابر گشت
 گر خلا یاد شکوه تو منساید باله
 گر ملا حمزه شمشیر تو بیند کاه
 شعله منع تو گر گوش مناسبت تا به
 غضب نمی تو جایی که چنین افروز
 داده بیمار اجل را دم جان پرور تو
 روز محشر بتو بخشند گناه همه را
 هفت و نین ز تنهای تو با هم یکدل
 رنگ منار سخن میسر و از گلگون
 شوق محمود بدروزه گردش زرد

خسرو ارضتی از گوشه چشم بجا
 ای که در کنه کمالیت شده انجام آغاز
 میگردد سنای بی همه طغیانی جوا
 دست رویم بدعا میطلبه جلوه از
 عابد کعبه تحقیق و معبود مجاز
 ناخن کسک شود شیخ کباب دل با
 بسکه از بیم تو لرزید شراب شیراز
 رشته سحر ز یاد شد ابریشم سار
 ابد از گلشن خلق تو بچند و آغاز
 خوشه گوهر شاداب شود دانه از
 آنقدر با که فلک ماند ازین گردش باز
 تا محمد یکدکه بسر حد عدم گردد باز
 دل محمود شود خون چکد از جان یا
 رنگ الفت پرداز تا صیبه ناز و نیاز
 از دم باز پسین مائده عمر دراز
 جرم بسیار بیاضی نکند تا که نا
 چار دشمن ز تو لای تو با هم مساز
 اگر بد لیا دود از عریده چون شوخی باز
 استخوان گر بگانش کند از زلف نام

بوی گل نشی شوق را برق نگاه
 دعوی باد با ولان سکون دست
 از نسیم سم او گشته هوا برق افروز
 موبویش چو کشته تیر پیکر کین
 کبک طافس خرامیت که دجلوه ی
 کامل افشانی و افروختن بال و دمش
 تیر بوشی که بیک آن چو قلم ساز و گوش
 ششمت چار طرقت را بجای از خواب
 غرب آرا که و شرق کست حولا نگاه
 تا قیامت بدود نور نظر از پی عکس
 شسوار ی ز غلامان درت میخو اجم

بنبارش نتوانند شدن هم پرواز
 نسبت برق با و نسبت حسر اعجاز
 از غبار ره او گشته صبا آتشبار
 گرد و از بیم هوا برتن خود در طراز
 همه جاییش رود یکسر و گردن از باز
 بر سر کوه عقابیت که دارد پرواز
 دفتر راز صبا هست کند می انباز
 گاه آرام چو در خواب به بندگی تاز
 مره چون گرم نماید بخیال انداز
 فعل او را اگر آیت کند آینه ساز
 که برویم در فیض دو جهان گرد و باز

دشمت منزوی و درخ جا و دید گذار
 دوست مستکف مسجد قصه نیاز

چشم دل ارم پنهان در تماشا تو باز
 توشه ره زحمتی از غریگان نازش بر او
 برده انداز خاطر مکیا بیا دام و تنگ
 در چشم بد که از تنگ مدا و فارغیم
 پارس رازش بین که کمتر میکند سویم
 میکند در هر قدم بوی سبک پایمال

میوان خواند از لب خا موثر با تعبیر از
 گرفتاری ز خاکم چکد خون نیاز
 گریب اختیار و ناله بے حست از
 آب تیغ آتش مزاج و زخم ما سر هم گذار
 نایا بد از گل بهوشه من بوی راز
 ماه در سردار و آن سر و قیامت جاندار

قصه در ۲۰۰ خط است

سر پا چیده است و جمع بسته برده ایم
 پیش منسوب گیر و آئین شریک گیر است
 نفس غافل سبانش از عشق اگر دل زده
 طلب ازستی سجود قبله آرا گوشت
 سکه نام محبت گرز نم و دل روتا
 محبت ناله که مطرب شود فلاح نوتا
 سر سبز امیدم از یاد خون و ذکر تن خیر
 طلب از عشق آن مونس درمی بی نشو
 شق یعنی گوهر تابد که کوثر نقاب
 ده چرمی مجلس و دانش بهار بخیران
 ساقی کوثر که بشیبت در دسا غرض
 لا عشق چون باز زندگ آب و نو
 آنکه در محشر باغ صفی در دگانشان
 آنکه از خاک در شش قنادگی شد سرفراز
 از نباشد حلقه در گوش غلامش بجز
 عاجرم عاجز نمیدانم چگویم در خطاب
 ابره با دلگرمی لطفت شفاعت پیشه است
 میشود بال بهای مال گرد و نفیال
 نقش پاس زایانست آفتاب اعتبار

صیقل آن نوحه انداز بیا محض دیده ام سز و کنا
 بیدار از حلقه دامنست محراب نماز
 دل از اعضا باشکوه عشق دارد اقبال
 سجده کن کجاست درم بادت زمین منوی غما
 دیده ام همچو آن شهر در در بوته مست گلزار
 سکه اثر می باشد از مطرب جدا افتاده سا
 زنده جاویدم از عشق کس نمی شود
 کار و در بهر سر سوز آغاشش ترکنا
 عشق یعنی صابون جام ساقی مخمور
 ده چرمی دل را اسانتر جان بی غما
 آب حیوان را گران گوهر سر سوز
 سجده اش را اخضر فرخنده گس مهر ناز
 خامه در کت عهد لب ساشو و طالع طراز
 آنکه از فیض کفش در ماندگ شد چاره ساز
 طوق در گردن کشت محمود از دلعت ایان
 ای تو اصل بهشت و توفیق هر مجاز
 میکشد آئینش از عصیان بی انداز
 اگر کند چرخ از یاربست غباری ترکنا
 اگر در راه چاکر است آسمان امتیاز

بر دراز منقا خود بلبل زر گل - انکار بر دراز دست تو همچون مهر شد دامن رشته بستم شد در چنگ منظر ب تار ساز حضرت میخوابد این آینه در افشا راه من گردید متراسر نشیب بی فزاید کرده بخت دایرگون آه مرا آینه ساز گرد غریب کردی کنترل دلم را پیشوای مست یروازم ولی چون کبک در چنگ کعبه تین طالع کم نقش و گردون سنت دیده را بر روی صند خواب پریشان کرده از حصول خج مطلب سازم شه سرفراز در دو عالم خاطر می از هر دو عالم بی نیاز	ز نرزشا با بنامست سکه در بخت چنین روشن از جود تو همچون مهر شد چشم امید بلکه شد از بیم زهرت لغزشش ردل گره درس شاهانکایت نامه دارد و دم تا کمال پستی طالع مرا از یانگفت مایه بنیم غیر عکس مدعا با کار خویش پیش ازان کایم بدار الملک غایت او در سفر پیوسته می خندم ولی بحال پیش پاکبازم دعا دعا دارم ز بخت بد قمار بخت بیدارم که میخندد بد بر تعبیر خواب کام بختا از نو دارم که بر غم فلک آستان بوس شه و جمعیت اسباب دل
--	---

بر زبانها تا حدیث بلبل و گل شکفتند بلبل مصلو به بر گلزار بهجت فغم سازند
--

دل مجنون و لیس غنچه یک سایه خارش که سر و از ریشه می افتد ز بخت و قمار زگر و شهای شمل حسن لیلی چشم بکار بجو شد اشک حسرت برگ نسیان بی کار که بوس خون دل می آید از گلهای غمناک	مجنون دیوارها دارد و دو عالم نقش و دیوار خیال قاست دارم بنال مرغ چرخ ز شو قهای گیر عشق مجنون جلوه سحر ساری پرست من خزان نیم هست من جو غیرت گشت مستولی مجنون غامشی دارد
---	--

مجموعه درجیات

<p>دل جان سخت من دیوانه شد آخر کارش من و آن جلوه بگذازد یو را بیان حقای پاک دل از چشم برداشد نگار نمی افتاد اگر با امر و نسی دل می کار چه خواهد گفت اگر از از خود باشم خبر دار چمن خواست صحرائی شدت از غوان نهال سر کشی گردید آخر چوبه دار دل معصومه دارد که ویرانست معمار دل تنگم بهارستان اشک کرده دکار طلوع صبحدم خندان گل از خار دیوار که باشد آیه نصر من الله و کفر که دارد از دوزخ و خورشید ز مشرق شرفدار فلک از سجده های شکرا احسان شرفدار نیاز و ناز می جوشد با هم بهر ایشان</p>	<p>شما شایسته فریاد و مجنون تازگی او من آن خنده بسیار شیرین را بفریاد باین طیفیکه می بینی کماند است چو گان کجا سلطان خونریز محبت یار باشد دلغم خوش یعنی آن بیگانه حال من که نیست دل رجافته را تدبیر سامان دگر بخشد رسودا کشته شورا اما حق غیرت بر گهر چه نقصان گزند بنیاد جهانی که در خیزد بنیاد انیم که صحرا جنون آلود خواهد شد چه فیضت ای که دارد گلشن مع لامین نقی ابن قتی شاه فلک گنجور انجم بخش یمبر جدا امام آبا شهنشاهی فلک در جبین مهری بوسه رود صبح پیو شد گل و شمع و بهار و بلبل و پروانه و قمر</p>
---	--

مطلع ثانی

<p>گل بخار میر وید ز نقش پای دیوار چراغ خلوت و حدت گل خلاص گلزار چه صبر تا که دارد چرخ از اسباب طیار گل تو حید بلبل که دوازده برگ شجاری</p>	<p>می بی شور میجو شد ز جام دین سر سار اطاعت پیشه او قبله پروانه و طبل خوشاقوب زمان صحرای حدام این درگاه سار می را که باشد اعتقاد او چنین میرا</p>
--	--

<p>از دشتا با بنامست سکه درخت چمن روشن از جود تو چون می شد چشم امید چکه شد از بیم زهرت لغمتش در گره درس شایا شکایت نامه دارد و دم تا کمال بستی طالع مرا از یافکت تا به نیم غیر عکس مدعا با کار خویش پیش انسان کایم بدار الملک غبت از در سفر پیوسته می خندم ولی بر جان پیش با کیا دم دعا دارم ز بخت بد قمار بخت بیدارم که میخندد بر تعبیر خواب کام بخشا از زود دارم که بر غم فلک آستان بوس شد جمعیت اسباب دل</p>	<p>بر دراز منقا خود بلبل زر گل به انکار بر زار دست تو همچون که شد دامن رشته بستج شد در جنگ مطرب تار ساز حضرت میخوابد این آینه در افشای راه من گردید متر تا سر نشیب بی قرار کرده بخت دازگون آه مرا آینه سار گرد غریب کردی کنترل دلم را پیشوا مست بر دازم ولی چون کبک چنگار کعبیتین طالع کم نقش گردون مست دیدم را بر روی صد خواب بریشان کرده از حصول بخت مطلب سازم شه سوار در دو عالم خاطر می از هر دو عالم باری</p>
---	--

<p>بر دنیا بنا تا حدیث بلبل و گل شکفتد بلبل صلوة بر گلزار بهجت نمده سازد</p>	
--	--

<p>مجنون دیوارها دار و دو عالم نقش دیوار خیال قلمت دارم منال باغ صحرای ز شوخیهای گیر عشق مجنون جلوه سحر بباری پرست من خزان نیم مست من جو غریب گشت مستولی خون غامضی دار</p>	<p>دل مجنون و لب غنچه یک سایه خار که سر داز عشته می افتد بر آفتاب خار ز گرد و تنهای شیدا حسن لبلی چشم بکار بجو شد اشک حسرت برگ نسیان باغ خار که بوس خون دل می آید از گلها خار</p>
--	---

نکته در معنی صحرای

<p>تھا شا تازہ فرما دو مجھ کو تازگی اور من آن خندہ بسیار شیرین را بفرما باین طفلی کہ می بینی گمانداست چو گمان کجا سلطان خونریز محبت یار باشد ولم خوش یعنی آن بیگانه حال من کہ نیست دل در جارتہ را تدبیر سامان در گشتہ رسو واکشتہ شورا ناما حق غیر تے بر گیر چہ نقصان گر بنیاد جانی گر در بر خیزد بنیاد انیم کے صحرا جنون آباد خواہد شد چہ فیضت ایچکہ دارد گلشن مع لمام دین قتی ابن قتی شاہ فلک گنجہ انجم بخش پیہر جد امام آبا شہنشاہی فلک درے جبین ہرے بوسہ دروا صبح پیو شد گل رشع و بہار و بلبل و پروانہ و قمرے</p>	<p>دل جان سخت من دیوانہ شد آخر کارش من و آن جلوہ بگذارد یو را بہارش حنای پاک دل از چشم بد باشد نگہارش نے افتاد اگر با امر و نہی دل سرگارش چہ خواہد گفت اگر از از غو با شمع خبر داریش چمن خواست صحرائی شاد و ارغوان آتش نہال سر کشی گردید آخر چو بے دارش دل معمورہ دارد کہ ویلا نیست معمارش دل تنگم بہارستان اشکے کردہ درگارش طلوع صبح دم خندان گلے از خار دیوارش کہ باشد آید نصر من اللہ کہ عمارش کہ دارد از دو غور شید ز مشرق شرفارش فلک از سجدہ ہائے شکر احسا ہنگامش نیاز و ناز سے جوشند با ہم بہر ایش</p>
---	---

مطلع ثانی

<p>می بی شور میجو شد ز جام دین سر سارش اطاعت پیشہ او تباہ پروانہ و بلبل خوشا قرب زمان صبور حدام این درگاہ بہار را کہ باشد اعتقاد او چمن ہیرا</p>	<p>گل بخار سیر وید ز نقش پای دیوارش چراغ خلوت و وحدت گل خلاص گلزارش چہ صبر تا کہ دارد چرخ اناساں گلبارش گل تو حید بلبل کہ دوازہ برگہ اشجارش</p>
---	--

چشمش بحر و کائناتش شرفش سیه
 سنگام نازش هم گفت بخش نیلاید
 فخر و شمع برق او در دجلان بکسیرش
 برانگاشی صحرانوردی بحر جاسی
 کمانش سرخ و زرد رخسار غزالی جلوه رنگینی
 بکسیرش سرخ و زرد رخسار غزالی جلوه رنگینی
 کز دلش از هم داشت چرخانم نمیش
 در شکر سبزه گدازش بر سر سحره
 خیلش در دشت زار و آید ناچون هم آه
 بیدان گدازش در دشت زار و آید ناچون هم آه
 روز و شبش در دشت زار و آید ناچون هم آه
 فلک سیر که در نظر جوهر هست عا
 اگر رست اگر رست اگر رست اگر رست
 بر سر سحره سرخ و زرد رخسار غزالی جلوه رنگینی
 در دشت زار و آید ناچون هم آه
 در دشت زار و آید ناچون هم آه
 در دشت زار و آید ناچون هم آه
 در دشت زار و آید ناچون هم آه

بشاش میدید دنیا زلفی گاه اظفارش
 بود پرورده واجب ثعلبی جو دریاش
 نماید شورش از جوهر تیغ گهر بارش
 که با شرج صفاق خانه زاده گرم فشارش
 که با خیل بری و قهر ز شوقی گرد فشارش
 که در دجلان بال شامین از نشان نعل فشارش
 کند انجان دلم ز ناز و سی گرم باز فشارش
 بدامن سحر و سیلاب می سپید خردارش
 نشان گرد و فوک گردین ز رخسارش
 بجولان گر نباشد صورتش آب فشارش
 شود و کشفش همدی از دین ز فشارش
 بلند و سیب صناع جهان یک گام هم فشارش
 چو طفلان خاکبار کوچه گداز فشارش
 که موی دیو در آتش بود و شکام فشارش
 پی تخمیر عالم در پریدن چشم بیدارش
 با شوقی که دید از صحنه زنده خواه فشارش
 روز و از فرق تا آخر صحنه زنده خواه فشارش
 چو گدازم از فرق تا آخر صحنه زنده خواه فشارش
 چو گدازم از فرق تا آخر صحنه زنده خواه فشارش

همینم پس شناسا که میدانم که میدانی | هر کس هر چه لطفت خدای بخشیدار است

اسیر بی ادب حرفی که میگویی چه میگوئی
بیا گلدسته صلوات بنداز بر ایشانش

کشته موبتین نخیر تیر از شوق بیکانش
باین سید و پانی بشوم که در عنان گیرش
که شاید سرگرم از دستش بیدادش داد
چشمش است اینکه دارد برق شمشیر بخیزد
همین بس بهارستان محشر خونهای من
گل پیانه در دستش تر خجلت غنچه میگردد
غرق بحر غلبت گشته در از شرع پرورش
نشانش از که سپری سرغش از که میجوی
ببالد خرمی بر از بهار او چه کنم که گردد
خود و چون شوق برد لها مفضلت جان کنش
شبه خورشید گل از نسبت خورشید رخسارش
دل باز یو الفیت پریشانی که هر ساعت
زدانان آیدم حد قیامت توان افشاند
میان آنجنابان گشته بسیار می ماند
در آغوشش در عالم غنچه ز غنچه نمی گنجد
چون می شود شیشه شیر قندم چو دل شایان می گنجد

رو و جوان خون و عفت اندک بیدادش
بچندین برائی منیر خم دمی بدانش
باین تقرب جازایم که ایشا جودانش
بدل چون رنگ بر گل سید و در خم نمایش
غبارم بوی گل شد در کباب گرد جودانش
بعارضه افتاد از تاب گلنمای خندانش
کجا با تشنه لعل گلستان از تاب جودانش
گر قناری گرفتارش پریشان بریشانش
تبسم از عنوان زارش تماشا از گشتنش
زند چون باد بر سر خیمه ال حشیم قنانش
اسیر خود نهال از آفت سرور خدانش
شگفتن همچو گل سنجید و از سبک سیمانش
سجاکم می سپارد سایه سرور خدانش
من دیوانه را تنها برید آخر بدو نشانش
جهنم آید و در دلاز بن تاراج خدانش
ز استغنائی سرشارش ز دیدنکاهانش

چو سستی بشکند پیای بر باقیست نهادنش و بال کجیایان بیداد در از طرف وانش نکارستان جبین از خیرت خاک شهیدانش مرا از من جدا کرده اشارت ای بنیانش کشم خوانیکه باشد شور محشر که نمکدانش نمیدانم اجل تعبیر که غیب پشانش که باشد آتش نمرود یک گل از گلستانش که گردد از شرف نیکو کشت سیدانش و قاتلش نگین خویش صفا می بودانش دست خلعت خاکساز از طاقش طاقش نمیخیزم زبان از شوخی گلهای یوانش	چو شد جان میسایم آفر از لعل تو بگیرم چو بوی گنج ارد خون عاشق بگم بگیرم چو خون خفته میان گشته در پس کج چشمه اگر نمود اگرستم چشم یار میدانم مگر ندیم براه در و او چون بنیانی را پریشان میشود حال دل عاشق چه میرم نظر بازی سهارشته شوق آسمان نرم بنام شان پیغمبر من است بید و نامورم سلیمان شوق عالمگیر و دل نام جهانیش ز نیزنگ هواد از زیب از و بگذر بدایع لاله صید و فرخ افشا ندبار من
---	---

عزیز مصرنا کامی نکر دی حسن یابی را که مبنی عکس جان چون یو از جاه زنگدانش	
---	--

دفا دشتی ست گلزار نقا خا رنگیانش ز بخت دل اگر گشتی نزاری فکر رفت کن او چایست آن دوی بنار سبزه سریش و الفت سینه هم سحر آوست گشته دل منویش دام ممنون عالم کرده کوه در و بالینش هواد هست در و از مطلب راه دل	هوس غایت کام از دها گلهای خندانیش که نوح گریمین شعله آلوده سینه طویش بیا تخمیت سرخسیر چراغ از و دهانش نفس از گرد گفت بود بر لب بیانش بیایان سبزه و رنگی و دامن عاریتیش که بیایا هوس چون غنکست از زنده جانیش
--	--

و قی

بنغم آرزو ناکامی جاوید سے خواہم
 چگویم حال دل سامان دستان چو پیر
 وجود ناقص ہمسراہ دل غمی گرد
 نہان برآستانی سے کف تنہا جبین سائی
 دران وادی بیای خود گزراں ہم آہستہ
 بیا افتادہ شوق حیرت در کعبہ جوینا
 دلم گز کو چہ آسودگی بیرون غمی آید
 چہ دادی وادی ایمن فروغ سینہ صاف
 دل روح القدس چمن قطرہ در گوهر کند
 زہر کاشی درویر بہشتی میتوان کرد
 غبارش آبروی گل نیش نغمہ بیل
 عبیر بوب پیراں شمیم خاک گل نیش
 شب از آئینہ جوش دل رود حایان دارد
 ندگینی تدر و باغ فردوس است پندار
 دل آشفته در بحر موج و سایہ خارش
 لب ہر ساغری در بزم سستی یا علی خوش
 عجب گزرا ابد از خواب راحت دیدہ بکشاید
 فلک پروین دور یا گوہر از درخت دار
 رشتہ این گلشن چشم پاک در کارست این

کہ چو شد از وقت دل شمع آب میویش
 کہ چو شد شمع از شمع بار و بار شمع
 گلستان بقا کی میشود خاری نگینش
 کہ از پندار سے دل تکیہ کہ دارد نگینش
 کہ از شرکان آہوستان دارند شیرش
 فرا میویشست کام غمی خاموشی سے خوش
 خیال ادی آوارہ دارد در صفا ہاش
 چہ صحرای بنم جنت غبار طوفان ہاش
 ز شوق نسبت شادابی رنگ بیابانش
 ہوا می گلشن آمرزش از آئینہ دارش
 دل معشوق و عاشق غنیمہ خار ہاش
 طراغ وادی ایمن فروغ رنگ خوش
 فلک اخیرہ گرد چشم اختر از مراغاش
 غبار گلشن آراستہ کہ خیزد از بیابانش
 لب من تشنہ و میخانہ چشم غزال ہاش
 دل ہر قطرہ در بحر ہستہ سحر گزینش
 چو اشکم شور محشر گر گزارد سر ہاش
 تعالی اندر زمین و آسمان شہر ہاش
 کہ باشد سر مکش گرد پا شاہ مرد ہاش

نایاب و بکر و گمان بر باد میسر نیست ز دواغ و شمش
سحاب است و میگذشت در صبح زل از غم
حیات مباد و آن نیش و دغمت میدهد
از در بنگار غایت نیست نه شیشه و در آن
نیکو است مهرش یک ذره در محشر

نیشد نه اسب بخشنده گریز بر ابر حاش
اگر در پایش بخشش را ابد میبود و پایش
اگر میکرد از روی شرف خاتم سلیمان
اگر بیرون نمیداد آسمان از بزم نیش
بجای قطره که خورشید بار بار حاش

بشیرین لب و عاقلش اگر گدازد شمر که گردد
چه منتها که در محشر کند چرخ عاقلش

تم هر قطره در آتش و طوفان بستانش
سبک و ناتوان شود که احرام ریش بند
چو برگ خشک از باد خزان در لاله زار خون
مرصع بال برق که نسیب حمل در میدان
منتش موج آبی که فروغ جلوه نگین
چه آست این چه تابستان این چه بنظر
چو دود از شعله محشر خیزد از چاک جگر کاش
گر چون غنچه در خون ناله چاک جگر افتد
عدو را دست و پا در حلقه زنجیر می پیچد
باین شمشیر چون خورشید در روز ازل کردند
بدر و اندیشه گنگونی که از رنگینی حوالت
بود موشی که نوردیده سازد زنجیر قفس

دل هر ذره در تنیست به عالم بند و فاش
دل روح الامین گردد بر سر عیسی خوش
سیر خواهد خرم گشته از تیغ سر فاش
بدر در ده گوش فلک تا منتر کیوش
زند سر سبز بال بدر و از خاک میدانش
زهر حشرینه جو هر زود و سر موج طوفان
چو داغ لاله در رخ جو شد از نوخ نمایانش
اگر چون برق در دل بگذرد از آب ریش
که چین ابرو و گریست جو هر پای پایش
چو روز و شب و عالم بستان فقر اکبرانش
نماند در نظر حجت نه چین گرد پایش
اگر چون برق در دل بگذرد از آب ریش

<p>ز دست خشت خشی جلوه عارضی کنش و میرا که باشد گوشه پویش و تلمش اگر در دیده اول دمی یک عمر جویش فتره گردشت خاطر و خشی غزالش بتازد گر که در عرصه صحرا ایستش کند انداز شیر است بال سبلانش که باشد چشمها هر گوشه از چشم بنگاش عناصر در گذار خاصیت چارانش دو مصرع باشد از مجموعہ آفرینش نماشا سبیلستان از دم دیالیش زمین آینه دار صفت از اعلیٰ غش نماز و نقطه موهوم بشک تنگ مید شود گردیده اندیشه میدانگاه جانش که باشد حلقه ذکر بلا یک چین دانش</p>	<p>دراز دیده بچون خواب صل از خاطر عشق نوید جمع و خرج عالم از بر جنبش شرکان ز بس جلوه می نه بیند غیر یک موازانش سبک خشی که خور و چون نفس در خوشتر نش غبار آه مستقبل شود ماضی بهر گام جلگه کاو و دیر است سم خار و فرسایش نماید داغ ز آتش لاله سان درد من کوی ریش آبست یک باده نرمی خاک و خشم آتش بلند افتاده رنگین مطلع برق و نسیم آما تماخانه بردوش از هوای سینه چاش ز دست نشاندنش بند نقاب فرخ بکشايد قصور جلوه گیرد عنانی چون مندوم بهر چاکا نور نظر چاک عنان گردد اسیر حلقه در گوش غلام شهریار را</p>
---	--

نفسیه در درج حضرت امام حسین

<p>چه نورست اینکه باشد در که مشرق ینايش فرد ز دهر سحر خورشید شمع از چوب دانش</p>	<p>شیوه سوز گرفت از نفسم باد آتش میکشد شعله ز خاکستر من سر به بشیم گشت از خنجر او کام شهیدان حال</p>
---	--

بر گل نیست من زدم که بپایان
سوختن می خشت ایستاد جگر جان
سایه تیغ تو گرد و رشود از سر من
موی پشیمان کند از ده و نشیند رخاک
شاه لب نشسته حسین ابن علی آنکه بود
ایش شاه فلک قدر که در در وصف
گر گذشت نکش تیغ تنم بر خاک
سینه شعله بود چاکتر از سینه خشم
دروغ افزوده در شعله آلوده دین
اگر گریزد بدل سنگ تان تیغ زند
سکری رفته بدوران تو از طبع غیبی

بهر دوسوی پروانه فرستاد آتش
آن قدر داغ تو در دل که فرستاد آتش
گریه خاموش کند در دل فولاد آتش
ماتم شاه شهیدان چون یاد آتش
از پی سوختن دشمن او شاد آتش
رفته از حلقه شمشیر تو بر باد آتش
اگر از شعله منع تو کند یاد آتش
کرد از خنجر کین تو مگر یاد آتش
میکند در طلب خشم تو فدا آتش
بر سر خشم تو چون تیشه فدا آتش
پیر است که در پای خزل فدا آتش

روز خشر از عرق سر و خجالت می مرد
گر مکافات عدوی تو نمیداد آتش

جوانم خلوت من تو چشم زدم مصال
دل که بشنم در کو نواخت جان من را
گر اعتدال بودا محبت باشد
بگرد گفت دیرینه الفت دارم
زند شک خاطر نکم که خانه نخواه است
و مانع جوی رسا تر ز چشم شراب است

ز آشیان چشم بهیچم برآرد بال
عذر ندارد از آتش چو آب پیده
توان کشید بر در خزان سپاه شمال
که گر عبور کند سر راهش چشم خیا
خرید لذت شادی ز غم فرج زلال
مرویت رسد و چشم بالا مال

بگو بخت که مرا عابد و
مرا چه جان که کسی بهرین کشد شیر
ولی بدیده منت گزیده دارم
مرا که ای تو انگر منش نه پنداری
وگر نه کی رخصت دلم تسلی شد
زبان گزیدم و کردم ز گفته منتظار
بزار شکر که میناسه ششمه دارم
بزار شکر دلم آرمیده دارم
بخت شکوه ندارم روزگار طالع
خرانه دارم رقصه علی و ولی
ستوده گوهر دریا آفرینش است
اگر عطا آید بر من آیت بود
اگر مرد و دینش در آرد و بکسان
نماند خشک لبی در پناه بحر کفش
زیم شعله تنیج شست دست عدم
بقطع کفش و رشک تیغ بر جوهر
بشوق آنگه ز دستش رسد یال نیا
گر نه اگر از بلخش بگیرد کام
بعرضه که خدکش بر آرد و پروبال

دل بیده و دینش بید و چون عز
مرا چه حال که دینش کتی بند و بال
که داغ داغ از گذشته سینده مال
پرست دهن من از خیال تو دل
که بام زهر نخوردم سجا آب لال
که شیم ز سقنای مدعا تنال
ز نیم جرعه آن برگشته مال مال
که یک چسیدن آنرا کرده خشم خال
ز فیض شاهه و لا مرا خوش احوال
وکیل مطلق احسان ایزد متعال
از دست موج نهال از و آب لال
کفش ز روزازل بیدرم می احوال
بخشم تیر ز لزل کشد رگ قفیل
غنی ترند ز موج ترشح آمال
دو و سپاهی کفر و غل چو چشم غزال
بیک شاره حشمش زبان بسته لال
چو آفتاب جوهر ز کاشن پر دل
چو صید ماهی آید بام آفتعال
اگر بخت کندش حبه حبه استقبال

چکد چشم زده خون زهره دهن	دو دو قلب سپهر روح خضم تیره آل
بسیار دم تیغش اجل سپاه برد	که همچو خضم نگردد در میان پامال
برآورد و چون چاکرش عمود گردان	زبان گاه شود چون زبان بالی
بروی بجزین و از گون جاب شد	اگر نمایند از ضربتش خیال خیال
بجواب گشود و عذبه کجاست	اگر صلیح جدال تو اش سرخیال
بجوابش آمده گویا نیب حمل او	که مرگ خود ز خدا خواست ز جدال
شما شایسته از چون منی نمی آید	دری بقدر کشاید خدا غرور خیال
غرض ز بی ادبها شفاعت است آید	من از کجا و شایسته ز بی خیال
دور راس تو خورشید اگر تو آید	اگر دلا تو بخشد بد ز پروبال
اگر نه لطف تو گردد شفیع من فریاد	من و وبال ملال من ملال و وبال
بگیر دست من دستگیر هر دو جهان	تو واقعی ز منیر سپهر در همه حال

بقدر عمر خضر هر نفس فزون باوا
هزار جان گرامی فدای حیدر و آل

دارد از دشت دل یوانه صحرای نعل	اصطراب قطره حار دیا و دیوانه
نیست بی کیفیت شوق تو دریا وجود	از حباب و موج دارد جام و مینا
سید بدوی کسان ز نقش پای ما	کرده ایم از داغ پنهان تو گلخانه
گردباد وادی گشت گشایا قاصد است	نامه پیچیده از تربت مادر بعث
خفت این مستی نداری حرف عشق از ما پیر	برگ برگ داغ دل دارد چمنای غن
اگر چه دل راضی باین محنت انگرد و نه پیر	در دوا هر یک جدا دارند اعضا

قصیده در مدح حضرت امام محمدی

برگ گل اگر کنی صد پاره همزنگ گشت
 از شکستین بیشتر شوق متناسه گشت
 راز دل از سینه بے کینه چشت و گناه
 در خیال شوق بی اندازه طربانده ایم
 بادل چشت پرست سینه دشمن چون کیم
 میچکد چون از کباب چشت خشت روزگار
 وسعت امکان ندارد طرف نمکین وجود
 از کم و بیش که دارد دل محبت روشن
 دیده بیدار بختان حاجیان طوف راز
 آنکه چون نور شرف یابد ز پا پوشش برین
 از تنایش دل پر آرزو دارد و صدق
 از غلاموش غار و گل شناسش میچکد
 دهن از نان ریزه بذلش فلک گرز کند
 از ظهور مقدسش منع مناهی جلوه آید
 میتوان بوی شراب زد دهن صحرانشین
 بر بخت بر خاک چمن دل میل باغ صفا
 تا بر دزنگ خیال می پرستی او دلش
 چون دل روشن تر زین تو لاشین بود
 فتنه و شر از دینش اداست شرح و صنوع

بوی او دارد و غبار هستی ما در بیل
 دارد و اکیر خیال آئینه ما در بیل
 میناید عکس این آئینه سودا در بیل
 بر سخن ناشتی دارد و صد ایما در بیل
 بوی گل نیست از عریانیم جا در بیل
 سنگ نش دارد از آزار دلهای در بیل
 طفل اتار از پنهانست رسوا در بیل
 فرد جمع و خج دارد کار سر ما در بیل
 فیض یاکعبه دارد شام حیا در بیل
 آسمان آیه مصلاست میحاذر بیل
 از نیایش اختر خشنده خارا در بیل
 بی زبان نراز بانی هست گو یا در بیل
 دانه ساز و خجلتش عفت دریا در بیل
 دارد از دیوان اول حکم مضایق بیل
 بسکه دارد کوه سنگ کین مینا در بیل
 غنچه پنهان شست بود رنگ صبا در بیل
 لاله را آئینه گشت داغ سودا در بیل
 دارد از آئینه القان شراب در بیل
 روز و شب را نسخه افشا در بیل

بی تصور کرده ایم امان که تصدیق ترا
 باشد از لوح و قلم تیرا و صفرا و سیر

کوثر رحمت زابر انتظارت سے جگہ
 تابشیدہ فائزہ عصیان مارا در غفل

از پسیدن قطره میماند بجز از انتظار
 دیدہ ام از مصحف دلیامی پاد دیدہ
 تمام حال بکسے آئینہ صبح آمل
 در میدان پیش گیری میکند بر اختیار
 چشم عاشق جنون و گرد ما با دشمار
 گردن دوستی بدارم میدود چشم خیال
 میتوان دیدن زیجای کتاب خط و شمار
 کرده ام یاد خیالی رفتم از خالی بحال
 هرنگه در دیده ام آئینہ فکر بحال
 میدود چشم دلم تا شربند فغفال
 گشته ام هر خموشی چون زبان بر سر
 سجدہ دارم تماشا خانہ بزم وصال
 چون نگر دو گفت گور و ز وصال از
 از خیال عکس آئینہ مادر قتلا
 سرو قدش ناز پرورد و بهار اعتدال
 شام بچران تو در صورت بدین صبح

میکند در بقیار بهای اشک خود خیال
 طالع افسرده راجع و میدان سیر
 دیدہ عاشق تماشا خانہ عیب ست عیب
 دانش از کج در خاک ماندن از کجا
 پیش از احوال سفر سیر و علم کرده ایم
 ایکه سیری چه شد شوق عنان گیری چیده
 هر نفس در خاطر خواب پریشان در
 تا کجا تعبیر این خواب پریشان سر شود
 هر نفس در خاطر رد و قبول حیر و وصل
 در تماشای نگاه در بدر گردیده ام
 کرده ام خواب پریشان چون بان بیا
 قبله دارم تحفه زاده صبح ابد
 گوهرم را عشق در آب حیا پرورده است
 از تماشای رخس گلزار در انتعاش
 خط سبزش باله پیرایه گلستان خیال
 یادید او تو در منی به از انداد لطیف

تعبیر در معنی تالام موسی و غناء

گاه قند و گاه گریه گاه سوز و گاه پلید
یا غبارش گریه بی اعتدالی بوده است
گشته ام مست تماشاخانه خوابیصال
قبله منتهی شده است آئینه دار حیرت
دین و ایمان جهان سلطان عالمی خیا
آنکه تاسیاده تقوی شورش دیده است
آنکه در مدحش نفس گر شعله آرائی کند
آنکه گرد ریاز جوهر با تیش دم زند
بسکه پر شد روزگار از دست دریا بار او
دست و تیغ حمله مرد آرایش دیده است
با دست خنجر خارا اشکانش گر کند
ابری ریزد ز کشت همتش گاه که م
گر بخاطر بگذرانند بزم و زرش روزگار
یا دژ کین مصرعی صفت سندی گر کند
خل گلگون مکتش آئینه باد شمال
سرنازم یاد جوان سندی کرده اند
مبدل خنک که گریه اش بخت طر بگذرد
خله مصرع تراوی که تاجا بد نفس
شک یا شورشی دیوانه که هر نفس

سبته زنجیر بتابی ندارد و اعتدال
گلشن آب و هوای ماندارد و اعتدال
یا برد از چشم خویش و یا برد چشم خیال
من نمیدانم چه میگویم گویا دو احوال
آنکه بی مدحش سرگشته گویا است و خیال
گرم بسوزد که جان سازد و شعله سنا
از غم رگرمی منی نماید چون زنگال
سر زدن از موج تا کیوان بخارا اشتعال
فرق نتوان کرد در حرف اتصال و انفعال
و صف دشمن نیفتد تا بکس مخط الرجال
چون عرق گرد در روان بر دامن خیال
برق میبارد و سهم همتش روز جدال
با غما گرد و بیابان غنیمت گرد و جدال
چون عرق گرد در روان بر عارض شعی
نیش بران خنجرش مضار گسائی خیال
سید و دشمن صبا و می باده باد شمال
سبقت آرائی کند کابل قدم بر اعتدال
چای غصه را بر روی آرد و حد اعتدال
خون بر انگیزد بجای گرد و درشت خیال

شوقی طرز در پیش مشبوه رقص بر سر
 هر قدم را سجده گاهیت قبله دلم کند
 گردش چشمست پنداری جولانش بیکر
 نیشخندی که در هر جلوه اش نخله
 می جبینم تماشا میبرد یاد خیال

گردش جولان شوخش گردش چشمم
 گریز یارنگاه گردد او شود بادشمار
 از نگاه بود بر گردیده چون رود
 میبکشد خون تماشا از برگ بادشا
 گر کشاید دل ز دیوان بشش کل طالع

حاش شده که باده برق نازشش میرسد
 تا قیامت اگر کند سلی مکان فکر محال

مراجه کار غیب که در نیم تقویم
 مقدر یکبار فراخت پی حلا نسیم
 یگانگی که کشته صبح و شام طاعت از
 ز فیض نایه قدرتش گلشن حشر
 ریاض لطفش اگر جنت اگر طوبی
 منتهی که باز فراخت بستیون مناب
 در آسمان دل مور ناتوان روشن
 منته از همه معبود و از همه پیدا
 اگر مبارزه تجوید خوان کتب است
 ز سوسن گل خاموش است باغ غروب
 نسیم لطفش گیسوان در دیباغ و بلوغ
 نسیم پرورد دشمن گدازد و در نواز

شناهی قادر خلاق حسن التقویم
 بنرم کلفت اصدا و شمع طبع سلیم
 ز برگ برگ چمن میبکشد تسلیم
 گل حیات زند خنده از غصه تمام
 زلال جودش اگر گوشت اگر شینم
 بقدرت ازلی بارگاه عرش عظیم
 بنجوم معرفت او بکبر و تنه نسیم
 نور گوار حسد او ندو واجب العظیم
 بغنی غنیه که آموزد و گل تقویم
 یک بلکنت نطق و یک بلحن نسیم
 بنظم و نثر جهان میرسد ز تنه عظیم
 طالع آماج فلک روان در نسیم

گره زار روی مالک چه غنچه گل خند
اگر نه صرصر قهرش بخواب ببنده چشم
بکوه کان و دبیریا گریه بیایغ مژ
ز قرب حبه لعین صفات او اوهم
ز روزنامه جو دو صبح یک خودت
با دوست که دریا آتش سوزن
بدون غلط انداز فکر خام سوز
نتیجه به از آزاد گه نمی باشد
یکیت رتبه خلقت تمام عالم را
اگر چه عمر و نشند نقص است
بقدر با صره هر دیده را ز نور فرغ
رسالی که شود جیب دانش لبریز
ز نیم حبه نا خورده میشود می شیار
ستم شرک یک نقص شرک یک نیکیست
تو که ز شیم گل در ز کام مقلط
ز رخ معده نباشد چو میمان حریص
غلط گمان بحد کافری نقص است
به چو می نگری که خویش می بیند
بخوان منیش خود میمان خویش

زار بر عفویش اگر قطره چکید به بیم
بزار خضر و مع گم شود بر او نعیم
بناگ آینه بخشد بجا که در سن سلیم
نه راه برده بکنه کمال او نفیس
بجانه فرقه خویشید میکند تریم
کند بهار شکفتن سبک و ابراهیم
که نقص راه ندارد بذات پاک تعلیم
که گفت سر و حکبار را ز با حقیم
جدا شد ندید پیر از خود نمی و نعیم
بیک ساله بود شرکت نفیسه علیهم
بقدر شامه بهتر است ز باغ نعیم
گمان بخل سفاقت بود بذات نعیم
چرا صد ائمه نسبت به باقی تقیم
بقدر حصه سوت کند تقسیم نعیم
چه میکنی به بهاری اگر کنی تقسیم
تمام عریبه گرد و بهر یان کریم
تو دزد خویش بکش در شکنجه تویم
فرز بهر چه رسی نعمت بخیل و نعیم
چه میشناسی جان بخیل از کریم

چه آرزو که نه در دست از زمین	آستان قناعت اگر بری سلیم
یکبخت ذات خدا لا اله الا الله	یکبخت معنی هستی ولی ضعیف و بیم
بنجم از دل روشن ستاره بشنا	سپه بدون زرد از قلم و تقویم
بقدر حوصله پیش احتیاطی کن	که با بدون نه نمی یکدم ز حد گلیم

اگر استین تو کل بعالم افتانی
بروی دست تو گرد و پیکان فیض میتم

از گلستان که دارد گل بدمان مجدم	چاک از شوق که میازد گریبان مجدم
نوا از خاک سیر کوی تو دارد آفتاب	از که این دود میگرد و نمایان مجدم
خنده بر لب جام برکت گلستان سیر	از سر کوی که می آید بسان مجدم
بخیه چاک دل از خط شمع میبرد	خورده پنداری ز جای تیر فرکان مجدم
چشم خواب لوده دارد که میخند و زرد	کرده استقبال آه شب نشینان مجدم
هر که میگردد و دو چارش میدید پیمانه	متسله کام دل گیر و سلمان مجدم
سالمها شهاب بر فدا آورده بار و باران	چون نباشد رفته و دکان ایشان مجدم
یوسف خورشید از چاه می آید بدون	هفته دارد بنام پیر کفان مجدم
میرسد خضر کند تمت از ظلمات شب	ساعتی دارد دکت از آب جویان مجدم
خار شکسته است در پیشتر از آفتاب	کس نمیداند نیکوید کین جان مجدم
بی تماشایی نمادندش می عم دراز	در جوانی داشت خصلتهای پیران مجدم
سوفتم و ظلمستان مهر عالمتاب کو	شام غفلت در طه کفرست ایمان مجدم
عادم خلوت نشین قرب ادر کار نیست	میکنند روشن چراغ از باد و دمان مجدم

قصیده در مدح حضرت امام موسی کاظم

شب گرسنه حلقه زنجیرستان بوده است
 خوش عتابی میکند کین خورشید گوی
 نقش نیرنگی غریبی میزند بر دم بر آب
 پیر در حق مردمان مصلحتها دیده است
 بی سخن خورشید را از چاه می آورد بر دن
 سیدم آخر بجام دید هداین انتظار
 شد غرض بقبری از گیسو در دست مصطفی
 نوزایمان از صیبتش میتوان دیدن دور
 بلبل از گلباگ طوطی از سخن من بیخ
 مرغ خورشید امانت عسکری کز ربه او
 آنکه در رس مطلع النوارش از بر می کنند
 آن ولایت مسند می کند سجده درگاه او
 صیقل دلهای زنگین جت آجانبها پاک
 تربیت از پر تو خاک در او دیده است
 از غبار در که مشرق بنا هوش تا ابد
 گر نسا زد بشر از آسایش خاک درش
 از طفیل دولت بیدار شب خیزان او
 خادم حسانش ایام است و شب در او
 مشرق خورشید عالمگیر نور قائم است

میرسد آشفته چون شوریده حالان صبحدم
 کشته افرا سیاب ترک دیران صبحدم
 همانکند شب روز این دنیا پرستان صبحدم
 دیر تر گر میشود رام جوانان صبحدم
 از دهای افشانیست بجان صبحدم
 می بساغر کرده بالهبا خندان صبحدم
 شام ریحان زار گر دید و گلستان صبحدم
 سجده دارد بدستش یا علی خوان صبحدم
 میشود هر کس با خلاصش شایان صبحدم
 خوانده از روز ازل تفسیر عرفان صبحدم
 از دل شب تا سحر که همچو طفلان صبحدم
 صدقش از یما و بد چون اهل ایمان صبحدم
 کز یقینش یافت خلعتهای ایقان صبحدم
 آفتاب خاوری لعل خندان صبحدم
 میبرد مانند طفلان گل بدان صبحدم
 میجد از خواب چون شام غریبان صبحدم
 فارغ از اندیشه خواب بریشان صبحدم
 کشت زار جوش از فلک بهقان صبحدم
 خاک راه انتظاریم ای خوش آن صبحدم

<p>حز مہر شہسوار بازوی جان از آفتاب سیدہ دولت سلسلے آفتابش صفا در بسات آسمان از آفتاب قادی از نیل شمعہ عدل فلک فرمان او از فروغ حلقہ انداز عالم سوز او رحمت شاہا کجا آبی برین آتش شد بہر ذکر دیر اگر جزینہ از خاکیان کے شود در در محشر ہم ہم آتشنا تاکہ باشد پردہ دار شام را آئینہ ماہ</p>	<p>این از چشم بہشہای عجمان صبح ہر گاہ از نفس گل ہے ز دامن صبح درج زرین را کہ نیسا ز نمایان صبح ہر چہ شب کم کرد کجا داد تاوان صبح آفتاب فند چو شیران از نیتان صبح گر گشتی پاسے تا حشر چشم گریان صبح مینہ ز برق خارا تیغ رخشان صبح گر خورد از تیغ تو زخم نمایان صبح تاکہ باشد گوہر خورشید را کان صبح</p>
--	--

دوستان و دشمنان را مینا باد نزد

دست اخلاص سیر عاجز و آن صبحم

<p>بابہ بر باد شہیدان مینم بابکے دیوانہ ام را کافریت آتش دل از گریان کشیدہ عضدہ عضوم میرد از ہجو موج میروم دانستہ از یاد کے شعلہ شو قم نیلگیر متار عمدہ ہاے خاطر در کافریت یوسف دارم زنجیر نفس</p>	<p>ظلمت سال چراغان مینم سنگ دل بشیشہ جان مینم تافنس باقیمت دامن مینم گریہ ام نقش بیابان مینم خنجر رشک بے بیان مینم بردل آوارہ ہستان مینم خندہ برگو ہر فروشان مینم بردل از لب قفل زندان مینم</p>
---	--

قصیدہ در مدح حضرت امام حسن ۳

<p>شکوه دارم زبان نامحرم است مشربم را بیدار غنما و مانع الفت را از محاکم میها قوام سینه را هر چند در خون کشیدم در دل از یادش چراغان میکنم معصومت از دلم آئینه دار سبزه ام از یاد دنیایان میرد حیرتم را روز شب آئینه دار میروم جای که دل نامحرم است بیطم در دام آتش چون شعله باز خونم باغ الفت بشکند باز آتشم گرم خونی گل کند بر نمی آید دلم بار و زگار سینه صافی باغ من بتان من گرم خونی یار من دلداری من</p>	<p>صقلم بر از پنهان منیر غم جوشش با گبر و سلمان منیر غم زهر بالهاسی خندان منیر غم گل بجای زخم بیکان منیر غم بر سر از مستی گلستان منیر غم سیر نیزنگ عزیزان منیر غم حرف از منت شکاران منیر غم ساغر خواب بریشان منیر غم چشک از دور بر جان منیر غم جوش رشک عند لیبان منیر غم نشتر غم بر برگ جان منیر غم بر شتر از مرده دلمان منیر غم شیشه طاقت بستان منیر غم خنده بر الفت پریشان منیر غم باده الفت غزلخوان منیر غم</p>
مطلع ثانی	
<p>تبسم جوشش گلستان منیر غم از بلای یک نگ جان میدهم قطره اشکم رواج دل گرفت</p>	<p>حیرتم صدرنگ جولان منیر غم گرچه استننا بجانان منیر غم سکونم در بیابان منیر غم</p>

گفتا نیک بادا عند لیث تا ابرج بام
 امیر المومنین حیدر فدایش میں ایمانم
 نواسے خندہ سے آید گبوشر از نادانم
 اگر بر شہر عتقا تشیند کرد جولا نم
 سر اسر دعویٰ بنجم کہ خواہد داد تا دادم
 چون مکتوب سیدان معنی خواب بیا نام

گفتا تم کہ ابر حمتش یک برگ سیراب
 گستان آشنای قبلہ ایمان شد مروت
 نفس رسینہ دارم عند لیثی از گول
 کند پرواز نگ سرعت از بال سبکیش
 نہ مر ہم کارے زخمی نہ آتشباری داد
 چہ مضنون محبت شبم گذشتہ نرم

سخن گو و سخن خج و سخن فہم و سخنہ انجم
 غلط گفت غلط شیرازہ اوراق لیا نم

عجب آئینہ دار دل حیرت پذیرین
 غبار تشنگی شد جلوہ ابرطیرین
 بنگہ بغیر از دل طہیدن و ضمیرین
 جان مہر منتہای اشک گشتہ گیرین
 بتزیج خموشے یافت رنگینہ صفیرین
 سوال گاہ گاہ او جوابی مردیرین
 کہ زخم تیغ باشد با ضعیفے دستگیرین
 گل و خارند در باغ جہان پذیرین
 چنان حاضر جوابش کردہ حرف بر دیرین
 جان دیگر گشتہ دل چنچ اشیرین
 بلبل مے چنانہ غفلتینا صغیرین

محبت مصلحت جو نیز بانی گشت پیرین
 نثار و چرخ دہقان حاصل کمر باین سیرین
 بر اسی مید گاہی دشت آسایش بنید آ
 بنای خنجر ناب شوخی سلسلے نے آرد
 خواب غنچہ عمرے دید گلشن شہیم گل
 نیاز و ناز ما معشوق و عاشق میکن آخر
 خرید از چنگ دشمن بیکہ خرم در زندان
 گناہ مین عہد خاطر مطلب منکر دو
 چنان محوم کہ بدار و جہان نخر نیکویم
 زہر دیوانہ صحرای محبت عالمے دار
 بجای شبنم از گہاسے باغم باوہ میجو شد

قصیدہ در توصیف حضرت علیہ السلام

را کے قاصد سیلاب از سرعت کمر بند
از حال دل فوسد ناسه ترکان ویران

ندارم شبی در جہد گلشن دایہ ام نگار
فریب ہر گردون کے بر چون غنچہ شیریں

مخاطب از خودی ایفقت از تو آبادان
فرق تا بقدم عضو عضو شمس تو
پایستابا سر خویش پر خیزد مباحث
باش پیر دوست دل و زبان و گاہ
اگر غریز محبت شوے چاہیے
سیکے پاس رضای خداست منظور
نزداد دل و جان برای تحت توین
غرض اگر ہمہ دوست شوی حذر میکن
پہ بند و مو خط را میسدم رواج غلط
اگر خداے مددگار و محبت یار شود
عمداً بن علی متبک نہم کہ از دوست
بام متقیان شاہ دین تقی کہ کفیش
شی کہ دست و دل بجز و کان بر انداز
ز رشک جان نبرد حرص و آزاد گرد نہ
ببین جودش بہت چنان رواج گرفت
زیم خنجر و سغے کہ جو بہر یماست

اگر دست ست دل ننگ عضو عضو خون
تو شاد ازین کہ ایشان مگر دی خرم
نیکنند ترا تا بجای بے پایان
بر دھن شمشاد ہے از چہ کفان
بشرط آنکہ دہی پاس عز و عصمت
رہد ز بند زلیخا کے مدعا آسان
جو خویش را بفروشنے بقیث ازرا
زہے کہ نیر و بجلت اخوان
مرا چکار باین و مرا چکار بآن
روم بدرگہ مدح شد زمین و زمان
مدار ہفت محل شش جہت چارگان
ترجہ گرد بر آرد جود و سائل کان
منودہ است غنی و فقیر را یکسان
کہ مغلے چہ گراست منہی ازرا
کہ نخل کر و نخل خون خود بخلق جہا
سردہ کفر جوہر از تسلیم امکان

قصیدہ در مدح حضرت امام تقی ۴

<p>شیع او ست بروز جزا چه غم دارم ز بیم گردش چشم عدالت چو گناه اگر احتساب تو آید بخواب ناز و نیاز ز زرد و زنی خضم تو گر پیا د آرد ز آب دست غلامان از بنوید رو ز وصف تیری تیغش حریر احسان را جد ز جاس سکتی عدد ز دشمن چشم زمانه دیده دگرگون او نظاره شوخ رسول جدم ملک مین پدر امام شما</p>	<p>سزد که ناز کش در محبت گمشمارا گر خجست ستم از قبتیله اثر گار پیاله نکه گرم که دید دور را شود بجزر سبک صید علت بر قار شود کلف بجهنم کفنه را نه تابا زبان خامه شکر گشته تا سجد بیا سبکو تو در آید گرش بخواب دویده عرصه اندیشه را بیکش ستایش تو گنجینه محبت امکارا</p>
--	---

اگر همیشه ترحم بحال مانگرے
 چو آفتاب شوم روشناس هر دو جهان

<p>ماند بگرد حلقه غارت گر آسمان هر صبح داود را که قیامت بود کناد مرهم بهاس داغ مروت نمیشود گنجت پر ز صبح دلبه در آفتاب گردیت آفتاب زویرانه جنون کنج خرابه دل ما خوش هوا ترست در عالم که بود غریب دیار دل یک شاخ گل زباغ تو گشتم باغ دل</p>	<p>دارد ثبات کشتی بے لنگر آسمان زان پیش که ستاره کند شد آسمان و امن اگر ز صبح کند پر ز آسمان با قیست پر ز بزرگ دلبه بر آسمان چند بست کسر شیده بر پر آسمان سازد ز صبح گر چه رواق ز آسمان آئینه سے خزید ز خاکستر آسمان تا بچو مهر ریشه دوا اند بر آسمان</p>
---	--

قصیده در مدح حضرت امام موسی جعفر

در باغ دل ز سایه گل های آتشین
زان شعلها که از دل صد باره سر کشند
بشناس قدر دل که چای شکوه عشق
که بحر پی برد که غم چشمه دل است
در کشور خیال تو غواص کس بر دل
شب نیزبان کسیت که از فرش یاسین
شبهه که در سر اسرگاز ارباب تاب
سیرتاره میکنی و بادیه می گشته
کی سر زجمع و خج سر شکم بدون کند
من خاک آندرم که در ایوانش از ملال
درگاه شاه دین که بتکبیم خسروان
سلطان علی موسی جعفر که بسته است
تا گشته باغبان ریاض هوای او
مانند گرد باد همدناست بر زمین
تا نقش پای زایر او آشیان کند
تینی سرش به نیزه موج فنا زند

دامن کند پیر از گل نیلوفر آسمان
از آرد من لباس گسترد بر آسمان
دارد مثال بعینه بر پیر آسمان
گرداب گل شود که زند بر سر آسمان
میجوید از صدف عوض گوهر آسمان
می انگند بپام سحر بتر آسمان
می انگنی کلاه ز عظمت بر آسمان
ز الماس ریزه میدهدت ساغر آفتاب
گرد اگر به بنفشه مشک و تر آسمان
ناخن شکسته در گل و خشت آسمان
در صحن مطبخش فکند ستر آسمان
در نقش پای مور بر شش گهر آسمان
از آفتاب ساخته پیل ز آسمان
گر سایه شکوه تو افتد بر آسمان
چون مرغ از آفتاب برآرد بر آسمان
گاسه که چون حباب برآرد بر آسمان

غم خانه عدد گره آتشین شود

چون انگشت زمین راقع آسمان

هر سپهر نیچ که در از سپهر خاوران

صبح کشید از میان نیچه زرفشان

تجید به تندی

<p> یک تنه بر قلب سپرخ تاخت سحر سینه چاک پیل سوار سحر تاخته از گرد راه خون سیاوش شب صبح دگر تازه شد چاک ز دوازده سینه سحر صبح صبح تهن صفت آمد و برون کشید لیلی خورشید شد و در ز مجنون شب چون نکشاید ز دل خنده گلهای او فیض ترشح کست عیش تبسم کند ساغر سرشار صبح دیده بیدار گیت سینه صد چاک صبح سوختی از تاب مهر بر نفس صبحدم میسکده دیگر است شب چه دماغی بسوخت تا بچراغی رسید دیده بیدار کو صبح بر آورده است دل شده چشمه مال چنبر غفلت که هوش دلم میبرد سینه چاک سحر صبح شفق خون و مید باز بیدار می باشد </p>	<p> خنجر مینا غلاف تیغ مرصع نشان از کوفت عمود افق پر کتف کمکشان غلت افرا یاب فتنه نریت کشان رستم خورشید سپرخ مهر برید از میان بزن خورشید را از دل چاک نهان تاخت ز مشرق برون صبح عمارت نشان هست ریاض سحر چشم و دل باغبان چون گل صد برگ صبح و اشود از آسمان هوش ز سر بر بردستی خواب گران گر ز ساندی سحر مرده از آسمان ساغر سرشار فیض وقت سبوحی کلان ریخ نگر دو عیث سے مگر در زبان بهر قاشای تو آئینه زائنه دل در سر میدان شب کشته خواب گران سوخت خاموشم ساقی خورشید بان کوره صنعت گداخت کوزه گر آسمان </p>
--	---

سینه و دهن سحر نام تیرین اصابت

تا که ساغر دهن ساقی نیرنگ او	
حوصله بے اختیار میگردانی آسمان	
بکه در دل دارم از دماغ تو دماغ آیین	لاله ناری میشود هر شب ز پهلویم

دل چو کوی قومی آید بگو ششم میرسد
 بسکه در صورت وفاداری الفت گشتم
 گر بسوزدم ز سودا جهان خاکستم
 درد پالاید بجانم گر شود گیت خراب
 آب و ننگ گوهر کامل عیار دافش است
 دل ز فیض دوستی دارد بر اعدا تیار
 اهل منی در ترس سیرت یا کرده ام
 میروم در خود بیداد و بی پیدانم
 تا نفس با شتم اسپرم هر کجا باشم اسپرم
 چون غبار می کنم پر از در گردن
 اخترم با کمکشان بادام گرد و در فلک
 چارار کان پنج نوبت سجده من میکنند
 شاه دیداران پناه دین پستان خورشان
 جان دولت قبله عزت امام اعتبار
 نوهار عفتش گر عالم آرائی کند
 بحر حمت از غم اشک نیازت مایه بر
 صدق پاکت از کجا هنگامه آرائی کند
 پیشتر از صبح هستی خاطرت بیدار بود
 رحمت از بحر تواند ز آسمان رحمت بود

از طبع مناصدای شهر روح الا این
 بسکه خاکم گشت از مهر پر دیان عجبین
 میکند تحریر زلفت و خال بر رزمین
 چون شکست شیشه دارد عالمی زنگین
 اهل منیش را دل دشمن به از تاج بکین
 دیده از دیدن بود در ملک من بالاین
 اهل صورت را بود بام فلک ز نیرین
 گوهر ایشار بر کف نقد جان بر این
 سر نوشت من گرفتار است مبدل نقین
 چون شرابی می طعم در دام آه آتین
 دانام با سبزه در سیر و دیارین
 میکنم تا سجده روح امام چارمین
 گوهر شهود و وحدت نور خورشید یقین
 زیبایمان زینت تحریرین الهامین
 شبنم آلود حیا گرد گل ریزمین
 ابر فیض از خرمن غرقبولت غرضه چین
 شبنم آلود حیا گرد گل ریزمین
 نور وحدت را که دید آینه دارمی چین
 آفرین بر شانت آمد آفرین بر آفرین

<p>شد چنان از جشست گار پریشانی تباہ دامن شرم از کف نظاره هم سیر کش رفت سحرا گرد آید از دو جانب همچو موج سحر کز دست تیغ بگذرد بر مرد و آب باد چیا تو سنت کرتیر پوشی بے خلل روزه میدان چون کند بر ذوق دشمن و تنگ دی شود خور و دامه از گرمی بازار مرغ ادب کا پوگر نئے افتاد در آب غرض گوهر مهر تو دارم باج میگیرم شب خانه زاد است نام گر چه از سگ کمتر</p>	<p>کز سزلت ختن مویان گزیر و چین چین سایه ستان ترا دامن شود گر چه چین برق نازان بدل آن در کمان این چین انگشت طوق اجل در گردن گاوزین بگذرد همچون بسم از روی برگ و پاشین دیده های نگیں دان میشود نقش نگیں حمله آور چون شود قلب دشمن و زین بے گزاف از گرمی آن شعله خورشیدین از فلک خورشید و از جم جام از آرزین میر سنا زم بخلق اولین و آخرم</p>
--	--

چون تماشا نگشت گلزار کویت و لکشا
 چون تماگر در راه زار است و نشین

<p>صید و از دل بخت و امر و ز من فروزان ساغر از میخانه وحشی دماغه نین خود نمائی در لباس ختن نگیں ست کردم از در پوزه بے اعتباری بیم دفتر پیش گزار و در باطل و محفل گلشن آوار گے گلکده شد آشفته هر سر بر بوم ترکان خواب آورده است</p>	<p>صبح محشر اولین شام قیامت امی من آب حیوان میکید از آتشین سودا من مار و پود از شعله دارد و طلسم خا من سحره بالی هامیروید از ما و این عیب جو بیجا عبار و دیده منیا من اشک صحر اگر دمن آه ملک پیا من سخت بیدار آیمین باید غریزان و این</p>
--	---

اصطراحم بستر آسایش بیدار دوست گر یہ ام گرد کہ درت میر و آہم ملال دور چشم بہ بہار نورس آمیزش است برگ برگ گلشنم از سایہ ہم میرسد آب در آتش بہارم در فزان پرورده آشنا نیہا بیالہ در دے جا کردہ ام گر یہ بر باز نقش تار و خوشے بستہ ام	فتنہ در آغوش خوابد محشر از غوغا من در سرگوشی کسے خالی مباد اجاسن شوخ حبشی ہاسے یار و بنیرا نیای من گل بدامن میکند وحشت نقشین با من مصلحت بینی سلم بر چین پیرا من معجز بیگانگی دارد دم گیرا من نالہ زنجیرے آید ز سترایا من
--	---

مست شکر و سجدہ وحشی خیالے میکنم
چمن ابروے کشاد از مطلع غرای من

زندہ عجزم تماشا دارد استغنائی من پر پریشاغم زکوۃ آشتی بر من رود است غلد حیرت را ز رعنائی چراغان کردہ عالی را در تماشای تو آئین بستہ اند نوبہار شبنم سرسبزی ثمر دکان دستہ گل میکند اندیشہ زار خار تو شوق من پر دانه خلوتسرای وحدت سایہ پاک اعتقاد می از سر من کم مباد اعتقاد دم پیش پیش حق شناسی میرود شرع خیر المسلمین گلزار شبنم آفتاب	صبح گلستانہ می خندد بر خیمہای من کس باین طاقت از درنجیدہ باد این شع من گلزار من خود کام من و دامن اشک گلگون جلوہ من نادر عیان من آفتابی ذرہ وقت شب یکد ام نبرم ماتم میکند آئینہ رسیجای من یکدم گم ہر سر سرودل شود عصای من باغبان گلشن دل صدقین را من گرد راہ شمع خضر دیدہ بینای من نہ گل اندیشہ نقش چین پیرا من
--	--

عیش و کرسی لامکان دین منی و دنیا سر	ابر رحمت آسمان بحر شفاعت جاودہ
غربت من فخر من ایجاد من احیای من	احمد مرسل وکیل مطلق پروردگار
دو دمان خضر بنی شہرت آبای من	روغن عرابد دارد چراغ لبتش
گر برگ خود خوانیم تشریف عرشا	ست نعم قابل نسبت برستی بقم
لے نمک پروردہ شرم تو عیسا کننا	ابر رحمت از غبار رحمت گل میکند

مزیارت پر تو آئینہ آفرینش است
فرود رحمت دیدار نشہ عقبای من

از غبارم چراغمار روشن	عشق بر باد داد برستی من
غربت از حیدم سفر دشمن	وطن از حشمت بیابان کرد
بیدارم دماغما گاشن	از غبارم بیابان سرشار
دوستان داد از احتلاطین	دشمنان داد اگر بیای سفر
چہ سفر دشت و حیان ختن	چہ وطن و امگاہ صید مال
خار در کام عافیت مشکن	بوے خیر از جهان نئے آید
آب شمشیر از ہواے چین	سیکد خون دل ز خندہ گل
ساکندہ چراغ دل روغن	غم گدازد در استخوانم مغز
قرعہ بے شکلفہ مشکن	سر بسر کار خلق ساختگیست
ہست گوئی درین زمان لکن	عیب پوشی درین جہان اعا
جو ہر تینہ رگ گردن	ساقی بز جہا ترش روئے
خاک در چشم عیب پوشین	عیب جوئی کشیدہ سر نہ نا

قصیدہ در مدح حضرت علی

دو زبان چو خامه رست بیان
شعله در لب بیان دارم
ما کے از شرم سینه صافی من
گرم آتش پرست سوختم
قطره چون دوستی کند بغا
چکنم با صد آسمان خست
ہمہ آئینہ صاف تیرہ تما و
یک جان مہربانی جاوید
سبق شکوہ ہا فراموش
خلد عشق از کجا و خار ہوس
مینویسم سچاک کوئے نیاز
مینزد دل بر آتش دامن
زود در نخبہ بہار حنا طوق
خاک رہم شدہ غبار زمین
گریہ شیرین نیکی کم جنگ است
خندہ ز لگین نیکی کم صلح است
حاصل عمر آتلف را نیست
خون عاشق حلال سربازی
دل ز بلبل را بحدیث خواہی

سینہ صافی چو صنیعہ محض سخن
دوستان عیب نیست پریدن
دشمن کینہ کینہ در زیدن
مہربانست در دبا دل من
شعلہ چون پوشد از صبا جوشن
چکنم با جان جان دشمن
ہمہ گرم خست ملاط سہ سخن
صلح کردم بکینہ ہائے کہن
سینہ صافم چہ میتوان کرد
بزم حور از کجا و دیو سخن
مصرع پیش مصرع گلشن
میسر بادہ بوئے پیلاہن
دیر صلحے بلائے طاقت من
پردہ دیدہ چست پر دین
نبرد غنچہ پے بخت بدین
لطیف گل بدام رنجین
سبک بارہ کردہ ام خرمن
شعلہ از تیغ میکشد دامن
جان بیان را بہ تنیت گفتن

کاغذ اندیشہ ام بناے شی
 دین پنا ہے کہ منقیل حلقش
 شاہ مردان کہ شد رابر کش
 نورا یمان چہ رانغ خلوت جان
 سوارے کہ تیغ خونریزش
 دل شکارے کہ خلق شیریش
 عندلیب گل تنابش وحی
 از ہوا داریش درین گلزار
 شبنم از آفتاب مغنہ
 کترین چاکرش بروز مصاف
 قنارہ ستم سبک بربش
 برق ہوشے کہ ہجوم غریز
 از نسیم ممش بہار کند
 شعلہ خورے کہ کرد گردش
 بادیاے کہ گشتہ بیخ ممش
 باد خاکش برودی ہمواری
 کے بروجان زگرہ جواکش
 سحر ممش تیرہ دوستہ
 بر چنان راے کہ ہزار درو

مجبورہ میرودید از جبین سخن
 خاک را کردہ نصیب بند چہ زن
 حاصل برق خورد و در عدل
 شعلہ ہنسہ وز وادی امین
 خورده آب از دل عقیقہ امین
 رحمت درجیب خار برگ ہمن
 چہ گیوم نمیتوان گفتن
 وز نگہبانیش درین گلخن
 شعلہ از موج آب در جوشن
 گر کہ تیغ حملہ بروشن
 میرستم زگردن بیزن
 بشتابش تیرہ دیدن
 گل ز جسم از بہار روین
 چون شمر رخنہ در دل آہن
 گو بہر تاج و شہرت بہمن
 آب بادش بروز قصیدن
 شعلہ بر خاک سے کشد دامن
 بغیر ممش تیرہ بستن
 بر چنین مر کے ہزار حسن

و د الفقار شش که مطلع اصل است شعله در صلب خاره آب شود گر مغفر شود شکار انداز همه جزا شود ستاره خشم دو زبان ست تشنه ایم است هر زبانش ترانه دارد اسے ز قدر تو او جہا پیتے	کرده دیوان فتنه را لکن چون کشد جو سرش گ گردن گر مجبور شود شکار آنگن چاک روید ز خاک رو زمین که مبادید دوسر یک دشمن که دو عالم غلام شاه زمین وے بهیج تو نقطہ لکن
---	--

تجدید در حق حضرت علی

در دو عالم فریب منزلتے سایات کم سبب داز سرین

تازه بهار است عشق دل چمن آرا در چمن یکدله برگ گل آئینه دار یکسر مواختار نیست بدست کے عشق تر نزل ہنہا چون بطلایم قفا داد جنون در لباس تن بفنا مار سید کے زمینیاں رمد و حشت دیوانہ ام ہر کہ براہ طلب پاسے دل از گشت ہر کہ زراہ یقین نامیہ فریب است انہم گشت عشق عشق چہ عشق گشت گر نہ شیر است عشق طعمہ اش از مغز فرد	رنگ خود و عدم یک گل عنای او حیرت جاوید مانر گس شہلای او گشت سہرا پاسے من محو تماشای او رگیے دان میشود مودہ دریای او خلعت عریان تنے در غور بالای او آب ز دل می خور و آبلہ پاسے او کام نخستین دہد کعبہ زیماے او سجدہ اول بس است سجدہ فضاے او ہرزہ چرا میکشے تہمت پیماے او خواب کجا دیدہ صولت غوغای او
--	--

قافله سوزیت راحله اش خون دل
 ریگ بیابان او کام ننگ بلا
 سوخت کباب جگر بهره محبت نذیر
 شوق زجا برده را کرده جنون شیرگیر
 ماکه ز دل میرودیم توشه کجا میریم
 عشق جگر خورده را داده خموشی شکر
 پیش جنون قرب و بعد هر دو کی بود
 شوخی زنجیر کو دل شده یادش نخر
 گشت غبارم تمام سر به چشم گاه
 چشمه چشم کشود جلوده دیگر نمود
 باج سر سبکی داد بگردم صبا
 یاد شگفتن برد از دل گلشن برود
 آینه سازست حسن گدازست عشق
 صید تو بیند اگر سایه خود را بخواب
 عشق بیالده بسا حسن بناز و نگاه
 دلم پری میکشد دیدن پنهان او
 یاد دلی کرده ام فکر بر سر سیکم
 هر دل هر قطره شور من و شور یار
 دره غبارست دشت مهله کارست نجر

یاد کجا کرده دشت صحراے او
 اثر در آتش فروز مویه دریای او
 نعمت کونین را در غرر سنگی او
 بر صفت شیران زند جرات تنهای او
 نعمت الوان بست یاد من او
 گوش فلک میدرد صولت عوج او
 کرده و طمناے او سیر سفر او
 گوش دلم میکشد ناله غنای او
 حیرت پنهان نداد داد تماشاے او
 حیرت پنهان نکرد سیر سر پای او
 داد چه منشور با از گل سود او
 گریتم زند خنده گلهاے او
 سیر تماشاے او مزد و تمناے او
 خنجر غیرت کشد موے بر اعصاب او
 تا بفک دوخت جانم بالای او
 صید سر پای او صید سر پای او
 در غرر سوداے او در غرر غوغای او
 در سه بهره جایی من و جان او
 یاد مبارک سینه در دل رسوای او

درد دل و جای ما در دل جاے او	هو تنی الفت پرست نام خدایت
مریم اندیشه یافت رشتہ دیبای او	غامہ موج شہر گز شرف اعتبار
منتظم دین حق صدق قولای او	قلیخ خیر علی شاہ ولایت کہ بہت
یک درق روزگار بی گل طغرای او	ناظر پروردگار شاہ نجف آنکہ نیست
گر نبرد آسمان رختے او	ربط صبح و شام بگلداز ہم چو موج
وحی بگزار وح بلبل گویای او	کس چہ تواند سرو دخواہ من خواہ چرخ
موجہ بہت زند گردل دریای او	دینی عقبے فتہ چون دو صند در کنار
بجز ملا یک گھر خاک کھت پای او	ابر سعادت نظر در قدم غم اوست
روشنی چشم دین سر نہ سودای او	کعبہ بیا بوس و گشت مشرق گشت
راے قولنای او خاطر دانای او	مشرق خورشید ہا مغرب توحید
دیدہ بینای او صدق شناسای او	قافلہ سالار دین مرکز علم یقین
لفظ نہ بند درسم بی خبر پای او	سکہ نگیر و درم بے شرف تام او
خجالت امر و نہ بخشش فردای او	پیشتر از پیشتر گز نہ شنیدے بگو
چار عناصر روان چاکر ایمای او	ہفت کواکب و ان بندہ فرمان
مور خزانہ گرفت لطمہ دریای او	کیست ایسر ضعیف درسم دام قفنا
مرد خزانہ گرفت دینی و عتباے او	بادشاہ سر وادار و ساد او را
رحم تو دار دے عجز تنای او	منہ تو نزار دے جز تو نذر اند کے

شبنمے از ابر لطف قطرہ از بحر جود

شامل بتیای بے دل شدہ از جای او

در این کتاب

دل خراب است عشق میما جایی او
عشق به از سبب لشکر که از تمکین او
حسن کجای شک گل گاهی نوای طبل است
سر نه حیرت کجا تاب تماشا از کجا
گاه از آتش گدازد گاه از آفرین گدازد
جلوه را نامزم به از تماشا دس آید به سر
پرگو از خویش بقاصد نبات لایق
دل به سر و بسته ام که سایه خود میرد
مرد و نانا غنست از ترک تار و روزگار
شوق سرگردان اگر جمعیت لشکر دهد
از شکوه عشق بی اندازه بهیسی پیر
مهر تابان ذره دریا قطره هستی نیستی
آفتابم به چکد از موبه بوم چه عرق
دیده شب زنده مارا چلغ افروز تر
بادل دیوانه عاشق چه سازد روزگار
لاله یاری هر کجا بیند نقش به است
حسن بریم خورده یعنی صدر کار و رنگ

حسن در صددیده عصمت نهان دور
میزند بر قلب عالم که استیلائی
آه از آن روز که با او سر شود غوغای
بزم رنگس دان شود از رنگس ششک
بیشتر دارد نمک نیز رنگ شوخیهای
هر طرف کبک خزان گشته سرتاپای
شبهه کمتر کن که با من بود استقامت
شوغ حسی میکند عشق من از بالایی
گر شود از کجوری بالاس او پنهان
عالم هستی ندارد دست صحرای
گوش بر جاکه گزار و صفت آدای
حال بهر متیان و نهت از سبک
بسکه پیچیدم بیاد زلفت فرسای
صبا پر دانهای خلوت شبهای
گر زدم موج تلاطم قطره دریای
در سراغ خوی آتشاک بی پروای
منه ام شفته حالیهام سرتاپای

مطلعی سر کرده ام هر گام در صحرای دل
نخه رنگ روان یک مصرعه انشای او

فرازی محله هر لاله لیلا بے او
 نج خورشید عرب بدر غم شاه ام
 رخشے دل سہی جد خود یا تو کہ است
 لم ہستی ببالہ یغین شاہیش است
 مہ لوزا ماست مرکز علم یقین
 پیر میراث دارد دفتر تصدیق را
 داود شیوہ بخشش تصرف کردہ است
 ان از کجرو بیایکشد بے اختیار
 ام ایقان نسخہ از دفتر تصدیق است
 مت پوشیدہ ہستی بجا لم بخش کرد
 چار ارکان غریق از حلقہ در درون
 بیش زینت دامان محشر طبع چاک
 ہر املی لسانی میدہم توفیق ہے
 فروغ حملہ اش آشکار و فروغ شرار
 لہ خوبرق آتخوان رعیدکہ در جولا نگری
 نیم جلوہ اش رنگین نماید فطرہ
 ز جولا نش نگر دوشب ز بیم گیر د
 نانی با بوال و پرتدروسے آفت
 ش از صحرا دوید و صبح از دیار مید

معج مجنون مینر نہ ہر خار و صحرائی او
 آنکہ میر دید گل طاعت ز نقش ہے او
 ہر دو عالم خانہ زاوی گوہر کتانی او
 قاف تا قاف جان مہر سپر آہے او
 صافی او باطن او دین او انشای او
 نیست فردا آفرینش بی خط طغرائی او
 خاتم خورشید نشدہ است والای او
 گر کند موی خیال ست بینی ہاے او
 صبح ایمان خانہ زاد خاطر والای او
 جو دخیاط قضا از کیسہ جولا بے او
 موجزن شد جوہر تیغ ننگ سائی او
 روز و شب مایسرواز ہدم گیر ہے او
 در گاہ پوسے سکیر جان پجای او
 دست بازی میکند بر تارک احمد او
 چہنمہ سیاب میجو شد ز نقش پایے او
 در بہار خون اعدا لالہ سہاے او
 کہ توان جستن ز پیش حملہ گیر ہے او
 وحشت از حاجتہ خواب سد کبابی او
 برق از گردون بریدار محشر غوغائی او

دست و پا کم کرده گرد قیامت سیر	حبس و سرعت گاپو برق تازی صحر
خواجه شل آرد و رفتار سکون آس	از بای دیدہ عاشق که خارش داشت
موبو نیل گشت سبوح شد از اعصاب او	ابر رحمت و سنگا با قطره آمرزش
از تو آبادی پذیرد دین هم دنیا او	ساقی کوثر پدر لولاک خدا شافعا
بلبل صلوات مینازم زمین سیر	گلشن ہر جازمہ آل حیدر بشگفت

شہسوار اچرخ در بانا اامت مند
بر اسیر بے بضاعت بخش بر آبے او

محشر دیوانگے سایہ فرگان او	دام پری میکشد دیدن پنهان او
زخم ہر اندک عیدی مستہ بان او	تاز بجان میکند کشتہ میدان عشق
حال پریشان مازعت پریشان او	الفت تازہ و نیاز سلسلہ پیرای او
ساعد بیگانگے غنچہ صفت او	آئینہ اتحاد بلغ تماشاے ما
موج و فاسے زند خاک شہیدان او	جلوہ باد بہار لیے مجنون شکا
سینہ گلستان در و چاک خیابان او	جوش بہار و فامفت تماشا بایان
بہ نیمہ خورشید را حسرت دلمان او	در چمن امتحان چون گل آتش گداخت
نقش و د عالم شست درہ جلال او	گر وجود عدم رشت بہاد و فنا
دل بہ سلم سے خند آبلہ پایان او	در سفر جستجو توشہ حسرت کم است
نائب مرگان کیست خار مقلان او	رنگ بیابان عشق ضامن دلکام
میکند آخر کباب آتش مرگان او	عشق بہ تیر ہوس میزند اول شکار
زخم نمایان کیست چاک گریان او	از نفس مجدم غوطہ در آتش زدم

قصیدہ در نیت پیر گل سیر خواجه گل

طلب اگر آفت سائے خاری بستان	برق کجایے برد حاصل بهقان او
دشمن مرمی دل به خطا کشید	مزدک چشم من ریگ بیابان او
مهر محبت کجایا زنجیر کو	ز مرمی خاطر م یاد عزیزان او
زود و زاموشیش کے رود از خاطر م	شبنم گل میچکد از گل سببان او
دور می و نزدیکیم سرمه چشم خیال	شکوه فراموش تر در شب بجران او
ساده دلی میدم ساختگی را در لب	سیکشم از آه دل زود پشیمان او

مطلع ثانی

جام شکر می کشم شبنم بستان او	خنده گل میچکد زاتش پنهان او
گرد جدائی بس است آینه قرب را	وصل بسر میدود در درو حرمان او
شوقی میاد عشق در پی صید خود است	میرد از دام ما سائے مژگان او
سبکده دل بست وادی خونخوار عشق	نغمهستان او شیر نستان او
جوش ز داغ خاک ما خون وجودم	کشته بمحشر کشید از سر میدان او
اینم رسوا شدیم زاتش پنهان بست	پردہ راز نهان زخم نمایان او
عشق ز بهر ناله ام یوسف دیگر خرید	گر می باز را از زینت کان او
گردش چشمی بست پریش دیوان	ناز بمحشر کند کشته مژگان او
قطره دریای عشق شبنم گلمای او	پر تو خورشید حسن موه طوفان او
دام و دشت جنون بستر محنون بست	جلوه ریگ دان خواب پریشان او
در چمن آسمان چون گل آتش گدخت	نیو خورشید را حسرت آمان او
مسلمه زنجیر مادانه تسبیح شکر	گوشه چشم وفا گوشه زندان او

<p>کوره حرص گداز خاک سیران آینه طوطی شود در شکستان در صدمت دل خرید گوهر پیکان گشته جواهر فروش خاک شیلان سر زده ز اغوش گل سر و زمان در سیم بخواند غنچه خندان دل بنگاهی نفا و چشم خندان سجده خود میکند گبر و مسلمان چون نشود هر قدم کعبه حدی آن</p>	<p>لطف تنافل طراز جرموت نواز شرم سخن از لبش کام منوشی گرفت شبنم راز وفا حوصله گلزار بود قطره قیاس عشق تشنه خریدار بود نفته نازک تنی کام تماشا گرفت رفت بیاد فنا همچو گل اوراق عمر گشت غبارفت سمریه کیش انتظار شوق چه مذهب شربت فاکل یار فنا در ره توحید دل چون غره بر میزند</p>
---	---

مطلع ثانیه

<p>جوش گل و یا من سایه دامان فت فدا اینبار یک بیابان چاک گریبان غلده سایه دامان بوی گل و رنگ می خانه بدشان گر گلستان رود بی سرو سامان موج قدم گر زنده یک بیابان</p>	<p>جلوه شمشاد و سرو نایب جولان میسکده کبریا ساغر عرفان از سر مطلب گشت عاشق و نگین گشت گلشن غم ریشماستی دل شیشها گل سرو سامان خود صرف شگفتن کند هر قدم از جوش خضر محشر دیگر شود</p>
---	--

<p>موج ابدش کند گشته ایجا در ا جام بقا اگر کشد قطره عمان او</p>	<p>صباح عید ولایت علی ولی الله وکیل حضرت عزت علی ولی الله</p>
---	---

تجسده در موج صحرای

<p>فروغ جنبه ایمان صفای باطن جان حجاب گلشن کثرت محمد عربی باین دو معجزه دسے انتظام گرفت چراغ ہر دو جهان نور حق شناسی او ازل غلام وابد چاکرست سید انم زینش آئینہ شرع روشناسن یقین زگوش پیہ بیگانے بکش بشنو کدام عرش چه کسی چه آسمان دین بسر و زندہ فرمان طاعتش خورشید کر شکستہ بازوی نصرتش خیر زالا چشمہ شمس شعلہ پردازش من او کجا و شنائیش کجا چه میگیم کریم بندہ نواز ارجاہ قدر رسول</p>	<p>بہار صبح امامت علی ولی اللہ چراغ خلوت و حدت علی ولی اللہ بنی ست معصمت و آیت ولی اللہ مدار کثرت و وحدت علی ولی اللہ ہدایت ست و نہایت علی ولی اللہ رواج مذہب و ملت علی ولی اللہ نواس دین تفاوت علی ولی اللہ قرون زبانیہ رفعت علی ولی اللہ شم غلام اطاعت علی ولی اللہ تمام دل ہمہ جرات علی ولی اللہ جکیدہ ید قدرت علی ولی اللہ برون زعرش عبارت علی ولی اللہ لغت در شاہ ولایت علی ولی اللہ</p>
<p>کر این اسیر سیہ بخت بی بضاعت کند بحر شفاعت علی ولی اللہ</p>	
<p>بیشم صافی باطن بگویم تا چاہی سرت زین سبز کز دسار رنگ یسار بر اعضایت تراکت میکند شمشیر متابی گرا ز خورشید وحدت پر کو دارد دل پنا</p>	<p>باین بیگانے گر نیم خواب شنائی دلت ان خوش کہ دایم مدد وقت استائی اگر برگ لے بر بستر خود شنائی بسان ذرہ انفتامی عالم واحدائی</p>

قصیدہ در اوصاف پیغمبر صلی اللہ علیہ وسلم

دل با سوختن چو کرده را عالم چراغ است
 باین باطل گهای میرود آینه از دست
 اگر از دل سودا دار دزد ویدان کنی بر
 اگر اختر شناس غمخیز باشی میتوانی کرد
 نمیدانم باین بیداد با عالم چه خواهی کرد
 خیال خوشه گندم کنی بجان لب کردی
 زنی طبل کند خوشیش اصحاب قمرانی
 زنی برفق دارم بکم کنی نام جمال خود
 نمیدانم که یک ساقی بصد ساغر چه میریزد
 سر فرو میری گرد در سد آید بکجای تو
 بر دوازده قریه نمان قناعت گوشه رشکن
 خیال بجزوای سبکی در دام می پیچی
 چو کام از دها یک تشنه است پندار
 روان ای صند آرزو داری حضور این
 سری که سجد گاهست قیاس بالاکه دار
 چه شاه با کشتی در بر اگر در بویا داری
 ز آهین پنج داری پنج بر خورشید میگیری
 اگر امیدو عالم را بدام قید آزار
 سجد و قدسیان بینی بزم اعتبار

گلستان است اگر خود را بکام از دها بی
 چه خواهی کرد اگر رضا خود از چشم بی
 رسا میا زاندا از کست دنا رسا بی
 که در تحت اشری بنشین و فوق الهامی
 اگر یک کشته شمشیر خود را خوبها بی
 شمشیر خام سوزد که بکام از دها بی
 شکم را گرد آب دنان بکام از دها بی
 اگر در جام جای باده آب ناشاب بی
 نمی نمی اگر یک باده وقت صد نهرا بی
 دل خودی خوری گر خوشتر آنا شای بی
 غرور مستی عقلت آب ناشاب بی
 اگر در زیر گاه از کشتگان شمشیر بی
 اگر صدمه را پرورده آب بقا بی
 عمل است بهر تغییر با بی چو دها بی
 چرا از کشت و کشتیش از افسر جدا بی
 چه خوش گله از زنی بر سر اگر نقش با بی
 گر از خون دلی بر دست خود رنگ عانی بی
 همین کوشی که خود را در میان طلب بی
 پایش مبد افشانی چو دیو نارسا بی

نظارا آرزو دانی جہن منزل پیش پس از بی قدر و روح الامین خوانی سسی سرور یہ در گل ماندہ از گرد این پستی نے آید بیدادیت ہر جاہل زمین کیلک لہ میر تو م شہر طست ہر امتحانی میتوان کردن انجی بالقوی بندم بشرطی الحی ان بروز	صنم را پیر خود تجا نہ را دارا بقا بیٹے اگر خوابی بیاسے سایہ طوبی ہوئی نزن پاسے کہ خود را قبلہ بال چاہی ز قریادیت در ہر جاغبازی بر مویا در ان کو غیر خیر من اگر یک نقش پائی کہ تنہا سوی مایہ نے کہ تنہا سوا بیٹے
---	--

منید اتم چہ خواہی کرد مید اتم چہ خواہی کرد
کہ از یادت اسیر خویش را یکدم جدا بیٹے

از ہر گاہے در دلم جوش دعا بیٹے از دیدہ ام تا دولت بی منتہائی ستان مقصود چراغستان بی دور ہشتہ لعلت تکلم زندہ حرفت فخ و چمنی خوش چہ غم داری چہ کم داری لب نگاہ خود بساط ساحری صنی کاری چہایابی ز عیاری چہا باری امین گری بر مرغ پر دار حد گیری رازدیشہ بدبا کے در خواب کی میند زینہ صافی با کے الفت نیگیتر المع بران محمد قبل ایمان	بیا کہ ہر خا سے رشتہ آب بقا بیٹے مرد از غاظم تا جلوہ لطف خدا بیٹے زبان را مایہ سودا لہی عمر با بیٹے تفاقل پیشہ از خود غافل کام دعا بیٹے اگر بیدیت چاہی را برہ بیدیت و پائی اگر بر حال زارم استدا تا انتہا بیٹے تفاقل پیشہ خود ہر در را دارا شقا بیٹے چو تیرے افگنی بر صید فرمان از قضا بیٹے طبیعت آزمائی سیکنے تا بارہا بیٹے متہما سے خود ہر کوز مہر صفا بیٹے کہ از مہر ش دو عالم را نگاہ آشنا بیٹے
---	---

جهان مخور بود از نشاء دور تو پر خوش شد	سحر از جام بیانی شفق از بادیه بیام
سر من بلی سجود دارد از پستی چه علم دارم	سر هر موزیانی بیشتر در موج پیرا
چه منتها زمین که سایه ات بر آسمان نه	چه نور این سر در دارد در نعل اکبر نیانی
دل تو شیروان یکدانه زنجیر میگردد	اگر از عدل شای بستن زنجیر فرمای
فلک قدر آگواه صدق تو لم ذات چو	که دور هر دو عالم گشته روشن شع بکشد
که بی زبرد مرام دل عمر جاودان بهتر	که بی رویت مرا ترک قطره بهتر نیانی
اگر جز در دست بر منی لیل علی بندم	شودم بقلم از وحشت جدا مجنون صحرا
نباشد گرد عایت گوهر کلام من	ز باغم ترک گیرانی کند چون موج دیوانی
آنی ره کا صاحب دین مهدی بادی	که شد خورشید ایجادش فلک علت غائی

ز برق خنجر کین خرمن دشمن بسوزانے

ز آب تیغ نصرت گلشن دین را بیارائی

خوش آندم که در کعبه آشنائی	کند جبهه ما سجد و رسائی
مشو آشنای بفرموده دل	باین دوستان شلخته عائی
چه لاف محبت بجمع کنه ایشان	چو تمام تو پر سزد گوید کجائی
چه امکان الفت که از ظاهر تو	همه باطن آرا ترند از گدائی
دروغی سرای زب بخت دل	اگر رهت گوئی غلط بینائی
باین آشنائی زمان بصد دل	درین غلغله تان بی روشنائی
اگر نیست رسم در آشنایان	خوشا دور گردی خوشایه وفائی
خطا نیکه دیدند در غیبت تو	نماند ز انگشت های خنائی

تقصید در موج نصرت علی ابن موسی جعفر

<p>ریا نیند در حق ہم شان گوانی نداری ترا زوی اجل آزمائی بیا ای چراغ دل آشنائے کنند از دلم موسیائی گدائے نه بیند چراغم زوال صیائی سخواهم دگر با کس آشنائی غریبم درین گلشن از خوشنوائی</p>	<p>صوابی اگر سر نبرد از وجودت چہ سنجی کم و بیش این قوم طلس بیا اسے نظر کرده بیوفائی خیال شکننا سے جدت فروتر بیا د تو پر وانه بزم خویشم ز آمیزش افتم با تو شاید سپان عندلیب اسیرم کہ عمریت</p>
<p>کشاکش نذار و مکن در بانی ندار د سرو برگ چون و چراغی نگرد و نراکت کشش آشنائی نشیطان رساند شب از وعائے مریض است در بند زنجیر فانی بلائے مبرم ترا از خود ستائی براه سپاه تنزل هوا ئے همہ ہم لب شہری در و ستائی چرا بابائے نزل مردک کجائی چہ شرمست چہ بی بالی ریائی زہی خود پسندی زہی بجائی</p>	<p>ندار د جنون تاب زور آزمائی کے راکہ پرواز عالم نباشد سرے راکہ سودای الفت نباشد تکبر جگر گوشہ خود پرستے علیست در بستر زندگانی یقینے کہ بنیادش از دل ہفتید چہ نخوت چہ تمکین قیارت غبارست گرد ہے کہ می بینی از دور و نزدیک چرا بابائے نزل صاحب سلامت چہ حالت آہی بر آرای سید دل نہ بنیے یکس جز بچشم حقارت</p>

چراغیست روشنی بی تکلف
 پیریت افتادگی مهر و تابش
 ز کویک دلی نی شده میتوان

که در هر دو عالم و در روستائی
 زبان خوش خلق خوش گرنائی
 کند قطره در بحر بهمانا خدائی

مطلع ثالث

بست آور از خاک راه گدائے
 گدائی مدینه که در بزم جاهش
 ز نور چراغان و شمع ضعیفش
 علی ابن موسی جعفر که رایش
 زمین ملک آسمان خطبه او
 نمودت اعجاز سکین نوازش
 فروغ ضمیرش چراغ تجلی
 فلک کی تواند کمالتش کشیدن
 فلک کرده با مهر انور بقصرش
 کس شب در اقلیم نورش نه بیند
 چو سوزیکه در بنبره خوابیده پیش
 خوشا دیده پاک پروانه شوقی
 محب نیستان ریزه خوانش
 نخواهد اگر خاطرش باز نام
 ز حاتم که بخشید جودش بسائل

دل روشن و جام گیتی غنائی
 کند فرش بهشت آسمان ناریائی
 دل قدسیان تشنه خود نمائے
 بود صفحه نور پایی بدائے
 زمانش نصیری مکانش خدائے
 عی را چراغی شلی راعصائے
 دل روشنی نو خلق خدائے
 خدنگ کمالتش نثار دوسهائے
 یک لاجوردی دگر یک طلائے
 بود گنبدش به فیض روشنائے
 ز جوهر نظر باز دشمن ریائی
 که در راه او میکند نقش پائی
 کند جوع تا ساز را استلانی
 سپهر سپهری قصا از قصائے
 لب نامه اوست مع خدائے

<p>ز لطفش بکام مرخصی که میرد بغیر از تجرد و اوصاف قدرش بدیوان تمیز نظم نیستش منور ز مه نعل دل تراوش بیدان هیجا که شهرت که دوست بیاتر از جولان که بازیگر دوست بهر گام از صبح شامی کند طی بیدان که سرعت کند گرم پیش شهاب سرور ادا و ارجم بخش اسیر خم رشت ضعیف حالم در ابواب تقریر حیم شبانروز</p>	<p>کند شربت مرگ آب بقائی ضمیر کجائی خیالی کجائی بقائی تخلص نمایندشائی که طی الماسانی کنم با صبا سبک خیز چون وحشت تثنائی تماشا سر اسیمه نارسائی بطی الزمان کرده زور آزمائی همه ابتدائی گشت انتهای ز لطف تو بسیار دارم گدائی توفی زور بازوی شکستگی دهد موبویم چو در تن گوانی</p>
<p>پناه به بحر لطف عامت ندارم زخیل غلامان خاصم نمائی</p>	
<p>گر جنونم گشت سخن رانی عقل پامال تنگ دانه است بجنون زن که حلقه زنجیر چون مریشان حرص آونکن رو بدار الشفا دل که کشود مویزن گشت سیل شکوه دل</p>	<p>عقل ملزم شود باسانی جل مسند نشین نادانان دهرت حسا تم سلیمان آب حیوان بدل بمیوان قوت جانت غذای روحان پرده برداشت راز پنهان</p>

زین سس پیکان که میدانی	زین دوی شهربان که می بینی
همه دل مرده گرانجانی	همه سیلی خور ترشش دئی
همه در کور حرص زندانی	همه در زیر کول بارانی
همه کامل عیاسر نادانی	همه روشن سواد کوردی
تا بجویند عیب پنهانی	کرده روشن چراغ ضادلی
که در آیم گرا ز درم راستی	بر در خلق درویشان نیست
لب شان گاه بوسه دندانی	دست بیعت اگر دهند کنند
مسلحه آزار انگبانی	کرده از حرص چشم غفلت شان
همه خلعت پرست نورانی	همه باطن سیاه و جامه سفید
در بدر گشته پشیمانی	از ترزد و بان رن و سوال
منفل گشته روح حیوانی	از گناه بے شان برا و غلط
کشتی خاک گشته طوفانی	آبرو شان بجا کت بخت اند
بند گانند و چپا کرجانی	گر نواز در افلاک فرسود روز

چون خرد پای دولت بزرگ
سرت از تن گنهند تاوانی

هزار ویدیه بروی تو وقت حیرانی	زهی جمال تو مرآت صنع نیردانی
که در ریاض جمال تو کرده ریسمانی	ز رشک سنبل زلفت نبویش حتی عجم
گره زکار میفلن ز چین پیشانی	شبصال تجرک غمزه جامه را
که دیو رانه سوز و تبه سلیمانی	مار باور اگر غیبه سرفاوت مهر زند

قصیده از سر حضرت

مهر و دوسر مالک لڑکا بام سپهر فضل و کرم آفتاب و شرف بنه بهر زاکسیر خاک درگاه او ان زخیر تو چاک گشته سینه جضم ما جست مرا آس در مدینه علم ست آنکه ز اس کرم مرا هرگز م دران دم کز سخته کمان اجل م همیشه کز تاب آتش دوزخ	که هست باعث ایجاد انی و جانی امیر حمله عالم علی عمرانی که آفتاب کشت تا ابد زرافشانی که گشته ظاهرا زور و زبانی بحضرت تو کتم عرض اگر چه میدانی نیازمند بر اهل جهان نکرده ای شود بر اعضا هر تار و مو پیکانی بخونیش شعله پیچید ز بیم عریانی
---	--

ز لطف عام تو دارم امید آن که زور
مرا ز خیل عساکران خاص و دوانی

ج پاکدل گیر سر مشق زندگانی رشته دو عالم ناز و نیاز دارند ما اطاعت این چون ویران بخند ادی محبت گردیده طور بنام ستان وحدت تجرید میزند بر ن دشت پیا عهد جنون مبارک ما وفادار دباغ زمانه کردیم م یادرونی شد نبوی گل غبارم ننگ جلوه دیدم آئینه شکستم	اکسیر مهر دارد سیرست در جوانی بارست و سرگراسته مایم و نیرانی گر حکم عشق باشد موسی کت گزانی از غار و گل توان چید صد رنگ لشرانی بال نوازه بند و مرغان آشیانی باد بهار قاصد بوسه چمن نهانی باغچه نردبان ز بانه بهر پائینی از خاک من توان چید گلبرگ مهر پائینی شد ساد و لوحی ما اکسیر کار زانی
---	--

نقدیه در مدح حضرت علی

مطلع ثانی

ای حیرت خیالت مشرق نیزانی
چشم ستم طریقت آمیخت ست با هم
عشرت دراز باشد گر حکم ناز باشد
روزی که مست شتفت گریان بخت آید
یاد دل تبر کنازی با جان بپوشه باز
بلبل شود دو عالم کلمه سینه بندم
بج حدیو عالم یعنی امیر اعظم
شاه نجف که ریش تاشع دل پیروز
گر نام او نباشد سیراز زبانه
جیب عدم شگافد بر گریزد شن
گر خاک آستانش کحل بصر نازد
از بوی گل عباش باغ شتاب گیرد
رعنا درو شوخی که جلوه میکند طے
خویش چو شعله سرکش چو شعله آتش
دردا سرعت او درع ہو شبیک
در قفس موبویش پید آموچ جوهر
گر یکدم شگافد نظاره در کابش
گلبرگ نعل او را از تیغ خار بستد

اے شوخی نگاہت تکلیف جانفت
صبا گرم جونی غوغاے گردا
کوہ گران توان کند از زونا تو
خلعے زیاد آید از استین نشا
یا تو طفل بد خود در تو یار جا
رضوان بگیر داز من بتلیم باغبان
کر بوی باغ خلقتش دل کرده جانفت
مضمون نگشت روشن در غلوت
چون ویشان گریزند الفاظ از سنا
چون تیغ او کشاید آغوش پر نشا
در چشم آفرینش ترکان کند نشا
گرد چو برق سیرش گرم سبک عبا
در هر سبک عانی صد عمر جاودا
بالش کند آتش در صید خوش عبا
هر تیر موی او را بر تپ کند کمان
فولاد برق کرد دست در جلدش آوا
مشکل که باز گرد و صد عمر جاودا
نازک دست او تر شد از باد و نشا

ماهر یاقص مدحت لب تشنه خطابست می بارگاه قدرت امید کبریاست میش از ستاره نورست را بمان تقدیر روحانیان پناه تحسید به بارگاهها بنشاست در دو عالم روی من درفش	از نصحت تو دارد امیب باغبانی دست مند جلالت معراج لامکانی بود آب و رنگ عالم چون اختراعی راز نهان هر کس بسته ام کردانی آنی که در زخیم کست دی و میتوانی
--	--

کاخر اسیرانین در محسوم برنگردد
یک ذره مهر حیدر ز خورشید کامرانی

گذشته ایم ز میدان خواب و بیداری هزار مسکده بر باد می توأم کرده مرا زمانه پرستار لشک من نشود ولی بخون جگر داده ام که نشاتم ز آب روی قناعت خزینه دار دلم ز یک ترانه زنجیر میتوان آمخت کلاه گوشه شمع از نسیم می شکم بروشنای آسودگان چکار مرا چه خاک بر سر خود میکنی ز پی شنیش شرب کمنه غفلت بکار می ناید قنایلیست که براعتبار می خندد نمیت کام ندیدن ز بهر دلجوئی	پس رده ایم بستی عنان هشاری هر خاک رویی فرستد لم بیماری خیال چشم ترا میکنم پرستاری شرب حوصله را از شرب گلناری چرا بخویش بچشم با طازردار با ط چرب زبانی بطرح طار بهرم زنده دلان دشمن هوادار چو چشم آینه ام خانه زلادیندار غبار فقر قه پینی و مسرینداری بهوش باش که ساغر دست مکناری نکرده بال هاسیر گلشن خناری گلپیت کشته شدن در قلمر و بنوار
---	---

نصیده در معج حضرت امام رضا

دلت خوشست که از دروختی ناری	ز دل گدشتی و در دلم نداشتی
کشید دست تو تا نفس نبی ناری	اگر نه من شدم در دامن تو نشود
فلک آب گهر ساغر نگون ساری	شبی که بگفتش کرده چون صید شای
که بجز مرمتش ناز و از هوادار	سحاب گلشن شرع نبی امام رضا
چراغ خلوت و وحدت فروغ بیدار	امام مشرق و مغرب شیشه شاد
برون قتاده دو عالم ز طیرکاری	یگانه که بدور خدا شناسی او
بهار دوست نوازی گل سنواری	رضا خانی طریق در معنا خاطر است
زباغ آینه جوشد گل شناساری	بهار خلقت اگر خست خطاب دهد
چه سحر پاک فشان و شبنم انکاری	بکشت سوسنگان گناه در محشر
چه ناز پاک شد رحمت از گنجکاری	بشیت گرمی لطف شفا آگین است
ابد غلام تو سرخ مخالفان کای	منون زهر بر سر چیده بقا پند
که خاک بر سر من باد از تبه کار	هنوز دست دعا تا که منیزد بهر

پیش می شمع محمدی نازم
که داده دختر ز را طلاق بهر کار

بهارستان حیرانی نگارستان شیرانی	ولی دارم کتابت را سر لوح رسوائی
چه سازم بادل دیدار نه شمع افتاده بوی	ز شوق گرمی خند دیا فدا میرقصد
چراغ صدف روشن میکند خون تماشا	نگه از روی گرمش بهر شعله می غلطد
خند اندخی خاند چه بے پروا خود را	بر اوراق نفس شیراز بهخت جگر بندم
که میرقصد زبان چون برگ گل از شبنم	گلزار سخن آیین ز کین مطلق بستم

قصید در مدح حضرت امام مهدی

بحرف آورده سوانی مراد بر زمین تنهائی
 نیم برچم گر پرده از زاد تو بر دارد
 چمن پیرایه صدقم خنده گل پایدار
 زبان گلبرگ خندان از نسیم حشمت شاهی
 مرغین بیدامنی را بهار گلشن خلقش
 دلش عرش مجید و لوح محفوظ است یاش
 لکرا بست گلگونش که در جولان کین ای
 کنار غم جوشن را غبارش کرده مرچای
 ذوق آفتاب انتظارش دینی و عقیقه
 محمد مهدی ماوی که استقبال تشریفش
 اگر یک وان بشیخ اخلاصش نگراند
 منم خاشاک عالم لاله و نسیم زعدش
 لشکر عامل بهقان نمی از ابر شمشیرش
 تملک از نبیانش بسته زنجیر ناکامی
 چه پویم راه تعریف بکسیرش هر گاه
 غبار راه اوتا کرده ام چشم تر خود را

خیم در لاله و گل غلط از افسانه سرائی
 غبار جلوه و حشمت شود چشم تماشائی
 سماجم فیض گویائی بهارم می پیرایه
 که بخت غمچه دل مرده از فیض سیحائی
 در اعصار و غن بادام سازد خون آبی
 محمد نور تحقیقش میسر برج تماشائی
 اگر ساقیت شمشیرش که در زمین صفت ای
 شرف خن دشمن افروزش کرده هر جای
 غبار راه تشریفش ظهور مسند آرائی
 بصحرای برده دلها را دست یخ کیبائی
 سموم از خنجر غارش بریزد خولج دلی
 بدوزخ حنچ پیر از سر گرفت ایام بزائی
 گریز و تانسیم آفرینش برق بینائی
 زبردستی زعدش پاهای ناتوانی
 چو مهر از جلوه او خیره گردد چشم بینائی
 بهار داغ دارد رشک من از اوج بیجائی

کلید فتح میگردد دست افشاندنش بیدار

آلتی قفل جبار کان بهفت اقلیم بکشائی

نکست گل میکند پرواز ما از شیشه

تخن ما خار دجای مفر از لاغری

نیمه روح خیمه حجاب

<p>اینچنین میباشد حق شرط نیکو محضری کرده تیغ استخوانم را ضرورت جوهر از غبارم گل با من میکند نیک اختر خاطر الفت ندارد تائب شمن پرور از جوهر دل سپردم کلاه فیض با کسی که میتوانم زد و گزاف برتر جنبش بر گدیده بر بادم از بی لنگری عشق بالیدست مغرور استخوان لاغری گرچه تمایز سیاهی چشمه بد گوهر شعله خاکستر نشین گردوزی بال پر ناله زنجیر از زخمت ده کبک در سینه صافیهای من آئینه میکند خلعت راحت را دل بی کینه من کوثر ساقیاست کرده خوان لغو من قهری معجز موسی است سید انجم ز سحر سامی</p>	<p>محضری دارد و بخونم برگ گلانشین غار خشم اگر عاف شود بر خویش خنجر میکشم خاک جویا کلاه عشقم درین طالع میدهم سخت جایش عشق از برگ گل ز کتر سرفروزی را با بر خاکساری میکشم وصفت حال خویش نگین مطلعی انشا کنم سایه خاری کند بنیادم از جویوهری ضعف در طالع ندارد قوت بازو صبر سر نوشت ما توان خواند از جیب آسمان شوق مادر گل گریبان میکند پرواز بنیجر دیوانه دارم که نشناسد زهم شهرت جاوید خاکم را چه آغان میکند تا کاشادم دیده بر رو قیامت کرده بر کباب دل زوم از سیر چشمها نمک خانه نادوسم هم با کفر و ایمانم یک</p>
---	---

ما طلسم نا امید ی بسته ام بر نام دل
 چون نگرود آرزو شرمندۀ فتنه گیری

مطلع ثانی

ای ناب پرورده لعل تو شور و لبری
 از زخمت آئینه حسرت گلستان پر

بویخ ازناستخوانم آیت هم حکم
 بیاالت بهنر نارم تماشا کے دگر
 طرف بوی گلی آتش بجایم میزند
 مناصح غلبه غفلت بر آتش میدهد
 لریان عوطه در خاکسردل منیرم
 بیالت خاک را آیین حیرت بشتم
 دولت نقش نگین بوقای خوانده ام
 مایه فرگان ساقی مشیر خونم بس است
 خط سیرت بهارشان خوبی شد تمام
 مع عید آفرینش جعفر صادق کم است
 نگرش این حکمش چرخ میایی کند
 بوی صبح امامت نور خورشید شرف
 در وحدت سینہ اش آگوه عالم فروز
 غلہ خورشید را این گر شود علمت گذار
 منور و شوق خطا به بلبل خلعت شایست
 رخ گراز طوق فرمان کندش کشد
 بسه تان سحرناار غوان زار شفق
 مع اگر بی رخصت خورشید صدقش م زند
 نگر از نقش نعلین تو کل بر سر نرند

بسکه خونم کرده شمشیر آتشکاری
 دیده در آینه سازی گریه در حلقه ی
 کرده شوقم را بهوای صجوبیت محشری
 در حریم کعبه الفت نخبه ساحری
 میکنم آینه شوق ترار و شکر می
 در غبارم چون شمع سبزه نگین محشری
 در بلورین حقه کے پنهان دگر شری
 منیرم با کفر و ایمان لاف نیکو جگر
 بهجو شمع احمد مرسل دین جعفری
 جلوه گر در شش خورشید مشرق پرور
 کم شود در دود مجمر آفتاب خاوی
 جوهر تیغ ولایت مشرق من پرور
 قرب حق صبح دلش آفتاب خاوی
 کوره بخلت شود آینه اسکندر
 از گل مانع تومی خود بهر بود حکمی
 کمکشانش کرده برگردون چو صحرایی
 در پویش خفته در آغوش گلبرگ تر
 ذره بر خار زند آینه روشنی
 سجد ساز و جبهه خورشید را نیکو فری

گرد است گرشو و مشاط روحانیان
 شعله از بنیاد خلقت اگر سائر گشت
 گرشو و خطره تو تویند دماغ آشفته
 شعله میب گرشو و در زمین اجتناب
 اگر بهار طفت آراید بهار انبساط
 گرشو و خن چکان گشت گل کند بر بیا
 ناد که گرشو و خن گشت اردو خطا
 دین نیا با گرشو از شرم چمن پیرایم
 در محیط آفرینش خطره خن گشته ام
 در غبار عطسم هسته سواد نجسم
 کبکتن ملال هم کم نقش در گردن سخت
 شاد به عصیان بهار آغوش در جات دلم

عکس پیرا گرد این آئینه خاکستری
 پر کند از بحر شادابی شرر جام پری
 بادل دیوانه گلبازی کند زلف پری
 ذره خورشید بنیان گرد و از فی مجر
 شعله آتش کند در صلب خاگر کوش
 در گ گشتن کند خون ریا چین نشسته
 حلقه خنم دو بینے را کند انگشت
 شبنم گلبا کس خجلت شد روان
 کشتیم آتش جت سیلی خورجی تنگی
 خاک کالم میب فاشاک بی بال پری
 مهر امید چون دل خانه زانو شش شری
 کاتل اعمال من فرد و غفلت پروری

جرم بی اندازه گلگون یوس بدل آئینه داره
 صیقل توفیق من بیدار غفلت پروری

بجس خنیش مغروری که در آئینه جان بین
 ملوات مشهدا کن ملوات مشدائین
 راه افتادگی را خضر از لقا به گس
 چه در گل ماند تا آسمان یکدوش است
 اندین خنیش از زمین چو عجب دگران

چه خواهی کرد اگر خورشید چشم بگردان بینی
 کت ناکستری چون ملوات چا خنجان
 اگر از یاد آئی خورشید او در آسمان بین
 خنایشی شود تا میات جاودان بین
 جهان بهتر کرد این آئینه و آئینه داره

بجس خنیش مغروری که در آئینه جان بین

لت خوش نام چندین عیب کرده پیش
را دل چه بودی بهم در آخر هیچ خواهی
ز دل میبایدت مینائی زمین پیش پدید
هم خاکساری کن این دمی که هر ساعت
برگ میدی غلغی از عریان تنی از آن
دیو در برابر از شکست فرست ما جز
فوان دیگران آسینان سفلو تا که

هر کس هر چه پوز تو می افتد همان مینی
زهی عقلت که دائم قال غم عاودان مینی
که سوی هر چه مینی خویش را کس از آن مینی
جمال کجا از ایند رگ روان سینی
بجو د بالی که خود را در هر در پریان سینی
بخوان حرم خود را در معائن مینوان مینی
همان خود را بخوان بهت خود میسان مینی

قطعات

ی سخن پرد از دستا که فیض طبع است
بر تیب دماغ نوء دسان سخن
ملا مانند گل صد برگ بر شبنم شود
دگستان سخن بجای کفک نلسم
بیه گومت ز بس چون صبح لبر صفاست
نود شیرین لذت کام وانش طبع تو
نیش با گوهر شاد و این شیشه است
بل خوانده روزگار ت خسر ملک سخن
ست در دل غار خارا نیکه در گلهای فیض
پاین گستاخیم شرمزنده دارد تا
بر ارم جزوی از اشعار سحر آمیز خویش

ابر اباران و دیار ادر دکان را گهر
چون غزالان نافه کلک نور بر روشک
خیض طبعست گر کند در قاطر آتش گذر
شد نال کلکت از گلهای شکین بلور
تا و عابر لب سانی گرد او گردد اثر
لفظ معنی ابسم بهمت چمن شیرین
میرسد گرنا ز بر دریا کند آب گهر
گشته در معنی مرا خنده دم و آستانه پدر
از تخلص گل زلف نظم پریشا نغم لب
با وجود این جوس ارم تناسه و اگر
نغمه نغمائی که باشد روشنی بخشش نظر

سر سرت کلکت و بد چشم یا منم را سوا	نمود یا بد دیده هر کس که آر و در بصر
مست فین از باد و تخمین ساغ زن که من	تا نباشد در دهر کرم سخن را مختصر
منه و انکه از من بشنو لم	تا تو گردی ز عسر و خوار دار
ملکت راست چون ترا دوست	دائم از عدل خویش معبر دار
یک مهرش آهین است و دیگر زهر	هر دو در جاے خود مقرر دار
ز آهین او سلاح دشمن ساز	از زهرش برگ دساز لشکر دار
تا اگر دوزخ ظلم زیر د زبر	آهش در مقابل زردار
دوستان را بزر تو نگر کن	دشمنان با تیغ سر بردار
شد داد گستر یعنی کاستاش	بود قبله خرم صاحب کلاهان
پے خدمت بارگاهش شکویش	کمر بسته موریت روح سلیمان
بیزش که پاس ادب مجلس آراست	دوزخ نوشینی کنز چارار کان
نیے دزدگر ز گداز عدلش	بگیرد جو اخوان لعل از بدشان
زبس کرده سوخته الان مجلس	ادب را بگستاخ بینی بگبان
شود پرده دیده کن فرخ را بش	نیاید در دره تماشا ی پنهان
بامرش سلیمان فلک بارگاهے	بمهر حق می رسایند عنوان
که در سایه دامن رحمت او	کشد حبلت بے نیازی بنیان
کمر بستگان ستونش ز شوکت	بدر سکندر نویند قرمان

زنگهای ویبای هر دیده او کنند طربش که عمر درازست زیبای تکرار لعل بانفش نیست و زوگر و زوگر مدتش دل محفل فرخ اوج بادا بردی پراگش سائبان زمین پاموزون بهر گوشه دارد بتایچ اتمام این بارگاهم	هر از غار زربفت گل در گستان ز هر گوشه صبح گریه ایان شده آهنگن حوسیر چرافان نگیرد پراغون لعل از درختان که در طالعش نیست خواب و بیدار ز دوزخ و دوزخ ای گستان سر در بانی چو پردی جانان بشارت چو داند در عالم جان
ز کیفیت شوق سنان گفتم ندارد فلک بارگاه برینان	
ز بس که زد و کدورت شدت عالم ترا که صبح صفت پیر صدق کیشانی نموده بودم و دودم شدم غافل فغان و عده احباب کم گشایی	منامم از شده باد مبارزین گیر مردی ساخته کزانی نه تیر است ز غفلت است که بر پای شوق گیر اگر چه صافدی نذر خواه تقصیر است
گواه دوست همین بکلفی کافیت ز کس قریب تو اضع محو ز کز در بریت	
چو هر تیغ مستح شاه صفی آنکه در دور شمس دولت اد شهر یاری که صبح آقبالش	که برش زد و زگار کرد و بجد سرخست بچون سپند چشم خود شده و بیابا چه کتاب شود

<p>پس بنیان ریشه گفت ا د کرده از بیم آتش غضبش گس جیل را که پیدا کرد بچه کفر از فکر و اسلام نمک خشم سوز شاه آخه کرد اول ز قتل او گردید</p>	<p>قطره بین نیست قلمم جو د بند و میل سر کشی چون دو د در دماغش جوش نه نزد د چیت آوارگی و شد مردود تلافی چنان گرفت زود و هم شمشیر منته خون آلود</p>
<p>سال تاریخ او ز دل جستم با تنی گفت گشته شد داود</p>	
<p>بلند اختر برج شاه صفت ز خورشید عدلش که تابنده باد خود و سیل موج انفعال ز جوهر بود پیش آن سینه و زار بیاد گل ز خشم دشمن گذار چنان داد بر باد و بیا و طلسم چنین بود زمان که چون آفتاب سحر چو شد قلعه ابروان</p>	<p>که غمش ز کیوان بود قلعه گیر ستم بچو خفاش شد گوشه گیر ز بردستی جودش ابر بطلسم که آتش بود زهره بزد مشیر کشد عذیبش غزننگ صغیر که خاشاک از شعله پوشد حریر جهان رنگین و دانه آرد بریر بر آمد ز شرمندگی فسیح حیر</p>
<p>اما کرد از بهر تاریخ ا د بگیر جهان را شتر قلعه گیر</p>	
<p>نقش پیشه یک نام یک پره که دید</p>	<p>هر یک آمده در عالم خود کار گزار</p>

سب گوهرشان تانہ شناسی بجیک کے از سلسلہ خاک کند نشو و نما وہابی نیکو دیگر انسان نسبت ان کے راجہ با سنا شدہ پیوند درست	مید کن جانی پوش و بند بس و بے شمار کرده خوش آب و ان جلوہ کار از ہر نگار با کما نزار و نویندہ معاشست و مدا آفتابیت کہ باشد زود و مہ برخوردار
---	--

ہر کسی گوید ازین ہر سہ نشانی با آسیر سکہ پوش رسا بندہ روانش بہ عیار
--

ما تخوان ساحتہ منتظر قدرت و ربح با وجودیکہ مذہبیت کس از ذریعہ اورا ہر کہ دیدش ہوا ناسنا ید اورا بے چراغیت کہ شمع ہمہ کس روشن از دست نبش منتقم از تربیت مہر و سحاب فون شیرت کہ جو شیدہ او گشت عیان بہ حقیقت است نہ الماس یا قوت نہ لعل نہ زرد نہ زبرجد نہ صدف نہ نو نو	کہ وطن درد دلش آن گوہر تابان دارد مشت می پیچد و جویندہ خردان دارد از شغف دروہش گیر و پنهان کرد با کما را باطلہ قرب بشاہان دارد نہ ز غور مشیدہ توقع نہ زبان دارد نیستہ لیک با این نہ با آن دارد آشنائی نہ بیلمان و نہ مرجان دارد نہ ز دریا اثر و نہ خبر از کان دارد
--	---

ضعف پیری اگرش با مودہ روح کند چہو گل خندہ ز لکین ہر جوان وارو
--

پڑہیز منتگوی ویدم نہ اکت پیشہ بروہیہای شورش رنگ از آئینہا بانی گلزار از دود و خجل نقش و نگار	حیرت امین بستگارش زینت صن پری گشتہ از روی ببا طش خیر و چشم شتری حیرت ہزار از دود شرمندہ صورتگری
--	---

چرب دخی خوردہ گیری تیر بوش کاروان	بے گداز منت آتش کند آتشگری
از فنون ہر دم برنگے مینا بد روزگار	گر چہ کارش نیست مہر چنگی با ساری
بواجب کاریست در روزست متاع چراغ	بر چہ رنج و وسوسش پروانہ چرخ چہرہ می

زیر سقف چرخ میسنا کار رسوا سے شود
ہر کہ با او سر کند یک چشم رنگ زرگری

لبس زیبای پروانہ	گفت طرز آشنای پروانہ
از خوشی جوئے خوشحالی	لال بے نالہ کے شود خالی
عشق بے نالہ میں بے نیکیست	خالی از راج لالہ گون بلکت
نالہ عشق مہر سہراست	راحت جان در مہم جگر است
منکہ بانالام سرد کار است	حاصل وصل روئے دلدار است
تو کہ لب را از نالہ و دخت	جلوہ سرد نگہد سوخت
سوخت پروانہ لالہ گون نفی	کہ ز آتش بہر گل و قفسی
کامی بالجان زہنگان ممتاز	زہ شبنمی زہ لبیل شیراز
ماشوقان کشتگان مشرقند	بر بنیاد ز کشتگان آواز
پیت نشان عمارتے ز بلور	کہ ز آب و ہوا شود سمور
کردہ مساراد بگاہ بنا	چار خضر بدل باب و ہوا
بواجب خانہ ملک شانی	کہ در بادش نہ دربانے
از تر زلال بناسے او محکم	استقامت مزاج اور اسم
چار دیوار او ز ریج پرست	چون دل عاشقان نہیچ پرست

روشنست و زیرگی دورست	مهر و ماهش دو شمع کافورست
کشتی دل به بحر فکر انداز	
تا شود زان دری برویت باز	
بود شبی در صف بار بایامش	گوش و دلم روزه کشای سرش
زمره با حوصله پرواز شد	حرف محبت اثر ساز شد
شاه جوان گلشن روز سته	از دل میدار نظر بسته
مهر صدف گوهر نیک افتاده	تا دره شبها ز نجابت گوی
تازه بهار گل سپهر استه	معنی از د صورت آراسته
ابر سیادت چمن آرای او	شان نجابت گل رعای او
پاکدلی پاک نزادی گلگی	باغ نسب را جیش بلیلی
دل ز باننش سخن ساز کرد	هوش مرا زمره پرواز کرد
گفت شنیدم ز کتاب کهن	هر در نقش چهره کشای سخن
کز سحر باز در دل آتشگری	گفت که سلطان جنون لشکری
ای گل خیزدی که گلابت که کرد	بی سفر خمی نابت که کرد
راست بگو آینه ساز تو کین	خضر به سوز و گداز تو کین
باد و از شور جوابش چکیده	کز قدش جو حله خود را اندید
گفت که از فروخت چراغ هم بدل	سخت همه میزد و نامسم بدل
در شب آیین منم خانه	بهین آیین مبت فرزان
سایه خزان صفت آراسته	فستق از خیل بر پی خواسته

گردش چشم نگه فرودش
 طرز نگار گردش پیاپی
 هر طرف ایامی قنائل پرست
 زلف پریشان که هم خورده است
 موی میانی شده زنا را و
 جلوه گرمی پوش ربا ساخت
 موی میانش که نو و اربو
 دیده شے جلوه خود را بجز آب
 شوکان شوق منم در سرش
 گلبنی از شمع گدازنده تر
 داده به یمن اول ترسایان
 سر زده در پای تبه سجده کرد
 پوش ز خود برده چو آمد بچرخ
 شعله آبه شده میچ دتاب
 در قدم بت بد و زانو نشست
 گفت که مغرور آتش فسرور
 چاره ندارد خیر از کار من
 منم سرم سوخته داغ چسبان
 کان دل از چاره گرمی نمیشند

مش و دمار کشیدن بدوش
 بر همنش قبله نجاس
 داده ریم آهوجین را شکست
 محض آراست که دم خورده است
 غنچه دمانه گل گفت ابرو
 دیده شب قبله نما ساخت
 راز نهانی بت زنا را بود
 کرد خیال بت و گردیده آب
 بال زمان جذبات در برش
 لبیل و پروانه از د پر حذر
 خدمت بت بسته کمر در میان
 از بت و تجانه بر آورده گرد
 تاخته بر سر زدن خیل هوش
 رشته جانی زده پرا مضطرب
 تیغ بدستی و چرخ بدست
 غرر چاعت سحر که به سوز
 گشته طیم دل بیمار من
 روشن و تاریک چراغ چرخ
 شمع صفت ز بر سرش نمیشند

بتکده بسم بست بدست نثار
 لاله رخان سوخته دماغ نیاز
 بنیما چهره برافروختند
 شمع غزالان نسنگی نسب
 هر تنی از عبود دل فریب
 سوخته سوگندین از انجمن
 آمده انجیل بکت مبت تراش
 ناله ناقوس اثر سوختند
 لوبت زاری به سلمان رسید
 از ره هر چاره که افروختند
 دبر دران محشر برانظر آب
 چانه دران عبود مایوس شد
 شمع برین گل آتش پرست
 از خودشی که دلش آب شد
 تنگ چاره کار مشن نه کرد
 سوخت دران آتش دراضی نشد
 بر منمنا در آمد به مشور
 چون دل بے رحم دستم زاده
 چون شمش عروبه انگشت

از پسر دود خیز تو سنا نگار
 شمع قدان کرده چهره افغان باز
 شمع بوگند قسم سوختند
 خیره گاهان سخن زیر لب
 هر گلی از زمزمه غنچه لب
 ناله سخنین قمش جان من
 تیغ زبانش سفده کند از تلاش
 عمر شده بلبل بر سوخته کوه
 کار بجان دادن ایمان رسید
 بیشتر از پیشترش سوختند
 چاره گری خانه خود را خراب
 لوبت خون خوردن افسوس شد
 وز نهان برده دلش راز دست
 گریه بر رویه سیلاب شد
 میسکه با دفع منارش نکرد
 جز بهمان جزمه قلی نه شد
 دید مجید نگا به زود در
 غنچه منزگان به کت آید
 خون گل و شمع بسم ریخته

گفت که چون عربه گیر و دواج
 بود کن و ساز فردزان ترش
 خیز که کافر بسلا د کین
 شرم نمود از نگش رختین
 فرق چو افسر ز سرش دور شد
 شعله اش از تیغ نگر دید پست
 مهر که ساخت بر آیین دافع
 سوزش پر دانی انداختند
 داغ زهر دست و لے بختند
 حوصله اش چهره آتش فروخت
 سوختگی کرد ز جوش بهار
 لاله کدام دول آتش کدام
 تازه گل در عرق افرختن
 داغ چو لے که بسوخته
 سوختش صد بگرین سوخت
 سوی چپ راست نگاهش نه
 رنگش از آن ناشوش نشد
 بر سر زن شمع پریشان دافع
 خواست فستکه زبان دعا

نیست بجز کشتن آتش علاج
 فرق بمقرض چو شمع از سرش
 مست در آمد چو قصه از کین
 از مرده خوابانده بر تیغ تین
 لاله باغ دل منصور شد
 شمع شد دور دول محفل نشست
 خواست زهر لاله غداری چراغ
 داغ چو افغان بسش سوختند
 گلشن آتش بسش رختند
 رشک گذارش دل با قوت خست
 لاله صفت بر سر آتش گذار
 هر دو دل سوخته اش افلام
 محو تماشای دلش سوختن
 لاله صفت گل گلشن افرودخت
 شمع مزاری بسر خویش سوخت
 بر دل صد سوخته آهیش نه
 صافش از آن میکره پیش نشد
 مردن خود خواست ز محبت چراغ
 کوئی رشته عسر از خدا

واقع بران سوخته تا سوز بود
 شمع فروزنده چو در خواب شد
 روزند است به سر خویش دست
 داد چو خاکستر خود بے بسا
 بیکه بیدار گریش بر درج
 غیرت زان سوختگی بُرد باد
 بود شنشاه سنا پیشه کمر
 و ادب سنا برده ز بهت گران
 از دل او ابر کرم شبینے
 بود خیالے بدلش از خیال
 رد و خیالے که از دما رو داشت
 گفت دلم هیچ گو اهی نداد
 زد و از ان گفته خبر دار شد
 مرکب دل جانب درویش را ند
 گفت بر درویش مش عذر خواه
 در دلم از دوسه شور بود
 مرد چو در فکر خیالے بود
 کرد اشارت به سولشکری
 گفت چو درویش نه از زان کند

ستر سرش بر هم کافور بود
 سوختن از شرم رخش آب شد
 رفت بجای کستر و آتش نشست
 روشنی یافت چراغ ضیا
 مایه آن سهر ساش انداخت گنج
 سهره بینش کس و خسار داد
 نخل کرم در چمنش ریخت
 پیر طرب از دل و دشت جوان
 قطره دریای کفش عاتق
 کرد گداه صورت از دی سوال
 سوزنا شد بزبانش نگاشت
 تا دهمت هر چه تو خوابی زیاد
 همتش از دوسه بیدار شد
 معذرتش خواست جواهر نشانند
 ای دل فقر تو نگین و کلاه
 چو دهم از شعله معذور بود
 بهر دل دوست و بالے بود
 صفت زده چون برزد دیو پری
 دامن او گنج سلیمان کند

دیر چو درویش تو کل شسار
دست طمع از همه کوتاه کرد
خنده زانان گفت که هر تو بیش
گرچه دل من باین طبع الفضول
داس بهت بزرگشاده بود
پیش شهبان گرچه کرم تو کرامت
شاه جوان بهت مردانه دید

دست دول خسر و بخشش مدار
از سبب چو در برآورده گرد
هست مرا هم دگر قدر خویش
بچ گوایی نه بد در تسبیل
رفت به عشرت که گلشن چو دود
هست درویش نمایان ترست
در صفت خامان خاشاک دید

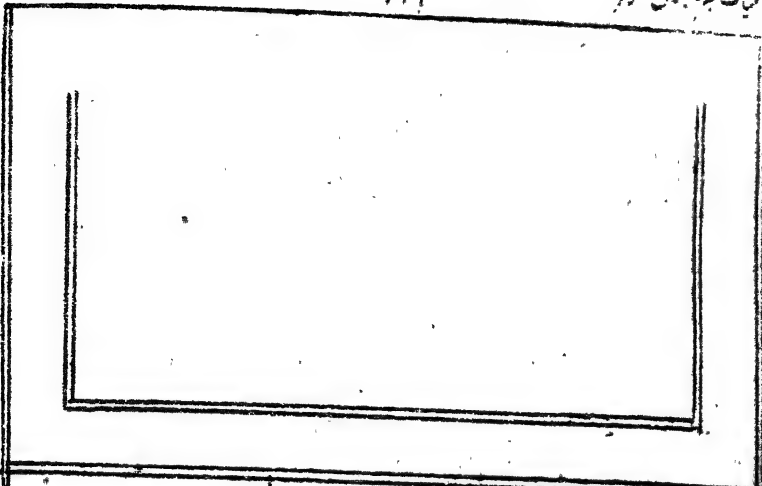
چو گداز محرم سلطان کند
چو دکن خاک گلستان کند

مرشد بزم رتبه غلام استاده
صدق غلام دل بیدار داد
صبح سعادت دل آگاه داد
آنکه چو لذر از زمانم زدم زودی
از نیش دور بپایند سگ
شاه کرم بنده در گاه داد
بسوز گرد قدش تو بیا
شکرش از دم و گمان بیشتر
نیمه اش از نور کشیدی طباب
چون شدی از جام غضب شیر گم

خضر در یاد دل غفران پناه
مهر علی خاطر شیار داد
نکت گل گرد گمین گاه داد
زلزله در عالم دادم زودی
در حبش جان به تن زندگی
تور از راه سحر گاه داد کرم
شده سر و علمش ماه سا
بهش از قول بیان بیشتر
فرش شدی خشت مه آفتاب
دوخته از مهر خزه شیر و تیر

دور جوان گشتہ دوران او
 جو ہر شمشیر لش آفتاب
 دید چو تیش بیاہم یلا
 زور کانش زخم چہ پیش
 خنجرش از خون مدد خورد آب
 گفت عزیز می کہ دلم بار دوست
 کہ سفر کو کچہ برگشت شاہ
 بحری از اندازہ نظارہ پیش
 بحر کو شورش دیوانہا
 موجی از ان چون فراز آمد
 رشید گردون سید رکاب
 بحر از ان قلم عمان مفاہ
 گفت میان تازگی از رکاب
 دشت از دوسرہ چشم غوال
 دہم و پیمان چو خطا خوردہ آہ
 از نہ نمایان ز سر پاے او
 سجدہ گمان دوسے سوشاہ کرد
 زلزلہ بر مار چوتاری تیند

عشرت شادی ز غلامان او
 خصم سر اسیرہ ز بیش کباب
 خون شدہ در سینہ کان لعلما
 جتن تیرش ز زم برق پیش
 ششش ریش از تارک غار تیراب
 مدق بیان ناب گفتار دوست
 زد بکار دل بیم بارگاہ
 موجش از انو ہے سیارہ پیش
 بحر کو موج عرض دسا
 ہمنفر عمر دراز آمدے
 کرد مبارک بدنش مثل آب
 گشت ہمہ چشمہ آب حیات
 چون رگ بسیل ہمہ تن اضطراب
 سرعت از در مشتہ مگر ارلال
 کوچک دبار یک چہ بار و گیاہ
 رعشہ مجسم ز ہیولاے او
 داہمہ افش برابنہ آگاہ کرد
 آمد وزیر قدش آرمید

بسم الله الرحمن الرحيم

ای گلشن از بهار خیال تو سینها هر جا هست روح و گوهر شکست گر از نسیم و از تو عالم چین شود در جستجوی گوهر ذات فکند و چرخ بیشتر حشت بیدمان ملک فقر دنیا پرست حسرت جاوید می برد	برگ گل از طراوت نبات سفیدنا بر بنگ خار و رشک بر نوا بگینا بوی گل صفادند از گرد کینا از روزه و شب به قلمزم حیرت سفیدنا از نقش های مور کلید خزینا در خاک مانده از دل قارون سفیدنا
---	--

در جلوه گاه سنگد لان شوخبار آسیر

اینست پاس خاطر آئینه سینها

پرورده لطف و سایات سیر و بیم را بلبل شکار کرده ز رنگ بهار فیض گیر و در اضطراب معاضی بے شفا عین ز نسبت گم ذات پاک تو	گر دید خضر جذبه ره مستقیم را گلدهستای نکست خلق عظیم را دست تو بخش ناله عظام ربسم را عابد فریب یافته در تقسیم را
--	--

<p>بنجیده بے طلب همه کس از نشان آید صحرای گویا هر الفت صدف شود پیمیدگان جاده مشرق تو دلکشت شق القمر آینه طور اشاره است</p>	<p>سنگی که سود رخ گفت پای کریم را تا در ره تو گریه بکسیر و بشیم را ز تار کرده اندر ره مستقیم را از شرع قاطعت ز تجلی گلیم را</p>
	<p>دارد اسپر چشم که بیند دوران جناب صحت پذیر نفس عسر تقسیم را</p>
<p>شیشه بر خار به صدر رنگ دن شیشه را سنگ طعمان چه خوش آئیده به کار دارد از گل ناله زنجیر بار آمده ایم سخت در پرده دل خون تمنا و هنوز گداز چشم تو می آید دیگر دارد میتون معدن یا قوت فحالت گردید</p>	<p>میتون معدن الماس جگر تیشه را وقت آن شد که بگذاشتند شیشه را نگار بایشم این ساز بود ریشه را سبز و رنگین دراز گلشن آندیشه را شیر را سایه آهوش مرد همیشه را شبنم گل خوارشید دم تیشه را</p>
<p>گشته از بسکه بر عشق دل ماصان است بمورد سنگ متعاب بر شیشه ناگوار</p>	
<p>روایتان را چه صبر نه انباشته را چه دله داده بر هفتای من ابر کرم باغبان چون نکند بستر آسایش خویش نست لودگی غیرت جادید حسام باک بین باش که آینه دل ساخته اند</p>	<p>فصل از عشق کمن طاعت پذیرا شده را خوشی ساخته ام دانه ناکاشته را سایه نخل قد از خون دل افراشته را شک بر خویش بیداد تو انکاشته را وید و یاسر چیشان نظری داشته را</p>

نزدبال مهاجر گل خواری بر سر	دست بردل به تنای تو نگذاشته را
-----------------------------	--------------------------------

چشم امید بخت و گران داشته را	ببری نامش اگر ساغ جسم باشد اسیر
------------------------------	---------------------------------

موج مست باد و دشتیه هوا	چاکست از تبسم گل سینه هوا
پدیزند چو بازنگار قدح ز موج	بال تدرود دیده آینه هوا
کبک پیال دل شکستن نسید	گردیده می طعاصب برینه هوا
مشتم بر دی گل جو مصیال است	از قطره قطره گوهر گنینه هوا

نقش تو پیشینه ناما بساخ اسیر	خالی نشد دل پریش از کیسته هوا
------------------------------	-------------------------------

دور دل که خشم تنای خویش را	شاید که ناله گرم کند جای خویش را
فرصت سلیم خدیو با زار نخست	امروز میوزم غم در آغوش را
زان پیشتر که گریه شود در شناس	شستم سر نوشت و ادای خویش را
آورد چار کوی تو شد گرد زبستم	دیرم بسیار آبله پای خویش را

یا قدی نه بکعبه دل دهنم اسیر	بگد خشم چشمت سر پا خویش را
------------------------------	----------------------------

دل و جان سیرگاه دوست و ایما خواهان	من بزمی که خود میر و دیا و نگاه آستان
طلسم بسته از هر سایه ترکان در آسیمی	که چون دیوانه باز بخیر میکرد نگاه آستان
زمین سبزه دشت بخت تازگی دارد	بزرگان است را آغوش میر و دیا آستان
بنازد و او می دشت بیالده سبزه چون	ندارد قطره خیز چشم غزال از بیا آستان

<p>محل مرد اسیر گشته بحسب خط و اورد نشردم چون دل از رشک نشا سر زین را سر اورد دستی رسد نزار و غیر دلچسپ زبس فرشت است چون نمین چشم در سر کوش گل انسانی عرق معنای از بحر کان بیم اگر چاک گریبان در شب تاریک نهان در ابله که باشد هر طرف گلابی مزگان بهرم خود منای حرف مجنون را لباس در نگین افسران عقل چون مانع بود اندر خوش آن میدان که باشد شان لایق جز گناه</p>	<p>ز موج آمد میدان بشود کشتی سباه آغها که نقش پا چو زنگس سیر مد از خاک آغها ز همان میزد اسباب مجلس خواستگاه آغها چو نواز زبیده میا بدعباس سجده گاه آغها که خود از یافت دم تا کشیدم تیر آغها کتانی میکند بر لبه صد چاک ماه آغها چکار آید نگر دو گردل باد مستگاه آغها به عیانی بر چو آب ز گوهر بنا آغها شکست از سایه خاک جزو طوفان کلاه آغها فراید رتبه در شان پریشانی سیاه آغها</p>
<p>اسیر گردش چشم که چون پند گناه از من گواهی میداد دل زبان مذر خواه آغها</p>	
<p>داد و ذوق شراب بے خوار آینه را خوش باطنی بر سر بازار دل واکر ده شونجی مزگان پر کار است گرد ام پرست دل نباشد یا داد و دید و بیدار هست چون نگیرد اشکم از گلاب حیرانی گلاب ز طغان گاه چو انعی نذر شونجی لایق</p>	<p>کرده خوش جام سهرشا از گلاب را کرده شرمند نقش و نگار آینه را گردش چشم تو میا نرسد سکار آینه را شمع خلوت میکند شبهای تاریک آینه را با گداز دل بود زان چهره کار آینه را کرده ام از دل نظر گاه بهار آینه را</p>
<p>بود خورشید مرا از بستر گل خوا بگاه</p>	

	میدم دیدم چو شبنم بقیار آئینه را	
<p>باد و چون زور آورد و میار میار زد مرا میج را انگل و میج بخت کشت خاک سترم دارد اکبر حواس جیس چون شد خواب غفلتم تبسیر آگاهست دیدم بارها</p>	<p>خواب چون گرد و گران بیدار میار زد سوختن رنگین ترا ز گلزار میار زد مرا سایه دیر انما بسیار میار زد مرا چشم خواب آلود من بیدار میار زد مرا</p>	
	<p>بلبل گلهای شمع از دور بودن خوشترست سیر باغ آرد و بیدار میار زد مرا</p>	
<p>پرواز تجرد که در روح امین را چون بوم که بر شعله زنده نقش نگین را چون و در و توشه آلود زمین را درگاه نخستین مهر قربانی کین را بر بام فلک عیسی خورشید نشین را بستند چو آیین مهر خایه دین را هر چند کشتایند که ز او کین را از خاک رت گرد و زریب صین را بخت دم عیسی نفس باز پسین را آئینه ماسا خسته شرح مسین را</p>		<p>اگر صدق کلامت نه در بال نقین را از شرح تو هر کیش گدازد به نجاست غیر از دل پاک تو که دور نریزد احرام ره خلق تو بستیم و بریدیم شوقی رعید شب سحر بر آورد خورشید غبار ره آن شرح مبین است در سحر که دود از صفت بدخواه بر آید در دیدن آئینه که صلوات فرستد از برون نام تو رسد گزلبستان تا فاش نماید به نظر حال مردنیک</p>
	<p>از پر تو لطف تو اسیر آئینه سازد در کعبه آفتاب دل گوشه نشین را</p>	

<p>بر حسین با نوبید عشق نام خویش را کردی آزاد از غم عالم غلام خویش را هم ز شتم نامم بر دم پیام خویش را منکه از خود بکشیدم انتقام خویش را در گل و سبیل گفتم صبح و شام خویش را کی کند ساقی بخاک آلوده جام خویش را بچند ام و بر آتش سودای خام خویش را</p>	<p>بیکه با حیرت برادر دیم کام خویش را داشتی مضمون با من لطف عام خویش را بیج و تا بچم بس بود از رشک فام خویش را شکوه به چهره ای که دم از بیدار داد داشتیم رنگین به بار خفته از رشک آه عشق نکند از دگر نشیند عبا ری بر دلم در محبت داده ام آینه دل را جلا</p>
--	---

خاطر میاد چون شد عجب از عید اسیر

کرد رشک گلستان فیض نام خویش را

<p>تظار از رنگ دارد شیشه ما بود ز خشم دل مانده ما نشان ناما دل بسته ما چه میگوید قائل بسته ما گدازد سنگها را شیشه ما مهر سر جیرت اندیشه ما</p>	<p>چه غم دارد دل از اندیشه ما چه شد گریستن الما من باشد بصورت مورد در منی چه شرم نبست انجم منزلن ترانی چه شد نازک ولی آنا غیبی چه شد گریه صورت از سنی ندانم</p>
---	--

نیز رسم اسیر از مرصه یاس

سر رشک آینه در خون ریشه ما

<p>خودش طعن الفت نیزه شیرین لیلی را از غصبهای گوناگون حاصل لیلی را</p>	<p>چه درد سر دهم دیوانگی با سخت جانی را لباس عاریت را اعتبار از دیگران باشد</p>
---	--

<p>بیکس شبی طوفان بحر آتشین بیند جرای مید و هر کس برنگی و مکافاتش</p>	<p>اگر گلین کف آینه دل پیش منی ر بود هر مجسمه خست خجالت و زو منی ر</p>
<p>غبار نقش بالین بشود خواب قیامت را چنین گرمید و نازت شراب سرگرائی را</p>	
<p>موشک چشم و دل با کن شب مارا و گلین کف کثرت گل توجید بند و دل شکر از ان قلم شکوه نویسد شاید که تو یکبار ندانسته بخوانی گفتند سوزی ای دل صبح امید است فاکس برده اند سر مستند ز شبنم سنی گل تنوی دور مع شربت</p>	<p>صیقل ز نیت و دله طلب مارا اگر آب کند نقش همین نمب مارا باور کند ساده ولی یارب مارا آینه کند نقش نگین طلب مارا دیدند چو در سوختگی کو کبر مارا کردنوب اور دل با کتب مارا نشناخته تا شرب مشرب مارا</p>
<p>دیوانه اسیر از تیر دل شکر خدا کن افزودن این صدق چنین نمب مارا</p>	
<p>گفتن را ز چراغ و پرده از چرا دل ما هست اگر طلبت از آسیت دل اگر میطلبی افلاک هم میریزد اگر هر گوش چشم تو الم میگردد</p>	<p>بی نیازی که نه تمیده این ناز چرا رو می آید و آینه رخا ز چرا ورضای قضا این شوخی پر داغ چرا زیر سی که چراغ ناز چرا</p>
<p>اگر اسیر از حد نیفتد بر هم چه شود انقدر رخ نگاه مطلقا از چهره</p>	

نمید چشم شوخ تو حال خراب ما از عشق خاک رجا کے رسیدہ ہم افسانہ ہرزہ در در سرخوش میدہ چون طفل مرج رام فراغت نگذایم	غوغای نازنا چکند با حجاب ما ماہم آسمان و دست آفتاب ما میدار بے خیال بجزہ خواب ما گردیدہ مہر راحت با اضطراب ما
جامع و خج خوش ندامت غیر شر ایست اگرنا طلبہ کس حساب ما	
بے لالہ و غنچہ داغ پیدا از پشیمہ طور بنور و آب مشق ست سنان و آشکارا وز زانوہ ہاے چاک پنهان شد بادہ شور در دل بر ما	بے نقش قدم سرائع پیدا پیدا است ز چشم داغ پیدا کے بشود از پس داغ پیدا از آئینہ ہاے داغ پیدا بے ساقی و بی الماع پیدا
شد کبہ اسیر در رود دل بے رہر دے سرائع پیدا	
منوی خواندہ چہت شیشا را خدا یا و حیان آرام ما کن سودر عشق خوش می نماید ہر کسے بسیلے یا باغبانے	مگر ز گن ان کند اندیشا را خشتین ابن قنائل پشیا را بیاد ابر و شش شیشا را غش گوار کرد اندیشا را
اسیر از چشم آہوے گریزد بہ شیران تنگ دار و شیشا را	

افروخته زیاده چسب سوختی مرا	مکن گنجی از میوه افروختی مرا
این شبیه با برای چسب سوختی مرا	هم چیده بهارم و هم سجده خزان
حیرت که از دم که چسب سوختی مرا	نیست دنی خمار نه بجزان و دمال
آتش زدی چمن چمن افروختی مرا	باین طرافت از بهر دلبران بکسیر
آتش زدی بدگیری و سوختی مرا	داد از ستم طریقه بیداد و داد تو
این ناله که در چمن افروخته مرا	من سینه صاف چرخ شکر گبارم
در یکتے که درس دل آموختی مرا	غیر بود خیر من و تو بجان تو
با و در کن بسوز که واسوخته مرا	در آتش را گداخته گرم بیا و تو
پیدا نه حاصل که تواند وختی مرا	از خجالت شکایت و شکرت گبارم

آتش سلم خنود خا کسرم بسوز	آز تو خنود که روز ازل سوختی مرا
---------------------------	---------------------------------

مزه بر بسم نرغم تا نکند نام دورا	نگد ز دفر بیدرم آن که دورا
سید مریج بهر جا که نغم سپس دورا	گشت عمری که نظر کرده آشوب دست
چون نگاه تو فرنگی نکند آه دورا	دشت را ناله تا قوس نام بکند دست
صیقل از گریه هم آینه بران دورا	وز نظر سیر تماشا نمایان دورا
تا نظر کرده از گردش چشم آه دورا	چه غباری که پری دیده آشنوی دست

هرزه خنده نشود گوش زد غنچه آسیر	باغبان بر کند از باغ گل خود دورا
---------------------------------	----------------------------------

شعله خجالت که از و چون آینه را	گردم سپان ساز و در غبار آینه را
--------------------------------	---------------------------------

<p>اگر از بدون دلم روشن از گذر از خاطرم را هر دم از باز پیچ خوش میکند استقامت خصمی افتد و در آساز و حصا ال مادر خواب اگر بنیدش خون میشود دنی مرا گمانش آفر دست بردی میکند مهر خورشید در آغوش گی جان میرد ماهری دارد باطنی در نظر با جیده آ خج چشبی نیربان را آرزوی دیگر است</p>	<p>نیت خاکستر لب و گریه را آینه را کرده سرگردان غریب روزگار آینه را نیت باک از تبر باران این چار آینه را گشته روزی دولت بی انتظار آینه را سهر بصر امیدوار آینه دار آینه را پر گمن از تاب شوخی بغیر آینه را صافی باطن نمی آید بکار آینه را دوست میدارد و دلم بی اختیار آینه را</p>
---	---

بادل بطاقت با نادر و نادر
آن خط و خالی که میاز و غبار آینه را

<p>برده دل از میان آینه را را نهاده و بیزبان محرم ترست عکس رخسار ترا میرت نقاب برده چشم دلم پیراهن است بش ازین سو و اندر و حسن شوخ یک طبعیدن را از ازل هم بکش از دل مایه بکشد خون شکا در دیار ترک پنهان میکنند دل چه طلب دید از بال بها</p>	<p>گفت را از همان آینه را کرده خوب استخوان آینه را میکند آینه دان آینه را چند پخته در گمان آینه را داده درس گمان آینه را کرده چهرت بی زبان آینه را میدری تیر و گمان آینه را دوستان از دوستان آینه را شد سکتن استخوان آینه را</p>
---	--

خودمانی کرد پیش یاد تو	میدهد دل ترجمان آئینه را
دل به افشاند اگر من خوشم	ساختم در دل بنان آئینه را
بلبل باغ حیاترگان شوخ	کرده از عکس آشیان آئینه را
کردی بروای دل بخون تو	برق یاد دشمنان آئینه را
در بهارستان دل دارد اسیر	
باغ عسیر جادوان آئینه را	
مے زانی تا قیامت راز ما	نقش کن بر لوح دل انداز ما
بے جگر تر از نگاو حیرتم نو	بر زمین پیکشد پروان ما
در قفا فل میبرد و لمان میکند	شیوه ها دارد و شکا رانداز ما
اما انت و رفت و حدتیم	در دل عالم نه گنج راز ما
بسته ایم زبانی نازی صفت اسیر	
سینه صاف ترک تیر انداز ما	
با تمنای تو لبیا رسا است مرا	درس دل خوانده ام آب و گار مرا
از گلستان خرامم گل معنی خندد	دل دیوانه گر جام شراب مرا
پیش من میزیر انجم مرا میداند	صد آرام بیالین جاب مرا
از تمنای لبش بزم می دارم اسیر	
آه بر صرست من دود کتاب مرا	
کوگر پاک بجنب از جبارد مرا	نافل بباغبانی صحرابرد مرا
آن غمابی برم که چمن پایست	خس خستیم که قطره از جبارد مرا

هرگز ندیده است که چهل زعفران	دل پیش دست گریه میر جابر مرا
کردم خیال یاد رشدم محو خود اسیر	آئینه در گریه تماشا برد مرا
خواب پرده از حرام است مرا	آشیان علقه دوام است مرا
یاد زلفت گل شب بیداری	فیض صبح اول شام است مرا
عمر سودائی زلفت تو در از	هر نفس عیش دوام است مرا
سیر آن جسلوه سلاست باشد	تا ابد کار بیکام است مرا
اضطراب لب خاموش ادب	قاصد نامه دوام است مرا
بخیمه رابع دل از بیدردی	سرخسین میوه خام است مرا
شدت زنگیر نو ششم	از جوابت که سلام است مرا
نویغان پیش شما غیر اسیر	نگویید چه نام است مرا
کن در کار گلشن شیوه با انتخابی را	دوره بر باد رنگ بوی گلنای نقابی را
دوره و سرساقی برای امتحان من	نیار در بر رخ مدجام رنگ بخیالی را
دلم در سینه تا پر نیز زخمش خبر دارو	بیدارم کجا آورده این حاضر جوابی را
چه شده طفلت خوانش دور در اشتهار	زخمش با دیگر گفتگوی بیسوابی را
اسیرم هر چه هستم تا بلم نامج برداشین	تیمیر دلم تا کی دمی زحمت خرابی را
چو گریه با کس را زد دل دیوانه خود را	که خواهم میرزا گرسنه افتاد خود را

سر انجام خیال تو طای می مستی دارم غبار خاطر من خوش گریه لورست بنواهم نزارم بسده که عهد و عجلت بدن آم کجا تا روزگار از عهد و عوجی بدون آید نیز انتم کجایید انکم خندان دل و عوس	بچشم دل کشم خاکستر پروانه خود را بیل اضطراب دل دهم دیرانه خود را سرکوی وفا یعنی عبادت خانه خود را جلو ریزی هم گر گریه مستانه خود را بیارایم اگر از بهر او کاشانه خود را
---	---

آسیب شب بید انتم چه گفتم تا چاکرم

دل دیوانه خود در ادل دیوانه خود را

از بسکه خورده پیش خورشیدان ما پرواز ما بال و پر بی تعلقی ست کس در معیات ما نشسته آگاه آه تیرش چو آتش از دل فولاد بید جایی که خاک سر که بر باد میسزد شد استخوان سینه سطلاب تن الفت بهر دیار که باشد غریب فیض هو اشوق جفا نگردد پیشتر	خون شد برنگ غمخیزان در دهان گیرد اگر غمخیزان قفس آشیان ما تا مینه همان شود استخوان ما تا زو زضع قبضه گرفت از کمان گردی که بر نمی آید از جانشان ما وان تو بود اختر هفت آسمان ما دخست بجان سیده زردستان ما پرواز میکند چو مهاجران ما
--	---

رقار کبک یافته هر نقش پا آسیر

در رگه از رگه سر در روان ما

از خون زار فلک یک آتش میدود ما سجده که جگر دامنش میسرد	ز گستان سحر یک اشک آلود ما یتوان بدین رسیمای صبر فرسود ما
---	--

عکس ماه نشود در بحر چون ماهی کباب سج بحر ساده لوحی و آنچه اندازد خاطر نازک نقاب آرزو کاهل است در لبا سیر تیره بختی مشن شهرت کرده است چشم آبرو خجلت از شرکان سیاهی میکشد قرض مفت جان بجان بگذرد بکایان پیش بینی دارد از غیرت بهت آید با وجود آنکه غفلت سوده بالینش هنوز	ابرینان میشود چشم شرار آلود شکوه را از شکر نشناسد لب خشنود رنگ گل انگشت در آینه مقصود عین سار از رشک آهشک افزود از نگاه گرم او در علقهای دود باز میگردد بهت خانه زانو بود برو مانا بود ما مقبول ما مردود بجز با خواب میگردد شب مژگود
بیز بانی هم بزرگی سیر و نامش آسیر دارد از حیرت عباد شمی نه محمود	
تا کی بنی گوشتش بر امرا دول صیدش نکنی افت آرام که دارد تغیر خجالت کند از خانه بدوش آنان که دل از گل ستم نرا اند	دسازول مائی در پکار دول اند از سر زلفت تو پوار دول بیان خنکی تا شده سوار دول حیف است که باشند هوادار دول
گفتم سیر کم نه گشتم گنگار شیرنده شوا از منی پشادول	
چو آینه در دل گذارم نفس را بوی تو کز ارسا لعل هوا را نه بلبل نه پروانه این جذبه دار	تنگتن مباد اطلسم نفس را بیاد گلدسته بندم نفس را دیده بال پرواز من جار و خن را

دو چاهم نشد تال و دریا گاهے	کس از نعم پریشان و مانع جرس را
ز دوا غرض چه آئین که در دل نه بنم	چراغان کمر تا گلستان قفس را

اسیر محبت مرا نماند	
نزد است احمکم ز خود بیکس را	

غیاثی جلوه اش که چنان خاک پای را	خداش گل زنده بر سر ز نقش پا گویای را
چو زنگش مشیت گل بر سر زنده از دید و حیران	یعنی کز زنگش محسوس او بخت نکاهے را
زبان قدر نوابے میشود طو مار جرم او	به محشر گرشید خود شناسد رویا را
به خونریز شکامی چون سدا از جبار انگیز	کنند صیاد و سن یک چشم حیران صید گاهے را
نیک در وید و شور قیامت زیم بحیرت	شیداد و جوینم روز محشر بیگناهی را

دهد کیفیت صفتا بمطرب سمره ساعی	
کنند در کار ساغر گردش خیم سیاهے را	

کرده زود وید و خود خواب مشیرین ترا	کس نرا بود دولت بیدار بالین ترا
و خواب و چشم منے آمد که کوه چون رکاب	پرد و از وید و سازم خانه زمین ترا
خنده اش چون غمزه بیکر وید و زرباب گره	گل اگر میدید چشم برگ نشیرین ترا
یارب از پرد و از ماند بال نشو طارش	گر ز صید باز دوار و چرخ شاهین ترا
پنج و هر ویند از تیغ زبانم چون مشک	گر بکام خویش سینم خنجر کین ترا
گیر داز مرزگان دل شکت سرش جنون	دید و گرد و خواب بنید خطا شکین ترا

ای خوشا بخت بلند که پے صیدم آسیر	
مشرق خورشید بسیم خانه زمین ترا	

گداخت بر لب حسرت ترانه دل ما جباب چشمه نزدیک راه تنفر دایم سلم فردخته خرمن برق ناکامی که در دل است که در گردن شوق نهان ذخیرش پلبل بر دوا چون گل از هم نیت	تجسس کن در بشکن بهانه دل ما خراب سیل عجا رب است غایب دل ما دمیدن نه دمیدن دانه دل ما در سجده پاشی ما آستانه دل ما بشاحنار خون آشپانه دل ما
---	--

ز سادۀ لوحی حیرت سیر نو سیدیم که راه گوش نذر نرفسانه دل ما

ز دانی نیست نیش بیشتر را اگر سرد دست اگر گرم ست فوتم بر آید گره از دزیا دازگان جنون نقش نگین خویش دارد پیشانی مبارک باد تخمین بے در دیده دودل سیر کردم	پیر برگ بسته دست نشتر را دوم در پرده راه هر نظر را سکته گر رسد آب گسر را سنان لوح طلسم خیر و شر را بکش این مست از خود نجبر را یکه دیدم سوداگر بر در را
---	---

آسیم از موج شوق بیا حل شکستم گفته بحجر خطره را

غش باشد شرب بنیش ما شکست بال شد در دام قیاد چو بخون رام آبادی نه گردد خس و خاشاک شورستان شوقم	تراود آب حیوان ز آتش ما مخنتین تیر روی تر کش ما بیابان گرد شوق سر کش ما پزد سودای خام از آتش ما
--	--

	<p>بزرگ آسمان گویا اسیرم که شد بنده گردی بارشش ما</p>	
<p>جز سنگ فتنه بار نیارود رخت ما در خانه وجود عدم نیست رخت ما گلشای باغ ما جگر کنت رخت ما بزار کی گواه دند تاج و تخت ما</p>	<p>شد شیشه خانه باغ دل از جان رخت ما بیگانه انقیاسیم چه دنیا چه آخرت ابر بهار گریست تا به خود بیم تریز نگین باست دو عالم گدازشگی</p>	
	<p>گوهر چکد ز شبنم گلزار فقر اسیر ابر بهار چون نشود بوست سنت ما</p>	
<p>خندان ترکشت قاتل ما خجلت زده کیت حاصل ما جای دل دوست بادل ما شد زلفت پری سلاسل ما مے روید تاله از گل ما فریاد ز حسرت دل ما زخمی که شگفته از گل ما جای زده حسرت از دل ما محل کرد و یسار و دل ما گر قاتل باست قاتل ما</p>	<p>هر چند پدید بسمل ما کو برقی ز آبرو نیست در کوه ما در سینه دگر سخن نماندست دلوای آن تراکت خود بمحو شد خنده از گل ما گوشه ز کشید گوش دروے در سینه گلستان ز گنبد از دور بے ما پرانه خندد از زخمش متان که بیشتر باد کس را به سخن نیکه زارد</p>	
	<p>چند آنکه اسیر زده و دیدیم</p>	

آسان تر گشت شکل ما	
علت ز جام شیر و سر میسر هر مرا	ساغر ز آب روس گهر میسر هر مرا
ساغر بطاق ابر و وحشت کشیده ایلم	بیگانگی ز خویش خبر میسر هر مرا
گرم بخت و جوی تو برد از سبکند	در خاک هم هوای تو بر میسر هر مرا
ساقی مستم نظایب دمی شعله شیر خستر	جای نداده جام دگر میسر هر مرا
گردیده باغبان بهار خیال خویش	شبنم بجای خون جگر میسر هر مرا
آه ز سی باطل خود شرمسار کرد	تا غل خشک بین چه غم میسر هر مرا
گردیده پر زگوهر مقصود و نامنم	تا نماند نوید خطر میسر هر مرا
هر ناله که کرده فراموش سینم	پنایم از زبان اثر میسر هر مرا
پیغام من شکنجه کش و زنگار نیست	قامد ز فتنه شوق خبر میسر هر مرا
شد گرد و غمستم گل آوارگی اسیر	
بطلن توید سفر میسر هر مرا	
کی ز دل بریدن کنم در دلتناست ترا	چون تو انجم دید خالی جلای غمای ترا
گریه تا کتب اشکم با بصیر برده است	روح مجنون کرده استقبال رسد ترا
دیده ام گلدسته می بندد ز عمر جاودان	یاغبان حضرت مکار تماشا ترا
مدنیان سر و بالا سبکند از دیده ام	در نظر دارم خیال سر و بالای ترا
گشته اجم از دیدن رایت و بخود چون اسیر	
چون تو اندید چشم ما سراپا ترا	
بر گلشن گلشن یکش دیوانه ز ما را	ز خون تو بوی گل گند پیان ز ما را

شراب دلم می چنیز تافل جام می بخشد سپند چشم بد کام دو عالم میز انگرون ز رویت شعلما گلشن ز خوبت شمارشون خوابی مندل دلدو سرمیسر عالم شد ز دشت باج میگیر و با لطف تاج می بخشد	بر اگر داکندرد دل وفا بجای نه مارا شراب می پرستد گریه مستانه مارا تماشا برگ گل سازد پرچوانه مارا پاسیل امتحان تا کی دهی حیرانه مارا بیا شرمند و حیرت مکن دیوانه مارا
آسیر آن طفل بد خورام آسایش نمیکرد مبادالشتود در خواب هم افتاده مارا	
از می دیگرست مستی ما داز گوشت کار اهل بخون پیش زلفت موج زنجیرست یکدم از خون نه شود خالی در بخون چرگرد باد آخسر از دل تنگ دید و بخونست	سراسر غمگردن مینا خار بر سر زینم و گل بر پا خط سبزه زلف منم سودا بیتو بچشم ماست ساعه ما ز دم آذانه خیم بر صحر مایه از قطره وار و این دریا
ز آتش دور می نمایی سوزد دل جدا جان جدا آسیر جدا	
سرمه حیرتش کسیر نکا هست مرا بسکه گشتم بچمن نوحرام تو چو آب دارم از بهت دماغ تو جان زنگین حزبت یافته دودلم بسچو شرار	سایه گل به نظر چشم سیه است مرا سبز و هرب جوطرف کلاه است مرا سرمه سوختگی گرد سپاه است مرا گلستان جبلوه این بر سیه است مرا

دل بد آموز شکایت شدہ بیودہ اسیر یہ بچکس نیست کہ رسد چہ گناہست مرا	
بہ نرمی شد آئینہ دار ہوا چراست و مجنون نباشد کے بر اندازہ سینہ چاک ابر گداز و خجالت گلابش کند در عکس گل دلالہ در نو بہار	توان دیدن ز رو کار ہوا ہولے بہار و بہار ہوا در عکس شفق لالہ زار ہوا شفق بوی گل گرد و چار ہوا صنم خانہ آئینہ زار ہوا
می پیش و نالہ نے آسیر سائنش ہو و مدار ہوا	
بر کاویرم دل خودم را بانا ز دنیا ز برینجائے دیرم بہ نصیحت آرمائے در روز جزا بمن نہ ساینند ہر چند حجاب آسماناست از یاد نظارہ ات خود آب	جستم آب و گل خودم را منسابدلت دل خودم را دیوانہ عاقل خودم را بیرحمہ قاتل خودم را یہ جویم سنہل خودم را نازل دل بیدل خودم را
بیودہ اسیر و گدازست من فرسودم دل خودم را	
میرسدت مشکوہ کاہیا از لبش بوسہ طمع دارم	کلمہ مشتاق مذر خواہیا این گدائیت بادشاہیا

سینه صاف بشت راحت است روز عید بهانه جوئی است چه تقاضی چه دشمنی چه نگاه یم رحمت چه ابراحانست با طبعیدن چه آرمیدن است	دوزخ کیست کینه خواهی دامی بر جان بیگناهی دارد از دست گم گناهی روغیب ریت رویا هی کوه را برده باد کاهی
من کجا دغا می دهر گما میگزیم ازین سیاهی	
اگر در دقتانی بود فغان مرا براه بخودی دل چو عکس آینه باش بروز خاطر بر دانتا بگلزار می دخونش بگذرد سرگرم جستجو گردی سپند گردی بسوزم جو گرم جلوه شو کود او خنده رنگین بر کشیدن شوخ بیشتر آئینه و آب است بکار نیست	شکلی نماند صید استخوان مرا که از تشویق کنت جستجو نشان مرا که دام بنره کند گرد و خنجران مرا که نور دیده نماند یقین گمان مرا مبا چشم بد آئین گلستان مرا بهار ز خشم دل و بلبل گمان مرا حیا بدیده کشد گرد آستان مرا
همین بس است که در گلستان دشت اسیر قمرده است غنیمت خون نشان مرا	
چه حرف مهر و وفا گوش کرده ام بیا سوختگی چاک دلق عربانیت بجان شرب با پیچوری در حشر گند	چه دیدم که فراموش کرده ام چه شعلها که قصب پوش کرده ام چه تو بها که قلع نوش کرده ام

	اسیر شغل از آرزو و نیک گردی چه حلقه است که در گوش کرده مارا	
یا جام کن بر شستما را در کوره دل بر شستما را امید بدل بر شستما را انبار کنند کشتما را این شبنم گل سر شستما را		یا جلوه مرده فر شستما را کیم یگنزد و آتش قیامت مطلب خور دست در دعو عالم و هفتائی برق اگر بنا شد یارب که بلای جان ما شست
	تا خواندن ناما تو دانی از یاد مبر نو شستما را	
ز بسکه محو بودم ز من بود مرا اگر دو چار شود می کند سجود مرا در آن دیار که دست دلی نبود مرا آشنا نمی دهر سر بنود مرا دری ز خنده گل در قفس کشید مرا دلی که سخت ترا ز رنگ میخود مرا		جنون بستی و بهیاری از بود مرا برای خاطر او قبله گاه دل شده ام گمراه من مشت عبا ریس گردن گداخت شیوه بسد رنگ پینچ کاره مرا غلام هست آزادی گرفتار رس سپهر عریده کردم گشت نام خدا
برنگ شعله دران صید دام بود مرا ز روی خویش خجل دید بسکه بود مرا		بر وقت غم ز غم پر قفای دگر ست طلب حسنت از تاب روزگار نیست
	دست حلقه زنجیر حجاب اسیر چه قدر رها که ز دیوای گشته فرود مرا	

<p>گردش چشم تو فانی سناور در شمای رنگ آرد و هر چی تن شب بیا و آفتاب اول چنان بکند گر باشد گردش چشم تو ساقی و نظر بلکه نیز گشت آن شب بکا ویدالم</p>	<p>اشک گلگونست در راه طلبش بزم نشر و دار و زر هر چو کان کج میرسد آخر سجا ناله شب خیز مع مشرے شود شام نیاز آخیر کار مشرے میگردد قیامت خیز</p>
<p>ای امیر خرد دل ما هم چنان میشود نال با تیر و بولی گریب کاریز</p>	
<p>عشق ساغر داده شوق تشنه دیدار مرا عاصم را باغبان پیش از دیدن دیده بود چون شمر در پنهان سحره خواهم میدود بے محبت سازی از نظر بی افتادیم هر نفس از ساغر آب کم باری تو مانع</p>	<p>خواب اساتذ بنده چشم بیدار مرا بهرگز از سایه پرندگان غسوار مرا و دیده گلشن هزار دخت بیدار مرا نال هر دم پریشان میکند تا رها خوی او بر خود سکون آنته از او مرا</p>
<p>از گره خالی بسا دار شته کارم آید تا در آید شیشه تشنه ز ناز مرا</p>	
<p>در عشق آشیانه دل نفس از تو کس کند فانی رنگ از روی آه میزدود نال شوق ما چه آید نه شود آه تبسم جلوه اشک</p>	<p>را نه چنان فانی دل بخود بسا فانی دل گرچه بخود آید نه دل لبس آشیانه دل پر خرابست خانه دل</p>

بدر

گرویش چشمست را نازم	یا دواوشیر خانہ دل ما
چاکمائی جگر بگل خندید	بیسے شد ترانہ دل ما
سجدہ شکر میکنم اسیر	
دل ما آستانہ دل ما	
سیر کن نور رسیدہ مارا	دشت آرزیدہ مارا
لے کبوتر دود چار باز شوئے	دیدہ نور دیدہ مارا
صبر تاکے کشد زنجیر آہ	شوق صبر او دیدہ مارا
عمر جاوید کی دہتا دان	دل بجران کشیدہ مارا
برود خوش برد تاجہ خواہد کرد	دل شوخے ندیدہ مارا
میند از براسے آب گھر	اشک در خون پسیدہ مارا
بشنوید از لبش چه میگوید	سخن نامشیدہ مارا
تاجہ حاصل شود غنید انم	منت دل گزیدہ مارا
از وطن و دستان کہ دید اسیر	
شوق بجران کشیدہ مارا	
دل در دوتو کہ صبرست قرارست مرا	من و دیاوتو کہ داغست دہبارست مرا
بنوان شمل خورشید رخا کہ افروخت	حسرت و داغ کے شمع قرارست مرا
ہر بویسگوئی از خان چشم سی می آید	یا رب بیکانہ و بیکانہ زیبارست مرا
من دگل چینی آتشکدہ داغ کے	تیماشای گل دلالہ بیکارست مرا
تخلاتہ ز جگر کا دمی حسرت دارم	ساغوبادہ بہ گت چشمہ خارست مرا

از قدرت اختر نظاره بلند آفتاب
می پرستم گل آئینه سبزه سست

شکر است هواداری پیمان
صبح نور و چراغ شب تارست مرا

چو احتیاج بیاران آشنا
سرانغ میدهر از رنگ مایا
کجا شناخته آن ترک میرزا
کدام دعه چه دل دیده کجا
کرایه کرد و دیوانگی وفا
جریده است خون برین پیا
بکو چه رنگ بر آرد در وفا
چون نمیکند از خوشنیتن جدا
اگر تویم نهان در غبار ساخی
کشیده تیغ و قاتل گرفته دامنش
اگر چه ساد و خیالیم ساد و لوح
کس نداشت که سر رشته را نگدازد
چنان بمرده سر میکنند که چندان
خجل ز بهر پی مستی و خمار شدیم

اگر اسیر دیار فرنگ هم گردیم

نمخود کس از دولت حیا ما را

سینه صافست پیر ما خوش احوال
بیخود از سیر در جنت خانه دل میرکم
شوق کامل بعد از پیروزان داشتن
تا امید می کارش از مطلب دانی میکند
سخت و از ما را بر کشودن غفلت
بی میان نمی نشو تا مال ما را خوانده است
در دل از یاد نگاه گرم آئین بستیم
قال رحمت میکتا ید نامه اعمال
بوی گلستانه می آید با استقبال
میرد و گردل خار کسمی مثال
فاطمه با پیش ازین فتنه سایش زحما
دوره با خوشی میخند و با استقبال
بهر از قال و عالم چون میقال
دید آئینه داغ اختر آفتاب

هر سرخزنگان نواز شننا نه شید خبر رو ز شب را سبیل و گل در گریبانم	ایک ز در میر سید یک سبک قال عید و نور و دست از باد تو ماه سال
نشسته با بلبل خود و جوش بهار غنچه است خدا و گل بمکد از جام مال مال	
بجز عشق ست صدق گوهر پاکست اینجا سربازار و قافیه در باب دل است گذر از تربتستان که نظر گاه و فکات عالم امن و امان گوشه میخانه بست دل دیوانه چرا غیرت رستان نکند	کشتی چاره گران سینه پاکست اینجا عالم تنفره یکدامن خاکست اینجا ذره خاک دل حوصله ناکست اینجا که نهیم ست ترس ست پاکست اینجا رگ ز بخیر خون ریشه ناکست اینجا
رفت آنها که دلت صید چمن بود اسیر بلبل در قفس سینه پاکست اینجا	
گردیده خوان نم و جبهه اش با پیان و در هوای گل و خار میز نسیم خون می کشیم منت عالم نه بخوریم آب و هوا ساختگی زهر قاتل است با محرابان حیرت ازین بشیر مکار آلفت شراب تلخ و محبت شراب غش	خجسته شعاری دل گاه تلخ با عالم تمام می کده انتعاش ما از پیکر دست پر ساغر معاش ما در پرده بوی گل نشود از قاش ما جز شعله هیچ جامه نزارد قماش ما بان و دبار با دل آینه پاش ما
مشرمنده و لبم که بر میکشد اسیر خفت ز دست محبت مطلب تراش ما	

<p>کردم ز بس که بدوخت بر دبارها عمر ابد بجا که درت جان سپرد و رفت بر ترتم نشان اگر آب زندگی کردم زیاده و کمی تو در دشمن چراغ جان</p>	<p>از روزی که گرفت سبزه روزگار را مشت عیار را بگذشت انتظارها خیزد بجای گرد خاکم مشرب را از پر تو دلم شمرستان غبارها</p>
<p>جوش ببارنگش که از همس که از درخت گل میز نیم بر سر لیل و نهارها</p>	
<p>انگوده شکوید پیای زیارت لب ما تجارب خاطر پرده از خود نمیکردیم بیزم یار چو افغان باده رنگین تر نه از ترنج و باله نه از جدول خللی</p>	<p>از روزی که در دوا از انتظار یار ما تضای بشیر عفا نوشه مطلب ما نسب بشوخی مشرب با بد مذہب ما فروغ آینه صاف باست مطلب ما</p>
<p>نوید عمر ابد سید اسیر ترا در آسمان اثر انتظار یار ما</p>	
<p>آنگو گردان ز نادانسته راه خویش را انتقام قسبه از بیباکی از من میکشد روز محشر قاتل ما را نشان دیگرست سر زمین جلوه صیاد ما دام باست</p>	<p>کاش می آموخت بکشتن گاه خویش را خوی حسن از عشق میداند گناه خویش را میکند مست خروشی واد خواه خویش را در طلسم افکند خنثی میداند خویش را</p>
<p>شام تنهایی آسیر از آتش سودا دوست کرده مسج مشرق دل دود و دود خویش را</p>	
<p>ششبه تو قبله گاه مسر با</p>	<p>پردانه ناو گت جگر با</p>

<p> صبرت که رام میکند دل پرواز قنات گل نشان تر چون برق که در شفق نشا بر از تیر و آفتاب رویت در آینه دلم چه دیدے از مهر تو سینه با گلستان پرواز قنات چه نشان ست کم قدرے اوج اعتبار است شائستگی عدو تم نیست هر چند شکسته می نویسے شبهای سیا و اچسده افان </p>	<p> شکست متاع مشیت گر با بر باد و دهم بال و پر با تینت زده بر صفت جگر با گرد و غبار را شمر با بیگانه بود اینقدر با از داغ تو دیدار مطر با در سینه تنگته بال و پر با افزون شده ام ز پیشتر با پشتم ز کیست در با از خط تو میقتل بصر با از نور تو شامه سحر با </p>
---	--

<p> احوال اسیر چند پرے سر کرده خیل بحیر با </p>	
--	--

<p> ای نام تو قبل از بانها دیران شده نسیم شوقست آینه رازت عالم سر منزلت بے نشانے شوق تو بهر دے که افتاد فرسوده سجد و در تو </p>	<p> چشم دلمه اچسده غیاثنا ماخو جاب قاتلان با پیداست ز نامان نشان با گرد و هکیت کاروان با بکر دوز چاکمادگان با تا فرق جبین آسمان با </p>
--	--

آتشکده هاست گلستان	از باد تو سینه با چمن !
گر دید اسیر از دل تو	آینه زگر یقین گسان !
صان رحمت بچکه اندر دوشنا تو بزتاب بر بادیل سی جاہل کوثر ایقدر ہم بیکرور باکشود اغوش سینه صافی کی عاید کج بشا پوثر دست باد امن شرم گرفت کوثر خون بشاری بکیر دوش از پوثر نکته کواریم فر باد از لب خاموش	مخفی افشا ز ناصح نکرود گوش ما با وجود آنکه بلخ مشرب عالم گرفت بنی سرود با قطره ام اما سرود بیکم در محبت بهمنان در قیامت هر کاب بار دشت بنی ایم از کوی غفلت بیکم عمر مارا دفر خواب کیم پیریشان کوثر گوشا کرد بود یاران ست سلطان با
انتخابی از دیار اختراع آورد و ایم	بخودی با بوش با بختگی با جوشش ما
لحکاه گرم دهر روشنی چراغ مرا که آب تیغ تو سر سبز کرد باغ مرا خو انده است مگر سرخوش و لغم زبوی گل نه کند تا که سرخام	چو شمع سوختگی ترکند دماغ مرا ببار تشنه نخونم شود اگر داند ببار سوختنم شد چون کند تقصیر به غم کوی نو آواره چمن شده ام
سرم اسیر ز سوز ساقی کرم است	که از شکستن دل پر کند باغ مرا
شعله پرور دست مغر استخوان	لا لاسیر دوزخ بر تیران عشق را

رازدول از بیزبانی بیشتر گنج بکن شوقم از جابر وصل کعبه یدم بے سفر ہر کجا نقسیم کویش مرکز سرنگلی ست نہر فانیو شبست بخوان این کج بستہ را دشت دشت از گرد راہم بازمی نرسد	باطن از آئینہ رنجہ رازدان عشق را خضر پود از ست ماہ بے نشان عشق را دل شناسد عزیز بہا بے کمان عشق را نست با گوش و زبان کار بیان عشق را کز پود و راقاۃ ام کامل روان عشق را
--	---

کی اسیر زور دیدر مان شتی میشود بر الوس ہم سود میداند زبان عشق را

چمن جسلوہ کن غبار مرا خندے آہوم چو بے پرے سبق نماز خوان چو دقت خط دل دیادش خدا نگہ دارو عشق دیوانہ خویش تا شایست آنکو یک صبر داشت آزاد بست	سبز کن باغ انتظار مرا سبب گریہاے زار مرا کن آشفته روزگار مرا در طلم غزان بہار مرا سیر کن سبک کار و بار مرا کے رہا میکنہ شکار مرا
---	---

تاب دری بس است اسیر اما سوفی سوختہ شہر ار مرا
--

نیز بہ خیال گشت خواب مرا بستہ بر باد میدار فلک فاب مرا شوق بیلا فقیم در سفر اہم ست اشک پروردہ را ز نیم پیمان ظلم	نیر جلوہ وصل تو بہ تاب مرا کر وہ تو یذبحر آہ بگاہ مرا تا نذر کے از عشق تو بیتاب مرا گریہ و دوست ندانستہ بیاب مرا
---	---

چون تو دلم محبت به چشمم بچو اسیر
ساختم تو مگر کجای بے آب مرا

دور چشمم بزم سوز سینه غمناک ما بوی گل را در طلسم گلستان پیچیده ایم بارها از یاد جولان سندی خوشیم با چنین مستی اگر دم منیرم از زهر خشک گاه از استغنا و گداز مهریانی میکند آب آتش را بسیار نورش از آتش زینت	بعد مردن گل کند با رب سبزه از خاک را از اراد و رقص دارد دل صد پاک ما تا شود روشن چرخ برقی از غمناک شع صد بمانی می افروزد از سواک ما خوب میداند طریق غمی بیباک ما شکلا گل میکند از دیده غمناک ما
--	--

پرده می بستیم بر رخسار بیانی اسیر
اگر شود آینه آن شرح چشم پاک ما

جنون کو آتش دل کسب آشفته رانی ما خوردنیش آنکه تا میر محبت از بوس جوید شوم نویسد تو هر چند نیم بشیر رویش مگر نمود عارض دیده بیدار می آید بیا زار و دفا گو خود فردشان را گذرانند اجل هم جان بخت میگرفت از گشته نازت تفا فکمای سرشار از شراب لطف ثانی است برام عشق بر نفس برین چشم بیداری است	ز عروانی لباس شکم بخشیم خود نمایی ما بوم شدی بخشند فقع موسیائی را مناشا پرده پوشد جلوه حسن خدائی را در دن پرده دار و حسن شرح خود نمائی را بنیغ کیس گیر از جنس نار و آبی را مگر از چشم نوی موخت کافر جانی را بستی مید بر پیا به صبر آزمانی را نه بند تا بد خواب پریشانی را
---	--

اسیر از زخم زاده باغ شرمی خواهد

کرمج باده شود بر سر نوشت باستانی را	
<p>میکند از دلفن برق بهر آیه ما دست آگاہی ما دامن گراهر ما خشم در آتش گشت کین خلیه ما خنده گل میکند از گلشن آگاہی ما</p>	<p>بزد بشوق تو خضر آگاہی ما خضر در قافله گشتگان بسیار است ساغر زهر بکام دل خندان داریم نمت بنفش و محرومی دیدار بخت</p>
نخل از روی نظیری خطور است اسیر	پرو نایند بر آتش نفعان آیه ما
<p>گریه بسیار است ابرو بهار عشق را نگشت گل مبردا ز عبا عشق را گل بنشد از گریبان غار عشق را دعد و یوز و جوغ انتظار عشق را</p>	<p>موبه و زنگان به باد شکار عشق را از نسیم جلوه پرواز رنگین بکشم از نیاز زلفت باغ تماشا گشته است دل بامیدی بهار راه حسرت گشته است</p>
چون آسیر گزیده ام از تیر و بختی روشت	صبح ما شام غریبان شد و بار عشق را
<p>کعبه و تاجانه را در یک سفر دیدیم ما فیض با از بهت اهل نسل دیدیم ما عصه کون مکان را مختصر دیدیم ما هر قدر رشد و روزا بیشتر دیدیم ما بیشتر از بیشتر از بیشتر دیدیم ما منزل مقصود بے غم سفر دیدیم ما</p>	<p>بزد با زین گشتن بے بال دیدیم ما انبار با بیا چشم حیران مے چسک است جولان موری نیست در زیر فلک بهر آئین صل بعد ما آئین «قرب» هر قدر در پرده بودی هر قدر پنهان شد پران تو گل خضر شد کا بلیس اعترت</p>

هر کجا و صفت بسیار جوش گیرنگی نمود اعیان ز قدر بیدری قورنست از قیاس	آتش با قوت در آب گهر دیریم دوره را از آسان تا بیشتر دیریم
آب ابدی سر بر ابد شد آخر اسیر عاقبت زمین نخل بجاصل نمر دیریم	
اندیشه کند قبله شکبایی مارا تا مشق زمیدان کند از یاد و گاه هر سایه ترکان بخت بیاثر شد بے رخت بل برات نخله حرم	آینه کند آینه رسوائی مارا دشت ز خدا خواست تنائی مارا صیرت ندر دیرده بیستانی مارا آینه کند حال تجاشائی مارا
هر کس که اسیر از سر جو پاک ندارد آینه کند حال بتا شائے مارا	
تا چند خبر پرسی از میر و سامان دل شکنی عالم را صاف شده ام سینه شورچه ترا ز قری آشفته ترا ز مبیل آشفته شوم سینه ترا سوده شوی بے من عشق من دخی تو آینه رسوائے	دیوانه کجا باشد و رگ و دیوانان حاکم تر از تاجی بر روی گلستان اوسر و گلستان حسن خاریانان دیدار پرستی است کفش بران رنگ گل جوش می پیدانی دینان
سرگردانهای دیوانه اسیر تو تا کی نشو و نشین سحر و قهر و اوستا	
در گره باده به پیای میکند دل بیاں ننگانی در گمان مضم که شب بخت	که عشق گریه ستای میکند دل نیاں زلف ترا شای میکند دل

<p>فصل قدر ز تمسیدگی نمیدانند گهی برام پدیدگاه در نفس رقصند</p>	<p>پربخت های حریفانه میکنند دل طواف کعبه و تجمانه میکنند دل</p>
<p>چگونه رخنه گر ملک عاقبت نه شود حدیث تیغ توانا نه میکنند دل</p>	
<p>شد ذوق خاکساری دل محسوس عجز بخون طلبیدم و کس با خبر نشد ساقی زار بشینه خسته انهم بهار کن پرد از میگویم که گرفتار گشته ام</p>	<p>بیردن کشید جند دایم از نفس مرا از بسکه سوخت و طیش دل نفس مرا تا جام میوه و غم پیش رس مرا بال کشاده است شکاف نفس مرا</p>
<p>بیجا اسیر رنج شدی در سفارش کی میگذاشت عشق با مید کس مرا</p>	
<p>ز بسکه گردش خیم تو دیدم مرا عبت چست در یوزنه بهار کشم هنی شناسمت ای فتنه و نمیدانم ز خاکساری خود را ملسم آرامم</p>	<p>زدل بود و بغیر از تو هر چه هست مرا که خون آلودگی میکند درست مرا گنجی شناخته ام چشم می پرست مرا نمیرسد چو خواب یافت شکست مرا</p>
<p>اسیر دادم دل هرزه گردیدم جنون به علقه زنجیر فکر بست مرا</p>	
<p>آینه شود و در چهره افع نفس ما آن مشت غباریم که در راه محبت کوگره شوقی که در رشک بیلاب</p>	<p>خورشید بود سایه خار هوس ما شد ریگ دان قافله بی جوس ما ماشت آتش یکشته خار و خوس ما</p>

<p>در کجای تاریک سیرت شب روز</p>	<p>بایاد تو آینه دل بنفس</p>
<p>آن مرغ اسیرم که از گریه می داد مژگان سمن در شده خاک نفس</p>	
<p>رخسخت گشتنم در ز گس کم نگاه را سیکم اضطراب را پیش تو بایان دل ز هر کجاستم دل شکر شکر میشود و دشمن خویش را کسی با بخانه چون و هر شب که خیال خیم تو جواب ز باید از نظر</p>	<p>یا کمن آشنای دل گرمی نگاه گاه و تا نبی ز دیده ام چاشنی نگاه چون لبب آشنای کنی خنده و در خوا کی گشتم آشنای دل طاقت عمر گاه سرده گشتم ز دود دل چشم سفید ماه</p>
<p>هرگز ز پاکی نفس سپو اسیر دم ز نو آینه از کند گریه صبیه گاه را کم غم</p>	
<p>بامید گئی نگذاشت بیداد دل با را لبش بختا لاسوز دانه گشت فنا گرد شد از مکن سخت آینه بادیران حیرانی نگه از دم بودم بنفشه رنگ را نقش نگین دل بود هر صبح این در بای نقش نفس بوفانی غیا بطاقت مقصد بودی حصول اینجا</p>	<p>خدا اجری دهد در گشتن با قاتل ما را اگر در خواب خوش بنید میدان حاصل چه یوازند بخوان یکبار هم حال دل با بنا طر کند زان گاه چون کامل با چه خواهد شد اگر طاقت نند دستی دل با نزار هیچ کوششش اجر سی حاصل با را</p>
<p>برای متدل گشت پریشان ز نینیا تو نیروی پرورد هر لحظه و بقان حاصل با را</p>	
<p>کسی ملی میز اند کرد این راه میان را</p>	<p>که پای شرق ادا از سبزه نشا سبیلان</p>

<p>بجای میرسد یا کینزد گوهر گرچه در اول چو دانه دمی طفلی که در گوار مجوبه ز چشم زلفش مشرق بگشاید آید</p>	<p>صدق زندان بود هر قطره باران سیاه ز بوی مشک و غنچه آتش آلوده دامان که بس از غنچه لب برو کند پایمال میان</p>
<p>چشت بنجاک بخت خون بیار سما با خیال زلفت تو پویند کرده ام از تاب روی گیسو نهانم که در بیا</p>	<p>شوی آلوده دامان ز خاک گشتگان گذر مگر از غنچه پایمال کن چمن شهیدان را</p>
<p>شد تا ز یاقوت روی روشن چراغ ما ماند شمع از گدازم زنده ایم ست برای بیکده و ساکیس منون بوی پیرین گل نمیشویم</p>	<p>آینه شبنمست ز گل های داغ ما بزنش تا کین گدازد بدایع ما داعت آفتاب ز شک ایام ما چون غنچه تاز بوی تو چو شد داغ ما</p>
<p>از کابل مسافر حیرت شدیم اسیر انقدر رنگ پس زمین ره سرخ ما</p>	<p>گر بے رخ تو صبح گلشن دو اسیر سازد ز گردوغبار دل غنچه لاله را</p>
<p>کرده جیفه جیفه ابرو را چنت رو در رنگ خارانه در خور جوهر مبر خواهد بود</p>	<p>داد و عوض جوهر مبر روی دل دانه هم ترا زور تا به بسیم دست و بانو را</p>

ملکش از تنج جنگ می بارد	آزموده ییم طاقت او را
استخوان رنگ صبر کیت آسیر	کرده سته گره دو دابر او را
کرده ام از خون دل عالی باغ خویش را این از مایه ی باغ غنچه غلوت یسکنی تا شود پروانه ام کامل عیار خوشن سر زشتی دارم از آوارگی آواره تر	میرسانم از می حسرت و باغ خویش را از تو پنهان میکند آئینه داغ خویش را کرده ام در روز شب نشن چراغ خویش را خضر راه من پیدا اندر سدر لعل خویش را
از گل ساغور چین پیراسته ام آسیر	میگشتم از لاله می دیوار باغ خویش را
از دل مردم عالم خبری نیست مرا همچو آئینه همین از دگر ان میگویم بهر پرواز دل خسته سلامت باشد بیکم کام دل از لذت حسرت شیرین دل من گنج روان خراباوست	چکنم غیر فغانا نه بری نیست مرا میوان یافت که از خود جبریت مرا نشوی این اگر بال و پری نیست مرا این غم پس که امید غمی نیست مرا دست اگر سوخته و اغذری نیست مرا
بیکسی شک به تنهایی من دارد آسیر	که به عالم بر پری با پسر نیست مرا
آسودگی کجا دل به پیاب من کجا ابرست انگشت گشته و گوارا تازه رو در پرده جبر بر نشود در پهن کثرت	شوق سفر کجا و قرار وطن کجا ساقی کجا پیاله کجا با سخن کجا یوسف کجا و راحله کجا پیر من کجا

	گر عاشقی اسیر حاد دل شکسته / آشفته گما و هوای حسین گما	
<p>آینه چون کند عقل بر بند پای را جام فریب اگر دهر لعل سخن سر را ذکر قوسمه گز شود مطرب خوشنمای را رهزن دیر اگر کنی ز گس سر سدا را حس بدم استخوان صید کند بها را شعله بدای می شست وقت دای جا را دانه دام ره مکن آبله های پای را</p>		<p>ست تو جلوه کرد در جام جهان نما را پردگیان کعبه را حافی دیر میکند گوش ترا نهی را بحر زم دل کند بخت سیاه بیدلان جامه کعبه میشود مرد ره تو کلی از پے آرزو مرد هر نفسی که میکشم منت جگر در آتش است اشک نیاز می کند صید کبوتر حرم</p>
	<p>بجو اسیر هر که شد بر ذوق خویش پینه گوش می کند در مزه و رای را</p>	
<p>حیات فارشگی نیست خبر بگی را بغل بے نامه نگد اشتم آب دانے را تکستگی بیستایی مسلم استخوانے را در آب دیده صید بدیم کجا آسانے را گرازدل بر آب رم گفتگوی خوچکانی را اگر نشناسد از پرواز برگی خزانے را نیکار انداز نظر اسی کند بلبل خفانی را عبار راه بود مگر دود عارت کا روانی را</p>		<p>به پیری باز گشتی بست لازم هر جوانی را گرفتم قاصد می جا که دیدم اشک ز قمار هم را اگر نبودی از تو بال افشانی در د زخایع بانی ایام حیرانے چری پرے لفظ چون مرگ بیل گشته در دام هوا چنبد چمن زاد و مت را بنجر و میوان بخشید نئے نیز ترا صیاد اگر خوب نفس سازد تیا بان نیست دل هرگز ایسے ناتوانیش</p>

شیدان قدگت منت پروا ز می نبخشند	اگر شناسد از پروا ز هر برگ خزان را
نیم گل نشانی که سر کوی تو می آید	بجاکش میوان نبخشید خون گلستانی را
اسیر از یاد و ترکانی بخون خویش نمی خلطسم	
بجز از و برست صید من ز دور کانی را	
هر نیک داشت غش تنگ را خوش مرا	ز دوسید او بجز خانه خونگش مرا
گر درین باغ ادب را نری خوا بود	سیر نیکو بوی لب خاموش مرا
سمن خفتم دامن ز دروم نامت	جای رحمست بر آنکس که گذشت مرا
گاه ستم ز می حیرت دگر محو زم	در نظر میکند از بسکه فراموش مرا
در خیال ننگت باغ و بیابانم	برده هر لحظه رنگ دگر از بوش مرا
آب و رنگ چشش سایه پروا ز من	جفت نشسته آن سر و قیاس مرا
میشوم آب که آم زبانت نامش اسیر	
داد و تعلیم حیا آن لب خاموش مرا	
گر بام آفتد هوا گلستان رسر مرا	آتش پروا ز گرد و باد بال و پر مرا
آهین شمشیر من در ملب غار بارق بود	سخت خون ساخته لوی در گرجوهر مرا
سیکند خاکستر خاکستر پروا سنگی	که تواند شمع واکرون بینج از سر مرا
صیقل آینه ام در جیب خالامی نمود	از بر لبه دیون خجود داشت و شکر مرا
آسمان در گوه من آبروی دیده بود	ساخت چون اخگر همان صیقل خاموش مرا
سزود و ددل خویشم شرابم بنمست	ریشه در آبست از سر چشمه اخگر مرا
شرط شوقم را دلیل را چه حاصل میکند	که درین دور یا بیای آرزو لشکر مرا

<p>دانش و شوقم به پیرای که میاید کشید</p>	<p>منت ریک دان از شوقی اختر مرا</p>
<p>فانع از پنج خرامم بام افلاکم آسیر تشنه لب کے میگذارد ساقی کو خمر مرا</p>	
<p>بس کر می رسم از جدایا زبسم را بس را آبله کرد نالہ خیرست متصل چو نے دل منت گزیده سید اند خور و دیان ز کوه حسن و سید سرم از پنج بسم جد شود عالم آینه خانه را از است مشیتہ ام از نگاہ نے شکند جلوه در پای جیلوه میریزد</p>	<p>سے گریزم ز آشنایا گل باغ برهنہ پائیا بند بند من از جدایا کہ چہ دردست بادو آئیا میر دم بر در گرد آئیا بسکہ منیر سم از جدایا ہست در پردہ خور و مایا کردہ ام یاد سخت جانیا سرد میا تر از روانیا</p>
<p>ایقدر شوقی ایقدر شکین مردم از دست پاشانیا</p>	
<p>سبز و بیکانہ را افسانہ میدانیم ما نکتہ گل را پر پردانہ میدانیم ما از طہید منای دل افسانہ میدانیم ما ہر غباری را پر پردانہ میدانیم ما آشنا مان را نیم بیکانہ میدانیم ما</p>	<p>دل را جوش یک پیادہ میدانیم ما ریاضے کز ذات شمع حیا روشت اربابی پنهان گفتگوے مایست نہالہ از ہر ترک نری دیدہ ایم لے الزوج جبین دوستیا خواندہ ایم</p>

از خا بیای دل گردیده نام ما بلند	مبدم را اگر داین برانه میداد
تجربا هست کرده را بیگانه خود دیده ایم	سایه دیوار را دیوانه میداد
جلوه ای باد و نور بر چهره ای ما یکیت	آفرینش را پر پر دانه میداد

کس نمی مند زبان گفتگوی ما اسیر
هر چه یاد یوم با بیگانه میدادیم ما

سیرگاه قبح کنان متاب	شوخا پر دل جوان متاب
سایه بر گناه چهره افغان	کرده گل فرشت بوستان متاب
خواب در دیده انتظاره شود	چون دهمی امتحان متاب
مژده وصل صبح روی ترا	مژده عمر جاودان متاب
شب زنده دار روی ترا	میداد از شمیم جان متاب
خار تا گل از دهبهار فردش	هست کسیر جسم و جان متاب
ای بر باران روان لاله و گل	صبح نوزد میکنان متاب
او گدا و خیال او شب در روز	چون کند مغز استخوان متاب
بزم ما شش نداشت ز گس دان	سر زده از باغ آسمان متاب
شده مشهور در علم و عشق	پر تو می کاری کتان متاب
سفر فیض این چنین با یار	کاروانیت بنیدان متاب
پرده دیده فرشت راه تو کرد	داشت تا بگفتن کمان متاب
سفر کعبه در جوار نغمه کرد	مرحبا پر بر هر دو ان متاب
کم کند نافضل راه گمان	بک فلک ساخت سکنتان متاب

ای خوش آن راه دل سیر که هست گردی از راه کاروان متنا ب	
اگر دنیا اگر عقبا علی بن ابی طالب فرغ دیره وحدت صفائی سینه گشته لوی دولت شاهان متعاجان گاهان زمینی تا قیامت خواب حیرانی اگر دانی پگفتن جو رجه وریا اگر طب لسان گردد زمینش کاجوی هر دو عالم میوان گشتن دران شکلی که در خاطر نگیند خد اکس را بهر طریقه شربانی کرده لطفش در خور رحمت دران دشت که جز یاد خدا دل کم کند خود را بلوغاتی سکتی در جای راه دنیا پر تبل مستگان خرد و پشیمان نشانی ایدم در بهار آرزو جای شمر خواهر الطیف بیدریش در دو عالم مطلب در را	اگر امروز اگر فردا علی بن ابی طالب بشت خاطر دانا علی بن ابی طالب سر سرباد دل دانا علی بن ابی طالب چو سوار است در دانا علی بن ابی طالب نیار و بر زبان لا علی بن ابی طالب کم هم دین ست هم دنیا علی بن ابی طالب زند جوش از زبان ما علی بن ابی طالب ایمید جابل و دانا علی بن ابی طالب بود در دامن شیدا علی بن ابی طالب بگوید فاش اگر در نای علی بن ابی طالب دو عالم از شما از ما علی بن ابی طالب زبان شیرب و بلی علی بن ابی طالب خدا میداند و ملا علی بن ابی طالب
اسیر از میر فیض کام بخشش در نمی مانم ز پر دوازم دعای یای علی بن ابی طالب	
انچه از مایکشد میرانی بار و زو شب هکله و طفلان با آینه بازی میکن	کے خیالت سیر و از دست سودا و زو شب چون گرفت آرامم در چشم دول روز و شب

<p>بر زگر دست آسان یکدم بگیر و قرار ادبیا ز خوب زشتی نیست هر زبر فلک</p>	<p>میکنند اصراف عمر از کینه بار و زو شب غوغه را یکسان بود در قهر در بار و زو شب</p>
<p>نور خلعت پرده دار خلوت صبح اندر آسیر کے دولتی دار و بخشیم مرد دنیا روز و شب</p>	
<p>دفع بر دل میگذازم روز و شب دوستان از من نپرسد کے گریه در کار آهے سے گنیم آبرو بسیار میباید مرا بینم خبرے کہ بیارم بکس غفلتم هر دم رنگے جدو کرد صبح دشمنش گشته بجای حق بود جای نیت دل زیادم میزد</p>	<p>نقد هستی میشا ازم روز و شب شکوه از دست که دوام روز و شب گل پسنبیل میثا ازم روز و شب گوهر دل می نشا ازم روز و شب دل بطاقت می سپارم بود و شب نوح غفلت حق نگارم روز و شب تحم اسیدی که کارم روز و شب خوش نمازی میگذازم روز و شب</p>
<p>للا زار و سبناست آسیر در غمش اشکے که کارم روز و شب</p>	
<p>پری نصیت عرق کرده عکس ماه در آب فریب خورده ولی گر بطرف جو گذرد ز موج عرق شدم با نمال شدیم جنون نه رحمت کشتی کشند منت فوج نزدیده روی زمین جای یکدم سایش</p>	<p>بساط آئینه و امیکند نگاه در آب جباب می کشند گوشه کلاه در آب غبار مانوتاغ کشید آه در آب بیای شوق تو و اگر ده ایم راه در آب جباب فت بنا کرد وفا تقاه در آب</p>

<p>دور در سرنا خدا غبار اسیر مگر کند زیل موج این گناه در آب</p>	
<p>دل را بسوزد دور و دهنان را طلب آسوده گی نیست در خاک اریست آسوده چکیده مات شکستگی است با حرص گردنت توان بدل کند</p>	<p>چون شعله از گداز آتش تو تیا طلب مندی برای من در دستر خاک طلب این شهد ناب از فی بوی طلب دست نیاز خواه و زبان من طلب</p>
<p>پرویده ایم نقص ندارد تو کلفت ز سار اسیر طلب و از خدا طلب</p>	
<p>موج بارده دل ز باغ در آب در منم خانه ایست عالم عکس بے سبب دل نمیکند زخات خوشکین عارض مگر ملک</p>	<p>لاله هاشمیه روی باغ در آب خوش نما بدگل چسبان در آب قطره دار و گهر مسران در آب سایه افکنند بال ز باغ در آب</p>
<p>در چین با ده ریخت اشک اسیر موج گل ترکند و باغ در آب</p>	
<p>بهار سوختن گردید شمع بزم ما اشب چنان لبر ز حسرت گشته است از یاد رخسار چنان کیفیت جامم تبسم برده از هو شمع زیاد روی او دار و دلم هرگز گشته و آ</p>	<p>توان چیدن گل از بال پر پروانه اشب که مژگانم نمیکند و برنگان آشنا اشب که در چشم نمی آید نگاه آشنا اشب چراغان میکنند دیوانه در ویرانه اشب</p>
<p>آسیر از بخت فردا نمیدانم چه خواهد کرد</p>	

<p>چشم گم و لری و من مست می باشد</p>	<p>چون خوش افتاد و عکس در آب سرخ سینه صافی دارد بهر دور بگره اضطراب دل اند در لباس است اعتبار بر سر</p>
<p>چیده آینه و سبک در آب شوق دل میکند نگاه در آب مکن چو اندر گل از گیاه در آب هست کسان گدا و شاه در آب</p>	<p>داده ام دل و جگر به اسیر شسته ام نام و سیاه در آب</p>
<p>برای صحت باران هداوت الفت اگر در گریه اندر دو سو هست الفت که باشد زنده و در خواب است الفت چرا در این صبح طلعت الفت</p>	<p>بخت خوش مانعی بنده دشت الفت بکش پیانه اگر در خار ایچر افغان کن بگاو نیم شش از ترای کرده از شونه ز رنگ باده و در سار ساقی خوش نکش</p>
<p>اسیر از تو می شش کن که می می قمار رنگ جفا از تو هست الفت</p>	<p>ز فیض که چون یک به لایحه ماست چراغ من بود روشن از زرق مجاب بزرگ بوی گل از یاد خویشتن رفتن شراب سرت سرشار مایه بوی دارد که رنگ شش نشسته به پسیم از رنگ می سحر و شام کمیت</p>
<p>سها ز شاه می رسیده ماست گل که خنده توانسته خوردیده ماست دوای اول شوق سفر فریده ماست دل که انداخته پیاپی کشیده ماست بهار زده نشان دل سیده ماست نقاب جلوه حسنت مجاب بریده ماست</p>	

سیرت گریبان آسمان که
خون کرد و شراب بسیر سیده

<p>خون بود دل که لذت با زنهان شاد پیش پای به تو خورشید بر نهان سگ فرغ می و لعل از شد و از هر لاله را و بسیرت نه برد و بادیه حاصل می برد از زمین عدم عشق پرده بود و تو این از دنیا قلم برده بود و فیض گریه عاشق سر لیس ناب خانه غفلت کشود دل شبنم گل بن سدر زمین نشد لایمیر و بره شوق راحت و که در ریاض فاست خواب شد</p>	<p>این غنچه قطره بود که رنگ خزان شاد در خواب هم خیال ترا می توان شاد گردهی که جای خویش در آن شاد شاد هر کس که قدر خویش چو آب روان شاد کی تیر بے سراغ محبت نشان شاد هر کس که گرد باد و سر درو آن شاد این باد و راز مشیت تا را تو آن شاد روزم را غصه آب دل با سپان شاد حسن یقین تو آن دل بر گمان شاد تعبیر خواب الفت اهل جهان شاد کی قرب مهر و منزلت آسان شاد دیوانه قدر بستر یک و آن شاد کی لذت محبوبی این گلستان شاد</p>
---	--

<p>و خواب دیده آینه عکس مراد سن خود را اسیر محرم راز نهان شاد</p>	<p>و دارم که ست جام ساقی و از یونانی سیر سامی</p>
<p>سرم سودا پرست نام ساقی شراب تلخ ماد شام ساقی</p>	

<p>گرقاری بکامم چون نباشد بداهر دزد را سب پرستم اگر دوری بود دران جا سروش آشنای گوش کن گوش</p>	<p>دریغات موج سا خود ام ساقیت مگر خورشید درد جام ساقیت مگر ایام خوششت ایام ساقیت مهرای قاصد و پیام ساقیت</p>
<p>اسیر از گریه سنا نه شنادم دل در سینه بے آرام ساقیت</p>	<p>تا نفس بر میکش بوی دل است خوی من باز کتر از خوی دل است گردن تو بگاپوی دل است سلبیش بود بوی دل است</p>
<p>هر کجا میسر میابوی دل است بتوان کردن دل خود را نگاه با سال فوج مرغان گشتم آه گرمیت گلشن آرائی کند</p>	<p>هر کجا می میکشد بنیواسیر ساغر لبریز از جوی دل است</p>
<p>از اشک آه من گل سبیل شکفته است هر کم که پیش دلم راه حیرت نشته خلد بید و خصم از غبار سیر خزان تنگدلی کرده ایم ما</p>	<p>از ناله ام ترانه لبیل شکفته این غمچه در بهار تافل شکفته گلها ز فیض خار تحمل شکفته آنکس سباز کرد که گل گل</p>
<p>هر دم ز فیض گریه نوی بتوان گرفت</p>	<p>در نو بهار گریه ما بیر نیواسیر ناله غمخیز دونه دل گل شکفته است سامان خرمن ز جوی</p>

<p>جولان دل شکار ویش از کور بوده است نشین ز پا که خضر و چارست نباشد در راه شوق نوشته دل هردان هست طرف نگاه شوقی ترکان گرفته است</p>	<p>مستانه میرسد جلوی میستوان گرفت دامان شوق هرزه روی میوان گرفت عمر گذشته را بدوی میوان گرفت از چشم خویش هم گردوی میوان گرفت</p>
<p>تنها اسیر برق بهمنزل نمیرسد دست بر فتن گرم روی میوان گرفت</p>	
<p>هر دل که ز عشق بار گرم است در راه و فریب و دده او از سینه گرم شقایق از آن دل سوخته بجای او را بیار بست بستان را</p>	<p>تا حشر از آن شرار گرم است بنگاه انتظار گرم است پشت عم روزگار گرم است تا خاک شود عیار گرم است خون در رگ بقیار گرم است</p>
<p>چون شمع شمع عشق او را گویم که سر از خمار گرم است</p>	
<p>فتاح از دل دیوانه گرم است بچشم کم غبارم راجه بینی برایغ تانده مانده سایه گل چرا ب تشنه ساغر نباشم</p>	<p>غبار تربت پروانه گرم است دل صحرایین دیوانه گرم است سرخ از گردش بیایه گرم است پوای گلشن میانه گرم است</p>
<p>اسیر از سایه هم گردید بستان بنوز از نیش بیایه گرم است</p>	

در دایره دل که بال و پر مشیت
 پرده نقره مشیت و نور خشتگی گل
 بر نیز که یک لعل رنگ بنا زد
 خود عاشق مشیت خود بد نام دل
 سرگرم غافل بودش و دل بسید از
 اشک که تو ساقی شده و حج عین
 خورشید رنگی ای مشیت یکد اشک
 کجای مشیت چه بباری که در آید

گلدره مشیت که زینت سر مشیت
 اشک ز رفت سیر عین در سر مشیت
 هیچ است که ابرام تو غافلگر مشیت
 پروانه همین من چیا پرور مشیت
 آنرو که خواب عدم مشیت
 عین مشیت که در عالم مشیت
 پروانه سر اسیر مشیت
 خاکستر روانه اشک مشیت

نیز که است به کمال مشیت بر آید
 در بزم اسیر تو چیا در سر مشیت

صبح شاد بود ای گل است
 تو به رنگ شکسته دارو
 دختر زربانغ می آید
 بلبله نو سار من طرما
 سبزه در سنبل از بنوا نه
 نیست یک بلبله در پهن بیکار
 چه زناکت به خویش عید بهار
 بر سر دل چه بسا در زانم

عید رنگی تنبای گل است
 شیشه ارم در لعلم باجی گل است
 چه قدر غنچه خونبای گل است
 غنچه با مانع دلکشی گل است
 عین سیر کرشمای گل است
 بهنیش برگ و منای گل است
 غار هم دست در رخسار گل است
 آشنای تو آشنای گل است

جان لب لب پیام دارو اسیر

اثر امر در باد عاصی گل است	
<p>عشق نیز نگ تماطل در دل بتاب بخت در شکست خاطر با عشق نقصانی نکرد دیوانه دلوانه خود را از موج اشتیاق لا اله الا الله زبانی غزالان گداخت کترین بازیچه جهان آشوب دوست در نظر آورده هر گاه بریزاد و گر آتش فدا در حق خجسته بستی نبود</p>	<p>بجو گرد سر مرا ز چشم غزالان خواب بخت گرد این دیرانه گل در دامن سیلاب بخت هر چه پیدا کرد دریا بر سر گرداب بخت قطره خون گریخته از خنجر قصاب بخت آتش دغاکی که از نیزنگ باد و تاب بخت از عیار بر راه او رنگ شب متاب بخت طلح مشعر هر تنش بیچ و دتاب بخت</p>
<p>در گداز انتظارش باغ میبشد اسیر گریه شاداب بار آتش گل آب ریخت</p>	
<p>نخس بیداری سحر بخت خواب آلودیم عین سادای خود و بحر روحانیان بیکشد موج وصال از تمام بجران تا زنا فیض اشب اگر باشد قبله دور فلک مردم چشم مباح انتظار عید فیض هر طرف رو بیکم چون کعبه محراب است از بختی هر طرف پروانه پر میسوزند بار و از گوش شنیدن شیم دیدن انتظار</p>	<p>مبهم پروانه بزم شب مولود گیت نگست گلزار در بختان عینر کبود قیامت گر می بود است تا معشر ندانم سود گیت صبح مستی طواف کعبه مقصود گیت بر تو روحانی شمع شب مولود گیت مخبر من رطوف اشب شش جبهت جمود گیت شمع خلوتخانه وحدت شب مولود گیت فیض بیداری ندانم مبهم مولود گیت</p>
از غفلت که از پیش روی وایسکنم	

صبح و شام با اسیر زخم خواب آلود گیت

ردای سنا خنکسای دزدگارند
عباسوخته باطله زار گریخت
چو عشق عرض سپید در صاف
دران زمانه معاش و دارم ازون
دل بیک جوهر در شرب ریخت
گداز سنا خنکسای دزدگارم خفت
به صبر یک طلب نکاح خند
گل همیشه با رست آمد اقبال
خران سنا خنک بر چمن فروشی کرد
زمانه و فقر ایام را گردید
هزار خانه بدو چرخه با که نکرد
خرابی از گل صبر بگ باج میگردد

در شکسته دل پیش ازین عیارند
تحمل نقص سر در دزدگارند
بسر گذشتگی عشق یک سوارند
که روزگار معاش و فلک از بند
یک آشنای موافق درین کارند
ز روی گرم خنک جلوه کارند
کسی چو شکر خداوند کردگارند
ز صد نگار یکی حسن رو کارند
بدل خراش مهر سرده خانند
گرچه گوش تر از دفر و اعتبارند
بشوخ جنبی ظلم گلے بیارند
هرامی گوشه ویرانه را بهارند

پهرس باعث کام دل سیر پهرس

نداشت کام ترقه بر دزدگارند است

از انم دل صد و اضرب است
گفتان نیست را بوی است
از انم تا رسید از می حرام
هریادت گوشه و خافل گدازد

که در دل با چشم مست است
که چشم خانه سوز آفتاب است
طلوع نشسته خون عید شایست
دل از دور می آتش کباب است

<p>خداوند شریف است که در این خصوص بمن خورشید را نشانده و کرد</p>	<p>تلاش بر دلم نشسته بر آب است مگر شمشیر او هیچ سر آب است</p>
	<p>اسیر از دوست پرسیدن چه حاجت سوالی را که دشمنش جواب است</p>
<p>دو دست آن غبار که بر بال پشته است مبمش نذیر دولت بیدار میدهد پروانه چراغ و او دشمن من است پرواز عذیب چو از غبار من نظاره بود نو غم از آستان کبان</p>	<p>شد تو تیای منیش و در چشم زشت خوشد طالع کشته بیشتر زشت شبهای انتقام تو نقش سحر زشت نقش شکستیم ز گل بیشتر زشت آمد ز گش دل و در چشم زشت</p>
	<p>شوقم گل همیشه با رویست اسیر در دیده با رانهمه کس بیشتر زشت</p>
<p>در دل تنهایم گفتن در نا گفتن است و دعوی قصیدگی را حاجت با نیست نگار با طره طلب پریشان کو دست منه توحید خاموشیت با غم در لباس نسیمی هم پدید و در خون خویش چو دتا با تا برادر گوش با به گفته موج</p>	<p>رازد و اما را حکایت حرف بی گفتن است حرف ناخنده را منی همین نا گفتن است منه پیچیده را الحظ بیان نا گفتن است خجسته بر بان و کج بخت از نا گفتن است هر که رنج بر دوت حرف نا گفتن است گوید و حرف من مالی حرف نا گفتن است</p>
	<p>آتش شوقم تا بر خند اسیر از کوه دوست بر کشون درس گمانی عتقا گفتن است</p>

<p>دیدن آینه بزم گس کند به هیچ نیست کز کردی غیر یک حرف بگو به هیچ نیست از همان نگین نگین جز بیا به هیچ نیست چشم تا واکره این نشأ در سر به هیچ نیست شوکت آوازه بلبل بکنند به هیچ نیست از بهادر عالم تبسیر بگو به هیچ نیست پیش پر دانه بلبل کجوتر به هیچ نیست</p>	<p>دام دل بر دهن نیر زیاد و لبر به هیچ نیست عمر صانع کرده مارا چه اوراق نفس بے نیازان عالم دیگر مست کرده اند خواب می بینی که درو آشا هم نمی گشته گر صدای سنجی گوش از تنی مغزی هست به ستوانی را که بینی و لش بر سینه زد روزی موری کجا اند قضا هست کم شوند</p>
---	--

سیر چکی است نه دار و ایقدر باش اسیر
سنی از آوازی شکرست بگو بگو به هیچ نیست

<p>دل و باغ سر انجام اعتبار نداشت بیزبانی من عشق خاک ساز نداشت شکارگاه و محبت چو من بکار نداشت زمین و عده گشت تاب انتظار نداشت سبک عنائی شوقم کس بهار نداشت بگرم خونی پروا دیک شرار نداشت دلی چه سود که پیش تو اعتبار نداشت</p>	<p>فلک ز کام من غلذایش باز نداشت بکوه دشت جنون سوده گشت پای نداشت بنازد رنگ بزم و عشق دام و نفس گل تراکت ازین شونتر نمی باشد شباب بوی گل فاضل بر برق نگاه ببار غنیر خاکستر شبید و فدا فلک شد آبله پای بوده رو و دل</p>
---	--

شب از خیال تو محشره خواب میدیدم
کسی بر شش عرگ نشسته کار نداشت

<p>پرده چشم من پیراهنت</p>	<p>جان بوی پرچین پیراهنت</p>
----------------------------	------------------------------

از تبت جامی عرق دل میچکد عضو عضویت یوسف مهر بهار خوش خیال جلوه اندام تو اشک بلبیل حشره سار جان شود	مشر آشوب من پیراهنت پیر کنان چمن پیراهنت نازکی مضمون سخن پیراهنت گر کند گل پیرهن پیراهنت
میکنند افسردگی داغ است اسیر گر باشد در خستن پیراهنت	
بر روی زمین نظر تا کست باده نوشان بزم حیرت را بیکه صاحبان غبار کنند پیر کجا عشق تا خدا باشد آب گروید و آینه بگذاخت تا نهی باله از گداز نیا از	نگشان تیر دام افلاک است جام مهر زوید و پاک است خمن آسمان تل غناک است کنش نوح سینه چاک است درد و عالم حساب ل پاک است جوهر تیغ شعله خاشاک است
افت درد با تحمل اسیر اختلاف شراب تریاک است	
هم زبان بزم مانع از درد و دل از نیست انتظار مگر می امیاب گوه منت است گد و غوبت بر زمین مرد آب غوت است درد بار سینه صافی و شینسا دیده ایم	باده می نوشیم آتش درد کار نیست اهل دل را غم نید باشد اگر غم از نیست بکیسار را تعاف خرم است در کار نیست حور پیار است اما رنجش بیای نیست
تا امید می در دیار ما نیکیا شد اسیر	

این سخن ز حلقه گوش اولابصا ز نیست

بوی چمن خانه بدوشان شمع کیست
خوشید سایه پر در گلزار شمع
از دست و آتش گذارید گلزار
حیرت بهار آبله پایان جستجو
بچون عبا رمی بر دم خواب رسفر
مید به ابدام عبا رمی نمیکند
لبیل شدت شوقی پروانه در چمن
جوید صبا جوهر سازد معاش خوش

گلده بند خار بیابان شمع کیست
مهر حجاب سایه دامان شمع کیست
آینه خانه زار و گلستان شمع کیست
طوفان اشک یک بیابان شمع کیست
آسودگی نسیم بیابان شمع کیست
پرواز دین بایان پریشان شمع کیست
زنکین مشه در گری جولان شمع کیست
گلزار خور وید ایوان شمع کیست

یاران جواب سلا ما محبت است

عالم تمام زنده بایمان شمع کیست

گشود ز بلبل تو پر خفا گشته است
آبادی دو کون عبا رست در ریش
آلوده به چشم مست تو بیا ریش
شمع از رخ بر نهاده گلده فرغ
ساقی شکار جلوه طافت گذار کیست
از بس کشیده از دل بے اضطراب من
هزاره که از دل من سر کشیده است

بوی گل از هوای تو دیوانه گشته است
هر دل که یک سر اسیر دیوانه گشته است
بر خوی آشتی بجای گشته است
ز شک نقاب لبیل و پروانه گشته است
همه عکس جام و شیشه پر خفا گشته است
گردم عبا بر خاطر دیوانه گشته است
شمع زار لبیل و پروانه گشته است

زنکین لباطو بهر که دیگر است آسیر

گلشن طراز گریه ستانه گشته است	
<p>گلگل شدی ز باد بهار اینچنین خوشست الفت میان عاشق و یار اینچنین خوشست دل صید گاه او که بهار اینچنین خوشست مستی چنین خوشست منهار اینچنین خوشست ایگل پیاده شو که سوار اینچنین خوشست ز دخت و مرد و گفت درار اینچنین خوشست صبر اینچنین خوشست و قرار اینچنین خوشست</p>	<p>آتش زدی به لاله خوار اینچنین خوشست بی او تمام و مسلم و با او تمام بهر گردش بوی گل سبق جلوه میدهد گاه از نگاه و گاه ز تفاعل رسوم زودست بوی نواز غبار سمندش به باد و رفت صوفی که منع باد کشان نمیدود و دوش سیاه باج میدهد و پنجه دی خراج</p>
<p>ستیم به یقین را سیر از نگار یار الحق نشا را سیر و شکار اینچنین خوشست</p>	
<p>که ز رفتار فرو مانده و پی باخته است که گرفتاری مرغان نفس ساخته است بهر مرغ دل از آتش نفسی ساخته است گل که در پیش تو صد جاسیه انداخته است آنکه این آینه را ساخته به ریخته است</p>	<p>با سندی تو مگر برگزیده مانده است بنویسند به میاد و بخون دل با گر شود از غمت آفریده کاین سبیل گم در گلستان بجز روانه تواند گشتن اگر بنگرید بدلم غیر خیالت چه عجب</p>
<p>بهر مرغ دلش از سینه صد چاک اسیر زخم شمشیر طوطی نفس انداخته است</p>	
<p>ست این معنی شدن از جام صورت شکست الفت آسان است اما پاس الفت شکست</p>	<p>یون مجت جویش باطن در فراعنه شکست کوه و ایمان گشتم و از خویش نمی شکست</p>

باطن از ظاهری غیبی در جوش یکدلی سینه صافی اولین جوت کتاب دوستی مستی و شه و جنون عشق استغنائی یار موبویم میکند چو از استیلائی شوق بی تکلف الفتی دارم که صاف مشرب است	قاش میگویم بیاران بمن الفت شکست دوستان مزدجالتها عبارت شکست عاقلان دیوانه مارا نصیحت شکست بستم چون ذره در زنجیر طاقت شکست کار بر ساغر پرستان محبت شکست
---	--

از اسیر می باغبان گلکاری غنایار ابلو خارجت در گلزاران تراکت شکست	
---	--

شمع را ز من زیبای نطفش روشنست ای نقاب عاریت و کس تراز گلزار با سیر خندان را بخیلان احت جان خنده اند شیشه ام را ز گداز کوره دل ساخته اند خارجت کم را خیسال شبنمی ساز و بهار پنج و تاب انتقام دل فراموشی برست آفتاب بی زوال بی نیازی ذره است هر چراغی که غبار شهرت خاتم فروخت پر تو نور چراغ دل به صبحی میگشدد	اضطرارم از شکوه آر میدان روشنست شونخی حسن تو در چشم ز فتن روشنست از نسیم با چراغ عیش گلشن روشنست راز سنگ خاراد آینه من روشنست همت دریا جودت بر من روشنست جوهر شیشه کیم با بد تمن روشنست بر لگه گیر دلفک را چشم زدن روشنست بی نیازان ترا ز بلاد امین روشنست شمع اگر خضرست تا هنگام مردن روشنست
--	---

شجر انجی دیده بیدار دارم چون اسیر از دل شب با فروغ دیده من روشنست	
--	--

بزم عشق زیندا دل شکسته پرست پیالو من دوست نگار بسته پرست	
---	--

<p>کنم بزرگ دگر هر نفس پراشتانی بدامگاه تو عمر سخن دراز شود بغال گوش رسیدن شسته خاکها غبار من ز چو رویا دآن سوار کند دلم ز فیض بنون خونهای میگذرد</p>	<p>ز گرد راه تو گلشنی ست و سنه پرست دل دودیده پر دمنی نبشته پرست که گوشه از سخنها می چیده چشم پرست که در حصار غبارش غزال جسته پرست خرابه کنه ام از تو پیکسته پرست</p>
<p>دلم گداخت ز قرب اسیر لطفی کن که نقش سجده اگر در پیش نشسته پرست</p>	
<p>در تماشا می تو هر چیزی نیست هست بر مانی بری چون بیدار با نظر تنگی بود دنیا فراغ آرزوی منصب و ثواب است تشنه راه هر سینه هر چه نیست</p>	<p>پاکی بیش عیار شکلیست شهرت بجای صلی هم طلیست مورد هر نقش پاتا منیر نیست قطره راه هر موج امید طلیست شوق راه هر زنی صاحب نیست</p>
<p>اعتقادات نیست گزاف قص اسیر خواب هر گزاده سعی کمال نیست</p>	
<p>جمیعت جهان ز پریشانی من است هوش از سرم نظاره روی تو بوده است منت دگر ز چاک گریبان نیکشم</p>	<p>تعمیر این خرابه تو ویرانی من است آینه داغ منصب حیرانی من است بوی بیدار خلعت عریانی من است</p>
<p>ز چشم فراق چه شده ناسوزنده ام تیغ و فاخته زگر اینجا می من است</p>	

آتش فسی از نسیم ظاهر و پیداست	صدر رنگ گل از خار و نسیم ظاهر و پیداست
ای خضر بیا بان نجبت مددی بای	گم گشته رهبری از جز نسیم ظاهر و پیداست
روی تو در آغوش خیالم گل خندان	گلدسته خلد از قفسم ظاهر و پیداست
در کعبه حدی خوانم دور بیکده مطرب	حال دلم از حال رسم ظاهر و پیداست
باز لعل و خط و خال دلم را سر و کار است	حالش ز پریشان نفسم ظاهر و پیداست
پنهان نتوان داشت ز کس راز محبت	یادوت ز خیال هوسم ظاهر و پیداست

در صفت اسیر آنگاه فزوده خواست
این نکته ز حال گسسته ظاهر و پیداست

داروی هوش هوش بای خوشاوست	آینه ساز عوده بای خوشاوست
پیوسته در همای جنون بال منزنی	منت پرست بال بای خوشاوست
روشن سواد و فزایش ندیده	پیوسته نخوا آینه بای خوشاوست
حسنت تمامستی و خوابت تمام ناز	خوشند از اینکه در دل بای خوشاوست
غافل دوچار گلشن عالم ز گشته	آینه صید خاطر بای خوشاوست

یک مصرع از سفینه منت بخوانده
در بند چند چون بزمی خوشاوست

با جام و شیشه چشم تو خمار بوده است	بی نو بهار روی تو گلزار بوده است
بان کشته شهادت دل آتش وصال	در خون طمیدم چند کار بوده است
در خواب پای خم شده با کعبه سفر	آز اگر جذبه تو طلبکار بوده است
روزی که جام شوق بنصیر داده اند	هر کس بزور خویش گرفتار بوده است

پوشیم نگر بچه آگاهیم کشید تو نیک ما بیالده سرشار بوده است

زان تنگنایکایت بجا کن اسیر

وایم جفا غریز و وفا حواری بوده است

از نگاهش خلدایا پر گل است	از رخسار باغ تماشا پر گل است
خواب آسایش بچشم ما کند	خار دارد نقش و بیابا پر گل است
با خیال او سفر با کرده ام	عالم از نقش بی با پر گل است
مزدخوی نازکی سنگین دلاان	از شر دامن خارا پر گل است
از گل خمیازه آغوشش او	جیب و آغوش کمانها پر گل است
نیست یک سنگ از برای شیشه	از سر شکم کوه و صحرا پر گل است
سوغیتم از گرمی غوی کس	دامن خاکستر با پر گل است
دیده کردمی ترکنازش شفق	از زمین با آسانها پر گل است
دامن قاتل بگیرد خون ما	کی شود پرموده خارا پر گل است
نسبتی دارد گم با اشک ما	از صدف آغوش دریا پر گل است

شکوه گریه گزند دست با اسیر

روزگار از قهقهه با پر گل است

دل از یاد تو خندان شده است	شبنم از صبح چراغان شده است
صن را بوده ز کافیه در سش	دل پریشان پریشان شده است
جلوه دو غیب رزم بر باد	چقدر بوی گل از ان شده است
دل پر بخار از حسنه جگر است	دور از ان سایه مرگان شده است

آنکه پیر الهی و چاهانی است	از دل و چشم که چنان شده است
چه گذشته است و که وصل یار	کفر آینه ایمان شده است
بیو جشن است تمام شامی کن	شبنم از گریه چراغان شده است
جگر صبر گرد از دندران	جانفشانیست که آسان شده است

بنی نظر بازی مرغان اسیر

خفته زخم نمایان شده است

گردل فبار گشته میخیال است	باران سلاطین بر آنگه حال است
پیر از آبرو که صاف طینت است	هر جا که حسن پاک بعد فطال است
سز یک ششم پیش تو که بر خوشیست	در طالع جموشی ایک سال است
آهی بساط گریه مارا کشود است	صد گدنگ بساط یک نهال است

رنگین تر از بطلب اسیر دیده ایم

حیرت بکام روز و شب و سال است

آهیم از بسکه آتشین است	بالا از من اثر قرین است
نی عقل بمن گذاشت نی دین	چشمه که بجای عقل موین است
در صحن عارضت بخوبی	ابروی تو آیت ربین است
آن خال بیهنگم که چون سوز	در من عین خورشیدین است
افسوس که وصل دلبران را	نقصی چون بحر در کین است
جان بیکنت شمارا هست	آن نقد که حاضر است این است

بیگانه تنگ و نامرگشتر

خاصیت عشق اسیر نیست	
<p>از زنا خستهای از دغان دولت بدار یافت چرخ رنگینی از گلزار استغفار یافت بحر از یگین لنگر عزت سرشار یافت هر که در محراب دل از شوق بکفر قمار یافت بی سواد دل به رنگ و جنون کی بار یافت آسمان از تشنگی سرشار کاین مقدار یافت سایه مارا درین صحرای نا بهوار یافت روز گلزار بهمت عاشق قهر بسیار یافت خواست ز بختی پیداکند زنا یافت سزینمی دلگشی از سایه بهر خار یافت</p>	<p>قرب شایان بی قصد کی گوهر سوار یافت دل چو طفلان از شغف با تو باز می میکنند کروان پرواز ابر منذر و خوار بیک میرود در سایه اقبال چرخ گرد باد شعله بهوشانداستند از یگین میخزند از غبار خاطر عاشق زمین بدوخت گنج اگر د عالم گشت بخون جای آسایش نوید دیدم فیقوب ابر روی یوسف باز دید زلف او غافل عنان گیر دل دیوانه شد در رو آورگی دیوانه نقصان نکرده</p>
نیست بی نصبت غبار چمن آرا اسیر جنس چکانش از خار سر دیوار یافت	
<p>چو آب گشت دل سنگ ینمایندت چو تمنا ز یک آهنگ ینمایندت قبای فقر از این تنگ ینمایندت ز بخت کاری فرنگ ینمایندت جاب را اگر سنگ ینمایندت خوار جلوه بیک رنگ ینمایندت</p>	<p>گلی ز دور بصدر رنگ ینمایندت تو مست با ده نیزنگ و مطربان پرکار تو کل تو ضیف ست و از زو مندر به چه وصلها زده صحرا بچاک خرقه فقر دل جو سخت تنم شد بیا رنگ مظلومان خبر تویش نداری که سافا فریب</p>

نشان منداوزنگ مینایدت

شعر دل پیش از دل بجهان آمده است گل آینه توان چید ز گلزار سخن بسته گلرسته خورشید بعد رنگ دلم میدهد میوه نهالی که گله می آرد چه عجب روزم اگر خورشید شود عید اگر بلبل هر صبح نگر دوچه کند	عید در اول ماه رمضان آمده است راز پوشیده که از دل بزبان آمده است چه بسا مان تا شامی نهان آمده است دری هست که مستی بمیان آمده است شبتم از پر تو دل صبح نشان آمده است روزه میگویی مشرب بغفان آمده است
---	--

کرده انگور وطن در خم می گشته اسیر

پیرا گرفته بختان جوان آمده است

نظر بخواه اصلی پرست گشتی است فسرده کام دل باز نا امید بیا سکت خاطر ما خاندن او خاطر ما است هزار زخم نمایان بکمرت ارزانی ز جوش آینه باده صاف می گردد غمبار آینه ما سپهر خاطر ما است	که عیب زاده تصحیف باده غیبی است فروغ گوهر عاشق زلال تشنه لبی است گواه نسبت خار ایشیت طلیبی است علایق زخم نهان خنده است زیر لبی است کمان رتبه عاشق زواج بی ادبی است دل گرفته گل باغ آرزو طلبی است
---	---

مشو ز دولت بیدار نا امید اسیر

کلید فضل اثر بادعای نیم شبی است

هر نفس جزو پریشانی کتاب دیگر است دشت راه با کند اشک نفس فدویگان	هر خراش سینه بیت انتخاب دیگر است نقش هر پای درین محراب دیگر است
--	--

تا نفسی هست ازین گلزار گی بر رون وند	بهرستان بوی گل و دو کباب گیر است
تا نفس را بشمارم بجز یک دهان	درد و دل هر قدم پای سبک گیر است
تا فلک سیریم از ما و دری منزل پس	بلوه رنگ دهان بهر خواب گیر است
شش جیت را از غبار بلوه آئین بپشت اند	وقت هر جا که دیدم آفتاب گیر است

گردش چشم سایش را نشانی هست که
هر مخالف خنده حاضر خواب گیر است

خود پوشیت خود نمائی نیست	عشق بازیست میرائی نیست
کل خورشید اگر بسر زده	بهر غاری بر سر پای نیست
حال بخون زگر و بخون پرس	دور گردیت آسیائی نیست
نون دل جرم جرم نوشیدن	کار زندگی و پارسائی نیست
دست باید ز خون بشوید مرد	کار با یخ خنای نیست
خیش قدر شکست میراند	چشم بر راه سوسائی نیست
حک آباد کشت و گرس	من شهری و دهستانی نیست

او بیگانه زار از سیر
قرب بر پنداشائی نیست

بهره دیگر ششانه را چه شد است	بهر سال تمنا از او را چه شد است
پراز حرف لبیت جان بگفتگر ندیم	بگو از دست گیر این فتنه را چه شد است
ز بلوه درد و زار خنده و سبک بارد	سرم طبعی شوق زان را چه شد است
رسیده اند و میدان میان با بیار	ز ریشه و کو بر آورده دانه را چه شد است

مهرگیر که در بحر خانه دریا شد دست	مهرگیر که در بحر خانه دریا شد دست
نواز کجا و شکایت نزد کار کجا	نواز کجا و شکایت نزد کار کجا
اسیر حمله عاقلانه از دست	اسیر حمله عاقلانه از دست

کشتن زینت بهر پیر پست	جلالت من بیا در مقام پست
صدای ناله زنجیر مانع آید	غیبت است که دیوانه در بهار پست
برای خاطر او پاسبان گل شده ام	نزل طبعید نغم آینه غبار پست
زندان دیده احوال دند کشت جهان	بهرج اگر گذر اندکس دواز پست
ز برگ گل کربال دلم کند پرواز	ز بار بای دلم دامن غبار پست
شدست دانه زنجیرم آبروی نگر	هنوز در نظر تنگ روزگار پست
گلیست بر سر مرغان خزان و در غم	ز بسکه دیده ام از گرد اعتبار پست
گشته کار محبت گفتموی زبان	حدیث صاف ملی بچو حرف یاد پست
چه میداد که ز عقل و جنون کشیده ام	نسفت جوون حیا و از تنگار پست
اگر ببال و پرشش کشاید بال	بهرج چون گداز عشق خاکسار پست
بسیار سوخت بخت یک نگاه کرد	ز سیر حسی دیوانه و انداز پست
نوامی بلبل باغ و فاشیم گلیست	کریه خنده گزاردش بهار پست
خیار سوخته ام تو چشمم گلزار است	برای گرمی بازار لاله زار پست

دو تو به ساقه شربت یوان نزد اسیر	دو تو به ساقه شربت یوان نزد اسیر
ز بسکه حمله عاقلانه از دست	ز بسکه حمله عاقلانه از دست

بهرم قف و زخم بالین است	تلی درگ خواب شیرین است
-------------------------	------------------------

<p>بکشاید سواد از خط گشت تیغ امتحان ترا مزه عمر تلخی کام ست</p>	<p>سیرنوشت نگاه مایین ست زخم خیزد ز تحسین ست نقاد مهر در می کین ست</p>
<p>بهر بوشی اسیر امشب حرف تلخ شرب شیرین ست</p>	
<p>زغوی گرم تو آتش بلا زار گر بخت مگر بگذردش چشم تو سال عاشق گشت مگو شمر از چرا شد بنگ خارده نمان بلوده دست غزال رسید می آید چنان زغوی تو هر کس بهر دیار رسید رسید شهر لعل از دل طبعیدن من طبعیدن و لم از بهت را بریم گل کرد هنر گرفته بودش ز خلعت رنگین طبعیدن دل مایه بگ بست و شت شد دلین شاس شوم شاید از دیار غریب</p>	<p>ز هر چشم تو صیاد از شکار گر بخت که عید نایده امسال رو بیا گر بخت ز شوقی نفس سرور روزگار گر بخت مگر ز دشت مجنون بهر ازار گر بخت گردشت در صدف و بحر و غبار گر بخت باین امید که پرسد کسی چکار گر بخت که رنگ و عده زیسای انتظار گر بخت گهر ز شرم بدامان کو بهار گر بخت نگفت بهر چه مجنون بهر ازار گر بخت شیم گل ز خجالت بخارا زار گر بخت</p>
<p>اسیرانیم کی داشت راه حرف گریز گریز یا مگر از دشت خار گر بخت</p>	
<p>به امید پیشتر که میتوان گرفت گر بخت جانی دل امتحان کنی</p>	<p>پراقتما از فلک میتوان گرفت خوش آنکست رنگ نمک تو اگر گرفت</p>

میادش ز صید لب خود گیرد و گفت	میاد را بدام نمک میتوان گرفت
میاد شوق ناز نمک دام من کشد	خوش صیدی از پرچی ملک بتوان گرفت

شوق نفس گرفته کردل دهر اسیر
گر گرفته است بتک میتوان گرفت

سلیمانست دل نقش کنیشت نام معشوق است	پریزادی خیالی شونی اندام معشوق است
هر نیش و نوش عاشق الفت هم شربی دارد	اگر شدست اگر زهر است باقی جام معشوق است
چه پرسی از دل نامم خود را هم نمیداند	همین دانسته باش خانه تا بدو کام معشوق است
بگرد کعبه دل سیر کردم جلوه دیدم	نگاه پاک عاشق جامه احرام معشوق است
دل پروانه روشن از نگاه گرم دلدار است	پر طراوس گلشن از غبار دام معشوق است
اگر عشق با بدلتان قی در کام عالم هست	نمک پرورد و گلهای و شام معشوق است
سیان عید با عیدی که نامش میتوان برآید	بقربان گاه بهل کشتن پیغام معشوق است

چشم صاف دور نگویید اسیر اندل
می گرفتار تا بگذارد نام معشوق است

تعلق سدا در کام عشق هست	جنون سرگوشی ایام عشق هست
حیات جاودانی خواب خضر هست	فنا بیداری ایام عشق هست
فلک پروانه شمع جنون هست	ملک پرست مرغ دام عشق هست
خود بیوشی داروی دماغ هست	حریفی را که در آتشام عشق هست
جری را تاله دل کرد مگر اده	خوشی کعبه اسلام عشق هست

ز سوز سینه مستان چه پرسی

که درونخ آه سر د کام عشق ست	
<p>از بزم رفتنی که گلستان الفت ست سایه کشوده سخت سبز گشته است و مشی غزال را که تغافل کند اوست گیرد نسیم سر خط بیگانه ز من کم حرف بودنش نمک خوانندگیست گرم اختلاطی که بدل نیست ز زند جمیتی که گرمی بازار حشر از دست و حشمت ز من خیال محبت نمی برد که دم در آشیان عشاق غریب نیست سرسنق آشنائی جاوید میدهد از ساغر محبت و میهای بے نفاق هرگز نیرود و دشمن بد کین من پایان نیست و حشمت از خود رسیدگی</p>	<p>و شام داوئی که غرغخوان الفت است حرف تو طوطی رشکستان الفت ست با این رسیدگی نگس جان الفت ست گرم بباد رفته و امان الفت ست داغ گنار و اش گل و امان الفت ست خون فزوده کله جوشان الفت ست تغییر خوابهای پریشان الفت ست چاک دلم نشان گریبان الفت ست بیگانه خوی من قفس جان الفت ست بیگانه خوی که نگهبان الفت ست در بزم سیند سیر چراغان الفت ست دیرینه الفتی ز غزیزان الفت ست سوداگر قلم و سالان الفت ست</p>
از دیدنش کنم ز دل خویش یاد اسیر	
آینه از غریب نوازان الفت ست	
<p>آن چهره که خورشید غلام ست کدام ست در یوز یک مسئله مشکلم اینست ای باوه کشان مطلبی بود سوایست</p>	<p>آن صبح که مشاطه شام ست کدام ست طفلی که در ارشاد شام ست کدام ست آن می که خلافت حرام ست کدام ست</p>

سایه که بود سایه اوقاج سر را	تا چند پرسید کدام است کدام است
------------------------------	--------------------------------

دولت را سیر تو سر اسیر می خیزد	آن جلوه کار بجام است کدام است
--------------------------------	-------------------------------

گر شب و صبح تو بلباب باشد بهتر است	و دیده شور فلک در خواب باشد بهتر است
صحن ناخیم اگر در خواب باشد بهتر است	موج می پروازد بمتاب باشد بهتر است
حیرت خاموشیم رهروای عالم میکند	دل اگر در بزم او بتیاب باشد بهتر است
از این اسم بال که بر تراب طوفان میدهد	تا صد مکتوب من بسلام باشد بهتر است
شماره پرواست کشتی را با امان میدهد	تا خدای بهر دل گرداب باشد بهتر است

اضطراب دل شراب عشق میزند اسیر	سایه ناچیز سیاب باشد بهتر است
-------------------------------	-------------------------------

نیال دامن و نفس انتظار ازاد است	بخون خویش طپیدن شکار ازاد است
شکار نشه لیم جان فدای صیاد است	که دامن حلقه او چرخه سار ازاد است
طپیدن دل و یاد بهار و شوق سفر	هزار عقده باطل بکار ازاد است
نفس کشیدنش از کلمه میبرد بیرون	غبار دشت هوس سر مسافر ازاد است
که دامن عقده کشاید بنخن پرواز	گره بکار زدن بود و تار ازاد است
تریاغ حسن بخیر گه نمیدانند	که صید گاه محبت حصار ازاد است
چگونه وحشی دامن ترا شکار کند	بر ادم خویش فسادن زکار ازاد است
هوس گرداخته گردش بیا هم نرود	کسی که خار و فاکشت خار ازاد است
قسم گاه بعد از بهار شوختر است	تسکی دل خجالت شمار ازاد است

<p>اسیر الفت ویرینه گرفتار می زردام هرگز که زو عمار آزاد نیست</p>	
<p>از موج کمر زرد زیا شمرده است بی دخل و خرج ترک نمائش شمرده است ریک روان بر امن صحر شمرده است هر چه هرگز آشته یک جا شمرده است دیوانه که تاپ بر غنقا شمرده است دل از نصیحت که بد لها شمرده است هر جا که موج خون نفس با شمرده است</p>	<p>دیو می اگر بدل غم وینا شمرده است فرو حساب از دل مایه توان گرفت از شک از غبار خاطر من در کنار بحر شب انجم و مبلح گل و لال بهر تو تنگ از حساب دفتر دانش چرا کند دیوانه هر زده در پی رموانی خود است دیوانه خوش گوهر رازت لبالب است</p>
<p>دیوانه قلم و سر گشتلی اسیر از سنگ زده عقد ثریا شمرده است</p>	
<p>که بجز دل ملاز طبعیدن افتاد است چو دلم دیده بفکر میدن افتاد است بواد می سفر نایمیدن افتاد است در دلی که در مشق طبعیدن افتاد است گل نیست شعله که از دست چیدن افتاد است چو قطره بار که ز خیم چکیدن افتاد است</p>	<p>گرام شوق بر او دیدن افتاد است زین بانی من و حش نگاه کسی غبار از مهبس بهم بدنه گریه جهان خراب غم و گود بر نه میزد ز حلال بهار جوان چه میسر است چه دید با کند شرم من تو آب شده</p>
<p>نثر بانه کش ناله خوشی اسیر چه گوشه که بکار شنیدن افتاد است</p>	

مستی که بخودانه زایل نظر گذشت	در دیده جلوه کرد ز دل بجز گذشت
غیرت روان داشت که تنها گذارش	عمر عزیز در قدم نایم برگذشت
آتش پرست عشقم و افکارشاس داغ	کی شعله از قلمرو من پیشتر گذشت
پیش از غار ساغر تکلیف داد و رفت	ذکرش بجز توبه که در دروسر گذشت

کشتی شکسته است بجز گناه اسیر
بخیشایشی که موج طوفان ز گزند

بسکه از رشک سر شکم دامن دریا پرست	از دل آب گهر ناخنچه گلها پرست
بخر زرقونی عیش لالم گشته است	کی دلم خالی شود و در بزم آینه پرست
بلوه بسیارست خضر و در هر دمی در کار است	دیدم داری همه عالم نقش پای پرست
لرجه بر قلب کما نزاران ابرو میزنم	در خور مبری که دارم نیم آهنگنا پرست

شک از دریا بوجی گشته ام قانع اسیر
جلوه ریگ روان در دامن محراب پرست

دل برده از فروغ گهر راز من است	اشک لیل تک گریم غماز من است
طلب دل بزم فرصت یک نامرند او	گوشتها پرده نقیشتان آواز من است
شعله باداغ جگر بچکد از ابر چون	لاذ بو قلمون سایه پرواز من است
پرده از منزه شور چون بوی بهار	جوش گل کرد رسالی اثر ساز من است
عندلیب گل رعنا می تنامو است	رنگ اگر بایخته ام شعله آواز من است
رنگ و آتش ز شامانی من بر نیاید	لب کشودن سخن آخر غماز من است

جگر سوخته ام آینه میقل اسیر

برق تیغ نگر در اندامین است	
<p>ابر بهار و صحبت یاران غنیمت است نصیر خواب با پریشان غنیمت است از ابر خشک شونی باران غنیمت است فرصت غنیمت است عزیزان غنیمت است در سنگ لاغ سیر گلستان غنیمت است وحشت ببار افغان غنیمت است گلگامی نیز صحبت یاران غنیمت است</p>	<p>چل بریا که ناله از زمان غنیمت است ان هر چه بود و گریه توان شنید یک جلوه مهر بانی یاران و صد بهار عمر عزیز گشته عبث میرود بباد گلباری اشاره و ایمان شگفته تر هر یک خدیو و هری و هر یک امام شهر هر یک طراز حیات کثایت گل چین</p>
<p>راو گرینج نرانی خوش است سیر بودن درین عباد نادان غنیمت است</p>	
<p>زهر آلود سجاده بدامان من انداخت این بالی ها سایه بالوان من انداخت صد زیر نگاه تو ز فرکان من انداخت آهی شده و آتش گریه جان من انداخت مکتوب تر اینج زندان من انداخت بر چرخ ز یک عالم چو گان من انداخت</p>	<p>می رنگ بوس دل یاران من انداخت بی منت معمار که دید است بنائی در چشم تو جاداشت تماشای تمام گر شمع گلی بی تو در آغوش گرفتم شب صید و مهر و زلف دل دهنده بودم سرستی سواد و گوئی ز رخو شنیدم</p>
<p>شب شمع سیر از خبر وصل رسال بود شوری در دل از خواب ایشان من انداخت</p>	
لب کشودی حیاحیت زدن یاد گرفت	ای کشندی و گد سیر چمن یاد گرفت

از دل خون شده ام یونو و جوت کار تو بین نیفتاد بازادی کس چقدر خنده بغیسگی عالم زد	همچو طوطی که در آینه سخن یاد گرفت کی کسی پیشه دیوانه شدن یاد گرفت هر که یک حرف ندانسته زمین یاد گرفت
--	--

شکوه و شکینمای ترا بسکه اسیر
کرد با خویش ندانسته سخن یاد گرفت

حسن آتش دل سمندر اوست عشق است خط و صبر شکر دل گلشن در دو باغبان عشق نفل دل ز رنگ بسته من مخ نقص ترانه ز میسر	عشق آتش و درد لشکر اوست طو خان غم و دل شناور اوست غم طوبی سایه گستر اوست در بند کلید خنجر اوست پرواز که خوبی پر اوست
--	--

در دل گزرد و چون صیدش
خوشید شکار لاغر اوست

خوشه ما عجب شیرین زبانیست سر هر خار این صحرای خوشنوار بیندیش از خم بازوی تا کس چه پرسی از دیار خاکسایه	لب که حرف سنگین داستانیت نشان برق صاحب قزانیست خدا نگ هر کج اندیشی کمانیت گل هر سر زبانی داستانیت
---	--

اسیر عشق را در وادی شوق
ز هر گامی بیای ریسای نیست

قطع نظر خزان دل بر گمان خوشست	تیغ نهان گذر از طر از بیان خوشست
-------------------------------	----------------------------------

<p>پرواز گوهر از صدف آشیان خوشست پرواز بال بته درین گلستان خوشست دیوانه ایست دل که بر بند زبان خوشست بال پاکشادن بال تان خوشست تا با تو حرف صافدی در میان خوشست آندل که هست خون شده امتحان خوشست صیاد با پر لیست ز مردم نهان خوشست</p>	<p>بیسر آید دست سفر در کاب عشق در زیر چرخ و سعت یک انباش نیست ز بخیر را چون نفس پاره میکند آخرو و چار تیر تو شد استخوان من گلگل تنگنه مجلس نیزنگ روزگار را از نهان ز صفح سیاه خوانده بیوا نیست دامنش وز بخیر داناس</p>
	<p>امشب که چشم مست تو جواش نمیرد تا حشر اگر ایسم شود قصه خوان خوشست</p>
<p>نگی کرد که صد لمس از یادم رفت چمن از رنگ زبیدی خن از یادم رفت بمقد ز غم غم نیم رس از یادم رفت جای دل اول منزل جرس از یادم رفت طوطی پرزد و جوش بکس از یادم رفت شونجی جنگل باز و نفس از یادم رفت</p>	<p>آید از فوق پیدین نفس از یادم رفت سوزن تن با گل صدر برگ در آغوشم ریخت حسرت گشت رسا شعله آوازیم شد نالای عریان اثر جامه احرام کند شیشه زهر خوشی شکرم ریخت بدام خط و گان دلم از سایه مرگان دیده</p>
	<p>اینقدر حرف نمنا که می پری ایسر جلوه دیدم و یاد بوس از یادم رفت</p>
<p>بزم بهار رونق گلشن شود درست تا مطلب دلم ز طپیدن شود درست</p>	<p>هر جا که نقش تو چسبستن شود درست ز شش بهت چو قبله نما در کشاکش</p>

از مویان طالع نیست
 مای ز غیش خانه تاریک و کان کیش
 زیاد آدماینه ام کرده شود
 کشته غدا و بوی گل افشان گرم است
 آینه دل شکسته شد از سیر باغ من
 منت خدا نکرده که از دوستان کشته

چون صبح کار من شکستن شود و دست
 تا صدق نیست شکستن شود و دست
 کی از شکست خضم دل من شود و دست
 چون طمطم ز راه شکستن شود و دست
 گلدرت نیست دل در شکستن شود و دست
 کارم ز مهر بانی دشمن شود و دست

آهی کیش اسیر که طوفان گریه است
 عقده گهر ز رشه کشیدن شود و دست

از رشک بلبل دل حیرت نصیب نیست
 از هر گلی چراغ برنگی کشد گلاب
 بیگانه خویش میشود از مشرب رسا
 تاثیر ناله از دل آسوده می رسد
 ای گل به نیتی که بر آرنده تر شوی
 بجای که رشک بر جگر پاره می برند
 مجنون ز غرور زنت بصحرای کشیده است

از صدمه زار غنچه یکی خنده یی نیست
 پرواز خام شعله چون عند لب نیست
 الفت بهر کجا که نشیند غریب نیست
 در کشوری که در دنیا شیطیب نیست
 سر پا برهنه راست بگیا نیب نیست
 گر بنیکر نیم از پیش دل عجیب نیست
 دیوانه مد کرد و نبرد شکیب نیست

گفتم اسیر شوخی تاراج میشود
 خندید و گفت مال تو بردن نصیب نیست

بگر خاطر ما شادمانیست
 سفر طوق گرفتاران شوقست

دل بیگانه پیش یادم نیست
 چو قمری آشیان دیادم نیست

<p>ز دل نشود نادانی گرفتار چرا داد دل از گره دهن نجات فلک خوان سیران چون نباشد</p>	<p>فلک در فکر استعدا و مایست کسی را گوش بر فراوانیست مگر خاک ره صبا و مایست</p>
	<p>ایسر از عشق شیرین دیده بستم دوئی آمدیشه فراوانیست</p>
<p>بی سزه نو بهار ندانم چکاره است روشن سواد دیده کند فهم مصرع نوبیدی تمام امید تمام ما از هر پیلان لذت سرشار گل کند</p>	<p>معتوق ریش و آبشت نظاره است عالم تمام یک جگر پاره پاره است بیچارگی کلید در گنج چاره است بادوست می بنوشد کمر دوباره است</p>
	<p>چشمم دلم همیشه بسوی تویی جمد گرواب فتنه سجده بصد تختاره است</p>
<p>تا آنکه شد از وفادل و قدر بقا شناخت در شکوه لب گداختنم انقدر نبود در بزم بیزبانی ما هر که جا گرفت در حیرت نم که آن بهر چه می خرید زین بیشتر پرس کردی اذات چه شد قطاره پایمال تقافل نمی شود</p>	<p>چشمی ضعیف روشنی از تو تیا شناخت دائم از نیکه است تو خود را چو آشناخت صدر رنگ جلوه سخن از یک شناخت خود را کسی ندید دگر تا ترا شناخت شناخت دل زیاد تو خود را شناخت در مجلس که دل نگه آشنا شناخت</p>
	<p>دشمن تری ندیده ز خود در جهان سیر خود را کسی که یک نگ از چشم شناخت</p>

کشاد تیر قضا با نگاه صیاد است
 گل همیشه بهار شگفته دل ماست
 سواد دیده صید دست حلقه فتراک
 دل ریسده مارا بد اطمینان نیست
 ندیده صید سبک روح دامن دفتر کس
 گناه عشق چه باشد بکار ما بجزان
 زیاده ز اهت تو شبگیر پیرو به شکار
 بود ای که مروت پناه او باشد
 بغیر سایه خرگان گریز گاهی نیست
 بر ارم عشق که تسلیم جوهر پاکست
 توان نگرش آینه خلک دیدن
 خواست دامن ربانی نای صید شکار
 فنون دامن چه حاصل شکار دل هنرست
 نصیحت نالی دل داده چه میدانی

چون قلم و چشم سیاه صیاد است
 نفس که سایه طوفان نگاه صیاد است
 که چون قلم و چشم سیاه صیاد است
 غزال شوخ جنون گرد راه صیاد است
 غبار گشتم اول نگاه صیاد است
 چو صید رام نگر دگناه صیاد است
 غبار دامن تو شبها پناه صیاد است
 بخواب رفتن آهنگاه صیاد است
 کشاد تیر قضا با نگاه صیاد است
 بطییدن دل ماعذ خواه صیاد است
 تمام روی زمین خوابگاه صیاد است
 دل دیده ما صیدگاه صیاد است
 ز خود میدان آید نگاه صیاد است
 ز دامن چنین این صید آه صیاد است

فریب دامن نفس کار ندوی دل کند
 اسیر این فکر پناه صیاد است

<p> موجه دریا ز شورم مصرع بچیده است از هوای گلشن چاک گریبان کسی در پایش آرزو گر خار بلبل سبز شد </p>	<p> در صدف گوهر ترا شکم دانه بنجیده است نلگمت یوسف بسی در پیرین بالیده است آنچه حاصل کرده ام عمری گلی ناچیده است </p>
--	---

<p>عضو عضو از دشت دامن مجیده است گفتگوی آشنای گوش کس نشنیده است</p>	<p>شهر ساربا عصیان نوزن اندوزی کند ملافا شوشت تکرار فراموشی خوشست</p>
<p>گریه دشت مرا همان دریا کرد اسیر صفی زرم از حجاب موج بزم حیدره است</p>	
<p>با گردش لکاسم اسیران گلاب چیست آینه خاد دل با وقت الفت است ای مقرب خادم و گشتاخ مشرب است تعبیر خوابهای پریشان نمی کنم حسن از کجا و مرثیه عشق از کجا در محفل که ناز و نیازم بهم رسد یاران سواری از روانها میکنم</p>	<p>با گرد راه زنده دلان آفتاب چیست مردود این دیار چه و انتخاب چیست زنج شراب چند و بهای کباب چیست از زلف خویش پرس که تعبیر خواب چیست تا اشک عنایب گدازد کلاب چیست دانم اگر سوال نباشد جواب چیست پست و بلند عشق جنون و جواب چیست</p>
<p>با شخص غظیتم ندانیم حال اسیر ای بادی طریق محبت تاب چیست</p>	
<p>بلبل بلبل ناله ناخته است هر کجا آن سحر ناخته است بیشتر بود هر که باخته است چشم مست تو سخت ملخه است باغدار گداخته باخته است</p>	<p>گریه خاکستر گداخته است خس و عاشق سر و دل شده است نقد عشق است جوش می آید بیمافل کلاه می چربد برق زنگار از خون</p>
<p>بلبل در بر گل کز تر باز</p>	

قد بهر گشت بر فراخته است

گزار از آتشک بگوشاب چشم کیست	ویرانها نمود از آب چشم کیست
در تخیلات از نظر مانده رود	دانی که سیر رفت با آب چشم کیست
بر آستان نشان دهر از تخت باره	عالم شکست کشی سیلاب چشم کیست
از کناز شوق نگا بان شد غبار	تا در زمین آینه سیراب چشم کیست

امید وادایش چو دولت اسیر
بیداری دل را در خواب چشم کیست

هجوم و فیل از غم ریشه هست	ازین چرخانده شیشه هست
چنان با سخت بانی خوگر فتم	که نشناسم دلی با تیشه هست
بفرگان تو گسارانی بیالند	اگر بیان اطاعت پیشه هست

نیکو و دل خالی از دوست
هوسین بخانه تله شیشه هست

کمانک عاشقان چمن را زبل است	تا گوش کار میکند آواز بلبل است
دل میر و ز کاشتن جبریت مکن سوال	هر گسب شود غم پر پند بلبل است
طوفان تله میند و از بلوغ گریه ام	گفتای اشک من صدف بر بلبل است
شد شیشه ام ز باد و گل رنگ بچ گل	تا جلوه کرد خانه بر اند بلبل است

مخمر گل خان شده از شوق طایم سیر
درین دشت حوصل طیار از بلبل است

نه کین دادم و دانه بسیار است
در چو استیانه بسیار است

لب خاموش خلق پنهان است	گفتگو بر بهانه بسیار است
ز آستین پاکیس پیر چون	یک گمان را دو خانه بسیار است
خون خود در یخین مروت نیست	
خلق را هم بهانه بسیار است	
دل ببرد ز افسرون طالش پیداست	مید آزد از نقش پرو بالش پیداست
گهر پاک چه غم دارد از اسب زوال	علل اگر خاک شود آب ز لالش پیداست
خس نقاب آده آن شعله خلوت کرده راز	هر کجا میروم از سینه خیالش پیداست
همچو آیند کدورت غیاث است اسیر	
از شب تیره من صبح وصالش پیداست	
چون نیست قدر و قاطعت جناب است	ادب بکار نمی آید و حیا عجت است
کسی باین همه بیگانگی چه چاره کند	گر فتم اینک شدم با تو آشنا عجت است
همه عمر حستان کردم و ندانستم	که عهد با گل و پیوند با صبا عجت است
ولی بیاد تو خوش میکنم نمیدانم	که رام کس نشوی از روی ما عجت است
زبان بفهم و فای چه میتوان گفتن	ز بی زبانیم اظهار ما عجت است
خبر ز آتش پنهان من نداری حیف	گداختن بو فای تو بی وفا عجت است
نخوانده سبق و لهر می همینست بس	کسی چه بحث کند با تو ما عجت است
ز شکوه ام سخن می شنوا سیر تو ام	
ز ابتدای سخن تا انتها عجت است	
از پاک طینتی دل اهل نظر شکفت	این غنچه از طراوت آب گهر شکفت

آینه خواب بود که دل از خیال تو شمس آید ار شد و لعل شاهوار از سایه گرد سر و تو آینه خانه طح سیر بهار گلشن بے رنگ شوق تر سازد هوای شوق جنون خانه مرا در شیشه باد بود در آینه عکس تو پیش از خیال خلوه او دل بخون طید	یک پیر بن ز صبح و دم پیشتر شکفت در سنگ خار و گل ز چین شوق شکفت باغ آن هوا گرفت که دیوار و شکفت هر ساغری که خورد و رنگ در شکفت چندان دلم طید کرد زیر سر شکفت کی در ریاض فیض گلی بے شکفت زان پیشتر که باغ بر آرد شکفت
---	---

دارد هوای ابر جنون گوشه نفس

آمد بهار اسیر گل باغ پیش شکفت

فدا دگم شمع گل سرخ نازی است بزیج تیغ تو بے اختیار سیر قسم نظر بدیده پاکت ایود حمت را نگاه گرم تو در عالم آرزو نگذاشت	خزان پاس گل باغ بے نیازی است که سرگذشتگی ما کینه باز است چو قطره دامن ترجامه نازی است تفاصلت که در فکر کار سازی است
---	--

چو قند همسر آفتاب خوشده ایم

اسیر با صبا نغمه نازی است

سیر غم ز برای چه آشنای دست در عشق پاک نظر بدیده چه میدانی تر شوقی حسم طراره ات نازم نگاه و آنچه تفصیده آشنای نا	دل از برای غم دست و غم از برای دست تفاصل تو هر چه از کرشمای دست که عقده بند دست و کرشمای دست تفاصل ایچ نواز دست و غمای دست
--	---

<p>ز آشنائی الفت کناره دارم بخوانب شام پیر روز عید منم بیند</p>	<p>ششیده ام گل تقصیر خونجای دست از نیکه چشم بیاه تو آشنای دست</p>
<p>قیامتی خرد آشوب نبوده رحمی کن اسیرم را بجزام تو دعای دست</p>	
<p>چشم بر خوهر چون آورد طاقت خوشناست پیر خود یاری اطاعت بر در دوش غرض دوستانی را که با هم سینه صافی کرده اند رستی با غلغله در خصم عاجز گیش نیست چون شود بیدار کاری پیش می آید درست صبح شد چون هر کسی جزات بازوی خویش</p>	<p>چون غضب شمشیری بندد موت خوشناست نزد و اماکن نجالت پیش طاعت خوشناست در میان جنگ ایای محبت خوشناست دست دار حجت لطف از حرارت خوشناست جوهر شمشیر را خواب فراغت خوشناست شام بهیجا خصم را با خصم الفت خوشناست</p>
<p>از تقاضا پیشی کی شکوه میوزد اسیر هر چه منم آید از آن جهم مرد خوشناست</p>	
<p>ز غم دلم بر هم کافور دیده است عشقی آنچه در پیال منصور دیده است شوقم جو موسی آفتابی از طور دیده است آن سرگذشتی که در منصور دیده است</p>	<p>برنجی که چشم بشپرد از نور دیده است تجرعه زیاده پرستان بزم تست شبیما بر روز آمد و این راه ملی نشد کی وار حق شناس فراموش میکند</p>
<p>آسایشی که دیده ام از خواب سخت اسیر بیمار عشق در شب دیگر دیده است</p>	
<p>یا تو کرده است پندار و شکاری کرده است</p>	<p>آنک صید عالم از چشم غلامی کرده است</p>

<p>برده آینه روی خویش بخود کرده است بیکر ساغر بکفت پادشاه آید آه مدد بر باد هر ساعت غبار و عده نق دیرین پر توی دارد که بعد از سالها لایق میدی سپردن حیدر مطلب کف دست ده خورشید محبوبش ز شاه تار من</p>	<p>حیرتستان را بهاری نو بهاری کرده است بقرار بیای ما جوش فراری کرده است هر نفسی را فریب انتظار کرده است داغهای کنه را خورشید زاری کرده است بی نیازی خاک تشنگی را بهاری کرده است سبستان خیال خوش بهاری کرده است</p>
---	---

کی نگاهش یادم چون اسپر میکنند
 آنکه از هر سایه ترکان شکاری کرده است

<p>تسلیم اسپر سلسله انقیاد است ما خانه زاده مطلب دیرینه خودیم پروانه برون شبستان کفر نیم مارا بپاد کرده ساعت چه احتیاج</p>	<p>هر چیز بر مراد باشد مراد است مطلب چو در پر شو و خانه زاده است وحدت چراغ انجمن اعتقاد است پیش از ستاره گردش گردون بیاد است</p>
---	---

حیدر اسپر سلسله خواهش خودیم
 هر چیز بر مراد تو باشد مراد است

<p>بتمم را از که عالم کمتر از سخن نیست مالتی دایم با کفر جنون آینه خویش بدستانی که عاشق در حسرت خوانده است چه جو گردیده ام بخوابم از سر طلی کنم هر گناهی را با سید عطا بهی گنم</p>	<p>عشق بی طالع کم از اقبال عالمگیر نیست ناله ناله قوس باقی شورش زنجیر نیست گفتگوی هست اما سنی و تفسیر نیست راه صحرائی که کمتر از دسم شمشیر نیست بیگمان لطفت بی اندازه یک شمشیر نیست</p>
--	---

<p>ترک تازی کو دو عالم را براندازد زجا چون اثر تاثیر دارد نیست نقص از آه گردن بنیش گری داری تا شایستگی</p>	<p>صفت شکن تر از سپاه آه بے تاثیر نیست اگر نباشد کارگر بیکان گناه تیر نیست هر دو عالم متر از یک ناله شکی نیست</p>
	<p>گردمت ویران شد از تعمیر نیست آه عالم آباد کسی بی دشت تعمیر نیست</p>
<p>گشته آینه بقیه خط بهر شوق دل شکسته نویس میتوان خواند شرح گلشن باز هر که روزش سیر بود بیند کرده دامن پر از گل شب برده بکیار عقل و هوش از من آزردی دیگر نماند مرا</p>	<p>شده طوطی مگر شکار خط بیکشیدیم انتظار خط از تماشای نوبهار خط سر خورشید در کنار خط صبح آینه شد دو چار خط رنگ و بوی بوفته زار خط دل و جان میکنم نشانه خط</p>
	<p>رحم کن رحم بر اسپر که باز شده دیوانه بهار خط</p>
<p>بسکه سودای تماشای تو نهان در سر جذب بے اختیارم تا کجا خواهد کشید هر بروی شام من صبح از افق دایم کند رنگ گل بال شگفتن میزند از غار من سایه غایت بجا کم نشکند طرف کلاه</p>	<p>هر سر سویی مرا پرواز شکر گان در سر پای دوزخ و سودای بیابان در سر بخت خواب آلوده را شوق گلستان در سر مشت خاکی را هوای بزمیان در سر وانعی اقبایم زین بکلاهان در سر</p>

شعلہ رنگ سوختن میبارد از فاشاک ما استخوانم را و با تعویذ عزت میکند از دل آرام سیاه جنون پرواز من	برزین افتاده اورا نگهبان درست نقشہ مجریم از جام یاران درست چشمہ آئینہ را آشوب طوفان درست
--	--

میتوانم ساخت از سخت جگر مری کباب چون اسیرم نمی گلرنگ احسان درست	
--	--

تراز حسن بہار ہلال سیر است برنگ آئینہ از جوش سبز غنچہ یار شکست دل برہ شوق جلودہ داو چرا از سایہ پرواز من چمن ندید ز باغبانی رنگین گریہ می نالم	مرا ز عشق خزان ہلال سیر است ریاض خاطر صاحب کمال سیر است کہ ہرچو جدول باغ خیال سیر است کہ در ہوا می توام ابر بال سیر است بنفسہ زار تو از خط و قال سیر است
--	--

چو باغ آئینہ زوی دلم نہ بیند اسیر بہارش از عرق انفصال سیر است	
--	--

دل آوارہ ستمند کسی است سرد پایین ہمہ سرفروزی نشدند از بجوم لشکر غم در غم عشق تلخ کا مان را	دیدہ جولانگہ ستمند کے ست سایہ قامت بلند کے ست کہ ظلم و دلم بہ بند کسی ست ساغر بادہ زہر خند کے ست
---	---

صیدی از دام محنت آزاد ست کہ اسیر غم گمشدہ کے ست	
--	--

روز جزا بحالت شکر نار ساست جرم زہد زیادہ و اقرار نار ساست	
--	--

خالی به گفتگو نشود دل چو گشت فرد نسیم ز دهل نفس جستجو گره نشیندن و گفتن حیرت بیانه است	مطلب بلند ورشته گفتار ناراست چند آنکه دیده کوشش ز نار ناراست اسرار بی نهایت اظهار ناراست
شکر خدا ایسر که کار تو با خداست هر چند دست عشق و دل ز ناراست	
دیده ام یک شرو آرام خوابی نشو دفتر عمر سپردیم به ابی پروانی ثبت دل ساخت هر دوش سخی هر کشید سخن عاشق و دیوانه چو گفتن دارد دلم از دیدن مکتوب تو جان کن زنده دل بیدار من اوقات جنون ضائع کرد	که خیالی بدلم حکم عتابی نشو جمع و فرج دو جهان بحسابی نشو نام ما بود که بر پشت کتانی نشو نیست طفلی که درین مسئله بمانی نشو بی تکلف چه خوش آئیده جوانی نشو نیست بگری که بحر موج جهانی نشو
کسی از شمع ملاست نشد آگاه ایسر که بدیوانه سودا می و جوانی نشو	
شمعش بسکه وحشی افشاند دست اهل و قاصدین چه گشته اند دست وحشی نگاه می اند و دیوانه بچکه عمرش بعد از خوابی مهر و فاکد دست آهون نظر تربت دیوانه دیده است از خاک و بیش بنوامی توان رسید	در دیده می نشیند و بچکانه دست رنگ بکته با ده پیانه دست چشم غزال روزن ویرانه دست عاشق نخل ز بهمت مرده دست معلوم میشود که پر پیانه دست گوهر غبار گوشه دیوانه دست

	دار و حیا اسیر ترا در لباس عقل عمر بست که نگاه تو دیوانه دوست	
از شوق دیده عقل چو تیر میگذاخت گر گوش سنگ حرف میکافات می شنید آه دل تنگست اگر دیر میگرفت گر مصلحت حجاب نیکست مور عجز آهن بکوه سار بر پیچیده از دلم	مجنون برای آینه زنجیر می گذاخت مانند موم آهن شمشیر می گذاخت پیکان ز تاب حستن این تیر میگذاخت آهی که یکشده دل شیر میگذاخت تاب از براس جوهر شمشیر میگذاخت	
	چون دل بسیند بود که شمع شد اسیر میشد گر این جوان نخل نیز میگذاشت	
جای که عقل دامن تیر میگرفت گرداغ او بنود چه میکرد و شب کس تا شیر ناله چاشنی شهد زنده گشت	دیوانه زلف حلقه زنجیر می گرفت شمع نفس آتش دل دیر میگرفت گر زیتان بنود دل شیر میگرفت	
	در بزم می اسیر شب از وصف طره صد جازان شوخی تفریر میگرفت	
اگر آفت بیداری شب خواب نیست کم نگاه هست که مشتاق شرابم دارد بحر و یاقی از قطره ام آموخت است	شره بر هم تزدون بستر خواب نیست این گناه است که در گردن احباب نیست گفتگوی که بگوشش ز سر دیاب نیست	
	لب دل ز فرم را زنده است اسیر شعله بی پروا بال آه جگر تاب نیست	

<p>بگلشنی دلم از دست باغبان تنگست سخن به دل که شد آشنایند اغم نگشته است کسی از فغان من و تنگ دل تنگفته چو جویم که عزتم وطن است ز دست تیغ تو بس کار بر جان شد ز بسکه پر شده از کینه اغم دل عالم</p>	<p>که جای نکست گل هم بگلستان تنگست که در نگاه سخن بر سخنوران تنگست ز تیر بانی صبرم دل فغان تنگست بگلینه بال کشایم که آفتاب تنگست لباس زخم بر اندام کشتگان تنگست ز انقضا جان خلق عاشقان تنگست</p>
<p>چنین که پر شده از آه من زمانه اسیر خیال عکس در آینه گمان تنگست</p>	
<p>طرب ترانه که دماغم رسیده است آئینه خانه دل بیدار گشته ام مجنون بگردشش و خرد شمع نمیرسد دریای سرویشته چو گل جوش میزنم و یونگی بر دکه زنی منسار غم هر دم گلشن بزرگ دلم غنچه می شود</p>	<p>از آب شعله میوه باغم رسیده است این پر تو از کدام چراغم رسیده است بوی بهار دل بد اغم رسیده است زین باده تا داغ ای اغم رسیده است دایم ز دولت و دماغم رسیده است حرف دولت بگویش ای اغم رسیده است</p>
<p>در راه گفتگوی تو غیر از اسیر نیست کی جستجوی کس بر غم رسیده است</p>	
<p>بحرف لب نشودن رسائی سخن است بوس زخم گوهر گلاب میگردد طراوت چمن از سبزه نگاه غزال</p>	<p>خوشی آلت زده از زانی سخن است چه شدم از لب او گدایی سخن است نیم گلشن دشتی او ای سخن است</p>

غبار ز بگذر عطر سالی سخن است سخن یکبیت سخن در جدائی سخن است اگر بیان ادا مویابی سخن است اگر میان دو کس آشنائی سخن است کسی گفت که معنی کجائی سخن است کسی که در چین دکشائی سخن است نمک حرامی خوان گدائی سخن است	شیم و مشی گلزار تازه اطالے ز یک بیاد شراب گلاب میوشند شکستگی بحر این در سخن نیاشند ز یک ریاضت کای گل بروی کی ریحان توان شاخت ز کثرت کجایان شاعر برای خاطر بلبل ندیده سایه کس بلطف حرف کسان تازه کردن سخن
---	--

گلی که بر چین آفتاب میخندد
امیر شمرت مردم گیانی سخن است

زخم آفتد نبود که مرهم نبوده است این سایه هرگز از سر مالک نبوده است جای بهشت بود که ادم نبوده است در گلشنی شکفته که شبنم نبوده است	تا غم نبوده خاطر حزم نبوده است بی توشه از فکر احسان گذشته ایم یادانه فریب چه سازد ندیده دام از باغبان چه دیده گل آرزوی نا
--	--

اشکم که اخت در چین وصل ادا میر
گویا دلی شکفته که بی غم نبوده است

از قست هر چه خواهی دازد عیاست صد جلوه پیش ساغر گیتی نمایکیت گرد خوا به دل و آب بقایکیت هر چند سنی کامل نشود نمایکیت	داری تمام عالم اگر آشنایکیت آینه در تفحص باش حضور دل داریم قاتلی که زیاده حسد ام او در دانه تو دید ملک پاک گوهری
--	---

<p>گر چشم پاک هست ز آلودگی چه پاک گر چوب از مهر نشا سیم دور نیست در آبدخاکی سکه ده دل دوی باغ بر دوازده گل شوق از هوای کیت</p>	<p>فوج رخ مسجد و نماز با کیت صدر رنگ جلوه هست که در چشم با کیت دزد و تیر پیا له و صاف دست با کیت زلف پری و صلو له بال با کیت</p>
<p>گلده خواست ز یک رشته ایسر داری دل درست اگر دما کیت</p>	
<p>گرچه از سامان حیرانی نشود رویش نیست سیر کردم عالم الفت خوشا بچکانگه نکت گلده سسته نیست غمی از در کام هر که بیدار دهماری گرچه صاف میر تست رفنگان بیوده از گردون شگایت کرده است ب اگر بر تری چون جواست بیدار گشت معلوم نگارش هر زره گردی کرده است</p>	<p>جلوه بیارست المایک تماشایش نیست بجز د و صل دوستان خواب خیالی نیست بیج اگر نبود کسی را د جهان درویش نیست کام جویان کام جویان خوشاییش نیست عنانان برجم زنی چون عشق کافر کیش نیست نامعدم از ننگ هستی راه افزونیش نیست بیکس در پیش چشمش چون قنائل کیش نیست</p>
<p>سینه صافی گشته ام در کوچه دما ایسر بیکس را دشمنی بدخواه ترا خویش نیست</p>	
<p>ای پادشاه عالم خشتی ز بارگاهت هر صبح عید دولت افلاک بجز بوس گیر دلال عیدی از برق نعل شیر برق سما بغیرت تیغ مدح کز انت</p>	<p>خورشید سرفرازی در سیله کلا هست روح بند چون غلامان کرد حرم حکمت پوشد غبار خلعت از گردن شاهر هست ابر باره دولت دست جهان پنا</p>

<p>روی در ترک همه می مید کردی بخت تاییده دعای زمبده ششانی ماروزگار باشد در روزگار باشی اقبال بنهانت بخت جوان بکامت</p>	<p>چون آفتاب تابان عالم شکار گاهت روز بخت نباشد و ارد خدا بکامت مسعود صبح و شامست ز خنده سالک تا باید دستگیرت تو قیق غیر خواست</p>
<p>تاسایه تو باشد پیوسته بر سر دارد همیشه یارب لطف خدا گاهت</p>	
<p>گریه بیست در پید نیست دیدم آئینه خانه و دیوان حیرتم صد چمن شکفت هنوز استدال هو اول مارا بیش ناقص که میگویی چه بگویم ز راه عشق و جنون ودود آه که گشت عالمگیر</p>	<p>نمک روزگار پید نیست هیچکس غیر یار پید نیست اثر از نو بهار پید نیست همه گل کرد خار پید نیست که نمان آشکار پید نیست زنگ و بوی بار پید نیست شله شبهای مار پید نیست</p>
<p>بر سر راه انتظار اسیر روزم از روزگار پید نیست</p>	
<p>نیز از غم و تمانه دل از هو پرست ردام شکوه ناله تلکتن چه لازمست ز خاطرش اراده نظاره برده ام ش بهار گردش چشم سیاه گیت</p>	<p>لب از ترانه خالی و گوش از نو پرست دینا فزخ و سلسله بسیار جا پرست آینه دلغ شو که دل اوز را پرست صد شیشه گشت عالی و جام هو پرست</p>

	بی خون من بهار ستم نیکند بیانه ز شبنم باغ وفایت	
که خورشید مرا دقت سوار است نگه در پرده چشم حصار است نگاهش گرچه آهوی شکار است که از فراد و مجنون یادگار است تفاخل مرده اسید و اریست		دلم راجع عید جانپاری است نجوم فتنه چشم سیاه است ز چشم شیر دارد علقه دام دل دیوانه با سخت جانیت خیالی شستم دار و ناسان
	اسیر یک نظر بودم همه عمر نیکو و عظیم دوستدار است	
اسباب خانه دهم گرد غربت است پای طلب که ابله پرورد غربت است با عشق که مهر که سفر مرد غربت است هر کس که در میان جان گرد غربت است از فیض عشق خضر برم گرد غربت است در دل مرا خیال وطن گرد غربت است		سار و غن جریخ دلم در غربت است کی میشود تنگد کش دامن وطن آتش دلیل داغ جنگ گوشه گریه است مانند گرد با غریب است در وطن هر جا که میروم بهر کسب نیست ازاد کرده سفسر بی تکلف
	گرد جهان نوزد اگر بشنود اسیر این سرگشت ما که ره آورده است	
بوی این باوه پرد ساغر شاربکیست من و آن در دو که در عهد تو یارکیست		رف بی معرفه دنیای اطوار کیست فاطر جان گر این زحمات در مان گشت

<p>شده آینه این خیران عیش جان ایدل از دست تو آخر بجای خود گشت پامال تماشا دل و حسرت نصیب منهم از شوخی پرده ازگی می چیدم نیشه ام بوی گلاب از گل شکی نکشد منت از غیرت بیم ظلمش میوزد</p>	<p>باده آن زور ندارد دل بهشیا بکشد چه گویم که در آیدم سخن عار بکشد سخت بازار و بهان گرمی بازار بکشد چکنم خنده و بید روی گلزار بکشد دل چه ست کشته از عیش چو ازار بکشد گر آن قدر زدیو از مسکین بکشد</p>
--	---

سرد از ترسب سایه گل خواست اسیر
نفر نشود نمای لقب خاریکیت

<p>نگم شوخ اد داغ دل است لاله پروانه چراغ دل است هر کجا میروم سراغ دل است از پریشانی دل داغ دل است تا بگردن بخون ز داغ دل است</p>	<p>گردد خورشید اد داغ دل است هر شب روز زده ام در داغ راه عقل و جون نبرد انم حال عالم اگر پریشان است بنماید رسته شیشه جای شراب</p>
---	---

بتاس ای اسیر قدر جون
ساغر روز شجر داغ دل است

<p>از هر تشکله سینه نگاری پید است هر دلی بکده نفس و نگاری دارد میدگاه دل ماه و داگه جلوه کیست چه توان کرد که در عالم بی یال و پری</p>	<p>خاطر نازکی از هر سرخاری پید است من و آن نقش که از صیقل یاری که بهر نقش قدم زخم ننگاری پید جوهر زده زهر مشت عبا ری پید</p>
---	--

سیر با میکنم از آینه عشق و جنون بیستون هفتش زدا فسر دگی اینچه دضم اضطرارم دگر از باد که نمیکین سرشار	سیر طرف می نگرم باغ و بهاری پید است نگشس بچو بخاری زمزماری پید است شوخیش داده بخود باز قرار می پید است
--	--

که بهار است جنون در نظر شوق اسیر که ز بهر طامن ادا بر بهاری پید است	
--	--

گر خس ال کسی از دوزخنی میگرفت می نمودم و سعت آباد تو کل را بباد از می حسرت دل به یار عاشق مشت بود می نوشتم گر حدیث عال میشد و صفی	پردی آئینه از دست تو خالی میگرفت گر کسی باغ از دیار پامانی میگرفت عمر با از دست ساقی جام خالی میگرفت گر زبان خامه ام در شعر خالی میگرفت
--	--

گر اسیر از شوق آهی در بیابان میگفت گردم خون تا قیامت بوی ملی میگرفت	
--	--

ز عشق مرچس دل نشین پید است غمات همان ترک دارم که بچو قبله نما نقشه در بنامش حرص طول ال نمان باغ خیالت صبحی زده اند مخز فریب ز شیرین لبان که زیر نقاب دلی نمانه باشی با شاکل خویش فلکده شور شنیدم کسی قلب با کند چو شد نیست انگشتری ز طلقه	ز شیشه جوهر این آب تشنه پید است چلیدن دل از آئینه جبین پید است نشان جاده ز بهواری زمین پید است ز چهره گلن سیاهی با سیم پید است نشان آبله روی ز انگبین پید است ز چهره بندی آئینه لیمبین پید است اسیر تو به فلکن بود که نمین پید است فروغ دست تو چون آب گلین پید است
--	---

چو تیغ دخی اگر هست بختین پید است	برای دوی جوهر چه احتیاج گناه
برای حسرت من باده خورده پید است دل که گدازد زان روی اگر نشین پید است	
چو بهاری ز جگر سوخته خارم پید است دل و دین هر چه غبارم پید است گر ز سر آب گذشت شرارم پید است زنگ رخساره از چهره کارم پید است دل دیوانه ز پیچه غبارم پید است برگ برگ چین از بار بارم پید است ماصل سوختن از سایه خام پید است دل بید از زبرد از شرارم پید است	گل هدی برگ زورم شده کارم پید است میتواند تماشای نفس سوختگی گریه آتش یا قوت محبت چکند عند لب گل افغان پریشان خودم توان بست بر بنجر عدم شوقی مرا شرح سودا تو از گریه زارم ظاهر جای رنک از غره خاکستر دل میرنم بستر شعله بین خواب مرا میوزد
لذتی می ختم از هر غم بیوده آید بنک خوان معاشم ز مدارم پید است	
بوی گلاب شعله ز رخسارم پید است صید پر پی ز دام نفس میتوان گرفت جام محبت از همه کس میتوان گرفت پیان ز دست عس میتوان گرفت عبرت ز ناله های جرس میتوان گرفت چو دوازده راز دام نفس میتوان گرفت	مشق گداز دل ز نفس میتوان گرفت آینه بال گشته نسیم از هوای ابر مشراب اگر دنا و خرابات اگر دست بر غیر را باده گرد میتوان گذاشت بی طاعتی گوشتش باثر پیله می نهد پر میزند طپسیدن دل تا با آسمان

بی مطلبی اگر نمک گفتگو شود طوطی سخن شدن اثر شده مشربست	بمیرغ را بدام نفس میتوان گرفت هنگامه ز جوش هوش میتوان گرفت
	از خار و گل اسیر گیش بوی نوبهار قیام عشق از همه کس میتوان گرفت
هر دل از یاد تو مرغ چین را از خود دست کفر دین مائل و مجنون همه رسوای دلت برق حسن است اگر چه اگر چه در دست میرسد از چین آئینه آشفته چو گل شاید افسانه نخوت ز طعید ن شود	حسن دساز خود و عشق نظر باز خود دست هر که دیدیم درین آئینه غماز خود دست نور آئینه رنگ خود و پر داز خود دست یتوان دید که غارت زده ناز خود دست چون خموشی دل من گوش برآورد از خود دست
	مکار می آتشکده دارد اسیر از خیال صفت خانه براند از خود دست
شرم رخت بدیده نقاب من گرفت بر نوازیم نگر و حال دل میرش بی او روح تنگدلی اینقدر بس است از جوش آب دانتش عشق است هر چه است یاد تو شمع بزم تماشا نمایان باد خواب عدم خیال و فریب اجل محال مستی که کرد صید تدرو خیال او چون طفل نوسن که ضرورت بود رفیق	شوق بست ز غنچه گلاب سخن گرفت بیچاره چون قناد زیادت من گرفت انگم خضای خنده گل از چین گرفت از قطره یتوان سبق سوختن گرفت آه همه ره خیال بصد آنجن گرفت توان بیکله نقد و فار از من گرفت اندیشه را به سر گل دیامن گرفت در هر قدم خیال تو راهی من گرفت

<p>آوار گشت منزل سودگی اسیر غربت کشیده در سرسراغ وطن گرفت</p>	
<p>اگر چه چشم بامان آمدست چون کند طاقم از خود کنار چله نشینی به ازان کور نیست مهرم دیگانه ازین پرده دور</p>	<p>نال ز احم باغان آمدست حرف کنارش بیان آمدست سر نخم رفته جوان آمدست راز دل ما بزبان آمدست</p>
<p>از سر کوی تو چوستان اسیر خنده کنان نغز و زتان آمدست</p>	
<p>بهالم حکم اشک مار دانست چو ارغین نه سازد انجمن را گل ناپسند خرم میتوان کرد سرایتاست با این چهره کرد</p>	<p>زمین آینه دار آسمان است که دمی باده پر دل جوان است بگلزاری که اشکم باغبان است بهارش دست پر در دستان است</p>
<p>چیا گل یسکند در عشق بازی گل سیراب اشکم زعفران است</p>	
<p>دست جنون زلفش چشم تو دیده است چون خامه سر پناه طلب رادین است یک عمر در شکنجه امید بوده ام منون التفات گر انجانی خودیم در صیدگاه نشسته بحال گر یز نیست</p>	<p>هر موج اشک خیل غزال رسیده است صحر از جاده صفه مسطر کشیده است هر ذره خاک مادی منت گزیده است مشت غبار نفس آریده است بتر قضا به بند کنان کشیده است</p>

صیاد عشق را که چمن دامگاه اوست شور شراب پیر دنیا گدشته است	بوی بهار وحشی در خون طپیده است گرچون جوان بنزل رسیده است
	مار از دلی بجنبه مقصد برد اسیر توفیق ماکه خضر یا بان پیدا است
صیقل رسوائی راز زنان پیدا است کیست خار و گل و بلبل و جوش اناحق نیزند سایه هر وقت موج غبلی میزند دیده اینده انتر شناسان کور باد برگ بر گلین چمن آئینه دارد و صدرت است بوی گل گرد که ورت گفته در گلزار ها شش جهت را شوغلیش بی جلوه آفرین است	موبویم بغز استخوان پیدا است کیست شبنم این بوستان یکرنگی پیدا است کیست هر کجا گلشن تو باشی باغبان پیدا است کیست از قیاسم پرده در آسمان پیدا است کیست کی کشایم بال جزات باغبان پیدا است کیست نو بهار خاطر از نازک دلان پیدا است کیست کم کنم تا کی نشان بی نشان پیدا است کیست
	تمبت پیوده و ساغر بسته اند غیرت جان اسیر این بوستان پیدا است
نر ز آتش فلفلهت پیسته کیست خاکم بیاورفت و غبارم ز باغناست گردم ز بوی گل بو احوام میکشد رشک شمع و آتش پرواگی گدخت مستان عظم خود را در تن زند من گشتم ز بوی نازکی از دستو غیب بار	دیوانگی نشکر رربائی گشته کیست مهار من طبیعت شکل پسند است رعنا ندر و جلوه رنگین سمنه کیست تا صبح عذیب گل غنچه خنده کیست تکلیف آشنائی ساقی به بندگیست شب هم گدشته که سر تیغ بندگیست

	دل مشق ناله پیش رانی کند اسیر این غنچه سایه پرور سر و بلند کسیت	
همزمان بزم ماغیر از درد دیوان نیست انتظار گرمی اجاب کوه محنت است راه دارد دل بل گر راه باشد سالما گرد غزیت بر چنین مرد آب گوهر است رد یار سینه صافی دمنیا دیده ام سرت بسیار دانگیر و مطلب بیزبان بزه بانو رشید تا خوش تکی میزند کاش غم هم بدل دست درختی میگذاشت	باده می نوشیم اما نشسته در کار نیست اهل دل را غم نمیشناسد اگر غمخوار نیست راز ما را قاصدی یا نامه در کار نیست بیکسها را افتا خزانم در کار نیست جور بسیار است اما رخسار بسیار نیست هر قدم صد بار در راه تو مردن کار نیست یک سر سبز بستم آشفتگی در کار نیست جرعه بسیار است یک پیانه در کار نیست	
	تا امید در دیار نماند باشد اسیر این سخن جز حلقه گوش اولوالعقاب است	
ز بسکه هر طرف از خاطر مغایر است خدا ده که زامد او یکی بر خاست گرفته آئینه گل در کنار شبنم ریخت غبار یاس بتعلیم نقش بر خاست	نیتوان بسر راه انتظار نشست شکسته رو بسرخاک اعتبار نشست سکنده ساغومی نقش تو بهای نشست کسی که آمد و در بزم روزگار نشست	
	ز باض شکر بچند دازین توانه اسیر که نقش بجه دام آرد بکوی یار نشست	
هر شگای گرم با مجنون کامل گشته است	هر شکر شکر حسرت امید ببل گشته است	

بی تنهای تو داغ عرض کج کرده ام کی بجز اے جنون بی صوفه جوان بکیند به چکس از سر نوشت خلق سر بیرون نکرد الفتی دارد سر زلف تو یا سیر جنون خضر هم در وادی دل میشود آذرخار	هر نفس در دفتر باطل گشته است گرد دیوانه دنبال عمل گشته است هر کرا دیدم درین اندیشه بسمل گشته است رشته تدبیر زمار و سلاسل گشته است هر نیمی این بیابان سنی کامل گشته است
	فارغ از اندیشه غیر یکم نادر دل اسیر یاد ابروی کسی تنج محال گشته است
باد کمال عیار جوش خودست نتوان شد غبار خاطر با چه اثر باز ناله سینه چینم درد میشد غبارم از منی	نشاء جابجاء اربوش خودست حزن آشنای گوش خودست بیکسی گوش بر سر دش خودست دل جهان در غار جوش خودست
	چه گوار است زهر دشمنش اینقدر نوش ماک نوش خودست
تاکه از شام جدائی با جرات بگذشت بسکه میزد دم نفس در سینه بی تحریر گشت دیده ام خوابی پریشانی چه تعبیرش کنم از غبار ماصباحیرت بگشش من برد کار ما دار و جون با میزبانیهای من در طلسم شک عالم گرد و ارم دشته	خود نمیدانی که بر دزم چا خواهد گذشت کار من از کپش روز جزا خواهد گذشت گذرد در خاطر من گریه دانا خواهد گذشت در میان قمری و بلبل چا خواهد گذشت ناله زنجیر از عرش دعا خواهد گذشت نیست بیرون از دل من هر با خواهد گذشت

تینم گل در خیال گرد بخت میکند	بگذرد از خاطر من یادم کجا خواهد گشت
از خدا برگشته دل تحلیف ساطع میکند	کشتی صیرم ز خون ناهد او خواهد گشت
نام الفت شده فضل تقریر میآوردی بکجاست	تاکلی از خاطر کسی دیر آشنا خواهد گشت

گر چنین خواهد گشتن عمر بتانی اسیر
 گایه غایب از خون و چرا خواهد گشت

فرصت بخون اگر دنبال گل میگرفت	نقش پای نانه صحرادر سلاسل میگرفت
بروبی پروایم تا صید گاه و دعا	سی باطل هرزه بر خود کار گل میگرفت
در پناه داغست از عشرت پروا دارم	گر بخارم بعد مردن دامن گل میگرفت
در میان طلب آواره میآید بود	شوق مادر گام اول صید منزل میگرفت
رفته ام از خاطرش تقریر بکجاست	کاش پیش از ناشانی کینه در دل میگرفت
تا چاشننده روی محبت میشود	گردن آئینه مادر مقابل میگرفت

اگر تماشاشکوه میداشت از مرغان اسیر
 خون امیرت چکان دلمان قاتل میگرفت

نرجام عشق تو هر ذره هست سودا هست	بهر طرف که نظر میکنم تماشا نیست
هنوز موج طراوت نعیده غریبت	چمن زلاله و گل مطلعی خوش نشا نیست
بیاض سبز و کشودم کتاب دل خوانم	بنام شوق تو هر شنمی مهام نیست

کسی که یلی زنجیر حور و سید اند
 که سر نوشت اسیر آن خط طبعیت است

در دلم سیر کوی یار گزشت	خارم از با گل از کنار گزشت
-------------------------	----------------------------

بمده با سمن فریب تواند خنده ز دغینچه گر بیاس ساغر و شیشه سایه گل دل میرد از غبار خایه !	مینوا نم ز انتقار گذشت چاک از دامن بهار گذشت نتوان از چمن خار گذشت از سر خاک ما چکار گذشت
نوبه برکت روا سیر خار راستش کار اختیار گذشت	
پایش در دم قرار گرفت خویش آتش ز گل نمیدانست سرورفتار غنچه گفتار دل کبرنگ خویش را نازم مینو دیگرچو مینو ان گفتن بوفائے سرشک خود نازم جوش بجانگی چنین از وقت احسن الحذر در ساختن	برگ گل شعله در کنار گرفت دل مار از ما چکار گرفت چه قدر از تو اعتبار گرفت خویش را تنگ در کنار گرفت چشم آینه با غبار گرفت که گلاب از گل عزار گرفت نقد بستی عیار گرفت توان خوی روزگار گرفت
تا شدم خاک راه یار کسیر اعتبار من اعتبار گرفت	
هر عارض افروخته مشاطه ناز نیست گزار لب نامه یاران عزیز نیست از آتش و اکیم فزاید گل و شب نم	هر جنبش مرگان چمن اراعی نیان نیست هر فاخته محمودی و هر سروایان نیست خضر ره من جلوه نظاره گذاران نیست

هر صغیر بیکار تر آید راز نیست	یکای ورق دفتر ایجا و کشتو دیم
	دل بر دلبدر رنگ و خیر و کار گشتم ولد را اسیر تو عجب شغیده باریست
موی جویم باه در سخن ست انفعال گناه در سخن ست نار سائی بر اه در سخن ست گریه با کوه و کاه در سخن ست	مرزه با انگاه در سخن ست عذر تقصیر بی زبانی بس کعبه سرگذشت گمان نزدیک مهریم اضطراب پر دوازست
	رقبه عشق ازان بلند ترست طفل اشکم باده در سخن
شادم که عمر رخس بجای در از نیست کس روشناس پر تو خورشید راز نیست طالع نگر که مژده پرواز باز نیست گل را بزم شعله ز خارا بیا نیست کو پیله که کوره خارا گداز نیست بیدر درالمان که دلم در گداز نیست بگذر رکشتنم که نیاز ست و ناز نیست	صبرم حریف عریضه نیم ناز نیست آشتی ز سایه من سوخ میزند میرغ دل برشته نظاره بسته ایم عشق پلنگ غوی شاسد جوان ز پیر عالم زخوی گرم تو یک شعله آتش ست یک شب که اشک تشنه ز افشار راز نیست راضی بدشمنی شده ام رشک غیر نیست
	ببند بسوی غیر دلس صید رشک است عکین بباس اسیر که دشمن گداز نیست
سبز و سر زلف رسیدن گرفت	لاله کف جام دیدن گرفت

دشتم این بار ز جانده بود	دل سر زنجیر میدن گرفت
حسین و گل و عهد بیا این رسید	هر که دلی داشت و دیدن گرفت
جام جم آینه شهرت گداخت	حیرت اساغز دیدن گرفت
تا سخن از لعل کسی گفت سیر	
آب که شور چکبیدن گرفت	
هر سر یویم ز افغان بلبل دیوانه ایست	هر مرثی گام از حیرت پر دیوانه ایست
رفته از خویش پسندم زیادهش رفته ام	عالم گیرگی عاشقی تماشاخانه ایست
گاه مسم گاه مجنون که در آتش گدازد آب	تا ابد که گویم از نیرنگ عشق افسانه ایست
بجو دم کیفیت گلزار عشق از من میرس	
سایه هر برگ سبزش گوشه میخانه ایست	
فلک برات که بر شپسرها ننوشت	که نغمه ز غبار مزار مانده نوشت
بماند جویت از امتحان غبار انگشت	و لم بسوی تو مکتوب مرمانوشت
چه ناما که نوشت از غبار و داد و بیاو	دلی که خون شد و یک حرف آشنا نوشت
رسیده قاصد دیکم انتظار کجاست	جواب نامه مارا اگر بماند نوشت
دعای هرزه پیشان برو که رنگم خست	که چون تو نام مرا راضی از جهان نوشت
اسیر آنکه خان دلکشائی که نکرد	
ببیند ام رقم نامه رسانوشت	
دو جهان از کتاب دل در قیبت	زندگی سطری و فنا بعینیت
گل خورشید غنچه نمشد	صبح بی باد و شام بی شفقیت

	تب رنکی که سوخت گلشن را هنر از عیب میتوان دانست	غنچه بجانم و گل عرقیت عالم آینه خانه سبقت	
	میکریم اسیر ازادی دل بیدار و لکه بهقیست		
	از غمی تو عالم بچین شعله سحر است پیدا است دلی به طرف از شنیم اشک از آمدن در فتن قاصد چه کشاید بیهوشی مادر گرد جام و سبب نیست تاج زر و خنجران گل ارزانی گلشن تنگ عدم است آنکه نه دل مرده شفت	هر دو دلی سوخته بوی زربار است رنگین چمن گریه با آینه زار است کتوب اسیران شکن زلف غبار است کیفیت منصور ازین باد و عمارت چون شعله کله گوشه مرا سایه عمارت لی نور و آینه مانگ مزار است	
	ای غریبه جو حیل سپاه تو کم از کبیت هر سر و پیم داری نه هر لاله سوار است		
	نشستم گوشه با خاطر ناشاد و هیر است من آن میدم که در محرابی و ششمم مردم بجایان راز خو در ایک یک خاطر نشان دل آشفته سرویست کونیش دلارائی	کنم در دیده از دست دل خود او هر است طبع درینه از قیدم دل صبا و هیر است ز رنگ امیزی آینه بیداد و هیر است بپایش می نهد سر سایه نشاد و هیر است	
	فزون باد التفات شاه بر آفتاب که گویندش اسیران صد بار کجا و هیر است		
	بطول از چشم دل مستور نیست لن ترانی برده و در طریقت		

<p>با کما زان را نشان دیگرست از غبارم آسمان با ساختند توبه کی دارد خلافت مشرق دل تخم حسنت در جهان پاشیده اند ویده ام سیر دو عالم میکند نشسته در عالم سر اسیر میرود گر شود خاک آب گوهر میشود تا چه خواهد کرد دل با چشم او چون گل نسبت کند ردی ترا تا تو می آئی قیامت رفته است</p>	<p>هر که سر بازی کند منصرف نیست بیش ازین افتادگی مقدر نیست در قیاست بوالهوس بند نیست حرص اگر باشد گناه مور نیست یکسر مژگان تماشادور نیست از گناهیست بیکس غمور نیست ساغر دل کاسه قنقور نیست خانه آئینه هم معذور نیست ویده دارد تماشا کو نیست وعده وصل اینقدر بادور نیست</p>
	<p>از برای چشم بهارش اسیر شریفته چون شیرۀ انگور نیست</p>
<p>خط بر سر هر حرف چو تقویم کشند ایمانک نشین رتبات از دولت بخت چون گرد ازین باد بکش دامن بهت بر صفحه رحمت رقم حرف امید است بی شان ادب صورت دیدار وجود</p>	<p>زان به که خلی بر سر یلیم کشند مگذار که در پرتغلب هم کشند حیف که اقلیم با تسلیم کشند تیری که بهر موطن از بیم کشند هر چند که با خامه تسلیم کشند</p>
	<p>هر چند اسیر غمی از شتر بندیش در چشم گوهر به جواز بیم کشند</p>

دل بنيم گل بی آب درنگ است	بهارش گلشن آینه رنگ است
سر بر منی دارم بگردون	میم در ساغر داغ یلنگ است
بلاک شوح پرکاری ملحن	گره بر گوشه ابروی جنگ است
بهارستان مادر دست نیت	گل دیوانگی را باده رنگ است
نید اتم صف آرا جلوه گر گیت	سیان کعبه و تاجانه جنگ است
سرشکم میکند طوفان الفت	بگلزاری کمر کمرنگی دورنگ است
غبارم بر سر کوی زمین گیر	شباهم مصلحت بین درنگ است

اسیر از اضطراب دل بگویم
خضای گفتگو بسیار رنگ است

محشر نمک از غبار ماداشت	دیوانگی انتظار ماداشت
آیا دگر او چه مدعا داشت	بیکانه نگاه اشاداشت
نخلت نمک شدشت خاکم	سامان نیافت مباداشت
برداشت ز خاک اعتبارم	تیر تو گر بر پسا داشت
مرصم نمک بشی نفس رسود	جایی که قناعت ابتلا داشت
از بخیب سهری خبر گرفتم	جای تو دل انتظار ماداشت
بی عشق تو صاف زندگانی	خاصیت آب ناشاداشت
هرگز نه شکست گشتی	سنگ از صبر ناخدا داشت
بادانه و دام راز میگفت	صیاد سرشکار ماداشت
خوش گرد سر کس نگاشتم	حاکم هزار مرصبا داشت

شدنکست گل کف غبارم	این شبم گل برشته داشت
پیرایه سیر ز دیاک بیانی تلک قبا داشت	
<p>جنون بوی گل افسایدیت نگو بروشنگر آینه است سرشکم وید و امشب خواب نمید انم می اوسانر گل از جام پریشان کرد و اوراق محبت می نظاره وردل یکم صاف ز جوش صورت و معنی حرابی شنیدم خاطر آسوده هست باستغناء فویدی نیازم</p>	<p>محبت گردش چسبایدیت تغافل ساقی میخانه کیت نوابی خوش نشین خانه کیت بهار جلوه مستانه کیت دل دیوان نکست خانه کیت ز مشم نرم تر کس مستانه کیت چه سیدانی می میخانه کیت نداشتم چراغ خانه کیت نیگویم جهان دیرانه کیت</p>
نمید انم چسبایدگانهای اسیر بنوا دیوانه کیت	
<p>گر بدست افتد گل باغ گلستان خوشترست میکند چون نقش بازی دل گلی در استین هر بیا بانی که جولان عشق زالی دیده است گرچه دارد قطره نیتان گهر در استین</p>	<p>بر خور و گزخم ناسود از نمکدان خوشترست بناده شوق از گلستان خیابان خوشترست سایه خارش بچشم از مرغان خوشترست سنگ بردارند بر دیوانه طفلان خوشترست</p>
گفتگو در پرد کردن حد طرف دارد اکبر	

پیش من از حرف خیران ما خیران خوشتر	
<p>صد رنگ گل برآمد و بلبل بماند که هست آینه را شناخته ام اینجا که هست بر خاست گرد منزل و مقصد بماند که هست در خاطر تو جای دلم آن نشاند که هست دل در میان نه بود همان بماند که هست این قوم و این قبیله و این دودمان که هست بیرون ازین زمین و ازین آسمان که هست</p>	<p>مدت جهان گرفت و تماشای آنکه هست سیر ترا بروی گل و سنا می کشد مدکار و آن غبار شد و کار دان که بود پیش از خیال محرم راز تو بوده ایم شد آنکه پاس سوخی راز تو داغ خنجم شست غباری از روی خرد پیش نیست دارد دلم بر اسب غمت کارخانه</p>
<p>شوق همیشه بلبل تو حید باد اسیر بیرون مباد یکدم ازین گلستان که هست</p>	
<p>نغمه ترکین ترا از مجموعه انصاف نیست باطنم چون ظاهر آئینه صورت بانیت میز خرم داد محبت باد و عالم لاف نیست اگر شود صد عمر صرف یک نگار امرافیت بی حروت عالم پیدا در انصاف نیست هر قلب خلق راجع نشود انصاف نیست</p>	<p>جلالت الفت کشد هر دل که با صافیت صید معنی گشته ام بنیش گواه حال من سینه صافم دوست از دشمن نمیداند دلم نقد هستی صرف بنگای محبت کرده ایم سهرابی با متغافل دوستی با دشمنی گرمی باز دارد لرا عیب پوشیهاست</p>
<p>چون اسیر خاکسار از جای خیرت نخوتم شکر با دارم که مردم صید استغاف نیست</p>	
<p>در بر دل تو دلم در بر است تبتای تو دلم دلیر است</p>	

<p>خاک را بهیم بسا میداند خضم در بستر گل خواب گند همگل افشانی پرواز نگر مسند از شرب و مست داریم برم بیا خلی رنگین تر عیب جولال شود گرداند</p>	<p>شعله شوق تو بال و پر است هر کجا پای نمی بستر است سایه خارج جفا بستر است صافی باطن ما ساغر است بی تکلف سرا افسر است که سبک روحی مالک است</p>
<p>دل از گریه صفایافت اسیر چشم آینه چشم تراست</p>	
<p>دل غم تو ز بس که سینه تاب است خدی بدل شکسته ما بیهوشی و نیستی چه داری از فیض عبا رگشنگان دیدیم ز دور گرد مجنون دل از گل یاد آن بخند هفت من و آشنائی تو ساقی قدحی که فیض صبح است آسایش آرسیده ما مغز است محبت و جهان پست بانغمه راز آن چه داریم</p>	<p>اشکم ز گل رخت نقاب است این نقش نگین آفتاب است نموری وستی از شراب است هر روز طلسم آفتاب است آسایش مرگ فطر است این زرد تمام آفتاب است چشم و دل عالمی بخواب است آئین سحاب آفتاب است در دل چقدر رفرش است معنی بانست و تن کتا است دریا صحرای چمن کتا است</p>

ناموشی و سستی و سستی	چیزی که درین دیار باب است
حال دل زار ما چه پرستی	این شله شید اضطراب است
برغیر که تاب دوریم نیست	وصل تو بدیده ام تقاب است
مخواریس ادا و جاستی	همیشه با تمام خواب است
معموری این جهان می رسید	این خانه زان شب من خواب است
آیند مشرب وصل نوشید	در دامن بخودی بخواب است
عکس رخ کیمت مجلس آرای	بیدار یا تمام خواب است
گردد و جهان بیا و وادان	باز سیمه اول شباب است
در سیهما بوشش بودن	خاصیت شوخی شراب است
در راه تو جان و دل سپردن	از عمر گیمه انتخاب است
در سینه نقش گذر نیاید	کاینجا است که خویش خطر است
در دل داریم یاد و روی	وصل است که در نظر حجاب است
بیگانه گیمه در آشنائی	آسود گیم در اضطراب است
به همز کن از گرفته خویم	زین میکره یکجهان خواب است

فرش ریش از گل و سمن نیست

چشم گرمان و دل کباب است

عشق اگر سوزد در آتش حسن او را کجاست	شله راپروای جان افشائی عاشق
بی فریب زلف او دام گرفتاری شدم	صید بارانیکه سمنوت فراقم
اشک اگر افشای رازت کرد از فراقم	می اگر صد فتنه انگیز دگناه ناکر

این که با وصل تو خاکستر نشین هم هست	واسن آینه از گرد تعلق پاک نیست
ای که از عشق تو میوزد در دلم شام هر	نیست یک آه که برق خرس افلاک نیست
گر چه مانند سرفاز تو کجای نیست نماشای جمال تو سراپا شد چشم نکته آوین از باد کشتی رویش شد نکته گوش کس ز فرس گرم سپید	یک جز شانه درین سلسله غاری نیست بچو ز گن بن کور نظر بازی نیست مبتر از ساغری آینه رازی نیست در نه آن سوخته می شد آوازی نیست
چند با ساغری با دل تلکین با هم	عیش نیست در آن بزم مسازنی
جز مراد دولت مرادم نیست گفتش دعه بای بوسه چه شد هرزه در دسم و ما چه دم من کجا قید نام و نگ کجا داد کردم بسیار از جنون در دل گوش میکند فریاد	در دیامات اقتادم نیست کرد لب خنده که ایادم نیست مطلبه در غور مرادم نیست سهم سودای انقیادم نیست بسکنم با کس اعتقادم نیست مصرع ناله بیادم نیست
جان یار دلبسته ام دلگیر	گر گوید که خانه زادم نیست
دارم دلی که آنسبیرای بخود است عالم بدو چشم تو میخانه گشته است	آه که گواهی بخود است چند آنکه چشم کار کند بای بخود است

<p>آگاهی که حاصل سودای بخود بست این قطره بازمانده فیضای بخود بست</p>	<p>چون ستمی که شمه لفظ آتشا مباد رار دلم بدانکه چمن زار و شست</p>
<p>دارچین ز سایه هر برگ جام اسیر صبح ست و جوش خنده گل های بخود بست</p>	
<p>ز گشایش پنداری مشعشع بالفت در آفتاب بشر دایع محبت دیده اس ضمیم بیدل از من عاجز جزوات بر فنا آئینه ام در خواب غفلت قدر را بمنشی کسی دانند که الفت</p>	<p>بمعمری سویم از روی مردوت دیده است منز از سور بیگی چون ذره میر قصد میر دل اگر در سینه جنید رنگم از رد میرد جلوه مرد آزا بسیار و تلش ساده دل الفتی الفت که سرلی نخ میگردد شمار</p>
<p>صورت از معنی نشا سبیل پیش در جهان جلوه معنی اسیر از چشم صورت دید است</p>	
<p>گریه را شور و گرم را رولج دیگر است الفت مارا بوشت و متراج دیگر باد شاه کیسی را تخت قیاج دیگر است</p>	<p>الفت آباد محبت را خراج دیگر است گوشته دارم سیر که و صحرای یکینم منیریم تکیه گاه و گرد بیابانست پس</p>
<p>عاشق بجاره که بر دهان گاهی طلیست هرگی را در دهان نش مزاج دیگر است</p>	
<p>هر سر دگی نغمه سرای جم جام است هر قطره سر شکم خض فتنه جام است هر دخی دارم کوه نظر کرده و ام</p>	<p>بر سبزه این باغ نشان خم دامت آینه چشم ترم شور تماشا دارنگی مادر قناری عالم</p>

<p>شبنم به شمشیر حوصله دواغ فروشد احوال غریبان ز فراموشی خود پرس بیجانیکم سوخت ز بیداد تو فریاد تیکر تو کاشن ز بهشت بیاد بیتا پیش انگنده آتاش جادید</p>	<p>در گلشن و گلشن تنبای تو دلم است هر ناله که از خاطر مارفت پیام است ستانه جوانی که غریانه سلام است نقش قدم گرم روان ماه تمام است هر ناله که از خاطر مارفت پیام است</p>
<p>آتشکده سینه نظر یافته کبست در کلبه ام از سود نفس شرب بدم</p>	
<p>فراموشی فراموش دل است چه دریا با که در یک قطره خولست نمی الفت فراموشی ندارد بساطی چیده ام از سینه صافی</p>	<p>محبت حلقه در گوش دل است زمین و آسمان جوش دل است دو عالم بخودی جوش دل است ادب یک جام سر جوش دل است</p>
<p>مئی معنی گشته از جام صورت اسیر آئینه جوش دل است</p>	
<p>ای که دامگاه غزال ریده کبست بنامیده خواب را حتم افسانه آرزوست حرام طوف کینه احوام بسته ایم شغل که در قطره عسالم ممرسد یکنه شکسته بقاصد نموده ایم هرگز نخواهنده است محبت شاعریم</p>	<p>صیاد چاره وحشت در خون بطیده کبست بیطاقی بند برب من آرمید کبست در بند زاده و راعله بودن ندیده کبست آسایشی که در قدم دل دیده نیست یک غم شکوه دل لزان نور دیده کبست بیگانه که یک لقبش نور دیده کبست</p>

	کی میرسد بگوشه ابروی او جمال این دلگشی بزور کمان کشیده گیت	
هر تامل صد نگاه آتش آورده است تیر او در دل نید انم جای آورده است از سر کوشش گلی باد صبا آورده است ای نقد رشونی ندانم از کجا آورده است قاصد نامه را رو بر قفا آورده است		گلستان شرم و گمز از جای آورده است ایکمی پرسی چرا سیلاب خون شد گریه است چاک از دلما به لعل آمد و چون راز را جنگس از صلح آتش از جنگ آه آه بنده رویش توان شد تنه می خوشی بگر
	توبه کرد ساله باشد میتوان خورد و اسیر ساقی تکلیف بنیام بود آورده است	
باغبان شش تریس رس از بید گرفت آتشین گریه ام از گل عرق بید گرفت راه بر سر مه پر کلامی امید گرفت این تنگ حوصله خام از کف جبین گرفت جای در برم یغان شب عبید گرفت حیدر دشت که بان الفت حاد گرفت		گلستان که بسو اول نوید گرفت سخت در عشق تبان نخلت بجایم گرفت دل کجا بود که خاصیت نویدی گرفت باد و الفت سرشار قوامی وار گرفت سخت پروانه ام از دوری دل گرفت حلقه دام گرفتاری با چشم غزال گرفت
	گر دمخرا می جنونست چه دم دارد اسیر خار این بادیه تیغ از کف خورشید گرفت	
کلفت دانی و الفت هر خام نداشت بیتوان گفت که حبشید هم این جام نداشت		عاشق آرزو که جادو غم این دام نداشت دل نا آئینه راز و د عالم شده نداشت

باده را شیدش کم ظرف ز جوش انگنده	در گلستان خرم از غنچه ارام نداشت
سبز از لاله صدر رنگ بدون آورده بادعاگوی چمن این سبزه دشتام نداشت	
برنگ باده مرا می طلسم هستی هست ز جام باده شراب دو ساله یمنوشم ببین قدر بهر کوشش اعتبار است	فوج مصاحب ایام تنگدستی هست خیال چشم تو سر مشق می پرستی هست که چرخ دل از زنجیر بلند دیتی هست
بیاد ز گس ساقی کشیده ایم شراب پیار نشسته تو فراق پیشه هستی هست	
سایه باده ترسار من است تشنه بفراریم چو سپند باده پیاست هر زبان با غیر تا دوران آستانه خاک شدم مطلبم غیر نامرد است نیست شده ام تا عزیز کرده عشق آشنایان جگر خراشانند	عیش زندانی ببار من است گره سوختن بکار من است توان گفت یار بار من است آسمان تشنه غبار من است عشق امید روزگار من است خوشدلی ننگ اعتبار من است هر که بگمان تو یار من است
سوختم زان نگه اسیر خویش شعله لوح سحر زار من است	
اگرستم کند امروز از حیرانی هست خلل پذیرم کرد و بشای ناز و نیاز	جواب اگر دهد اندیشه سلامی هست جای یار و وفای در او دای هست

ز خاک رنگد زرت صید گاه می جو شد	بهر طرف که سمنه تو رفت دایم هست
نظاره محرم را زو نمان عاشق نیست	اگر خیال لبش میبرد به پای هست
اسیر عشقم و صبا و وحشی ستمم	بیاد چشم تو ام الفتی تمامی هست
حرف مجنون تو از گلبرگ ترناز کتر است	خفته زنجیر از آب گلبرناز کتر است
چون نگاه پاکبازانم سر پر داز نیست	در نه دام از پردای چشم ترناز کتر است
از نوید وصل پیا نش فریم سید به	گفتگوی قاصد از لطف خیرناز کتر است
نقده جوی سن نیست از دنجوی خوشن	خاطر او بیشتر از بیشترناز کتر است
در اغ شو گردون ز نویدی که در چشم گیر	زنگ کلامی دعائی بی اثرناز کتر است
دل اگر رفت گرفتار طلسم خاک است	سر اگر نیست بپا در سفر قراک است
عشق در خاطر آسودگی سیگنجه	صدف گوهر تابنده مهر اخلاک است
خون مار نیست که آتش بجان اندازد	شعله را جوهر شیرینم خاشاک است
هست اگر گشتی رحمت چه غم از بحر گناه	پاک ز آلود گیم نیست اگر دل پاک است
بسکه چاک از دانه رفو کرد اسیر	
سر شعله که نقشش نیست گریبان چاک است	
یک صدف شکوه از لب خشنو بر تناست	صد بار سوختم جز با وود بر تناست
سیلاب عشق خاک جوم بیاورفت	گردی که بردل از غم او بود بر تناست
مردم داشت جلوه دیدارش از ایاز	عاشق بنا امید می محمود بر تناست

از لبس لعل بدامن بهمت کشیده پائے	از پیش پاے شاهد مقصود بر نخاست
مقصود ز عشق لذت نورست ایسر ازین	شادم که دماغ لاله نمک سود بر نخاست
گرد راه و توجوه پر دازست	سر کویت قلم و رنارست
دل هر فزوه عالم منی ست	هر سر خار گلشن رازست
همه عالم قتل و فیض ست	در بروی رخش جبت بازست
راه دار دید پیکر همه کس	گلش نور چشم اعجازست
بخلت اضطراب می کشتم	داد از دست دل که غمازست
راحت م در در سبک و چیت	برق را آشیانه پروازست
دارم در طلسم شیشه ایسر	چشم مست قدح فسونازست
در یانمی ز اشک جگر پرور من ست	دو رخ فنی ز گرمی خاکستر من ست
در دهر خار ندرانسته ام که چیت	نومیدم و شکسته دلی ساغر من ست
بیکانگی کن که نکو می شناسمت	هر خون که کر تیغ تو زیر میر من ست
تا پر کشوده ام شده ام صید بینی	پر داز برق خرم بال همچو من ست
گر دید عقل مرد در ساغر ام ایسر	تا نشسته شراب تو در دهر من ست
اقلیم در در سحر شام دیگر ست	مستان عشق را غم خار ام دیگر ست
در دهر خار ندرانده سراب عشق	دل مست ساقی دگر دجام دیگر ست

عقابر و زبال تجسرو بلند شد	بے قید نام و سنگ شدن نام دیگر است
سر سایه چو سایه تن تو هست امیر	اورا درین دیار سر انجام دیگر است
<p>دل با سوز پنهانی سری داشت</p> <p>خیالش هم مرا در پرده ریخت</p> <p>دل ادعوی اعجاز میکرد</p> <p>نشده صید پریشان اختلاطی</p> <p>غبارم عمر ما پرواز میکرد</p>	<p>که چون کردون بخت خاکسری داشت</p> <p>اگر با خود گمان دیگری داشت</p> <p>اگر دیو انگلی پنهان داشت</p> <p>جنون در کشور آشکری داشت</p> <p>چو دور افتادگی بان بری داشت</p>
امیر از خاطر او میگذشت	اگر باغ فراموشی بری داشت
<p>دیگر بزم او سخن ناگذشته است</p> <p>از جریمه گریه نماندست احیتاج</p> <p>هر دم بجلوه دگر از کار رفته ایم</p> <p>تتمایم بد و نفع بی طاعتی گذشت</p>	<p>آباد ران میان چه نمنا گزشته است</p> <p>مکشنی شکسته از سر دریا گزشته است</p> <p>امروز کار ما ز تماشای گزشته است</p> <p>از خاطر م که یاد تو تنها گزشته است</p>
ساقی امیر از گفت امروز تا صبح	می خورده و ز تو بیهیجا گزشته است
<p>ز تاب اینکه برویت نقاب نزدیک است</p> <p>ز چشم عشق نفی بر آه کینه خواب</p> <p>شراب صاف حقیقت پس از مجاز دهند</p>	<p>بدل ز زلف تو صد پیچ و تاب نزدیک است</p> <p>ببوش باش که مردن بخواب نزدیک است</p> <p>طلوع صبح چو شد آفتاب نزدیک است</p>

سپند نسبت دوری با شک من دارد همین بس است که با فطران بگست	
در حلقه زلفت تو دل خانه نشین و بهشت بسنخه زر گل دیر ترا در شکر خواب نقش قدیم ما ست دل آبله است بر گلشن اقبال چه نامی که بر آورد نزد دل سوخته هر دانه که شد خاک در خط کشیر دل غنچه دانه	دیوانه که اقبال را سازیر نگین داشت آینه چو گل بر سر چین چین داشت از گرمی ره سینه فراغت بر زمین داشت آنند که شکست دل نقش نگین داشت شرمندگی از مردمی روی زمین داشت طوطی نمکین بود حدیث شکرین داشت
از قصبه لطف تو اسیر تو گمان خواست چشم بد کوته نظران و اغ نگین داشت	
پیش ما این هر شکم مایه دریا است هر چه بنی بر تویی از حسن عالمگیر است گر شربت کم ده ساقی گناه طرب است	بهر طغیان جزو نم و صفت صحرا است بلوه بسیار است اما دیده بخت است در نه در میانه توفیق کی صبا است
خانه بردوشی نمیداند چه عاشق کرد یاد هرزه کردی همچو او در دامن صحرا است	
تار کند عشق را هیا و حاجت نیست خود شیشه دل بخورد بر سنگ ناکامی آواز گنج نیست از گهر اراغوشی شیر تو گل گشته ام از خلق مستغنی	شید خنجر بیدار اجلا و حاجت نیست ترا در گشت نگین ولی است حاجت نیست گزار من بشود مرغ چین خرابه حاجت نیست مرا در بی نیازی از کسی امداد حاجت نیست

<p>چو دل در بحر میرد جان نخواهد تنگیت و وصل</p>	<p>که در عید اهل ماتم را مبارک باد</p>
<p>بهار آمد که از جوش خون گلزارم بر سر</p>	<p>من شوریده را سیر گل و شمشاد حاجت</p>
<p>ما را که غم غمناک و سودای غمناک نیست</p>	<p>باخته تو گل توان کرد سرافراشته در کتب تسلیم شید ان و ما را</p>
<p>گر در و در مان نفروشم عجب</p>	<p>هر قطره از خون شهیدان گل صفت</p>
<p>چمن چمن گل آشفته کی بدامن است</p>	<p>بجائات ز آینه صاف سینه ترم چمن شناس نیم از خزان چو اترسم نیم شعله دریا دلاان تکلیف بس است چنان جواب دل بنوای خویش دهم</p>
<p>بیدوستیش سپردیم هر که دشمن</p>	<p>اسیر قدر تماشا می خویش میدانم</p>
<p>تسکست حادثه دور از نقش کبر</p>	<p>خیال اوست که نور دوشیم روشن است</p>
<p>بجز خطر همه گزافا خداست دشمن</p>	<p>از عکس تن جیب قبا آینه زار است</p>
<p>که خون ناحق صد آرزو بگردن</p>	<p>دائم دم صحبت در اطلیم محبت</p>
<p>بجز خطر همه گزافا خداست دشمن</p>	<p>کرد از سم آباء شب بجز خلاصم</p>
<p>از کشتن مضور غرض رفع خار است</p>	<p>صیاد خیال نکست صبح شکار</p>

این ساغمی چاره خیمازه دارست	
عالمی گفته گرفتار و قفس پیدا نیست بسکه پیچیده بدل آه نفس پیدا نیست که درین آینه عکس همه کس پیدا نیست	فته از سیر و جوان طاقت و کس پیدا نیست بو آن شعله که از دور نگرده پیدا ز دلم غیر خیال تو تخیلی نکند
میکشد زارم دوز شوق بخودی بالم که درین بحر که یک اهل هوس پیدا	
با شیشه چشمم خوندار بلبل است بوی گل و فروغی دامنک بلبل است این زهر فرونگوار که نامش تحمل است بر ایجای سوج و میان یک تو کل است	چند باوه قوت دل و تربیت گل است رخوی عشق پاک نداری بستان کنم رترا چو شمشیر نو دست عاقل سم میانه من و بلبل چهل شود
در چشم دیگران حسن و غافلک ادا سیر در پیش اغیار برهش نکست گل است	
درینا قط سالی نشا و نیست نگه در پرده است جانفشانیست ز بس مشغول غمهای نهانیست شماره پیش گنج خسرو نیست خندنگ آن کمان لیمه و قناریست که غفلی در کمال خورده و نیست آفاق فل غانه زاده من تر نیست	بیا عمر و نور و ز جوانی است تا شا باز در چشم نهانیست دل دارم که بپیش یار من نیست مغیص عشق شیرین کو کهن را طلب کرد دست جان از من امروز مشوای عنده لب از غنچه غافل سرنگانه گردم که اسب

	اسیر عشق را در پیش جانان کجایارای حرف و نهز نبایت	
در بود همچنان چشمت بیانا محرم است بعد ازین آئینه دل را صفانا محرم کلبه تار یک عاشق را صفانا محرم اگر اثر باشد زبان وقت هانا محرم		گر شود همسایه زلفت جنانا محرم است شد چه انغم روشن از خاکستر بخت سیاه اشنای عشق را یاد و شالی کار نیست همو غای دوست شد در دل خلوت نشین
	حسن ره هر چه حیرت پاسبان ناما اسیر گر بود آئینه او چشم مانا محرم است	
انچه جان را زنده دارد آتش پنهان دل شهید انتظار قاصد بیکان او اگر بزم وصل به سبب جا کند تهنات		چهل رای نواز دور در بیداران او است دیده از کتب زخم تازه روشن نکرد هر که از یاد تو شد در مصر ستانی عزیز
	عشق هر جا از کمال خود کن گوید اسیر شاه بیت آفرینش حرفی از دیوان او	
دید که آئینه در انکاهی دیگر حشر با گردن چشم سیاهی دیگر هر سرزنگان زبان عذر خواهی		چو نسیم جان را بجهه گاهی دیگر است کو مشو بیدار از خواب پریشان رنجیز باشید خوش آن چشم قفا غل کیش را
	آخرا از امید بجم امید حاصل شد اسیر پادشاه لی نازی را سیاهی دیگر است	
اگر وید از آبجوان آتشی در ریشه		بهره مکی ز برق غری اندیشه داشت

از شکست و تبه کار شربت باشد در دست کو کهن در زیر باری ننگ مزدوری نبود	آسمان مار اگر قنار طلسم شیشه داشت خونهای صد و چهل در شر از مشه داشت
بهره وریشد ز گوهرهای نظم خود با سیر گر طریق این سخن در دوران شلوغی نیست	
ز بوی باغچودم مویی که دیدست پری در سایه بال فرشته زنگ تانست از هر حلقه زلف غزال شیر صولت سر و دست	نگاه و حیرتم روی که دیدست بنیر از چشم و ابروی که دیدست پرستاران چنین مویی که دیدست پر روی سخن بوی که دیدست
ز گردن ناله میروید زره سرد چنین خوش جلوه آهوی که دیدست	
از جلوه نور چشم دل جهان با لبست در شیشه خانه دل ماگر هوا شکست شد شتر دیک سخن لبش آشنا نشد کار تو رفته رفته ز غور بشید هم گذشت	هر برگ غنچه ام از گلستان با لبست بیانه از درستی بیان با لبست عالم کجا با گشت و نمک آن با لبست صبح و شام ز شوخی مرزگان با لبست
در دسرخانند استه ام اسیر جام دلم زیاده عرفان با لبست	
حرف شوق مختصر خواهم نوشت قاصد جان میکنم سولیش روان شکر وصل و شکوه بجران او	بیشتر از بیشتر خواهم نوشت نامه بی درد سر خواهم نوشت هر دور با یکدیگر خواهم نوشت

شد تو میدی دعا محتاج تر خوانده ام شرح اشارات نگاه بیزندوش از دلم موج شکست	بر برات بی اثر خواهم نوشت وصف لعلش مختصر خواهم نوشت باطل السحر خطر خواهم نوشت
نیکو شد خامه در دستم اسیر حرف لعلش بجز خواهم نوشت	
دامن صحراد کوه از دامن گلپین گذشت نقل شیرینی ز خسر دماند آخر یادگار شد شوق زاری که امان گلستان پاک شد غیبه محبوب او دیدم دلم آمد بیاد	بسکه گلگون کو کهن را از نظر رنگین گذشت جان شیرین داشت نتوانست از شیرین گذشت صبرم گمازیت و خاطر انگین گذشت مصرعی در پرده خواندم بر لبش تمسین گذشت
خوش بهاری بوده بزم از قصه رنگین اسیر جای سرد گل حدیث خسر و شیرین گذشت	
لطف سخن دنازگی لفظ و اداء هیچ از حال دل خود چه دهم در سیر و مضمون کتابت بود آشفته غبارم گوشتی که نباشد لب گویا چه سوزد افسانه بیهوده چه بسند و چه کثابده گفتم بهارست به بندم بخاشنه بیتد رمی هر فرقه ز سرشاری نورست با این همه غفلت نفس از یاد تو دارم	بیابانی باشکوه ماصیرت مایع جز اینکه کریمو بسیم و دوسه مایع ز نهار نپرسی دگر از باد و صبا مایع چون در دهن نیست دگر زمره مایع باشد گره زلف پریشان هوا مایع خندید که دیوانه شدن از تو ز مایع چون قبله میان گفت بود قبله مایع کیا بر نپرسی ز منده اموشی مایع

<p>عناست تمنا همه صیاد شعورند همصوبت دیوانه شدن صرقت ندارد از دود پری روی زمین بزم شرابست مانیک و هر مردم عالم چه شناسیم از توشه حاتم بر دعوض نزاکت حرفی که تقصیر چه گفتن چه شنیدن</p>	<p>بجا چه بود بکشت بود حرفت بجا، هیچ داریم خبرها که نپرسید ز ما، هیچ حرفی نتوان گفت بجز نام خدا، هیچ از پیشه پیرسید ز میرغ دها، هیچ دستی که ندیدست بجز دیدم ما، هیچ در دودل ما، هیچ بود مطلب ما، هیچ</p>
<p>دیوان اسیر تو بجز نام تو هیچست پیچیدگی مصرع و مضمون رسا، هیچ</p>	
<p>که بدر دود که بدایع ما، هیچ نشسته کز سر خوش سودا، ستی شعله را سر کار شبنم کرده ایم گر سمن در گشته پیر وانه گل نگین درین آشفته باغ دود و بخیز و ازین صحرای خشک</p>	<p>اینقدر را در سراغ ما، هیچ پایه امان ایام ما، هیچ بوی گل در سیر باغ ما، هیچ همزه بر دود و چرخ باغ ما، هیچ نکست گل بر دایغ ما، هیچ هیچکس کدور سر باغ ما، هیچ</p>
<p>گفتنت لغت اسیر خادم سوز رشته سودا بدایع ما، هیچ</p>	
<p>کنشای پیش هر کس بار فغان چون موج که بجای از شکستن دارد به بجزستی از خویش اگر گد ختم ما، برون شدن</p>	<p>بند زمان ندارند اهل زمانه چون موج تا کشتی بگذرد و عید کرانه چون موج بحر شهادت است این مادر سلانه چون موج</p>

ما را غبار دریا در بحر گریه دارد	آه بر کرانه دشت مادر میان چون
در بحره در بر عالم چون مسافری که	بی آب و دانه چون مایی آشیانه چو
در بحر آشنائی تا دیده می کشایم	انگم کند برای هر دم روان چو
تا کی بر بند هستی در بند هیچ بودن	بشکن بزد در بازو ز بنجر خانه چو

دریا آسیر گردد از بیقراری من	تینش جان خونم دارد روان چو
------------------------------	----------------------------

گشت مست تو هر گز هیچ در محتاج	بباد چشم ددل ابلیس که محتاج
غبار اگر شده دیوانه خاطرش محبت	چرا از خشکی دریا شود گهر محتاج
صفای سینه عاشق گل همیشه بها	ز خشک سال نگر دیده چشم تر محتاج
نکرده ایم سوالی دیگر تو میدانی	بباد چشم تر ما به بحر و بر محتاج
هنر رسید بجایی که دست از سینه	نشسته ایم بامید این هنر محتاج
چه تنگ یک مرثیه بر هم زدن توانم کرد	که نیست صید محبت ببال پر محتاج

ناله بحر ترا نو بهار گشت اسیر	نشتر ریاض تو کل به بحر و بر محتاج
-------------------------------	-----------------------------------

جز به شوق که می ریخت به پیانه صبح	مست خورشید که بیرون دود از خانه
چون به مست تهنی نشسته باز از راه صبح	فرق گردیده بسم بر در پیانه
نفس سوخته از فرصت پروازی بود	کف خاکستر باشد بر پروانه
انتظار تو شبی مست ز جابر و مرا	تا بجایی که شکستم در میانه

بیش از اندازه می مست شد لعل در اسیر	
-------------------------------------	--

گودن چشم کمی ریخت بیابان صبح	
گلگل شگفته از شفق فیض باغ صبح کافر بجزرت دل بخواب ماباد شب را کسی بخواب نه بندو آفتاب از بسکه انتظار کشیدیم سو خفیم	پرگشته از شراب تماشای باغ صبح پرسو ختم بنا صیحه شام و باغ صبح روشن اگر ز روی تو گرد و چراغ صبح در سینه دل گذاخته ام چو ن چراغ صبح
هر شب که عزم کویتو کردم اسیر دار از گرد راه خویش گرفتم سر باغ صبح	
صیقل اشکم صیقل آئینه گلگامی صبح ظلمت دل شسته نوری از جبین تابیده آسمان پنداری از گرد و وارو میرسد دربار تازه گلدسته می بندد اثر از هوای دیدن روی تماشای خانه بست طره شب را چه در برد نگارین میکشد گلشن آرای صبح شوخی انداز کینست عزم از فیض محبت و فرود شد لبست سینه بطور تجلی را چراغان کرده است گل بسر ساق کف تصویر ساقی در نعل سینه آئینه با دیدیم چاک از انتظار	میتوان دیدن خیال دوست از سما صبح در نعل آئینه دارد هر گل رعش صبح بسکه رنگین چیده ام بالای هم کلا صبح جوش آتش شمعان بلبل کلمای صبح آسمان آئینه دارد دیده بینای صبح گل نوان چید از بهار حسن بی پرد صبح میرد بهر باد هر سو دانه شبهای صبح هر نفس از بسکه چیدم بر بالای صبح طرح رنگین مجلسی دارد چمن پیرا صبح سیر دارد جلوه سرشار مستیهای صبح داشته آخر از دل تا یک ما را صبح
تاشوری در سر شب نده داری هست اسیر	

از شراب فیض خالی کی شود دینای صبح	
خورشید تکیه که نکتہ تحت علاج رنگین طراز گوشه سر کرده تلخ یادت مفحیصت که دارد رولج گیراگر زب کده شام خرانج	بند اگر نه گردد و ادر داج صبح دارد دماغ ازئی دو شینه روز من دارم دلی ز محشر گل ز دماغ تر گریه و بنرخ پاره دلس آغال چرخ
شوخت و ست چشک تخلف اسیر کو کزیک پایله باده نمایم علاج صبح	
با ساغر ستاره کنم سیر بار دارم دماغ باده دارم دماغ از سن کنیده مهر پرستان سرانج من دیده ام که بار سفید ستاره	شب و روز شد یاد تو روشن چراغ صبح از فیض عشق باج بقصر نمید هم با اوست لنگی نمکی تازه کرده ایم در برده بال میزند از بهر امتحان
منون شدم ز فیض تو آتش اسیر است هرگز مباد تیره شب بی چراغ صبح	
می افکنند سیاهی شب راز و راز رنگین هست مجلسستان زرا اشفتگی خواب نه بیند دماغ خندم بروی ساغر و گیرم سرا شب تیره روز گفته رود و در	دل صاف میکند ز که درت ایلان صبح تا آسمان ز عکس قنچ گل شکفته است داشته دلم ز فیض صبوحی درین بهار خواهم بشی که ست شراب جنون شوم مستی خواب بیشتر از نشه فحاست
سوز و زرشک مجلسم آتش فلک اسیر	

ینا فیکه ساخته از بهر دلخ صبح	
گشته تا صیاد مژگان شوخ یچکد بر شش جبت خونِ دم برخی آید فلک با تیغ ناز دل عبادت بیسکند چشم مرا	کرده صید مدعای مژگانِ شوخ دیده باشد تا کجا مژگانِ شوخ دارد اقبالِ رسامِ مژگانِ شوخ دیده ام نام خدا مژگانِ شوخ
دارد لم سرگشته بیداد اسیر آه اذان سرور بود مژگانِ شوخ	
دل شکاران که مرابی سرو با ساخته اند گر همه سایه خاریست طوایف دارد چاره از کوشش بهیر فیشیان نشسته شش جبت جبت که ای بکته بنیادش	حلقه دام ز محراب دعا ساخته اند کعبه شوق ترا در همه جا ساخته اند برده اند از دل ما درد و ساخته اند چاره دیو از جهان رازها ساخته اند
دل ناکام هم از آتش عشق آب شود غم نهانیم از دیده توان نقش ندن	گر بدانند که درین کوره چهار ساخته اند خلوت راز مرا پرده نم ساخته اند
زنده باد دولت از حسرت جاوید اسیر خاک این کوزه گل از آب بقا ساخته اند	
جان چه اغیست که در بزم عدم سوخته اند چه کند آبله پای که گلشن خار ره است دزد یک عالم و آینه غور شید کمیت گاه شاه گردی دیوانه که استاد می عقل	دل سپند لیست که در خلوت غم سوخته اند ریگ این بادیه را نقش قدم سوخته اند اهل عالم همه از آتش هم سوخته اند چه دماغیست که مستای تو کم سوخته اند

<p>ساغر زندگی از خاک قفا ساخته اند دل عمر ابد از داغ عدم سوخته اند</p>		
<p>دوش ساز ناله با آنگنگ بود باد دانه نازک که بی تو پدید نکرد در گلستان دیدش نشاء ختم صلح کل روزی که شد آینه دار این دور نگما ز زشتیهای است</p>	<p>باز من و آسمان در جنگ بود شیشه مانده ز آد سنگ بود بر تنش پیراهن گل تنگ بود در میان ما و جانان جنگ بود نور و ظلمت پیش ازین کز رنگ بود</p>	
<p>باد شور کعبه جویماسیر جنش مرغان بد و فرنگ بود</p>		
<p>پروانه چرخ داغ و فایر کجا برد نخیر موج باد شوریدگی گشت خار و تو منت دریا نمیکشد یک نامه برد ناله و گردم باده منون چاره نیست دل سوزار ما پرواز شوق گرم تر از نایل شست راه از منزل از تو و آوارگی ز تو</p>	<p>هر کس که گشت گرد سری سر کجا برد دیوانه تو شیشه و ساغر کجا برد جوهر شانس آبله گوهر کجا برد در آتش ام که نامه و دیگر کجا برد دریای اضطراب تشادر کجا برد چون گل شکار زخم تو بستر کجا برد کم گشته دیار تو بر کجا برد</p>	
<p>دام قافله و آسودگی بیست غمنامه اسیر کبوتر کجا برد</p>		
<p>بیدی صبر نیند و خسته میخواند</p>	<p>عاشق چشم نظر و خسته میخواند</p>	

دل ز شوق تو باینه تسلی نشود میتوان سر نه بدیش بخش خار فرد راز گم شده ثبت است بطوایه	ردی از باده برافروخته میخواهد دل خورشید و فاسوخته میخواهد لاله عذر دل و اسوخته میخواهد
بیکه باله بخود از برق سم گشت اسیر و این چنین اندوخته میخواهد	
شوق راز نیست که اظهار در آتش دارد هر که پوشیده چو اختر نظر از عالم برد خلقی از شوق تو در آتش هم میسوزند عالم از گرمی باز از در آتش گدازد	عشق غار نیست که گلزار در آتش دارد شعله را دیده بیدار در آتش دارد شمع پودانه و گل خار در آتش دارد عشق تهنانه خریدار در آتش دارد
عشق تهنانه همین سستی ماسوزد اسیر خار ازین بادیه بسیار در آتش دارد	
پر تو حسنت اگر خضر سبزه تجلی نشود وصل و هجران و در نظر باینه حیران شود نم کشیدیم بنهار مژه از ریش نهاک جذب عشق طلب گر نه غبار هوس است ساقی بر عهده کشتان دیده پاک است اینجا گرم از خون جگر شیشه افلاک پرست گریه کتب خرابی شد و حسرت باقیست	دیده کامل نظر صورت و معنی نشود دل نزدیک تو بد نام جدائی نشود شوق از گریه مسانه تسلی نشود آه مجنون که سیه خانه بسلی نشود ساعزی نیست که آئینه تقوی نشود این دل مست بصد میکه خالی نشود قامه سیل بصد مر حله راضی نشود
جرم مجید بامید کرم است دارد اسیر	

نظری کن که بدرگاه تو عاصی نشود	
در سیاه خانه شب جلوه یللی مصرعه از ناله زنجیر چه معنی دا کس ندانست که گردن بکده وحی	شیخ بزم تو داغ از می شوخی دارد حرفی از اهل ارشاد جنون می پرسم مست و بهشیار دین میکده گشتند غبار
هرگز آهوی نگاو تو نشد رام اسیر دل خود را بچه صبا و تسلی دارد	
چه کامل شد جنون دل را بجا خویش دلم را بر فروشت سوختن در ویش ز غمبازد گزیدن خاطر ما پیش نگذ چه کامل شد جنون دل را بجا خویش نگذ قناعت بیکس را در جهان درویش بگو تا راج عشقت خویش را درویش اگر زنجیر سودائی تو پائی پیش نگا	نه تنها صبر کم با آرزوی بیش نگذارد ز آتش یک نفس تا مانده سامان شر دارد چه زنگین حرفها بر دند خلق از مردم آزاری سری بیدار و سودا سینه بی ریش نگذارد چو دایمی بود هر خار گلشن هر شر گلشن نداری اعتمادی بر دل ما امتحان بهتر که میداند نگدیوانه صحرای ما را
اسیر از جاده زنجیر خیم صیرنی دار که شوتم را بر او عقل دور اندیش نگذار	
طالع را تو به در لوح مشکستن دیده غنچه این باغ کی لاف شکستن دیده هر کس از آینه روی دیدن دیده شب نشینی های با عمر زرد زدن دیده	گرچه ساقی صرفه در خون خوردن من دیده بود ظرف دلنگی نداری لاف رسوائی مرین دانه ما در عدم میسوخت از تاراج برق گشت آخر پر توی از شیخ ما صبح مراد

کی فراموشم شود دشت پریشمهای دل	دوست هم خود را درین آئینه دشمن دیده بود
کی جنون میکرد بجا از می الفت اسیر	گر می کرد دوست می بیند ز دشمن دیده بود
میکند شست از خاک به جام پیشانی کشید گل بدامن میکند سیلاب از دیرانه اش اشک مادر آستین خاکست و درامن خبا سنبیل آتشنگی از کوه و صحرای مید صبح و شام گرمی تا دامن معشر میرد	تا قیامت میتوان بارگران جهانی کشید هر که را در دل محبت نقش دیرانی کشید قطره از بحر دور افتاده عریانی کشید تا که از نقش بزنجیر گرانجانی کشید الفت زنجیر کاهی دست نادانی کشید
بیکه عاجز بود در میدان دانائی اسیر	پای دل در دامن صحرای نادانی کشید
کو ذره کز آهیم بارغ خمر نباشد صحرای گرمی باز بجز خانه است چند آنکه میطیبه دل پرواز میو آنکود کو آفتی که دورش از دیده خون بریزد	کو قطره کز اشکم بحر خطر نباشد زندان سیکی را دیوار دور نباشد صید ترا شکستی از زبان پر نباشد امید و ناامیدی بی درد سر نباشد
کرد این غزل سرای شرمند و شاد است	بچشمی نظری صید بشد نباشد
لم بکمان ستم نامزد ناز کنبد گلشن آتشکده از آه نست ای درغان تمت یکدی الفت بجران تا که	کف خاکستر با آئینه راز کنبد نفس سوخته را شمشیر پرواز کنبد در بجا نگینی بر سرخ ما باز کنبد

خبری نیست که در عالم رسوائی نیست | محران گوش بگرفت من غار کعبه

نغمه بزرگ جنون شعله که از دست آید
رشته جان من ابریشم این ساز کند

بگلشن از لب خندان او من کعبه
برهنه گشتن شمع آتشی بگرگی است
بر دستی که چو هر کوی ادغبار شوم
نیم گلشن دلم دوچار من میشود
شگلان نمک من صبر پیدا دست
هوس که امشکان نام خوشین میرید
فضای خنده گل تنگ بر چین کعبه
اشاره ایست که پر دانه را کفن میکند
نیم را خبر از سرگذشت من کعبه
غبار وادی دردم سراغ من کعبه
بعد که کیشان یاد کو کین کعبه
بجای شعله که از ازویشتن کعبه

ایسر سنج دقارم نصیحتی نیست
که صبح دشام بخزای خم طن میکند

دلی که باست که سامان عیش ناگیرد
غبار فتنه بوار کند گریان پاک
مدم تحف قفس گردد از زان قفس
درین چمن سر و کارم بسر خود راست
خجل شدم ز لب دوست بهمان
بیک طپیدن ازین دام میتوان جستن
هنوز شبیه بیگانی نمیداند
گلاب خون ز گل سایه ها گیرد
اگر نه دل سر زنجیر آه ما گیرد
اگر شمار ترا خواب بد ما گیرد
که جلوه در گل دفناره دریا گیرد
وگر کسی ز چهره و جانب شما گیرد
وگر نه خارجت ادا من وفا گیرد
هنوز ز کت یک حرف آشنا گیرد

ایسر خواب پریشان دل کن نصیر

باب و خاطرش از شیوه و بنا گیرد	<p>جمعی که در میکرده عیب کشاید ز گین صفی حیرت بنمای نگاری برداشته جلوه سرو بست بنارم گلزار محبت چقدر رشوخ بهارست خار و گل حسرت نشود و کام دو عالم</p>	<p>صدر رنگ گل از تو ییز جادو بد کشاید مهر گمان تو خون از رنگ امید کشاید از شبنم انجم گل خورشید کشاید از گلبین کسرت گل تو حید کشاید بر روی چه طلب در امید کشاید</p>
<p>جانیکه اسیر تو کند باده گساری حسرت گره از خاتم همیشه کشاید</p>	<p>برست بکفت آئینه دیدار که دارد دوره گریبان هوادامن بگست گردم عدم دامن پرواز گریستم دامن شفق چاک و گریبان تماشا لستر ما پیرهن رنگ بهارست</p>	<p>دل زخم که جان داغ که گل خار که دارد گردم بنظر جلوه زرفستار که دارد آزاد می جادوید گرفتار که دارد صبح آئینه از شبنم گلزار که دارد یوسف خبر از گریه بازار که دارد</p>
<p>در ندهب الفت سخن جو صلیه پست است طاقت خبر از شوخی بازار که دارد</p>	<p>عقن در ریاض خاطرم بیکار میماند بشان نغمه زبان طره بر تار نفس دارم نیز چشم به جزئی به از روی و فایندم مفهم زبان اینقدر افسانه پیرانی</p>	<p>گل از باد ببارم در طلسم خار میماند زبان از حرف می افتد سخن از کار میماند بنارم در سرب کوی کسی بسیار میماند گره از خاطر تسبیح باز ناز میماند</p>

خوشی بسکه کاهید دست مغز استخوانم را | سخن از نانوای بر لب افسار میماند

اسیر از دودمان من چراغ شعله شد روشن
در آتش بگرنیا شمع سوختن بکار میماند

برگ دبودم آشنای غلدر میماند | ز سر دگل نداغم غنی گلزار میبیداند
بیادش بیکه نو کردم نیا زدم بدیدارش | خیال آشفته حیرت بار را اختیار میبیداند
بیادام تماشا می بکن دیوانه مارا | نه داغ از شعله می فند نه گل از خار میبیداند

باله داغ عریانی بجنبه داغ بی برگی
حدیث شعله می فند زبان خار میبیداند

دیده را شوخی چشم دل بیاب کند | خاک را گرد در بهت آینه آب کند
بجد و عشق شود از حلقه مراحت طلبا | گر خرم دام ستمسای و محراب کند
افتش بانی که بر اہت صفت آبله شد | خاک در دیده بیتی سیما بکند
می تنک حوصله دل بنم و گل مست وفا | چون کسی تکیه بخون گرمی احباب کند
گشته تیغ ننگا بنم مندا بیداند | خون افشیده ما کار می ناب کند
می امید طلب کردم و داغم که جنون | ساغر تشنه لبی را گل شاداب کند
سر نه چشم من آن دولت بیدار بکشد | که نگاری دلم از عریده بجز آب کند
ز گس از چشم یاری چه در ناز آهوست | مینواند به نگاہی که چمن آب کند
بہتای تو تار در بخون سیگرود | دل ما سیر حین از گل مست آب کند

نشود رام زمین سایه تشادش اسیر
خاک را ملک خیال من بیاب کند

ز آسمان محبت پر دمی نازل شد	که باد لاله و گل سنگ شیشه بول شد
چمن ز حسن که اجمار رنگ دیو آموخت	که برگ لاله و گل فرد سحر باطل شد
هزار قافله حست هزار قافله اشک	سزای خانه بدوشی که صید منزل شد
سرجاب بفرزاک موج دریا بست	سفینه که خطر بار صید میل شد
خارم از چمن و ابر باج سیگر د	گو که خاک شدم کار گریه محفل شد
نیم از پریر وانه میسکند پرواز	درین بارگر گل چراغ محفل شد
چه حوز انوشتم بخون سربازی	که دست تیغ تو در گردنم حائل شد
چرخ اهل نظر برق یک تجلی بود	دلیل قافله گردید و شمع محفل شد
ادب شگفته گل و بهار کیرنگی ست	چو دید آینه رویت بخویش مائل شد
عدم جوحت تنگ بود و حاصل داشت	چکیده قطره خونی و غنچه دل شد
زین خنده گل میدهد نمک دارد	مرا که سبزه آوارگی سلاسل شد

اسیر بکه ز آوارگی بکام رسید

خمار تربت جنون دلیل محفل شد

چند در سینه بگم نفس غم گیرد	گل زخمی که بیک خنده دو عالم گیرد
شده بیدار چمن فصل گل از خواب خا	سبزه بر فاسته تا ساغر شبنم گیرد
خنده می آیدم از دور پیشانی خویش	چمن ز چشم مراد گل مرهم گیرد

مدعا کام رو با دوزخ میدی اسیر

نی نیاز نیست که نشو زخاتم گیرد

یدم زخمی که شبنم از افروختن چکید	دل آب گشت و غیر از چشم من چکید
----------------------------------	--------------------------------

سختی بسیر گلشن و خون از سمن چکه	رخسار بر فروخته رنگ از جبین برد
دایغ نوجون عرق در سر پای من	چند آن گدازم که بیک اضطراب دل
خون گشت رنگ گل ز جبین من چکه	افروختی بساده و آتش زدی بباغ

شد بزم لاله زار اسیر از طپیدم
لی اختیار یاده که ز جام من چکید

کو خنجر کجی که صد گل درس فانداند	کو ذره که صند دل بار بختانداند
جانی که شعله یار و آب دیوانداند	در گلشن محبت پردانه باغبانست
نام او ندانیم او حال مانداند	این ست آشنای نیست مهربانی
کس وصل و بجز بار از هم جدا نداند	در گلشنی که نور فانی آفتابست
با این بار دستی کار گیاهانداند	شبنم می فروشد هر جلوه غبارم

دل داده ام اسیرم خون میکند دیرست
غیر از وفاندانم غیر از خانداند

از بی اگر دگانش ششم آهویس	قاصد ی ارگر چو لافش بر سو میسد و د
دخشی رزم خورده از هر سر موید	در سواد نقش از مار لیج شونجی خواب کو
خضر در دنبال ناوک خورده او مید	حسرت جادیدش از هر قطره خون گل کند
دل کجا دیگر بدو قیاس سیر کوید	خنده پنهان بر سوائی جنون بر میدد

دینو کیم نامه از هر سر مویم اسیر
قاصد دیگر نشوق آن جنا جو میسد و د

زیا در آمده و سرگران نیگ	چکرده ام که در بگمان نسکر دد
--------------------------	------------------------------

<p>حریف مست عمر دو بار دست کسی بیاد چشم کمی می کشتم چه میگویم کدام لاله چو گل ازین چه بخوابد گذشته است بخاکم بهار بلبله دوست گمان آئینه دارد بسیاره پارهای</p>	<p>غنیمت است که پیری جوان نمیکرد چه گفتگو است که رام زبان نمیکرد چرا دوچار خود ای دوستان نمیکرد چه آرزو که بخاطر جوان نمیکرد زگریه ام چقدر مهربان نمیکرد</p>
<p>گریه ام چقدر نارسیف و شد اسیر دلی که زخمی را ز زبان نمیکرد</p>	
<p>لبه جوان فار راه از شوق کامل سوختند یاب بیک یوانگان رفتند ازین منزل هر برق دو رخ پروانه کیشان غفلت افروخته گشت بهره خاکستر مجنون خوش آمد ناقد را</p>	<p>پیش از احرام سفر چون شعله منزل سوختند خون حسرت در رگ جان سلاسل سوختند تا شدند از گریه پر دانه غافل سوختند خار گل از پر تو خورشید محل سوختند</p>
<p>تا شگفت از تاب می گلزار از جاش سیر بیل و قری سپید از غنچه دل سوختند</p>	
<p>خار گلزار و قاقا گل میکند شکو که ز گین بهار در دو داغ بادش ز کنگی ما بیشتر از بیابان جهان شرمیده ام خار خشک از گریه ام سر سارتر هر قدر فریاد میخیزد ز جان</p>	<p>بیزبانی کار بیل میکند شوقش افشار تحمل میکند عشوه در کار تقاضا میکند گریه ام عرض تحمل میکند شعله از بال و پر گل میکند بی زبانی از دلم گل میکند</p>

	از اسیر بنواخت گشت	
	خضر را خضر شو کل میکند	
و لم تا چند از شرم نگاهی مضطرب گردد فزون تر سوخت خون تا اسیدی در گنج نسب از کو بیابان در طاق عاشق	همان بهتر که پیش داد خواهی مضطرب خوشا آندل که امید نگاهی مضطرب بسوزد هر دو عالم را جو آبی مضطرب	
	بلبیم که توانی روز و شب از روی خواهم که بغض تا توان من آبی مضطرب گردد	
	شود یک شتر و بران بند چون از تیر چه خواهم گفت اگر یک چهره تصویر که سفارش کرده ام تا ناله هم شمشیر که بجای خون زخم تیشه جوی شیر که	مباد انا له خون از رنگ شمشیر بکشد ز زلفش لاله گل پرفری برده از بوم صافی از یک سیاه دارم ای خشم قوی بازو اگر خوش کند در شرا از فرادو کین خواهی
	مشنو مید اسیر از گوشه ابروی پر کارش کنایه صند و از کلمات چه شد گردیر بکشاید	
	بجز گوشت آسمان اختر نثار دل کوه و دشت از ناله زارم بهار ریگ صحرای موه و ریاض و دل گوشه گیر و علاج مضطرب نام هر صیدی که اند از دشتکار دل از پیشانی مگردل را بکار دل	اگر حبت گوشه چمنی بکار دل کند اشکال بودیده غالب شد بنگاریم بیاد بسکه قدر دل ز بدخونی نینداند که حبیب عشق بی مشوق بیغوب میسر گم کرده است سرکشی از بحر نثار دلش خوش بعد ازین جو را از حد برده غدر رستم به حبست و هیچ

گر شندی نو سید غافل سید هر کاست سیر آنکه لوح سینه را آئینه زار دل کند	
دجولان تو موج لکه پاک زند بسبکرمی مشرب بصبا آموزم رخزان بیل گریان بچمن می آید ن آنت که اصل همه روشن گردد	مید مژگان تو گل بر سر فزاک زند خطر در راه جوانان و فاک زند تا گلایه برخ آئینه پاک زند برق آن جلوه اگر برگل و عاشاک زند
میگذازد دل خود را چو می ناب اسیر ساغر خیدر سودا تو بیاک زند	
دل شکسته در تنی پذیر میگردد ضعیف مالی ازین بیشتر نمیدانم چند عاچند رتاب انتظار است ازین	ز باقا و گیم و شکر میگردد خوشی از دم سردم حشر میگردد بکام خویشم و ناله که دیر میگردد
بنای خانه الفت ز موم میسازد اگر زمانه بکام اسیر میگردد	
بان خون انبیا که دل نقش نگین خواهد ببت داده خواری انتقام از خصم بخواید را میکند مدح پاک از طغی نمیداند	همای داغ پنهان آشیان در استین خواهد بباد سینه صافی چیده کرده از تو کین خواهد که شمشیر تافل جو هزار چین چین خواهد
محبت گردد عالم را ستاع آرزو بخت اسیر بنید ایک سینه داغ و نشین خواهد	
زنی که دیرن تو دل از کار برده بود	از رانجو اب حیرت و دیار برده بود

دقیق خبر شدیم که از کار برده بود لب از رده بود چسب بسیار برده بود حیرت نگاه آئینه با پار برده بود دل راز دست یار دلی پار برده بود از کار برده بود چه از کار برده بود میوه ششیم بجان خوار برده بود	با میوه شش شراب نگاهت نباش خود را کشیدم از کشش دل بچک سالی که دیده شد دوصال تو رو شناس در خاطر آشنائی و یگانگی گزشت دل را ز ناز او همه تاب کشاکش من از بکا و این همه هشیاری از بکا
--	---

باطره تو داشت اسیر از خیال خویش

تایی که آب و تاب تر زار برده بود

نماز هر دو عالم سجده واجب تعالی است دل موسی طپید و اضطراب بحر پیدا شد یکی هموار دریا با یکی سرکار دریا شد ز غیرت سوخته خاکسترش آئینه پیرا شد دوری برویم از تاریکی دیرانه داشتند	عدم احرام طاعت، پشت پستی محاسن است تنگه و صدرش روزی که زد طبل سلیمانی غباری از ری بر خاست از دلی خشنید فلک از جلوه شوخی همه دغور شد پیرا شد بخواب از گش فافوس حیدیم جهان
---	--

دلی که بر طپید زین نصف نیران خاک چیرید

گر نیاید گردون از غبار خاطر ما شد

گردست غبار از خجالت و امان برون ز خاکم گر خیز گسیده حیران برون آید بجای سبزه سر از تربستان برون اجابت دارد آبی که دل نالان بران	نذار و در محکم آرزو گر جان برون آید سردی بگی نذارم یا تا شامی که من دیدم باین رفتار گرسانی قبح شرار خواهد بود و در عالم جنایت را بخوری توان بخشید
--	--

	<p>تنگ سرایه ام چندان رسوه آگه برستا چکد خون از دلم نایک فشرق سان برنق</p>	
<p>منمو و از حسرت او چشم جیرا نم سفید هر قدر در راه نازش گشته تر گام سفید استخوانم گر شود در راه جانانم سفید صبح عشرت گشته تا شام غریبانم سفید والشده بی عارض روی گمشانم سفید</p>		<p>بیز از آن که طبع گردید و ندانم سفید خی چشم نیارم بیشتر گردید دست دارد جز بهای سایه اش یار نیست خاک با زلف و اودی خواب حست یکنم ز دل جلوه بخشی عبار سن بسند</p>
	<p>کی چنین بخت آن مشکین غزال بی پای گر نیکو دنیا را راز بنام سفید</p>	
<p>ز کس منت برگ کا بی ندارد که سامان شبگرد آبی ندارد دلم از تو چشم نگاهی ندارد</p>		<p>به از درد و جان پناهی ندارد بهر نیست در خون نشانده ای با به بزمی که رشک کند با سانی</p>
	<p>خونم کسی از تو خون اسیرت که جز بی زبانی گواهی ندارد</p>	
<p>چون قند نظر کرده خورشید بر آید حاصل دهد از خاک اگر بید بر آید نور مشرق این صبح و خورشید بر آید پرورده عشقم زنده جاود بر آید</p>		<p>هر دل که تربید او تو نمید بر آید آشتیکم سایه سودا بسر انداخت هنگامه طراز دل عاشق و جنون است بید روی اگر خضر شود رنگ میاست</p>
	<p>در کیش فنا جانده صبر اسیرت</p>	

کامیست که بی منت تا کید برآید	
تجرب بر کفش دیدم فوین من بوش آید چشم او نگاری کرد لعل او حدیثی خواند نکست بهار آمد ساغر طرب بر کف پیر دیر را دیدم سر نداشت بر سیدم هر که دید خندانش در قای لگلو ن گفت در چمن گل و غنچه داد می کسی دادند	خنده زد دگی زخمی ناله در خوشش پوش است و بخود خندید بخودی بهوش مژده می پرستان را پیر می فروش گفت آیت رحمت بجز راده نوش آ سر و گله نوش آمد شمع شعله پوش آ این بیاله نوش آمد ان سید بر دوش آ
چون اسیر دیوانه توبه از رویا کردم حرف اصحان مار را نقد رگوش آید	
انداختش ماکر نفس دود بر آید بریزم سوزست دگر این سخن ما جانی که نگاهی سخن از وصله بر سید انجیرت آهم گل غنچه توان چید	از شرم نگاشت عرق آلود بر آید کز هر طبری ناله تنگ سود بر آید دل گرچه بود دست که بود بر آید آتش بود آن لاله که از دود بر آید
جایکه اسیر تو کند نغمه سرانی دود از جگر زمزمه عود بر آید	
دلم زاده نگاشت بشو ر می آید وداغ هستی خود میکنم قرارم نیست نبار اهل قناعت که چیک اهل لست اگر دست دت عترت بجز مغافل ازین	چراغ غلو تم از بزم طور می آید همین بس است که دیدم زودوری آید زبای سخت سیلان به موری آید که خاکساری عشق از غوری آید

شراب در غم غلش اسیر بیکد گزنت بزم بادو کشان بی حضور سے آید	
عشق نکشود و طلسمت که در دل بستند عشق بودیست که ساغر کش کرد آب بستند گر چه صید قسم کی روم از خاطر دم بستند شدم آواره و بی رام ندیدم طر فی	آه ازین عهده آسان که چه بخت بستند لبان بجز زخیم ازده ساعل بستند از بوا داری من عید یکدل بستند یایم از رسته صدر راه بمنزل بستند
رضیت گفت و شنید از گمت و شست بکبر دل و جان رهش از اندیشه باطل بستند	
عاشق از شوق نگاه و لبین جان میدید اضطراب ل نشان جلوه در مکان گیت بی نیازان راز دست اندازت با گیت	چشم و دل را حسرت جاوید تاوان میدید موجبیم دعد که زخم بنایان میدید شکر این باغ را طوفان بطوفان میدید
موجب آگاهم از از دل زلفش اسیر نامہ ام ز باد را خواب پریشان میدید	
عطا با خاکساری میتوان کرد غبارم در طلسم انتظارست چنین بیکانه گذار از دل توگر ساقی شوی مانند خورشید	خزانی را بهاری میتوان کرد بناک من گذاری میتوان کرد بناک من گذاری میتوان کرد بیک ساغر مداری میتوان کرد
بعد دولت سرائی خاکساریست که کسب اعتباری میتوان کرد	

یک سر زشت الماع بافی نظر نبود	ناراضی نبود اگر درد کس نبود
لب خواهم بشکوه کشایم گذشت عمر	در عهد جور او سختی مختص نبود
آورد و خبر زیار سے که از جنون	کس را دل پیام و دماغ خبر نبود
صیدم درین سنت دام و قفس نشد	پر دواز شوق در کرد بال و پر نبود

دایم که بر بنام از ان کینه جو اسیر	
امید من که یک نگلی بیشتر نبود	

در دل خیال شمش مست معنای دارد	دلست عشق اراد را اضطراب دارد
کی شمیم میگذازد او را در صحبت من	تنها اگر نشنید از خود حجاب دارد
رخش تم سواری چو گان گزشت برکت	انیت گوی دیدان هر کس کتاب دارد

عشق اسیر و را جام جان غاکرد	
صبح اینقدر رسادت از آفتاب دارد	

بوی گل در وی ماه دارد	آئینه هزار آه دارد
گفتم که نگاه کن خدا را	گفتا که خدا نگاه دارد
پروانه و بلبلش دعا گوئی	از شعله و گل سپاه دارد
حیران نظاره نهالش	صد غنچه ربیک گناه دارد
صحرائی دلم هزار گلشن	در سایه یک گیاه دارد
از دیده ثنائی دل توان یافت	این در بر بکعبه راه دارد
پرکاری و دلبری و شوخی	هر شیوه که بر سی آه دارد
شرمند ز کس نشد دل من	شرمندگی از گناه دارد

رود آینه سازیشود دل	گر باس نفس نگاه دارد
صحن است ایسر حسن تنی	از غیر حقه انگاه دارد
از جان کمی شنید اگر حرف غم بنود	از دل چه بیکشید کسی گر ستم بنود
شمرنده تفاضل نازد که رفته ام	چشم تو هر چه در حق ما کرد کم بنود
تقریب شکوه و چو فراق تو در اتم	منون خامه ام که شایسته رقم بنود
از سر نمود خط بیابان غش ایسر	این سر زمین قلم و نقش قدم بنود
باد و فی گریه از دل خوشاب کم نگردد	تا ابر مایه دارد سیلاب کم نگردد
کی گریه می تواند خالی کند دلم را	از کاشه جانی گرداب کم نگردد
در دست اهل بهت بیابان تنویم	از کیسه یمنان سیاب کم نگردد
مردم اسیرد باقیست در خیال سنا	کیفیت محبت از خواب کم نگردد
در شمع جنون دل اهل هوس نرزد	بند گران بیای گس به یکس نرزد
بشدلی نرزد نو افتادگان بس است	بیوده شعله دست بد امان نرزد
ان شد درون سینه دل و شکوه نرزد	بحریت اینکه غیر نموشی نفس نرزد
آینه در غبار کرد و رت نشست کبر	رود خندل بگویم که برین نفس نرزد
بم نه هر چشم تو عمر دوباره بود	علوم مانند که تبسم چکاره بود

هر غم که آمد از در دل بپوشد پیش از جنون در آتش دل میگذاهم	خون خلیل با جگر پاره پاره بود شغل غم تو بیشتر از استماره بود
پتی مزید مرتبه عشق ما اسیر داغ همیشه آمده دار شماره بود	
از دم روزی که طرح روزگار انداختند بجو دم کردند زمین بهوش داری حیات از بوم صید بای جنبش مرگانه نشته هستی بغیر از درد سر سودی شد	گل ترا شکم در گریبان بهار انداختند غافل بودی که لیل و نهار انداختند این سپهر چنان چه تیری در شمار انداختند سافری دادند و مارا در خار انداختند
کم گمان از فریب وعده وصلی اسیر هستی ما را چشم روزگار انداختند	
بچو حسن آینه پرواز شرم کرده اند تا کنم پرواز بال از زخم تیغ داده اند بلبل و پروانه از بس پاکبازم دیده اند	بچو جوهر و قف تیغ آبدارم کرده اند تا بسک بر خیزم از هستی غبارم کرده اند از هوا داری گل و آتش شرم کرده اند
تا نکرد و خضر راه قرب من بگامی از اقرار آشنائی بیقرارم کرده اند	
مشتی از خاکستر بر دانه پدید آمده اند در حرم بزم قرب آنا که محرم گشته اند گوهر مقصود میخا بهی بندیش از خطر تا به بیابانی و آتش سوختن بی طاقی	چشم پاک شعله را از آن سر مبدینا کرده اند جلوه اورانمان از دل تماشا کرده اند موج طوفان را کسید گنج دریا کرده اند بلبل و پروانه خود را هرزه رسوا کرده اند

	بی سراجان چو بیا محبت گشته اند خویش را از درد و بیداران دادا کرده اند	
بب هر دم ز شادی شکر این سودا میگیرند در آئین و خال تشنه دوق شهادت را مرادانسته از جام محبت مست یسازد زدوق نسبت بهمانه بیمار عشق او	که در دام تغافل غیر صید مانیکند بکوی بقراری و عسره فردا میگیرند که در ظرف حریفان جوش این صبا میگیرند جابه از بس بخود یالید و بویا میگیرند	
	ز بس ای سخت از کینه روشتن لان برین شمر از تنگی جا در دل خارانی میگیرند	
ز شکستن دل بارام تعلم نشود کرده ام ترک فراموشی دیرینه خویش حق آن همت سرشار که گر خاک خورد	هر چه خواهی بشود صید ترجم نشود کز دلم دشمنی اهل دفا کم نشود تشنه خون مرده محکم نشود	
	در دیاری که از دشت و نما همت اسیر ماکی نیست که محکم به شکم نشود	
بکا از آتش می گرمی خوشبو می آید نیمه انم چه گرمی کرده تاب او نماند کف جاکشش در دیده می افشانم انحرش	از شیران کی شکار چشم آهوی تومی آید که تا دل میکند فافل مرا بوی تومی آید نیسی گر بطوف کعبه کونی تومی آید	
	نسا ز دلم خون کی گذارد پای در دیده نگاهم چون اسیر گلشن رویون می آید	
در راه تو دل شتاب دارد	بی تاب تو گشته تاب دارد	

از منی چشم می پرستنت آه از دل آریسه رهن	با چشم بیاله خواب دارد در خاک هم اضطراب دارد
از سایه او نمی توان یافت خاصیت آفتاب دارد	
جنون هر لحظه چون تا کم تبارک خاک میریزد سرم باد اجباب جوی غشیر خجاکیشی خرامی گر بگلشن هست باین حسن عالم شود ده چون ساغر می لاله بیسه رخ از صحرا	محبت در دلم چون خنجر رنگ چاک میریزد که آب خضرش از سر خنجره خراک میریزد بهر سو آفتاب چون خزان تاک میریزد چو در جوان عرق زان موی آفتاک میریزد
چنان از در حیران توینا که اخت مشب که آخر اجای انگ از دیده افلاک میریزد	
نوبهارست به نمانه مبارک باشد خم بر دی ترا دیده کشیدیم شراب علم از فیض تمنای تو دایم حسین است	جامه عریانی دیوانه مبارک باشد ماه نوبر رخ پیمان مبارک باشد تا قیامت بهو اینخانه مبارک باشد
گر باینده غم گاه خزانیده هوش باید و عاقل بود دیوانه مبارک باشد	
همه در دیم نهاد و چه کند گر دعا سحر سامری گردد قدین و عساکر کویتوام تا سه ام بر قسا گداخته است	همه در دیم تا صفا چه کند چکند با تو بی وفا چه کند هر مرغی سی با چه کند تا بمرای صبا چه کند

	قدح آفتاب بید اسیر باده وصل او بپوایه کند	
گر چنین خواهد گذشتن کار سنگی میشود آب گوهر کی بسوی خاک ز اعلی میشود چون صدف خالی شد از درخشان می شود ترت او سنگ راه کعبه دل میشود دانه اسید با از شعله حاصل میشود		بن تا چشم قافل کیش غافل میشود مردن هم محبت نفع بالین توام خیالت کنی و لم دریند میگیرد قمر درین از نیستی گرد سبک و می نشد ملب مادر بهار سوختن گل میکند
	همچو شمع کشته بادست پنبه نفقت بگویند گر اسیر از یاد ادیک نطفه غافل میشود	
در جوانی شور ایام جوانی راجه شد دوست معذورست دشمن مهربانی شد شادمانی نیست در و شادمانی را چه شد		نم بر دواز شوق بر فغانی راجه شد بجو کمالی از دشت در آتش است دهی نوشیم اما نشسته در کار نیست
	یک سخن نامحرم و بیگانه بگوید اسیر مهربانی از شما مهربانی راجه شد	
سر کوی میفرودتم داده اند بی زبانی با خود تم داده اند رای از دلب گویم داده اند		تمام خام جوش جوتم داده اند در خوشی میزنم نرسد داده اند راز در عالم محرم نم داده اند
	با وجود ساغر سرشار اسیر منی خیاره نوشتم داده اند	

ز شوخی دوزخ گریه گریه کرد ز دور باش تو فاصده ز فتنه برگردید بنا آمدی ماعمر جادوان بخشد	سخت حشمت تو تا کام بر نیگردد غنیست ست کینه یام بر نیگردد کسی رکوی تو تا کام بر نیگردد
بنیر ازین که ترحم کنی چه خواهی کرد اسیر ازین تو بد شام بر نیگردد	
که گفت سنگ دلت کفه محبت باد در آتش دل الفت ندیده خویشتم هزار رنگ شگفتگی نشان ساقی	دعای کیمت که صبرم رسید طاعت که آرمید گیش صید دارم حشمت باد گل همیشه بهار تو ابر حشمت باد
بهار آره ز کین ترا از نگار اسیر بزم تو به شکستن و گریه فرصت باد	
گردل شکند مهرت از دور دور نگردد نخعی که بد آید ز نیک ریزی اشک است غم بسته یاروی دلم هرز شکست	خورشید شود دوزخ و بی نور نگردد خرسند بصد خنده ماسور نگردد گر گرمی بسیار تو مزور نگردد
باین همه بیگانه کی جذب محبت یک لحظه خیالش زدلم دور نگردد	
دوستان فکری بحالم کرده اند خنده شادی نیماز مرا دور کردی پیش ساز مرا اخترم را چشم بد یاد اسپند	خون خواهشها حالم کرده اند سر خوش یارم ملالم کرده اند خوش نشین بزم حالم کرده اند پادشاه دور از دبا لم کرده اند

دختر زرتا عرامت کرده ام	هر دو عالم را حلالم کرده اند
کرده ام تا ترک ملت را سیر	مشریب و نهیب حلالم کرده اند
نیز گنگ باده رفیع مجایم نمیکند	آتش جدا جوهر از آیم نمیکند
تا غافل از خیال تو شد داغ گشته ام	کس خون دل فسر و کبابم نمیکند
گردیده موج ساغری سرنوشت من	افسون تو به شمع شرابم نمیکند
بیگنا گنیمت خضر یابان عشق آسیر	لب تشنه فریب شرابم نمیکند
لب ترا چو دو عالم بکام شد	آب بقا حلال بشد و می حرام شد
ان نفس کشید که در دور خشم او	مرثگان سر به ساقلم خط جام شد
بتن گردید او تو تصویر جان گرفت	صیاد بر نام تو و صید درام شد
در ستاره و سترس آسمان نبود	شب آهیم از رسائی زلف تو دام شد
اند گرفت دلم از خیال تو	در بزم بکیسی چقندر را از دعام شد
دل به طبع رسیدنش از آفتاب آسیر	
تا آسمان ز شوق که آگینه خام شد	
ای آب شد آئینه دیدار پیداشد	دلی در خون طعید و نخم پندار پیداشد
غی داشتم در باغ الفت سیر میگردد	گل داغی فشردم دیده و غبار پیداشد
باغ مسجد و میخانه روشن بود از آهیم	ز تاب رشته من سبزه و ز نار پیداشد
فارغ در بهوای شوق او پرواز میکردم	ز نقش سایه بال و پریم گلزار پیداشد

<p>دل بیدار خندید و گهی بخیار پیداشد سحاب از خاک با فوج دل بیدار پیداشد</p>	<p>ندارد رنگ و بوی آشنایند ابری از خجاست کرده بود آسودگی نگذاشت آگاهی</p>
<p>اسیر از شوق رویش گریه سانه می آید گفتان را دماغ ساغر شرار پیداشد</p>	
<p>بسکه سوختند از انیم کجا جلوه کند سرد شوخت که در دیده ما جلوه کند وقت آن مانده که در دیده ما جلوه کند ریگ این بادیه قبله ما جلوه کند</p>	<p>گه در آینه گمی در دل ما جلوه کند روز باران بر دو قامت ساقی نظر گرچه در چشمه غیرت اثر نم شده خاک بای خاک آینه فرش است بصحرای طلب</p>
<p>گلشن از باغ شود خوشتر و خوش ز بهار هر قدر ز نام خدا در دل ما جلوه کند</p>	
<p>نور تابش از گریه پروانه باشد بلند نامم خم از دولت میخانه باشد بلند نکست گل از پر پروانه باشد بلند</p>	<p>دود صبح از آتش انسان باشد بلند با خیال چشم او در دل شراب انداختم تا بیا دگر می جوی تو بر آتش زدم</p>
<p>بسکه در دل مسرت این کجایان بختم شعله چون سو بر سر دلوانه باشد بلند</p>	
<p>صلح کل آمد بدان دل با چنگ زد گوهر بر کس بعد رحلی دل برنگ زد باز گشتی بر رخ زردم گلاب رنگ زد</p>	<p>آسمان روزیکه از غوغای طبل جنگ زد از تنگستن کرد عشق آینه بار از تنگ رفته بودم غفلت بی اختیارم برده بود</p>
<p>زور نقش باز بر رفته تو سنگ اسیر</p>	

	هر که در راه تجرد گام بی آهنگ زد
<p>گل از جای می از جای دل از جای نظر دارد که بر آشوبس از طوفان دریای نظر دارد که بر ساز ز چشمتی باد و بیای نظر دارد بهر شمع و گلی می نیم از جای نظر دارد دل بیدار میدارند کز ایای نظر دارد</p>	<p>راه هر جلوه بینی ز سودای نظر دارد من فرسوده آتش دل دیوانه دارم بن یمنانه وحدت میدهد اول عاقبت رستا از کجا دارد دل دیوانه عاشق رخ خلوت با خواب خاموشی نمیداند</p>
	<p>زند لاف گرقاری اسیر با همیا کردست سر زنجیرش از زلف جلیبای نظر دارد</p>
<p>ندیدم غنچه پر دین بخشد گردان گل چین بخشد بیایا آن بگریه دین بخشد بگو بر غلّت شیرین بخشد</p>	<p>ندیدم آن لب شیرین بخشد چه غم دارد و لم از زخم در چاک ز شوق هر کسی در انتظاری اگر گوید کس بر حال فریاد</p>
	<p>اسیر از گریه عالم گفتشان کرد اگر گوید بگو ز بگمن بخشد</p>
<p>سرد گل در رکاب می آید تا مگر در شراب می آید قاصد می آفتاب می آید می روم تا جواب می آید</p>	<p>از چین بی نقاب می آید دل زمینانه نگاه کس می جسد بشم اختر شت بجر میش ازین تاب انتظار نمیش</p>
	<p>خشم آسودگی چراست و میر</p>

بنجائے کہ خواب می آید	
<p>دعا پنداری اشب و اسن شکر میگردد فروغ روشنی دارد چو شمع ویر میگردد که دست جام دوست غلقه زنجیر میگردد اگر مردست جادو بزم بی تصویر میگردد</p>	<p>زبان ناله بر از شوقی تحریر میگردد غم آئینه دارد در بطن از صبح سرشاری چه گلهایتوان چید از دل دیوانه مستی ز عکس آئینه لافی بادل منیتو اندزد</p>
<p>اسیر از گوشه چشم تو باغ خاک میگردد غبار دشت مجنون تو باغ از شیر میگردد</p>	
<p>بادو کله ایام می آید بنجایان باغ می آید کی ششم بی چراغ می آید</p>	<p>گریه کے بید باغ می آید دسم از آستین صرفه زدوغ سایه لطف دوست کم نشود</p>
<p>نگار شناری یاز اسیر بغریب سران می آید</p>	
<p>کشتی ز بحر ساخته ساحل چہ میکند پیداست هر که شد ز تو غافل چہ میکند غافل که از شک خون مرشد بادل چہ میکند شورید که هوای تو محفل چہ میکند نرسن سلم فروخته ساحل چہ میکند</p>	<p>سرعت بدل که اخته منزل چہ میکند از پر تو جلال تو در دل چراغها خوش دایمی از نگاه تغافل گرفتہ گردش اسیر چو بہن دشت و حشت است رحمت زید روز ازل خوب و زیست</p>
<p>در بحر هر که ساخت وطن چون جابا اسیر در دسہ خراب ساحل چہ میکند</p>	

افتاده جذبۀ سرشار در کند	صید جنون نیکشده آزاد در کند
دیر اندویدار و غاف آفتاب را	می انگند ز سایه دیوار در کند
نیکم صید الفت صیاد کردست	بیدست و پانیکشده آزاد در کند
روی جهان ندیده دل از دست برده اند	گویافتاده و انداخته شب تار در کند
ازدگشی فکند چمن فصل نو بهار	
دیوانه ز سایه هر خار در کند	
نغمه چنان گداخت که راز نمان نمود	چون می زرشیده مغرنه از استخوان نمود
ناله گشت شکر خدا آبروی اشک	گر خاک شد بر او تو در گلستان نمود
الم زینۀ صافیم آینه زار شد	خدا آنکه راز لعل ز سیاهی کان نمود
بر نقش جبرتی که بر دیوار شد قرار	قیمت بگوشه دل دگوش زبانه نمود
از هر نگاه بکه رسد نقد غیرتی	
در بومه کوچه بی استخوان نمود	
را ندادی که سرعت چاک انگیر میگردد	جنون همچون صدا در معلقه زنجیر میگردد
ملکت کار عاتق دروغ دارد مویانی را	غبارم صندل در دسیر تمیز میگردد
دشمن ازنی هر استخوانم بیتو بپوشد	که خون در معلقهای دیده زنجیر میگردد
بها پروانه شمع مزار گشته ندارد	
ز تنهایی شمشیر بکسی دلگیر میگردد	
بهرم شمع دیرین شستی دارد	بساط مرده نادیده دیرینی دارد
حنیست که زنجیر سر بر گوش است	سخن گفتن جنون شنیدنی دارد

شکران قنائل منش چه میداشتند	که صیدم از زمیدن سیدنی دارد
اسیر چاره راحت در غیر نخواهد	درین نوشت که چون دوست شمنی دارد
از دل تنگ شترنگ دیده فرساجوش زد	خنجر ریگ روان در باغ و صحرا جوش زد از دل ناخوشه بین ناگشت نقش سوختن در سر کوش چو زنگارنگ کلبا جوش زد شعله شوق از دل کان بی مایا جوش زد
کار غم از کین دشمن خاطر نیست اسیر	باد که خون گری و لما بد لما جوش زد
قصر دیوان کا بچیان از گل آراستند	گوشت گیران از نیم هسته دل آراستند تیغ برف باد و سر خنده پنهان زیر لب از برای جان ناخوش محفل آراستند دست الفت گشت خسرو از خارش خفتند دل بوشت داد و میمون علی آراستند
سایه هر خار بزم خاکسار است اسیر	هر کار افتد و لکش منزلی آراستند
گداز از بیک در خاطر گره شد دل کشود	کار تا دشوار مشکل شد از مشکل کشود غیر قم بر بزم است تا چادر خون طبع تا سر حرف شکلی از برای دل کشود خار پای ما درین ره ناخن تدبیر بود هر قدم از رشته دل عقده منزل کشود جو هر تیغ قنائل سبزه لب تشنه بود خون ارباب و قارب قی برین حاصل کشود
موج خنم جوهر خمیر را دل می زد	کی اسیر از کشته تنه دل قاتل کشود

اگر ز خویش خبردار میتوانی شد	عبیر میرین یار میتوانی شد
نمید که جگر چاک حق بجانب است	حریف وقت سوار میتوانی شد
چه صیدگاه چه صیاد اگر دلی دار	بدام خویش گرفتار میتوانی شد
دل نه آئینه غیرت بدونیک است بهر چه هست سزاوار میتوانی شد	
چرخ تسلیم پیشه دست ندارد	خاک ز افتادگی شکست ندارد
یاد مکانات خاطرش نخواشد	هر که رحم بر نیر دست ندارد
گشته ز منت خراب باد و شارد	دل خبر از نقشه است ندارد
نقشه شوقش گدشت غفلت ابرین	سرخوش آن باد که مست ندارد
رحم کند ز خویش باطن صوفی کار برندان می پرست ندارد	
لی قیامت در نظر باین تماشا بگذرد	از طرادت چشم تو شد بهر جا بگذرد
رن باشد لطف نظاره شرم روی دوست	یک سر ز میان نگاهم از تماشا بگذرد
اخبار خاطر مگر آشنا گردد و نسیم	موج نتواند سبک از روی دریا بگذرد
مالم الفت تماشاخانه امینش است	میتوان دیدن بخاری گزردان بگذرد
سبزه که خاک مشتاق و تار وید اسیر روز اول یکسر و گردن زینا بگذرد	
نصیحت دل بسا مان شبنم میرسد	راز عاشق میگذازد تا بگفتن میرسد
پاکای سینه ناگر نباشد و در بسار	راست گلها کی بدلان تکلفتن میرسد

گر چه تا در دل گره گردیده شد ز بجز عقل	ماهل گشت جنون بیش از ویدن میرسد
گل بسیرا نو کعب پا و خاد بدش اسیر	گفت پنداری که از تاراج گلشن میرسد
ز ببردید مقام کی بسزیه بی پر بردن آید فقس تا یکیشی در خطه میاید برودن رفتن بچشم کم بسین گرد دمانی بی نشان افند نمی بیند گذر از انتظار بال پروازش	چو آنک آکو در تگان خوشه گوهر بردن آید ز دیوای کرد دمان آتش تیر بردن آید چرخ انگار از ظلمات خاکستر بردن آید کتاب شعله ام کز بنفشه با شیر بردن آید
اسیر از فاش هر جانیه هم مصرعی شونی	نهایی از تار جد دل مسطر بردن آید
تدریج طواعت را بردن من تا شیان زبید دل خود در فضل دارد خیالت را تا شاکن و فخر شار او سرست ساقی مهر گران او نیشم داوئی الفت بخار عمر جاویدست تم بر دیده ام در مذهب اشوخ حیات	چای ناوکت را استخوان از سفر جان زبید چنان آینه را آینه چین آینه دان زبید نگه را بنجودی می رطوبت را افغان زبید محبت را دم عیسی بنبار کاروان زبید اگر صدر دی دل باشد دل ناهیران زبید
زدم کت تضرع چون فلک بر دامن شای	که خاک در گش ما خاک و با چشم جان زبید
اخترم در آمان گاهی خود می سکنند مهر باب آشنایای بنان نیستیم چاک بید او تو در دل گشته محراب نیاز	چون شراری جلوه در طوفان دودی میکنند ایقده را دم کدل گفت و شنودی میکنند هر سه سو بر تم مشق سجودی میکنند

ریزان و سوداگر مطلب ردائی شد و دم	میکنند سوداگر داند که سودی میکند
عده یکا در شرم جانفشان های حسن	خون بهت میکند گر سطله جودی میکند
گرچه اگر چنین سرشار بگردا میر	لکستان را در صفای زنده دود میکند
ناد آنگاه که تدبیر غبار خود کند	هر که صیاد تو باشد خود شمار خود کند
با افتادگی از آسمان بالا ترست	خاکساری پاییز فکر و قار خود کند
بیه گیرای الفت اگر سازد کند	صید او صیاد گردد تا شمار خود کند
لی خواش ز بحر بی نیازی شسته ایم	با قلع گو که فکر کار و بار خود کند
یاد دل بر سرش چتر سیلانی شود	عشق را هر کس که صاحب اقبال خود کند
نه اش را آفت سنگ عداوت نشکند	سینه صافی را اگر مستی صبار خود کند
گرم جولان گشته در صید و نهواند میر	
خویش را از جانفشانی چون غبار خود کند	
تم ز ضعف بیولای جان نمی پوشد	کسی لباس و نثار ایگان نمی پوشد
غیبت است که دل میرسد بفریادم	قبای در درواستخوان نمی پوشد
تنی که برین فتنش بوریا پوشد	قبای رنگ گل مارغوان نمی پوشد
برین که ملک قناعت چه و صحت آباد	
کدام ذره که برفت آسان نمی پوشد	
لم روزی که طرح روزگار انداختند	گل ز انکم در بهار روزگار انداختند
نادر از قطره های خون من صد گل بچید	بسکه این ترکان را استنشا شمار انداختند

از چوم صید جای خویش مرزگان نماند	این سیمشمان چه صبری بر شکار انداختند
	تا بر دانه راسانه خواب بختن
	در چیم شعله دوش ز شکار انداختند
گر ترا پیداست و پای دیر پیدا کرده اند	کنج دردیرانه تقصیر پیدا کرده اند
خواب آشوب مرا تبیر پیدا کرده اند	مصحف روی ترا تقصیر پیدا کرده اند
دل نبوی می پیردن صید مطلب کردنت	صرفا در راه بی تاثیر پیدا کرده اند
	ابر حجت یک گشت از گلشن ایسر
	تا باها رنجالت تقصیر پیدا کرده اند
دل ریمده بشوقش دودیده می ماند	باشک بر سر مرزگان رسیده می ماند
ز بقراری دردت بهمن بس است مرا	که ز تم بدل آری سده می ماند
چه اضطراب چه بی طاقی چه بی صبری	دلم بشو چون دودیده می ماند
	غبار تربت ماطره وحشت آبادت
	بمشر دل ریخون کشیده می ماند
گر طایلی بهاه محبت جفا کشید	پیری ز سوزن مرزه غارش زبا کشید
دل را در آتش افکتم و بوسه او گنم	منت نمیتوان ز نیم صبا کشید
سیاب را بصفت آینه جلوه داد	صور تگری که در دل او نقش پاکشید
ساقی که انداخت که رسوای دل نکند	اگر سوی خویش دید ز من حرفا کشید
	بستم بذات اول در سواشدم ایسر
	را ز نمان بهمن ز کلمات کجا کشید

تو فیق درین بادیه رهبر نشناسد	آینه تجرید مسکنه نشناسد
افسون اجل هم ندیده مرا غم	یاد تماشای تو بستر نشاسد
ساقی ز لوت آتش که به عشق دھارم	شوق لب تیغ از لب باغ نشاسد
<p>کتوب اسیر از نفس با بیهوشی دیشکلی بال کبوتر نشاسد</p>	
دیو آتش او غیر تحمل نشاسد	گر سنگ رسد بر سرش از گل نشاسد
خاموشی ما بسکه درین باغ اثر کرد	کس بوی گل از ناله بیل نشاسد
در دل غم در دیده دیگر دیده غریبست	غارت زده اسباب تحمل نشاسد
<p>شد زنده و جاوید اسیر از غم بھران پنهان چو دود شعله تنزل نشاسد</p>	
گر نگه نکست گلزار حیاسی باید	چو رجم قاصد و پیغام دفای باید
لی چون گم شده از عشق بمنزل نرسید	خضر این بادیه تجرید بای باید
خانه بدوش بوس نام محبت نبرد	گر به اندک درین راه جامی باید
<p>ما دلم بهر عشق شد آرام گرفت ست را بستر خواب وای باید</p>	
دقا با خاکساری میتوان کرد	خزانی را بهاری میتوان کرد
تجارب در طعم انتظار است	بناک من گذری میتوان کرد
مدد دولت سرای خاکساریست	که کسب اعتباری میتوان کرد
<p>اسیر از یاد چشم مبت ساقی</p>	

مراود ای خاری میتوان کرد		
اضطرارم برین طاقت باد عقل یا ما چه میتواند کرد وعدده عمر و دبار و سخاوت گر ندانیم سر ناکامی	دشتم صید دایم الفت باد سیر دیوانگی سلامت باد دل پرینسانه جراحات باد شکر ما و نیر شکایت باد	
چند در گرد افغان گداخت سجده بار قبول طاقت باد		
روزیکه بدین تو دل از کار برده بود بیرونش شراب نگاهت سیاقم سالی که دیده شد بنگاه تو دشناس در غار آشنائی و بگای گشت	مارا بخواب صبر دیدار برده بود دقش خبر شد مکه دل از کار برده بود صبر نگاه آینه ما پار برده بود دل را بدست یار دل مار برده بود	
بی طره تو داشت اسیرت خیال دوش تالی که آب و تاب ز زنا برده بود		
رنگ حفت خار و پیراهن گل میکند سیکنی متانه سیر باغ و میوزم ز رنگ شعله بر فنا که چون افتد شود و میوزم	طره ات آشفگی را دایم منبل میکند سایه هر برگ عاشق تو بیل میکند عشق بی تابست اگر عاشق تحمل میکند	
بسکه از چشم سیاهش دیده ام بگایگی بیکانه صد لطف و پندارم تغافل میکند		
ز منم کرد و شوق زهر هرگز در د	ریگ این بادیه چون برق زهر هرگز در د	

دل دریا شود آتش که دلباغ نهان	نسبت اسلم اگر در دل گوهر گزرد
آنکه رحمت کند آرایش دیوان گناه	مردنه آنست که از کزاده مادر گزرد
	تا دهن نامهستان بفراموشی غم
	بال موج فتح از بال کبوتر گزرد
بیا و قانش دل قیاب من مباد	چون سرو خوشترام نیاشد چمن مباد
شوق دیگران گل بر باد رفته ایست	شوخست نغمه گوش زد کو کهن مباد
تکلم رساست از تنه دل سیکند دعا	در خلوت وصال تو راه سخن مباد
	آتش فروزد دل نشود در خیال او
	یک شعله که در جنش سوختن مباد
سی که داغ جوشش طراز سر باشد	بهر کجا که رود دوزخ در نظر باشد
فانکساری آن مرغ گل کند پرواز	که سایه نقشش نقش بال و پر باشد
بان رشک خدا یا که قاصد مارا	جواب نامه فراموشی خبر باشد
	خبر یار گرفتن کجا اسیر کجا
	چنین بس است که از خویش بجز باشد
اکم غبار خاطر مردم نمی شود	در خاک تیره استیم گم نمی شود
من بری لباس تراکت چه بپسند	لطف سخن بتقص بیان گم نمی شود
لبهار گوشه دشتار عاشقیت	تا قلم شمشیر تبسم نمی شود
در شیدی سواد کتاب محبت است	بیش فروغ گوهر انجم نمی شود
ای اگر چه موج نگر شور بیکند	در بحر عشق پاک تلاطم نمی شود

	گرد باس مجز عداوت بخون طید همت شکار دام ترحم نمی شود	
شکست بخت جانز اموج دیار یار یسازد که لب از شور او چنان سرشار یسازد که رنگ خانه از خاکستر سمار یسازد مزاجی را که صاف جام استغفار یسازد که خاک تر بزم را گوهر شوار یسازد		چه شوقست اینکه در آید بیدار یسازد شیدن چون نگر و غوغا از میخانه ساقی تصرف پیشه سرکاری در اقلیم جنون دام غور و تن گر بکاد در پیشه بجان خوشگوار یسازد مجموع گریه بی اختیارم دارد اکثری
	فلک نامحرم میبست باجر از پنهانی اگر در دست بکدم بادل بنیاد یسازد	
بسیاریم از یاد تو بیوش بر آورد حیرت چه قدر گل که ز آغوش بر آورد سرو می که سر از گلشن آغوش بر آورد		بسیاریم از یاد تو بیوش بر آورد هر جا که تماشای رخت بلخ نظر مشد در دیده صاحب نظر آن هیچ عبارت
	پنهان ز اسیب تو شمی جام گرفتم خوش ز زمره باز از غموش بر آورد	
شوخ چشمی بین که یاسن متصل بازی کند چون ز آذر در دلم گردد غلج بازی کند خافم سازد گر بیاورد دل بازی کند		بادل من یاد آن بچیان گسل بازی کند شوخ انصاف را نام که بی پردای من دل بکاری از دل آزار می نمیدانند هنوز
	یشود لوح مزور و شمع بالین ایسر بر سر خاکم اگر آن تنگدل بازی کند	

دل بیاد تو ز هر جایک پایی دارد	عشق تابست که قنود نقالی دارد
سرد اگر ترست از سایه قدرت گیر	گر شود خشک بهر ریشه نهالی دارد
دل اگر خاک شود آب گهر میگردد	سیر ز دالی نظر از فیض کمالی دارد
سیر نیز نگ تماشا می تو مگر اردلم	که در آینه هر خال خیالی دارد
نکستی از جبین فیض صحبت اسیر که ز هر زخم زمه گلزار نقالی دارد	
بود این قرعه از انجم خشن فال دید	بیشتر از ماضی و مستقبل احوال دید
ن از پر تو خوشید سرنگارفت	خلو که سرکش غبار خویش را پامال دید
زیر این وحدت صبا و شرف کشید	دید که یعقوب از پرده از استقبال دید
دولت جاوید شوقی بود منظور نظر ساعتی سحر ز صبح و شام ماه و سال دید	
دست نامه ام چو شمعند میزند	آتش پرواز بر بال کبوتر میزند
ب در گشتن بسا جاوید برست	سایه هر برگ موج آب گوهر میزند
بخیر ضعیفان سزای کیوان میخورد	ما ز فحاکست آبی کز دلی سر میزند
بسکه آسانست پیش چشم پر کارش اسیر در غار بدون دل نقش کمتر میسند	
ز آنکه از بیاسه کمتر دیده اند	خاکسار بیانان در آب گوشت دیده اند
ن دو عالم بر سر هم بسته اند	هر دو را از یک سر موتو کمتر دیده اند
سوری طبع از عالمی دارد خیر	نامه قنود بر بال کبوتر دیده اند

	<p>صحبّت روشن ضمیران غیب الدین است اسیر پرتو آینه در خاک سکندر دیده اند</p>	
<p>خضر توفیق دلم فیض سحرگاه شود دانه از شتر میدان مگر آگاه شود گرم سبب بازی اگر از ننگ شاه شود</p>		<p>چند فرمنده گمراهی هر راه شود نشود زنده اگر خاک شود روح روان گرد جوان سپاهی نشود صید نکست</p>
	<p>رست در سر هوس کعبه توفیق اسیر مفت آن سجده که شایسته درگاه شود</p>	
<p>نشته باده چو آه از دل ساقی فیزد بچو شوی که شبی مست زبستر خیزد بای گردد از قدش بالی کبوتر خیزد از میان پرده پندار اگر بر خیزد</p>		<p>سایه شمع بتظیم قدست بر خیزد چه سراپا ننگ ز گیس خواب آلودست قاصد نامه شوق تو نشانی دارد چه قدر بطره که از آئینه رسوا گردد</p>
	<p>غیر یک رنگ ندارد گل خندانش اسیر هر شبی که ازین دفعه مکر خیزد</p>	
<p>بر سرش خانه حجاب افتد بچو آن گل که تر ز آب افتد مست در سایه سحاب افتد پیشم پایانه مست خولافتد گل صدف گریه گلاب افتد</p>		<p>قطره چون موج اضطراب افتد بست دیرانه تر دماغ از سیل بوس آلوده صید دام بلاست دل ما را عبت حجاب کن دل اگر ده حسن پنداری</p>
	<p>مست از ناب من اسیر عجب</p>	

	گل چپر دانه در شراب افتد	
<p>داد تو به خوشس هوائی میبرد صدق نیت میبائی میبرد جسولہ زور آزمائی میبرد آشنایم روشنائی میبرد مید به لطف خدائی میبرد</p>		<p>ساعز آن دست خائی میبرد بهر توفیق شکست تو به است خونجی ابرو سے پیاکے رسا کلبہ ام کے تیرگی بند جواب ہر چہ بخوابد دل نو میبرد</p>
	<p>توبہ ام را دید تا ساقی اسیر سے ز جام آشنائی میبرد</p>	
<p>گر قناری ہنوزم از پر پرواز میبارد چہ تیرست ایکنہ از ہر سبز بانی راز میبارد ہنوز از جنبش مرزگان خوش ناز میبارد</p>		<p>اشقم ز انجام من اعجاز میبارد آوردہ دلم را خیال چشم بدستی نشت باغم دل بیلا بفا دادم</p>
	<p>اسیر از سبز بانیاباری شو اگر مردی در اقلیم محبت دل ز ابرو از میبارد</p>	
<p>زود وارد زور با تیر و کمان دل میبرد غنیچہ از بلبل اگر در آشیان دل میبرد او چند ار کو کہ مهرش از کمان دل میبرد</p>		<p>آن چشم دآن ابرو ہان دل میبرد بیگان کسی در بقیہ عالم شد شکار بہ بند ز حال ما خیر دارش کند</p>
	<p>شعلہ گیر گل از غاشاک تشا سدا سیر مازمین گل گل شد از پیر و جوان دل میبرد</p>	
<p>لعل تو قطره قطره می نوش میکند</p>		<p>ز حلقہ حلقہ دل ہوش میکند</p>

هر راه را که آید پای گذشته داشت در هر دم که هر نفس از رسته های موج	صیحه بصد نیاز و آغوش میکند در یاد و مدیت که در گوش میکند
از دلیسایم جو طرح نیار انداختند خضر را در کوچه عمر دراز انداختند طرح یک عالم دل آینه ساز انداختند بر گرفته از جهان دل جانان انداختند	هزاره که شب زدلم گوش کرده است روز امتحان از لب خاموش میکند
از خرام خوش چکان رنگ ناز انداختند حیرت آبا و شهادت القدر و مستند گرده از سینه صافیه های مایه داشتند جلو کاغذ شیر ابروی تو تا محراب شد	سسی با خون بخور و از شکال لال سیر کار خود را با لطیف کار ساز انداختند
گرتبان دست و ما برداشتند شد غبار خاطر عاشق بسباد توبه زد تا نشسته مارا بنگ فردی از غفلت بد و در انداختند	از برای صید ما برداشتند هر طرف آینه ما برداشتند ساعه گیتی من ما برداشتند ننما از نسیم ما برداشتند
تا چه میریزد در جام اسیر شوخی چشمان غشیه ما برداشتند	
اگر آینه کند چشمم نرم نشاسد رفته بر باد غبارم بتناهی کسی سرو کام بجگر گوشه بازی گشت	اگر کند سیر بار نظرم نشاسد نانه بیند چو صبا چشمم نرم نشاسد کشته صد بازم و بار دگرم نشاسد

آشنائی چه قدر خنده بیگانه شود که اگر نام اسیرت بر من تباد	
و دفع غمی از خاطر غمناک نکرد من اقبال آرایش گلزار نبود بهر آفرین که سر بر سر چنان گذاشت	که بصد رنگ به خیانت دل ایوان نکرد تنج خود را اگر از این گل پاک نکرد فلک از آن که به شمشیر که در خاک نکرد
عرق توبه اسیر از دل ما سست مال باده جز تقویت کینه افلاک نکرد	
مردوی آئینه کلفت شود یکسکه کمان و دلم آه میکشد زه میکشد گل و لاله هر طرف برو حسد ام تمامی گلر خان	این گرم الفتی تو تا بر طرف شود یار با هر دو تیر و دو چار دلف شود ما کام قطره که دو چار صدف شود در دهر هر که بند در آب علف شود
در آسمان ستاره من نشود اسیر شاید باین وسیله دو چار شربت شود	
گیتی که غم ز گریه مستانه میکشد زین بیشتر ذرات خون جنون میر سبزست حالی که حزن گذشته است	مورش چه گنج عوض دانه میکشد زنجیر بارشست دیوانه میکشد کی مورخ اویش لقب دانه میکشد
گر صورت فرشته کشد طفل گریزی بر باره کار غنمی دل دیوانه میکشد	
رفتم از بهوش گنجایی که بیاوم آمد	آب گشتم سر راهی که بیاوم آمد

شد بجز از جگر ناله من سر و روان	تجاست جلوه پناهی که بیا دم آمد
گلگل آمد مرثه چشم غم الم بنظر	شوخی طرف کلاه ای که بیا دم آمد
	افت دیده وحشت کشش سر براسیر
	نگه حوصله گاهی که بیا دم آمد
دیوانگی افسرده از بید و طفلان میشود	آتش برای گرمش در سنگ پنهان میشود
در دل خیال روی او در سر سودا گوی او	از سایه پرواز با عالم گلستان میشود
از صبح گریبان میبکشد بی او غبار خاطر است	سیر گلستان در نظر خواب پریشان میشود
سهل است اگر از نعل او کاظم نگیرد آتش تنگ	کان نمک از گریه ام یا قوت رخشان میشود
	میران رو گشته ام بنیان ز چشم دل سیر
	داد تماشا میدید عاشق که بنیان میشود
خام سوزی سفر محروم بر بی بیاید	آتش شنگی و آب گهری بیاید
نیست گرسنگی حدیث دل شیخ گوی	حاصل بجز بیا خبری می باید
کوچون تا خبری از دل افسرده عیله	بهر پرواز سر انجام سری می باید
	نظم شوریده من گشت جهان گرد اسیر
	بچه مجنون پدری را بر سر می باید
صبر کنم و بجز پیش آخر بیزبانی میشود	بیزبانی چون کس نشد داستانی میشود
در عالمی به از بیزبانی سرشار نیست	بیزبان ما و فارا تر جانے میشود
بجز دمی بتوان بسوان برد از اجالان	تیرا اگر سازی زجوب ترکمانی میشود
	بستی آقبال تیر سم فلک سیرم کند

	بال بردازی نباشد باد بانی میشود	
<p>نه از تو صلح می آید نه از من جنگ می آید دلم خون میشود اگر شیشه هر رنگ می آید که کار پور با از مسند او رنگ می آید</p>		<p>خونیه از عشقت مصلحت نرنگ می آید یدانم جواب دل شکستن با که میگوید بنا حال دل مغرور اگر در خواب می بیند</p>
	<p>بحرای جنون تنها اسیر تو گریز است فلک از دست مجنونم غبار رنگ می آید</p>	
<p>گره ره برداشتند و رنگ منزل نختند از کد این موم الفت شن محفل نختند گوهر این بحره درد امان ساحل نختند</p>		<p>غبار شوق طرح کینه دل نختند غ دارد صحبت رو شد لال پروانه را جهان در وقت رفتن به یکس خبری نبرد</p>
	<p>میرسد گرد بر جوش انتظار می بینند باد صافی از در میان دل نختند</p>	
<p>دید که دریا نگیں دان جبابه من شود مردم چشمه نگاه بختاب من شود شور محشر طوفانی چشم خواب من شود چشم آهوه نقطه از انتخاب من شود سندستان قیامت بیج و تاب من شود سیر و در گرد و جار آفتاب من شود کز جن است شراب بل کباب من شود</p>		<p>بار چشمه سار دل سحاب من شود له سو می که رفت از یاد قاصد فرست هم دانسته آخر اضطراب دل باد باب وحشت دل را توان شیرازه بست رحمت گز نشود نامه اعمال من یباغ دیده از ششم غبار آورده است ه چشمه کند آئینه داغ لاری</p>
	<p>باد جود انکه استاد مسمی جود اسیر</p>	

<p>اصحاح صاحب قاضی کاتب بن شود</p>		
<p>طبع از می دل از ستم بار کشاید از سوخته کی یافته سر چشمه لب بنم بکشا بضم غا زبان تابت چنی نکشاید ازین کسمه حرامان دل سوخته از تیره شبی هست پندیش بر آتش دشمن چو شود چاره گرا ز عجز حذر کن</p>	<p>هر تازه گلے در پخته باز کشاید هر غنچه باغی که بیکبار کشاید بند و مکر خد مت و زنا ر کشاید بر عقده ارسشته زنا ر کشاید صبحی که سر از ساغر سرشار کشاید ما راست زبانی که بزنا ر کشاید</p>	
<p>تا چند اسیر از مرده در دشت محبت سر چشمه خوئی که تک زار کشاید</p>		
<p>ترک بست من اگر چنین بر زمین پیدا شود از صدف گردیده دریا ر از زبان کام ننگ بسکه بر کارست صیاد شکار اندازا</p>	<p>حیرتسان بلال آتشین پیدا شود گوهر مفقود یعنی ایمنین پیدا شود در نظر هر دم برنگی از کین پیدا شود</p>	
<p>میثوی فرمانروای مهر انک در دوداغ از شکست دل گرت نقش نگین پیدا شود</p>		
<p>می گلگون زمره گان سیاه یار می بارد بجوش آورده تقصیرم چنان در یار هست چه در دست این چه دست این چه بر دست این بلند اقبال بخواران نیازم ابر حمت را نمیدانم چه یگونی نمیدانم چه میگویم</p>	<p>دل مجنون ز ابر ساغر سرشار می بارد که جای قطره ای از ابر استغفاری بارد غم از دل حیرت از نظاره گل از عاری باد تماشاکن سبزم خانه خمار می بارد شنیدن محو شد عیانی از گفتاری بارد</p>	

دل تماکی ز مسموری نگیرد لعل دیرانی	آنکه این صحرایک به بسیار در بسیاری باز
	بیاساتی چنین بیکانه از ساغر کشان گنیزا چنین خصلتی که مستی از درد دیواری باز
گلشن آرائی نیل حسن محبوب تو باد نار دگل آتجانی کمر ورده یک شبنم ست در دالالت فردش سخت جانی کرده	لاله زار خاطر دم داغ دل آشوب تو باد حسرت آرای دل عاشق بر و غوب تو باد چنان تپایی فدای صبر ایوب تو باد
	از کتاب دل کشودم فال قاصد میرسد بیج و تا هم مرزوده دیدار مکتوب تو باد
لیست مرا داغ و فغان بخشیدند مرغ زنده فیض بحر و مسیه گل یعنی تو هر لحظه برنگی بسوخت می فرغد اقبال سیاهانی زد مادونستی استیلم تبه کاری بود ستان سینه محاف آینه تو فیت است	جرم صد میکده از نیم دعا بخشیدند تاب پر دانه کمال بهما بخشیدند پر طایوس بجا گستر ما بخشیدند جای خاتم دل شوریده ما بخشیدند جرم مار از کجا تاب بجا بخشیدند جرم ناکرده ما را یو فغان بخشیدند
	مشت خاکستر ما سرته دل سازایسر رو شایست که در راه خدا بخشیدند
ده گل بگریبان خار میریزد در چین خاطر مبیاد کس عذر ربیک خلف وعده دارد آه	ز سایه مرده خون شکار میریزد گلی ز رنگ نرزان دبار می ریزد چه خاک کاسه انتظار می ریزد

<p>ز بسکه جمع زخوی تو جان بستر شده است</p>	<p>شترارش از مرده بی اختیار می ریزد</p>
<p>ز یاقین گرد که درت چه حاصلی دارد</p>	<p>بدان مرده اشکم غبار می ریزد</p>
<p>دل اگر گم شده دلدار سلامت باشد برسد کو تو مستانه دعای دارم هستم فرش منیلان عدم بستر نیش زاهد از دست تو آفرینلا خواهم زد جامم هم گر سکنه در صف شان عجب</p>	<p>هر چه خواهد بشود یار سلامت باشد بام در دزن در دیوار سلامت باشد یارب این گلشن بیچار سلامت باشد ستی گوچه و بازار سلامت باشد شیشه خاطر خار سلامت باشد</p>
<p>شد اسیر از گل راز غم پنهان تو خوار</p>	<p>سپید روی اظفار سلامت شد</p>
<p>گوش باده پرستان تو ای عبید رسید بر شک خوجو قدر با امیدوار شد غبارم از گل شوق تو سپید عالم کرد بقدر حوصله هر کس زین منت شد بکائنات نشانند آب از جوی</p>	<p>شکست صد در میانه تا کلید رسید که قاصد از سر کوئی تو امید رسید به روی که نوید دلی رسید رسید بکم نگین دبا ساغر بلبل رسید نسیم بی ثمری تا بسرد و بید رسید</p>
<p>اسیر روی گل و جام لی بیاد بباد</p>	<p>بنوش باده که فصل بیار عبید رسید</p>
<p>جبرانی اباغ و بهارست به بینید میادرم چشمم عدم علقه کوا</p>	<p>آینه پر از نقش و نگارست به بینید تا خضر درین جرگه شکارست به بینید</p>

صحرای عدم مرزعه ماخار مینلان در صیرتم از حوصله ساقی دوران مکتوب که وعده ده جولان که دارد دانا شبنم تابش آئینه زارست قل میزند از سوختنم جوشش تماشا یگرگی آئینه دلان بی کشتی نیست شعرش از باد چرخان تماشا اشکم دل مجروح و گاهم کف نیست عید خود و صیاد خود دست آه میرسد پیرنی که ز شوقش سفری گشت دو عالم	گردیده با آبله کارست به بینید بخانه تنی گشت و خمارست به بینید از کار نشدیم این چه غبارست به بینید با این چه قرارست مدارست به بینید خاکستر من آئینه زارست به بینید گردیده با جلوده یارست به بینید پروانه این بزم بهارست به بینید بی او بچه کارم سر و کارست به بینید هم آئینه هم آئینه دارست به بینید در قافله لیل و نهارست به بینید
--	---

شد خاک اسیر تو و یکبار گفتی

دیوانه بیدل بجه کارست به بینید

دیوانه تو بگریم محبت نمیکشد نی خار غار هستی و نی ذوق نیستی گفتن حکایتی و خموشی رودایتی	آواره تو محنت الفت نمیکشد دارم دلی که مست حشر نمیکشد در دیست در عشق که طاق نمیکشد
--	---

عاشق که بپزید بگانی اسیر

وصلش بکام و گام بفرست نمیکشد

هر دل که غم همیشه دارد دیوانه بهالمی نظر باز	از آبجیات ریشه دارد هر لحظه پری بشیفت دارد
---	---

در بزم تو آفت بگلزار کم حوصله بجای ساقی در کندن آشیان بیل لی سه زبانه دلی نیست	آید دل با چه پیشه دارد مست و هزار شیشه دارد گلبن از خار نیشه دارد تا قطره بشعله ریشه دارد
مستی آسیر شد مسلم زین باوه که او پیشه دارد	
بایک حکم تاله شبگیر میرسد بی او نیش و سر و برگ جنون درست گردم بماند چو شده پرواز میکند	نافل مشکوکه تیر پیر میرسد دل را نسب بقلعه از نخبه میرسد گر زود میرسد بهرم دیر میرسد
شد بیستون چو حوصله سختی خار فراد برق تیشه می دیر میرسد	
هر که نیت نداشت بتیایم سهر میرسد دل ندارم بیش ازین افسانه ام نشیند مرد عارف را سودا دیشی در کار نیست بیطعم در خاک اگر گردی ز من در خاطر است	اضطراب مرغ بسل شوق را پر میرسد خواب راحت یادم از غوغای محشر میرسد غش آینه را یاد سکندر میرسد خون گرم من بدید و کعبه ساغر میرسد
گوشتی که پیر تم چون دل ولی گاهی آسیر اخلاط گریه ام ذوق سراسر میرسد	
چه قدر راز رست فشو و نامی روید دید شمع قدان روشن ازین سرمه نا	گل جدا لاله جدا کس و جدای می روید پر پر دانه ز خاکستر اسی روید

باغبان گو نظر دیده حیرت بکشا شمع مجلس اگر از سرو قدت یاد کند گل آوارگی از تربت عاشق رنگین	سیر گلزار جهان کن که چا میرود جای کاهیدن از دست و نامیرود در غبارم باد میامیرود
بسکه شبنم زده شد ز آینه پای اسیر خارجی جوی جنون سبز و نامیرود	
بسکه دامن حجاب از الفت من می کشد زشت را بخلت گذری بهتر از آینه نیست پاس را زت لازم ست از بیم بیرون نیر توبه از انش دل یک قطره بی آشتی نیست	گر شود گلشن ز غم رنگ دامن می کشد سینه صافی انتقام از دشمن می کشد ستم و پایان خاموشی بگفتن می کشد محمود و پویش از خویش دامن می کشد
خوی حسن از حلق میداند گناه خود را انتقام فتنه بیایکی از من می کشد	
دیوانه خلعت دل دیوانه بهار دور از خلعت باد خوان این طلمه را بر خاک می کشد سر زنجیر و سگ عمرش دراز باد که مار امان شناخت	بر دانه شکو و تو سینه بهار هر سایه گلست و پر نیانه بهار دیوانه سر اسر سینه بهار هر سایه تو جلوه دیوانه بهار
فارغ ز گفتگو دل حیرت شمار خوابش اسیر شوخی افسانه بهار	
ست اگر داری بغیر از دامن صحرای گم دخاطر با بگو و راه برگشت گم	پرنیان خار تا باشد بسند جا گم در دل یاریم ازین خوشتر سر لغام گم

تا توانی قوی وارو که ناراموم اوست زور یازی نزاکت عرض میبرد اگر در افند قطره باور یا که نقصان میکند کی خبر دارد درون خانه از بیرون در سایه خار قلق آتش افر و ز دوست جذبیه کامل نداری دل بستی سوختی	کو کهن را در حساب مردم دانا گیر یخچر یا خورشید اگر گیری استغنا گیر کینه بجا برفت مردم دانا گیر دیدۀ داری سراغ او ز نابینا گیر الفت آسان نیست یاد دنیا و افیا گیر نیستی آتش گلاب از شیشه دلهما گیر
--	--

قدر شناس دل دیوانه غایتی اسیر
حیف ازین آینه رنگ مردم دنیا گیر

تخته از گل جلوه از سر و خوامان تازه تر خاطر آشفته کار زلف و کامل میکند در بیابان چون ریگ روان چشم ترست کعب ز تحیر راهر حلقه طفل دیگرست	خوش بسان میرسد سر گلستان تازه خویشند بیای مجنون در بیابان تازه تر سایه خار میتلاش ز مرثکان تازه تر کار پیران در لباس خرد سالان تازه تر
---	---

تا بخواند غیر من کس مصرع سودا اسیر
نسخه جع آوردن خط پریشان تازه تر

تبتم باغ و طائر خار دندان سخت تر میرد ز بزم عشق از تو غیر دیگر بچو موج غرض مرمت میر و مجنون دران دادی کرا تجلی جوهر حیات دارد از بی قیمتی	شوخی خورشید از الماس بجان سخت تر تست کس از سبزه زاری سنگ ندان سخت تر گرد از افتادگی از کوه دلمان سخت تر جو دبی سرایه از فولاد هم جان سخت تر
--	--

در چون بر ناله ام مشق سرایت میکند

بی زبانی نیست از زنجیر افغان بخت تر	
آشوب در فکر در کش ندید تیر	هر خاکان بر فربس کسی آفرید تیر
خوش کرده اند طاعت نکش تیر گران	هر چند او کشید گمان قد کشید تیر
مکتوب را ز سینه عاشق بپارساند	آفرزد دولت تو بانی رسید تیر
هر خاکان گوشه ابرو بلند شد	رفتم بیای دیده بهر جا رسید تیر
در سینه دید منی و بیاورد در گرفت	چون صید و شنی از دل تگم رسید تیر
تا او گمان کشیده دل آهی کشیده	شکر خدا که هیچ خطائی ندید تیر
خواهم گرفت اسیر ز دست فلک گمان	
تا آنکه منم بگور بریزد یکسیر تیر	
ساقی بسم مرثیه کام پیشتر	در فیض صبح باغ گل جام پیشتر
گرد ام اعتیاد فراموش کرده	صید رسید تر شودت رام پیشتر
باشد ز فیض نسبت یکدیگر خطش	از سیر به سحر نمک شام پیشتر
سر کرده ایم تا که بر حرفه چون اخیر	
من پیشتر و ما و تو شام پیشتر	
صیقل دل از غبار خاک رسی یاد گیر	آب در رنگ از بهمت باد بهاری یاد گیر
بی تکلف مشربی بر بتدل شد جان من	درس از الفت بخون حرفی زیاری یاد گیر
آریدن نشه می آر و بقدر انظار	شیوه آسودگی از بهتاری یاد گیر
سوغت جانست شد غبارت و او ازین سو و آنام	
ترک صیادی کن و مطلب شکاری یاد گیر	

خط آزادی پریشان نیاید در نظر	جان گرفتاری که جانان نیاید در نظر
فرق نوا کرد زیر تیغ سراز پای کن	سینه سالان دل گریبان نیاید در نظر
از خط سبزی چمن برای صحرای گشته بزم	گردن یکدسته ریحان نیاید در نظر
داد حسرت بیدم یاد خوابت میکنم	بزم عیشم ز گستان نیاید در نظر
<p>میکشم ساغر زدننگی حلام باد اسیر</p> <p>گلشنی دارم که زندان نیاید در نظر</p>	
زاهد درین بسیار با توبه واگذار	پایه ترا بگردش چشم هوا گذار
بر دل غبار رشک فشاندم چه لازمست	آئینه را با بطن پاک حسا گذار
دل صاف کن بخلق گل دوستی بچین	بدخواه را بدشمنی خویش واگذار
بکشای دیده گر سفر خواب میکنی	دایم بر راه قافله دست و پا گذار
<p>شو خاک را اسیر بفرست اک سر به بند</p> <p>از گرد خویش دامم بر راه ها گذار</p>	
دلم خون شد دل بیداد خوشتر	ریدم خاطر صبا د خوشتر
مرا یک ناله بیکار بمنون	ز شیرین کاری فرهاد خوشتر
ز بار منت عالم نشستن	بزیخ بصر جلاد خوشتر
<p>اسیر مست اگر خوابت رود دست</p> <p>بزیخ سایه شمشاد خوشتر</p>	
پیدا است بکس چهره گل در هوای بار	آئینه خانه کرد چمن را صفای بار
مسند شاهان بسیار از دست هوا	سر بل برهنه گشته غریبان پای بار

رکتب گرفتگی آزادیشوم ریزه رشک مصرع شوخت و نظر ریش را بساتی کوثر سپرده ایم امپری کشیده بهار از شگفتگی	طفلت در درجه تماری هوای ابر طح غزل نموده بهار از برای ابر تحلیف باوه میگرداند شیو های ابر دیوانه تو چون نشو و نشانی ابر
	هر یک اسیر از گری خوشترست هم خنده های خسته هم گریای ابر
غنچه در سرم سودای زنجیر جنوم بسته چاک سواری بو بمن یک گام یک رنگی نکر دست	روم از دور بوم پای زنجیر مرا فستاک باید پای زنجیر چه بلبل گشته خوشنمای زنجیر
	به از چاک گریبان بهارست بمن از دور خشمکهای زنجیر
جود محشده موج جباب گیر نسلی که اخته دلهما نظاره کن ف دل بیرون کش منت کس ست دل ز خفت بشود عیان ز شکست خویش ز دام بی بخت نیت از نیست جوش میزند	قطع نظر ز دل کن و عالم خراب گیر عطر گلاب چاره ز سوج سراب گیر از دود آه قوت بوی کباب گیر بکتاب شکایت و جام شراب گیر خود را گیر ذره فروزون از آفتاب گیر از دل کن استاره و بر کف کتاب گیر
	همچون اسیر خنده زنی تا بهر دما ساغر ز نقش پای سگ بوتاب گیر

فانش دل ز حریر چراغ نازکتر	لباس خاک ز گلهای باغ نازکتر
برای گوش نکردن فسانه مدام	ز کفت و گوی دل بیدار نازکتر
چیدن دل بیدر خاک افلاست	فانش الفت بیای دروغ نازکتر
ولی که نکست او چاک پیرهن نشود	ز لاله سوخته یک پرده داغ نازکتر
اسیر خوی تو کی باده نوش میگردد اگر ز شیشه نباشد دماغ نازکتر	
ز گوهر با دل دیوانه بستر	ز گلشها گل میخانه بستر
گرافیت آشنای و چشم را	هان بجانگی بجان بستر
چراغ افروز ز گلشن گروت باغی	ز گل خاکستر پروانه بستر
بزلغت آشنائی دارد از دور	بیان دلراشان شانه بستر
اسیر از خود بگوید هر چه گوید شاید نیای این افسانه بستر	
را از گفته را بشنیدن رسیده کار	تخم نه کشته را بدیدن رسیده کار
طاعت خود و دشمن و شرب جهان	از راهی بجام کشیدن رسیده کار
آسان بگویش او رسیده حرف ما	جان داده ایم تا بشنیدن رسیده کار
بیدست و پاییم ز خجالت غبار اسیر از صید دام ما بر میدن رسیده کار	
صفتش از گلزار با گلزار تر	دیده با حیرت پرستی یا رتر
عشق ماتی باده خون میخانه دل	هر که اینجا است ترهشیا رتر

ما که سیراییم از ب تشنگی شیشه دل تیشه آه و بیستون کشته نازم بر شاخ گاهم چکار دشمنان از دوستان محرم تر بوالهوس کو رست عاشق دوزخ پاره این راه تا بود ار تر	چشمه خورشید نشتر زار تر کار از کو کهن : مشه اتر گلشن آسودگی بخار تر دوستان از دشمنان اغیار تر پاره این راه تا بود ار تر
روشنای سنگ طفلان ست آسیر نامحایند تو گوهر بار تر	
سینه صافی با عداوت پیشتر راه شوقست آنکه دل پر میزند دو شکام دو شکام دو شکام	دشمنی با مصلحت اندیشتر سبقت و اماند گیمای بیشتر خاطر چرخ از ملالم ریشت
دل جواحت رازنگ آینه شد ساده لوحها مال اندیشتر	
دارم شوق تو بیتاب سفر بستر راحت من بیابست شوق خضره و من باد صبا در ره نقشه قه دل بچو غبار برده شوق و طعم از ره و من داده آرام ز بے آرا می	تم بزم شده متاب سفر در وطن برده مرا خواب سفر بی سه بناییم اسباب سفر بست جیت من باب سفر داده ام خانه به جلاب سفر شده بقی من تاب سفر
سر پیش قدمی دارد اسیر	

میکنند سجده بحراب مغر		
ز نشد عراب تلخی چاک نگر	بجواب تا فردی خواب بهوشاک نگر	
چو نور شمع که تو دامنش بود در آتش	مقیم دیر و خوابات باش و پاک نگر	
اگر کشد گل صفت جزای بی ثمری	بگو که بسید چه بدر کرده جرم ناک نگر	
ز آسپا چه خبر سبز و اسید ترا	آل دانه خویش از زمین پاک نگر	
اسیر مصرع جان فتوحیات دست		
چا بردن کن از خشم شرناک نگر		
گر که درم جوش دریا پیشتر	خنده کردی شور گلهای پیشتر	
هر گل است کم دل دیوانه است	در سر کوبش تماشا پیشتر	
دره خورشید بهر بستنی است	هر که اینجاست کمتر آنجا پیشتر	
پای تحت خاکساری جای است		
شوکت جفید و دارا پیشتر		
چنانیم ز مصله صاحب کمال تر	بدستیم ز توبه بیجا و بال تر	
ابر غبار تربت ماذره بار شد	خوشید جلوه بای رسا بیزه ال تر	
آنیم غبار جلوه دامنم شراره است	آینه از جمال تو بر خط و قال تر	
بهر زخون بی رنگ مانا خنکان		
در دفا ز کوه شرمستی زلال تر		
ستم و آن چشم شمل در نظر	شوخ میر قصه تماشا در نظر	
بسته آئین گریه مژگان را	قطره غنیمت دریا در نظر	

مشتق یاران میکند مژگان من	کافور ابر است صحرای در نظر
بج بر بخت خون خواب و خمار	حسن رنگ آمیز دیبا در نظر
جلوه سر کرده می ریزد اسیر	برگ گل از غار آن یاد در نظر
بنام گرمی من فال میزند زنجیر	صلای شوخی اطفال میزند زنجیر
هوای گرم جنون خون جوش می زد	زنانه دم رنگ قیال میزند زنجیر
ز برق تازی دیوانگی خواب شدم	هنوز بر اثر بال میزند زنجیر
غور حسن جنون از کسی نمیداند	قلم بحرف خط دخال میزند زنجیر
زبستی که بان طره میسر ساند اسیر	
چه لافنا که ز اقبال میزند زنجیر	
زنجیر شوق ماشده روزه شب دگر	بخت دگر سپردگر کوکب دگر
یاد دغا نکرده ریاض اثر سنگفت	از فیض دل نمانده مرد ملاجی
حرفی گوش سیلی استاد می کشتم	بر کرده ام کتابی از کتب دگر
یاران طلیب ساقی و ساقی طلیب	جان در قمار دیگر دلد در تب دگر
صید اثر خمار و حشی نگاه کیت	
هر لحظه بخود اندک نم یارب دگر	
م بر کف خاطر اندوه گین دارد بهار	بچوستان گرمی در آستین دارد بهار
دایم نیستم از برگ برگ گلستان	بهر قلم زهر در زیر نگین دارد بهار
بر گلشن کن اگر دل سرو باغ قویه	هر دم کافور بر برگ یا بین دارد بهار

خاطر جمعی پریشان تر ز گل سپید آکنده	صد شکست از فوج بهادر کمین دارد بهار
از سر کوفی که می آید نمیدانم اسیر	اینقدر دامن که منت بر زمین دارد بهار
ترک مطلب کرده ام ابرام میداند هنوز	مرغ جوهر میرد از شاخسار تیغ ناز از منبأ رمه بگریزد سایه بال هما
طلسم در وصل او از دوز میر قصدا اسیر	دل ز تنی مجروح را شام میداند هنوز
شوق که اخت ز لاله در استخوان و منور	از خویش بیشتر غم روزی خورد هما از خاک گشتگان تو گل میکند بهار
تباغبان بلوغ قناعت شدم اسیر	گردیده محاکم ز نثران استخوان و منور
هوا شده تکبیر پیراهن امروز	صفا از بسکه می بالد ز شوخی بیاساقی طلسم تو به ام را هوائی دیده ساقی میگردد لب
ز عشرت میتوان گلچین امروز	نیکنانچه نگه در دیدن امروز پو اگر شیشه دل بشکن امروز سجن در پرده دارد دامن امروز
زهر چنانه سیکرد دهر ننگ	نمیداند چه دارد دامن امروز

بهر گل بادی از پیر این جاکش هنوز	سید صبح از گل روی عرقا کش هنوز
یر به باشد کس باین حاضر گو ای کشته	خون چکد از علقهای چشم فزاکش هنوز
رغیب یاده ترک سیر گلشن کرده ایم	میکند در خاک دام افشونگر تا کش هنوز
رو در کار تو به من ساخت مسجد با اسیر	
اخترم ساغر پرستیم افلاکش هنوز	
طشور کرد بنده قربان برم هنوز	عالی نیروم چکنم تو کرم هنوز
دستماله که در سفر شوق سوختم	پرواز ریزد از گل خاکسرم هنوز
رطه نموده ام بتو یاد است یاد باد	این بسته بستیم ز بال و پریم هنوز
برده ام که خضم تو من جان نیرود	سر تا پای عریده چون جوهرم هنوز
دل خیال دیدن روی تو کرده ام	آینه میچکد ز دو چشم ترم هنوز
شد عمر با اسیر که میوزم از عشق	
دو دکنی ندیده ز خاکسرم هنوز	
و شمع پروانه گدازست هنوز	ساز کن نازکی وقت نیازست هنوز
باغم از دل فولاد عبا را نگیرد	خاطر من نازکت آینه رازست هنوز
ریش این محبت شوی ای کبک خرام	دل ز فیش مرده ات سینه نازست هنوز
ن مغرور کجا پسند کجا عشق کجا	هر ناز تو بجز گشت نازست هنوز
در گرفتاری صبا شوره آبرو آید	
عشق او بر آتش در گدازد آید	
بر صبح بعد شوخی بار امروزم	نگر ز روی تو می خورده ز درگاه امروزم

شسته ایم بصد رنگ امیدوارا بقتل میگذازانند چنان بسب	شسته ایم که هر گل کتاب بی تمیز است شکست قیمت آینه را بهار تفیق چمن ز پر تو گل تا با آسمان شفق است
همه در آتش یزدان گشت بال ایشان ز شمع رویت و فروخت لاله زار امر دوز	
جام جم یعنی دل بهت قرین و مایه اش مشت غباری بر زین خوبنهای چرخ دوزیر نگین دل	بید ماغم خاطر عیش آفرین دارم هنوز آسمان در غیثه ام درد غباری میسر از دو عالم بی نیازم تا شکستی در دست
خاک بر فرق مروت گنج قارون بیشتر موری از گشت قناعت بر زمین دارم	
آبروی خنده گلهامریز دلانه زنجیره در صحرای باده را بی صدف ازینا مریز	در دلساو در چمن بیجا مریز حاصلی بخوابی از دل صبر کن سید مدح و میخندد گلی
هر چه بخوابی کن ای آسمان آبروی خاطر و انامریز	
گیر و صباغ خراج ز خاکسترم هنوز کوه و قمار در دم و بی انگرم هنوز گل سید مدح سایه بال چرم هنوز	دریا بساط مایه چشم ترم هنوز گردل برد ز یاد تو از جابرد مرا در خواب گلشن سرگوی تو بوده ام
بسود و ام بچرخ سراج را میسر	

	در کوی یار بنده فرمان برم هنوز	
سلام میشود که باید خودی هنوز آئینه دار عکس مرا و خودی هنوز ای بخیر ز خویش بیا و خودی هنوز		شکل پسند خاطر شاه خودی هنوز بلندار تا بکازم و اگر در دود گاهی تو خواب فراموشی دست
	غافل اسیر کرد شعور و یاد رفت در بند عقل حوصله زاد خودی هنوز	
گذشته است ز پرداز بالی ما امروز بهار شد عرق الفصال ما امروز کدام صبح گشود دست فال ما امروز چرا شود غم فردا و بال ما امروز		نیده گویش مردت سوال ما امروز اب از گل روی گلآب تازه گرفت لاره از گل خورشیدی ز دال چرخ راب شوق خیال خار میسوزد
	اسیر بیری ما بر بار خنده زند جهان چو دیار خیال ما امروز	
ابر نیسان میشود گرد غبار ما هنوز خونهای صد گلستان ست خارا ما هنوز تمام ما را بادا گرفت نار ما هنوز پریشان یاد میگردد غبار ما هنوز		روی اعتبار است روزگار ما هنوز له را سیراب سازیم باب تشنگی مردم هم پییدم پر داز کردن شکست تصدیقهای بتوان بر خویش بست
	آشنایان دل بگنجی گرد اسیر باز بگرد و دیار ما هنوز	
بتوان زد بگنجی دل ما اتم هنوز		ان راحت ز سودای کسی کام هنوز

<p>شوخی عبده با پیشکش گریه خو بیرجی است و مانع طفلی مشرب گل نقش قدم چشمه بیاب شود بگر سوخته نموده دانه دارم</p>	<p>دل بخون می پید از لذت دشام هنوز توان سوختن از آتش دل جام هنوز گرچه نگذاشته ام در ره دل گام هنوز شده ام خاک و ندارم و دلم آرام هنوز</p>
	<p>گرچه گشتم غبار نفس آزادی اسیر اینقدر است که گرفته دل آرام هنوز</p>
<p>ز لطف دست منه بر دل شرار آینه ز شرم نیش زبانی چو برگ گل دارد حجاب یاد دلم اگر کست نفس دزدو</p>	<p>کشته خجالت شبنم گل غبار آینه ببذر خواهی گچین غبار خار آینه مباد خاطر دریا شود غبار آینه</p>
	<p>اگر غبار شوم شوق بیشتر گردد و فاعده او باد انتظار آینه</p>
<p>ای برای دلم سه امان نام رفته باری امید زود گسل سیر در عالم گرفتار است</p>	<p>نیم ناز ترا هسته از نیاز عمر کوته کند امید دراز باقفس میکنیم بایر و آزار</p>
	<p>بادل با چه دعا دارد چون پیری ز غم غبار</p>
<p>ز فیض ابر زانسان شد جان سبز بهر اگر دباد تشنه لب را مردم زد خانه ام گرد صف گلشن</p>	<p>که از عکس زمین شد آسمان رطوبت کرد چون سر در دانه چو برگ بید گردیدش زبان</p>

چو موج سبز شد رنگ روان بزم	تزیینش عام لطف ابرویشان
	اسیر عشق را چون جوهر تیغ شد در سینه غمهای نمان بزم
گلشن عزت و سید از خاکم و غارم هنوز گرچه بچشم در دو عالم درخیدارم هنوز خون من چون بنیان خوابید و بیدارم هنوز سر سبز از ازار زان بد خو خبر دارم هنوز	نم شد بستر خواب در آزارم هنوز هست در دکان دارد تنگ سراگی از قاتل کشم طمن ربائی روز خوشتر ماک آئینه دلبر و در غبار خاطر م
	اگر چه غم سر بسریک شام غفلت بوده است روز اول دیده ام خوابی که بیدارم هنوز
از گل صبح کشیدیم گللابی که میسر خضر لب کرده تراز موج سرابی که میسر بسیکد از انگش زهر عتابی که میسر صفحه پیچ ندانسته کتابی که میسر دعوی بود جوالی و خطابی که میسر دیده دیوانه پی باخته خوابی که میسر صبح آئینه چه دارد دگر آبی که میسر	ز تودستی مرزگان پر آبی که میسر غمز اید کوره جاس وید گدار بی که بیکر گوشت طفلی ست هنوز با درق دفتر دانش کردیم ان سختی مطلبی از پیش زفت رفته ز سیر بین آگاهای او ساز گل عکس قبح شیر شود
	میتوان دید اسیر از دل صد باره ما مشت قطره سیلاب شانی که میسر
سواد ساینه گل آشیان بلبل بس	ش دل تنگ یاد انگل بس

نخوان خانه هزار قصه تسبیح شبه عشق تو از یک نگاه خرسندست	حدیث مجلس با سرگذشت کامل بس نگاه گرم گلی خوبسای بلبل بس
	ز وصف خطه شیرازه یافت نظم اسیر برای مصرع بلبل سینه گل بس
مایه عیش اسیران خاطر عناک بس نیست تاب دام آزادی اسیران ترا بی سبب ما پسند آتش دوری کن چون شوم گرم خیال خجر بیداد خویش	مسند ما انکار تابنده چون خاشاک بس مید ما راحت محرومی فزاک بس اشک خونی چشم زخم دیده های پاک بس جای رد زن کلبه تاریک دلمرا پاک بس
	آسمان را هم بچرخ آورده شور عشق او سنگ ما سرگشتگان بچشمی افلاک بس
رند زخوی تو از پرده حجاب نفس شماره نفس من بدست بغیر است گذشت عمر نفیسه و باز منم خواند	بجا پیری زره دل کشد بخواب نفس ز خوابهای پریشان کنم حساب نفس زیاره زیاره دلم شرح و بست با نفس
	اسیر دام پیری میکنی تماشا کن گرفته است لزان طرود عتاب کن
شده نو میدی من آینه داری که میرس بیقراری طبع از حسرت میدان درنه دوازدهم نیم انگشته گرد آلود دست	دلم از پاس کشد پیری بهاری که میرس کرده گل در نظر گرد سوار می که میرس شوخی پوشیده قنای گل جاری که میرس
	خار و خس در نظر موج حساست اسیر

ظہر از یکا کی بارغ و بھاری کہ میرس	
از فریب ہم نبرد ما میرس	خون گرم دآو سردا میرس
در لباس طفت استغنا بین	اشک سرخ در رنگ زرد میرس
در ره دل شرم شد آئینه دار	آب گر دیدیم گر دما میرس
ان کی از یکا بازی برده ایم	
داد با محبت نزد ما میرس	
گوهر شکستن قدر دریا ہم میرس	کار دل در خون طبعین پشیا ہم میرس
تنهایی ایقاصد تسلی عیب نیست	از زبانش باره مال دل ما ہم میرس
رام طواف دشت مجنون کرده	پارہ احوال مشاقان لہجہ ہم میرس
خیل آہوی بریز او ان سانی گفته ایم	
از اسیر تر و باغ بزم صحرایم میرس	
نگی دکشیدہ ام کہ میرس	آفتگوی شنیدہ ام کہ میرس
در محبت ز آوبے تا شیر	اثری باز دیدہ ام کہ میرس
نم آن ہرزہ گرد کز پی دل	آفتد رہا دیدہ ام کہ میرس
چون کنم شکر بیزبانی خویش	بنوای رسیدہ ام کہ میرس
زیر پای سمنہ ناز کے	بوای طبعیدہ ام کہ میرس
اضطراب تمام دارد امیر	
آہنجان آرمیدہ ام کہ میرس	
ل افروختہ چون غلوت فانوس	تا شمع خیالت نکشد منت تا فوس

<p>گر شمع نظر کرده شوق تو نباشد رحمی بسیه روز می پروانه ندارد خشی که بیاد تو به گلزار حسنه وزند</p>	<p>کی دعوی باطل کند از خلوت تو فانوس باقانه روشن بریم از نسبت فانوس بخشنه جانم برگ گلش خلعت فانوس</p>
<p>چون قدر سر کوی تو قضا سداست پردانه بخون میطیه از دولت فانوس</p>	
<p>در انجنت دیده و دیدار فراموش چون شکوه ام از دست تو بسیار باشد گنه سلسله در رشته گسی گریه و آهم دل ناله فراموش کند دیده تماشا</p>	<p>بایاد تو سیر گل و گلزار فراموش کردی زمین دشته بسیار فراموش تا که گنم سیمه و زنار فراموش عاشق نمک لذت آزار فراموش</p>
<p>کردیم اسیر از تو فراموش نکردیم حق نمک و حسرت دیدار فراموش</p>	
<p>سرگران چشمش نهال باغ استغنا قدش گردبادی هر طرف سر در دانی میشود باغبان می پرورد در دامن گل سرش</p>	<p>نوبهار فتنه رنگین جلوه رعنا قدش بگذرد اگر از بهار خاطر صحران قدش تا کشد از گلشن ناز کسی بالا قدش</p>
<p>جلوه هر ساعت بزنی بقرارم میکند شعله شوقست پنداری ز سر تا پا قدش</p>	
<p>شکار آینه گردیده آه میرسدش چه طعنه که بخورشید می تواند ازد به توبه شوخی بیباک میکند دل من</p>	<p>بری کشیده به ام نگاه میرسدش ننگسته از مره طرف کلاه میرسدش دماغی از می ششم گناه میرسدش</p>

شکسته آئینه زنگ بسته دارم	که دعوی نسب مهر و ماه میرسدش
که اختم و مروت بخل نمیکرد	ز دعوی که قسم برگواه میرسدش
ز دیت خندا گل میزند جوش بچا یکدستی مرزگان بشانم و مید از عارضش خط کس چه داند زیادش میتوان در گریه غلطید ندانم صید مرزگان که گشتم ترا شکم جوش بلبل میکند شور	ز آهیم شور بلبل میزند جوش ز هرایما قافلی میزند جوش که از آئینه بنبل میزند جوش که سیاب از تحمل میزند جوش که از خون دلم گل میزند جوش ز آهیم دسته گل میزند جوش
نمیدانم سرم سوزای کیست	ایسر از آه کاکل میزند جوش
غیر در گمان ددل مانده اش هر بوی و تاب موج طوفان در آتش است اردنیر آه آینه هرنگ شیشه رغبت پر شکسته بنابر ضعیف یوانه یک قدم اگر از ره برون رود پسرخ لاف کشتی خصمانه میزند	جز ما بدف ندیده خدنگ بهانه اش دیوانه آتش ست خموشی زبان اش تیر کنایه نیست بجز دل تان اش چشم وفای اوج ها آشیانه اش ریگ روان زموج زندنازبان اش گردی که در جالی شفت خانه اش
گردیده تا ایسر زیاد تو جرعه نوش	جو نشیده محمد ز شراب شبانه اش

پردانه و بلبل چه شناسند سر اعش
 بلبل شده پروانه گلها ز می داغش
 بز می که دل از یاد تو نازک شده باشد
 لیلی شب تار کند صید غزالان

یگانه تر از نکست گل نور چراغش
 پروانه شود بلبل افزوخته باغش
 چون گل نمکند از نفس سینه ایاغش
 اگر سر نه شوقی کشد از دود چراغش

در گریه کند سیر اسیرت که یاد او
 بوی گل راز تو دهد گرد دوش

اشک بلبل نمک چش خویش
 چشم دوشی بجا و سه به بجا
 باخنده آن دهباز یک رنگم
 ز دور بازوی امتیاز رسا

خنده گل خزانه بولیش
 ز سدا کس بگرد آه بولیش
 گل شدیم از نظاره رویش
 چه کمانا کشیده ابرویش

همتی از اسیر میخواستم
 گر شوم خاک در سر کوش

بکسیم ساخت فریدار خویش
 یک جتنی حلقه دام دقاست
 خلوت غربت ز وطن دیده ام
 خاک رهم سیر جهان میکند

سوختم از گرمی بازار خویش
 مید بتانیم دگر فخر خویش
 آینه ام سایه دیوار خویش
 همفر خویش بیکار خویش

هردو جهان خواب فراموشیم
 ستیم از دیده بیدار خویش

صدور دل گرفت که خونم بگردش

بر کشتن نگاه میان کردنش

<p>از بار جلوه طرف کج شکستنش در است گفته بود که لطفه پایش از چشم زخم الفت هر دست دشت</p>	<p>رب که بود این که غبارم بباد داد در سرش نگاه مرا سیمه حال داشت لب دلی ریاست خدا یا نگار</p>
<p>نوروز بخودیت بجائی اسیر منوز یک گل نگفته است ز صد رنگ گلشنش</p>	
<p>بی زبان روشن سواد ناله چون بخیر چون دل بیدار هم آینه هم شمشیر سخت بیاید چه شد گوار مالک بر باش دل سر اسیر میر و دو خاک دانست شکر کای گشتی کاسته را شیر باش</p>	<p>بد منزل نشان جوجون تیر باش نگاه پاک هم نزدیک هم بگانه تر در صحر اکف خاکست و دریا در گهر عظیم فایران بطفلی کرده اند ان شیرین نداری سینه صافی میشه کن</p>
<p>تا زبلی غنطرت هر دم بهاری بشکفته کاجوی دل اسیر از آه بی تاثیر باش</p>	
<p>ز گین گل باغ آفرینش مکده سه دماغ آفرینش دل گشته ای باغ آفرینش</p>	<p>ای چشم و چراغ آفرینش از رایحه بسا خلقت از باوه حق شناسی تو</p>
<p>مست اسیر در ره تو از جام سه باغ آفرینش</p>	
<p>دیوانه بشوم اگر آیم بحال خویش آینه نادر گشته ام از نقش بال خویش</p>	<p>دو چشم از قیل و قال خویش رف گلشن کوی تو بسته ایم</p>

موج سراب حلقه داشتش نمیشود
لم گشته قطره ایست که در بایست خفته
مطلب ز خود گر بختیم زین کسیت
آینه می پرستی و ترسم که آو من
بها چشم بود شدم خاک راه او
سوز دزدنک سایه گل آفتاب او
غافل ترا بهت رسیدن شمار کرد

لم کرده هر که راه مرا غم خیال نمیش
سحاب دید و عرق انفصال خویش
غالی کشود ام که به بنیم آل خویش
سازد ترا پری زده خط و حال خویش
چندین گمان بخود که آیم به حال خویش
بخشم بار قطره گر از گردبال خویش
دای که یا قسیم ز فکر محال خویش

گردم غبار طلب یواگی اسیر
تا پیش تو ز خویش جوی محال خویش

مد از صید چشم صیادش
چه بشتی ست کتب خرابی
عشق در آتشی که جو هر دید
عشق پیرانه مر جگر آباد

عید قربان صبح بیدادش
برده طفل فریب از یادش
تیشه سازد برای فرادش
بنده با سر دای آزادش

چو کند با حجاب عشق اسیر
بعد عمری که وصل رو دادش

حیرت که از در طم چون و چرا باشد
خود را خراب سازد کن خانه خراب
مطر کشیده موج ز دریا و شستنت
افتادگی جدا و گران مطلبی جداست

تا باز خاطر می نشوی آینه باشد
یعنی که تا بخار فغان شد صبا باشد
زهار طفل کتب بر ناخدا باشد
تا که با توان شدن آهین ربا باشد

بویزه نظاره کند خود نما بزور	مسکن کایه گوشه فقر و گدای باش
چند آنکه پایمال شوی صبر کن ای سر	نرسید از وسیله لطف خدا باش
ریدگی نقش دل و دیده باش دیش پاردون منه و نور دیده باش قت خوش اگر همه در وی بسر رود	در اضطراب و صله آرمیده باش بتشنیع و غلوت دل صحرادیده باش یعنی اگر شراب شوی نارسیده باش
چون بشکنی دلی برل خود نگاه کن	شرم گناهیگار کافات دیده باش
دل تا لب سبزه بوکش ماغیچمه دو دمان دریم ساغر نمکند ز آب زنجیره	جنگ ست میان آب و آتش از خسته و مانع مانوش دیوانه زند قلب آتش
عکس تنقی زمین به بند	از گریه آسمان نقش
له گشته ام بچون شر ساز خویش در آتش حشر نشسته است ن چکار محبت گردیده را که رفته بادل روشن بر فراخ	یارب کسی مباد غریب دیار خویش در راه او چرا نمک شمع انتظار خویش کردم محک دل خود و دیدم بنار خویش قندل کعبه ساخته سنگ مزار خویش
آئینه غیر او کسی دل نمیده	سوخته خورده است ببارغده بار خیز

گاه با خلق جان نزدیک و گاهی دور باش	از شرا پناهیست هم مست و هم مخمور باش
رکنی یاد تو رحم ابر دریا قطره شود	از غضب هر که خویش آبی بی زور باش
باده محبت فرو نازش آرد و در دهر	هر قدر نزدیک این مردم نشینی دور باش
باید حق قدر ایمان روی اهل کفر بین	دلخ میخورد دل آتش پرست طویش

چو شاد داری باده مطلب هائیکه اسیر	
بیشتر خند آنکه سستی بخشدت مخمور باش	

بباره شود منت طراز عزت باش	بدرد خون و در دهر فراغت باش
خیل و تنک ایچان گو اسب کن	بزم محنتان سیر حشمت باش
دل دویده و چشم ندیده داری	ز آرزوی طمع در گرد از خلبت باش

ز زهر چنگ کن خویش را دوچار اسیر	
برو بیکده که آردی عزت باش	

بقدر گردد سرشکن اعتبار باش	خود را بسوز و داغ دل رو کار باش
اسیر که باشدت سر کار نزاع و صلح	گاهی شکست خود شود گاهی صبار باش
در هر گه نظاره احوال خویش کن	از هر نفس شماره روز شمار باش

بی انگریست کشتی بحر جنون اسیر	
گر تاب اضطراب نداری کنار باش	

جا داری ترک ز چین پیشانی کنش	مرد سو دانیستی بار گرانجانی کنش
سدر راه توست این قوت بازوی تو	تکوانی هر کانی را که نتوانی کنش
لعل بچین از جلو هر روز و اما دل بند	تا قیامت غفلت از روی پیشانی کنش

صفحه داری بغیر از خط نادانی مکش	بسیار پی گم میکند فرصت شمار
	رنگ دارد قدر جو باز خشک در پیرین خود خواری پوش آزار بی نانی مکش
نشینند تا دلم تناد آتش توان کردن تماشا باد آتش اگر میسو ختم رسوا در آتش که رنم گرم کردم جا در آتش تنگفت از آه من گلهادر آتش ز انکم میطپید دریا در آتش بود در دشن سواد مادر آتش چگونه یار آیم یاد آتش	شماری را نماد جا در آتش نظرگاه دل دیوانه ماست سر بر روی من پروانه بود نمود از خویش آتش هم خبردار ز دی یک مجدم آتش بگلهادر ز آه میسد آتش ز دریا مضمون خطش کس با خبر نیست سرو کار دلم با اشک و آه است
	اسیر از یاد ساقی شعله مانند گر ختم کردن میاد آتش
شده ام میسر رنگ دیوی خطش روی خود می بند بر روی خطش مینویسم نامه سوی خطش میکنم مشق گفتگوی خطش	رویه ام بیکه آرزوی خطش ذایب شفته چون نه بیند زلف شق دید انگلی بکار آسود دور آرد که از زبان مسلم
	دیده ام سر نوشت خویش اسیر بیقرارم ز جستجوی خطش

سینه تا شد قلم و تیرش
هر دلی را که عشق کرده خراب
دل غمیده بشور آورد
کس ز شیرین طلب نماید کام
چاره عشق میتوان کردن

سرنه بچشم زخم شمشیرش
نکند زیر بار قسیسش
آتش ناله ناله تیرش
تا کسی آب نیت در غیرش
دل دیوانه نیست تیرش

سرکشی کرد از غلاف امروز
بهر قتل اسیر شمشیرش

از قدش جلوه آفتاب فروش
و هر زمانه محله تو شد
عشق در پرده جلوه گر شد و باز
خفت آباد سرگزشت نیست
غمچه باو ام تلخ شد در باغ
غمچه گردد گل شگفته عیش به
گریه را رنگ دوی موقوفست
شوی گشتش بکتاب برد

از خست باده آفتاب فروش
سوخست به گمانه شراب فروش
دید که حیرتم نقاب فروش
عمرم افسانه ایست خواب فروش
ز هر خند که شد عتاب فروش
گردل ما شود شراب فروش
دید که مانده گلاب فروش
گل صبر برگ شد کتاب فروش

کام دل تر نشد ز اشک اسیر
لب دریا که دید آب فروش

ای کرده زیاده فراموش
با حرف تو حرفها همه حیف

حیف است کن و فافر اموش
بایاد تو یادها فراموش

بر کرده از حسد افزا موش یکبار ز حال ما فراموش بگانه و آشتا فراموش داریم دل چغا فراموش	یکبار بسوی خود لنگا ہے ای کرده بر غم دوستداری کردیم بسیار خاطر تو شرمندگی از دفا نداریم
	در سیکه دها سیر سرت مارا کن از دعا فراموش
هیچ دل چاک خواب شیرینش بی نبرد دم بدین دآئینش مرغ رودم شکار شایینش برده فراد خواب شیرینش سوختم از تماشاش تکلیفش	لگرفار نقش بالنیش رره کفسودین عبار شدم ز قسطنطنیه زرافشی نیست ن آهسته تر ز حسرتیان رخ من پیش لاله رود دارد
	شکوه از کسی ندارد اسیر سینه صافیت حاصل کنیش
هیچ شیخ از خلق پنهان کرده ام آزار خویش هر گره که دل کشایم نیز غم در کار خویش اگر کنم آزار دشمن میکنم آزار خویش عشق میوزد پسند از گرمی باز خویش	ن سازم کفر و ایمان باز خویش ن آموزد از ناخن موج سر تنک طالع نگفته بخت و اثر گون او دارد خریدار نیاز
	باغبان گلشن انصاف را نام اسیر کریم علی که خار سر و دیار خویش

صبا در نافه میغلطد ز گرد راه و پا پوشش	چایا در پرده پنهان میشود از شرم ناموسش
ز یاد چشم ترسانی بدل تجانه دارم	که چو شد شور و عشرت از لب خاموش ناخوشش
نمیدانم زبان رودقشائی شعله دارم	چراغ خلوت من تیر و بجنتی گشته فاشش
سرکوی بغارت داد و یاد کفر و ایمانم	که در ادراک وجود آرد خیال آستان بوش

دل نمیدارم بچشم خوشش در دوزخ	
که دیدم چون اسیر از دگرگان یکبار بکوش	

خداوند اکبر کس را شنید خیر نازش	مگردان جز دل من مرغ دیگر صید شبازش
الهی طاقت بیداد و تنگش نیست منهای	بجز اندیشه قلم کسی را محرم رازش
دلی در دام صیاد دست یارب آرزو دارم	که بندد دست و در چون پلیدن بلبل پروازش
اگر گوید سخن نتوان شنیدن گفتگویش را	چو بوی غنچه زیر پرده خمرست آوازش
غزالی رام الفت بود و انتم ز استغنا	نگاهی فکر قلم داشت فهمد ز اندازش

اسیر از من حدیث دزدل هر دم چه بپرسد	
عسکری نمیشی هر بیگمیدانند اندازش	

گرازتو بشنوم جواب سلام خویش	بالای آفتاب نویسم نام خویش
یکره نظر بحال دل است کنی	افاده است مرغ تکما هست بدام خویش
تا چند چون صبا ز خود افسردگی کنم	جوشی چو غنچه میزنم آخر بجام خویش
عمری گذشت و قرب نگاری نیافتم	آن عالم کجاست که خوانی قلام خویش

خواهم اسیر آفتاب ز بخت بهری	
گر هم زبانه ناز کشد انتقام خویش	

<p>برنگ آینه از نور میکش زخایش ز سادۀ لوحی من راز عالمی شد فاش عذر کنید ازین رازهای سینه خراش عجب که بحر گردد ز دیدۀ قفاش زیبا کی نظر خویش میکنیم سماش بناک راه تو ام چون غبار ناصیه پاش</p>	<p>ده دست قتی اهل دیده را تلاش سب بسا غرجم میرساند آینه ام گل ز بلخ جرات کسی تواند چید یقطره اشک آشتائی دارد ات روزی ما را با نوشته قضا مش پای تو ام چون نسیم غالیه چین</p>
<p>ملا تم کن ایدل که دست میدارم درع پرستی پنهان زباده نوشی فاش</p>	
<p>چون فیره فادیم بدام نظر خویش شر منده غلشتم ز عزم سفر خویش خضر نیست محبت که بود را هر خویش سنت نمکشیدیم زمره گان تر خویش</p>	<p>می که گل از ناله کند بال پر خویش به بیک گردش چشم تود بدیم تو رجنون خال بیابان توان زد ن تازه ملی دامن هر خار گر ختم</p>
<p>کفایت مقصود ازین بادیه خارست می از بید اگر هست تو تازه بسر خویش</p>	
<p>هر جلوه کاو سرور دانست درین باغ از صید نظر تیرد کما نیست درین باغ هر صبح زخوب وصل نهانیت درین باغ هر سبزۀ نورسته جوانیت درین باغ با هر جرس غنچه تنانیت درین باغ</p>	<p>هر می مشوق نهانیت درین باغ از نهال از غم آغوش نیست واله که شبنم زده شوخی باخت ن دم پیر خلعت هست نظر با ار عجب قافله گاهی ز رسولت</p>

بلبل شده سوداگر بازار نزاکت	هر رنگ گلے جنس گرانست درین باغ
صبح طرب از باد کفایت منور	آن گل که شسته به خزانست درین باغ
بهارم گلستان در گلستان ضعف نمی آید ز ششم در گمان دل خردار تن من بی تو آرد و رنج توان دید از اشارت های پنهان سر و کارم بطوفان فانی دست قوی تر ز درابر و سگمان دار	خوارم کاروان در کاروان ضعف نمی آید ز ضعفم بر زبان ضعف پرستار دل من تا توان ضعف که گردیدست مغز استخوان ضعف دل من کشتی است و بادبان ضعف خندگی یکشاید و دلکش ضعف
غرض گر جسم بیمار تو باشد	بماند جاودان تا جاودان ضعف
همین دست چشمت جایی خون خردن عاشق دو عالم گردد و برباد ایمانی نیست اند اگر بوی زیاری داری ای بیگانه میگردی ز آغوش محشر گریبان چاک بر فیض	نمیداند نگاهش دیدن از نادیدن عاشق چه پروا میکند از بدبختی یا مردن عاشق ز چاک سینه صحرای سرخ از گلشن عاشق حائل گر کند دستی شیی در گردن عاشق
اسیر آئینه با داری خموشی پیشه خود کن	نیگردد و بغیر از راز عاشق برهن عاشق
خواهم شده تا سرمه بیداری تو فیتق	صبح از شب من میطلبه یاری تو فیتق در سایه مهرگان تو بر بال کسند ناز

محراب نیازی شده هر موج سر تکم از تنگ غبارم بگلستان نه نشیند بیاخته شد کار حسد ساز بر آه در میکرده نسبت دل تا چه نظر دید	تا قبله دل گشته مدگار می تو فین وستم گل دانا ن سبکبار می تو فین آبادی دیرانه و همساری تو فین ساغر زنده اندیشه ز سرشاری تو فین
--	--

دیوانه اسیر تو چه اقبال شکاریست خنده پر د عالم ز مدگار می تو فین	
---	--

ارم دلی بسینه چو کز دم بزیر خاک الم خزینه دار سر شک رودان است یتیم رخت کم نشد اسباب سوختن مگر در ترم خاک بزم میکشان بند نارسای سسی ست کار خلق لش ترست ز مرز مه در پرده فنا	رحم ست برگزیده انجم بزیر خاک کنج رودان چو انشود گم بزیر خاک این مشت استخوان شده همیزم بزیر خاک رسوا شود شهید یتیم بزیر خاک بی دام نیست دانه مردم بزیر خاک مجنون فکند شور تر نغم بزیر خاک
---	---

چون موج اسیر محشر باجم رحمت کی میرود شهید قلم بزیر خاک	
---	--

خار راه خود نکندم بز سر اغ گل رم شگفته خاطری از سیر روزگار انه نشکیم باغ دلکش	روشن بعیب پوش دل من چراغ گل آئینه راز سینه مفاست باغ گل دارم حسنه آیه که ندارد دماغ گل
---	--

حیرت اسیر در ره گویش دلیل من غیر از دل شگفته چه داند سر اغ گل	
--	--

چمن شگفته زرنگین ترانه بیل
عجب که بشنم مگدسته پیوار نشود
چمن نفضل خزان بو بهار لطافت

سفینه غزلت آشیانه بیل
طراوتی که چیکه از ترانه بیل
شگفته است گل آشیانه بیل

دوای تنگدلیها اسیر زنده دلست
شگفته غنچه زشور شیشه بیل

تنای لبست پیانده دل
بیادت میروم صبحی بگلزار
شب از سودای زلفت میگریزد
غبارم پای در زنجیر طوفان
چمن پیرای لطف خط و دغاست
اگر بر دیده لطفت نشیند

نگه گرم ست آتشخانه دل
که بیل را کنم پروانه دل
جنون در نامه مستانه دل
به بین دیوانه و پروانه دل
همک میریزد از امانه دل
اگر دوا آشنا بیکانه دل

زرخم و دلغ اسیر بزم حیرت
کشید تصویر باد در خانه دل

کرده اتحاب خنده گل
یا تو در گشتن نه آرد
دل ماراز دار عمل کس
جگر می پاره پاره دارم

از لب رفت آب خنده گل
خنده صبح تاب خنده گل
صبح دانه حساب خنده گل
چون نخوایم کتاب خنده گل

چمن از خنده لب به بند اسیر
تا نو داری عذاب خنده گل

شکر شکر کار و نفس آه در بنفل	دارم دلی چو عاشق دلخواه در بنفل
پوشان داوی گشتگی پیرس	صحرای بجای تو شده بند راه در بنفل
رو بکت خلش آینه خیال	ششج بیار و حاشیه ماه در بنفل

در آستان او بگل ناز میکنم	
در ایام حکم بند درگاه در بنفل	

جلوه خست چمن پرواز گل	خنده گل شوخی گل ناز گل
با خیالت سینه با گلزار با	یتوان از دل شنیده آواز گل
گریه باور خنده چنان کرده است	از لب ساغر کشیدم راز گل
با گلزار اطاعت پیشگی	میکنم از خار دست انداز گل
شمع رخسارت بهار افروز تر	کم شود پر دانه در پرواز گل
به دروغ لاله از کویت نسیم	میرد آتش ز خاک انداز گل
رتبه شوخی زر عنانی گذشت	جلوه شمشاد با انداز گل
گریه می آید مرا بر غنایب	دیدم ام تا خنده غماز گل

بسته ام بر دل تماشای اسیر	
دادم آینه را بر پرواز گل	

یافته است چمن از بهوای گل	میخور که پای تحت نشاط پای گل
در آیه آجنون باغ دلکشا است	گریه بجای باوه دهنده بجای گل
اکه هست در نظرم جلوه میکند	که در لباس شعله و گداز بجای گل
نه گل ز رنگ حنا هم نه لبسته	دانسته که چیست گریه بجای گل

<p>بیهوشیم ز میکرده سایه گل سست هر چند جلوه کلم از بهوش میسر</p>	<p>گو یا سری کشیده و نگاهت پای گل داغم که رنگ دوی که شد آشنای گل</p>
	<p>در دیده اسیر خلد غارهای رخک کز نظر خیال تو آید پای گل</p>
<p>دین رویش نه تنها میرد از یاد گل بیستون گره خار جلوه گلگون نداشت مید خوی گشته ام کز دوی گل هم نازکست عمر چون سایه با افتادگی سر کرده است</p>	<p>میرد و از جلوه رنگین او بر باد گل کی شراری بنمید و از قیثه فرهاد گل دقش بیجانی ریزد مرا صیاد گل تا زنده بر سر نقش پای او شمشاد گل</p>
	<p>داوم دیوانه ز خیر خاموشی اسیر غنیچه گر خنده او میکند فریاد گل</p>
<p>سرگرم داغ دل نکشد آرزوی گل گر صبح هم بمیرد گلستان گذر کنی زان طره گر شام صبا شکو شود</p>	<p>عاشق گل نظاره نه چنید ز روی گل چون بوی گل بیاد رود در رنگ دوی گل اگر دواغ نافه پریشان ز بوی گل</p>
	<p>تا گشته عارضش ز می آتش نشان اسیر خون گشته اشک در دل بر آرزوی گل</p>
<p>بیای بجز و صلت مایه شیب شبان دل بنوعی سخت جانم کردید او ش که هر عست چه خونناخوره از انکه چه چانه داده از انکه شد از لطف تو حیرت سر نه چشم پریشانی</p>	<p>میا کرده ام بهرت شراب جان کباب دل صدای قیثه می آید بگوش اضطراب دل نمیدانم چه خواهم گفت در حشر جواب دل که خواهد کرد آیا بعد ازین تعبیه جواب دل</p>

بدریشان مصرعی گرمی شنیدی اگر که برب	بدریشان مصرعی گرمی شنیدی اگر که برب	بدریشان مصرعی گرمی شنیدی اگر که برب
سوال اد سوال من جواب او جواب دل	سوال اد سوال من جواب او جواب دل	سوال اد سوال من جواب او جواب دل
همین است آفتاب دل همین است آفتاب دل	همین است آفتاب دل همین است آفتاب دل	همین است آفتاب دل همین است آفتاب دل
اسیر از چشم مستی ترک سودای دوا عالم کرد	اسیر از چشم مستی ترک سودای دوا عالم کرد	اسیر از چشم مستی ترک سودای دوا عالم کرد
باین سودا کسی تا کی نگرود بر حساب دل	باین سودا کسی تا کی نگرود بر حساب دل	باین سودا کسی تا کی نگرود بر حساب دل
که خوش کینه بر آورد و دوا زین مردم	که خوش کینه بر آورد و دوا زین مردم	که خوش کینه بر آورد و دوا زین مردم
ز بسکه خاک بس کرده جو دوا زین مردم	ز بسکه خاک بس کرده جو دوا زین مردم	ز بسکه خاک بس کرده جو دوا زین مردم
غنیمت است که دردی خرد و دوا زین مردم	غنیمت است که دردی خرد و دوا زین مردم	غنیمت است که دردی خرد و دوا زین مردم
خدا کرده ولی کو کشود دوا زین مردم	خدا کرده ولی کو کشود دوا زین مردم	خدا کرده ولی کو کشود دوا زین مردم
اسیر در کج خلق مصرعه سخن نجی است	اسیر در کج خلق مصرعه سخن نجی است	اسیر در کج خلق مصرعه سخن نجی است
بکسبست حال گفت و شنود دوا زین مردم	بکسبست حال گفت و شنود دوا زین مردم	بکسبست حال گفت و شنود دوا زین مردم
در زیر چتر سایه بلبل نشسته ایم	در زیر چتر سایه بلبل نشسته ایم	در زیر چتر سایه بلبل نشسته ایم
بیطایقم دست قنار نشسته ایم	بیطایقم دست قنار نشسته ایم	بیطایقم دست قنار نشسته ایم
لب تشنه در پناه تو کل نشسته ایم	لب تشنه در پناه تو کل نشسته ایم	لب تشنه در پناه تو کل نشسته ایم
در سایه شکفتگی گل تشنه ایم	در سایه شکفتگی گل تشنه ایم	در سایه شکفتگی گل تشنه ایم
با چاک دل ز تیغ قنار نشسته ایم	با چاک دل ز تیغ قنار نشسته ایم	با چاک دل ز تیغ قنار نشسته ایم
شوخت تشنه می برنگ افتات	شوخت تشنه می برنگ افتات	شوخت تشنه می برنگ افتات
شاید هوا ابر بخند بساط می	شاید هوا ابر بخند بساط می	شاید هوا ابر بخند بساط می
پرورده هوا شکست دل خدیم	پرورده هوا شکست دل خدیم	پرورده هوا شکست دل خدیم
هر جا تشنه ایم اسیر از غم خون	هر جا تشنه ایم اسیر از غم خون	هر جا تشنه ایم اسیر از غم خون
فانخ ز امر و نهی تو کل نشسته ایم	فانخ ز امر و نهی تو کل نشسته ایم	فانخ ز امر و نهی تو کل نشسته ایم
روح می بخشد بر بگ روح کوثر محمد م	روح می بخشد بر بگ روح کوثر محمد م	روح می بخشد بر بگ روح کوثر محمد م
آه اگر آینه گیر بر برابر محمد م	آه اگر آینه گیر بر برابر محمد م	آه اگر آینه گیر بر برابر محمد م
سای بار دز آب ابر گوهر محمد م	سای بار دز آب ابر گوهر محمد م	سای بار دز آب ابر گوهر محمد م
نایافته دار و خیال بر مئے او	نایافته دار و خیال بر مئے او	نایافته دار و خیال بر مئے او

کی فروغم از درت یکدیگر خواب غیش	کر کند دانا کی از غورشید پر ز مسجد
دریابان چون دیوانه غورشید	بیزند قافل زهر ویرانه مسجد
<p>بستر بایت که آیانه غور خید اسیر دارد از شوق که بر دازد یکو تر مسجد</p>	
لنگ لنگان در کاب چشم تر پامیکشم	تا نفس دارم سر زنجیر در پامیکشم
بلوه در پرده صورت ز منی دیده ام	انتظار از دیدن تصویر دید پامیکشم
صیرتی دارد زهر مرزگان کند جذبه	تا ز یوسف را از تصویر زینا میکشم
دازگون بخت ز غیبی ناز و نسیا میکشم	انتظارم عشرت امروز و فردا میکشم
<p>نذر آبی هر نفس دارم بخودی چون اسیر بیزنم بر سر گلی تا خاری از پامیکشم</p>	
باین ساربان الفت با کسی چون آشنا باشم	که گر گاهی دو چار خود شوم عمری خدا باشم
بخارم از نسیم بشکند قلب سیاه من	بیدان عداوت رخسارم تا زم خود نما باشم
اگر قافل کشاید غنچه لب می پر در گم	چرا از کینه امور می بگام از دلباشم
و لم گر میکند یا دطیدن میر دایدم	مرا می زید الحق هم نبرد عابا باشم
زگر دیکسی و بر اند من گنج قارون شد	جان در قصر دیوان بخیل خود نما باشم
نخواهم بیک با ظاهری برستان آتش بولون	بخود و صد پیر من بالم اگر مطلب روا باشم
<p>اسیر از آخر تعدای قدر ادا دین خواهم اگر گر با ختم غبار راهم ورش نقش پامی</p>	
بر گلی خویش را در یکدیگر سرشار میدانم	که می راجع دگل را باغ و درایا زیدانم

گریم روز پرستش در پناه سیز بانها	که در شریع حیا اقرار را انکار میدانم
نهارم مندرت پیش از شکستن تو میگردد	گناه مست اورا شق استغفار میدنم
صبوحی میزند بدستیم در شمارم رسوائی	هنوز از میداغی خویش را بشیار میدنم
فروغ روشنی دارد چو شمع در میگرد بنم دارد دلیغ صبح اسیر انبار میدنم	
از دل باره چو اسباب تحمل چیدم	ترک گل کردم و بال دپر بلبل چیدم
خلق بی سانگی بوی گلابش نشود	آفتد رگل که ز گلزار تو گل چیدم
بر فیتی که ز سر چینه گوهر بر غاست	دامنی بود که از بحر تحمل چیدم
خامشی شوخی مرغان خزان شد اسیر خاری از سایه دیوار منزل چیدم	
شوق تو خریدار چرا جان نفروشم	هستی چه ستایست که ارزان نفروشم
صیرت بسلم میخندد از یاد نگاهای	چون سر نه صیرت بسلیمان نفروشم
بابی پرد بالا نکند دعوی پرداز	خاشاک باین شعله سواران نفروشم
رفتم چه دعا که بسیاران نفروشم	دافع چه چنبا بنمایان نفروشم
غنایم در دست بیجان نویسم بی برگی دغمت بگلستان نفروشم	
بود روزی که با زین گل برآرم	و مار از روزگار بدل برآرم
نگنده تگر دگشتی شکستم نو	چه گوهر اکزین ساحل برآرم
ز یک خواب پریشان میتوانم	سراسر عقد مشکلی برآرم

<p>ترو خشک جهان را می شناسم بچو بوم گریه صد جا سید و اند شنید سرگرائی گشته ام آه</p>	<p>ی ازینا حق از باطل برآرم ندانم چون سر از منزل برآرم سر از خواب بیدم مشکل برآرم</p>
<p>اسیر از سینه صافی میتوانم هزار آئینه از یکدل برآرم</p>	
<p>خیال تو آرایش سینه دارم شکرایم کیف گل بسریار در بر شکرایم تماشا کبابم تناس در بر دهنگان بمان یکیش بکایند</p>	<p>در آتش گلستان دیرینه دارم بخود دعوئی عیش پازینه دارم درودی بمستان پیشینه دارم نمی نذر شبهای آودینه دارم</p>
<p>اسیر از دو عالم از آن یکیزم کرایا و کسی نشد گفت دارم</p>	
<p>خیال چشم ترا عذر خواه میدانم سر که آب شد نشسته فغان من بد اجدانم بایک نگاه میگردد بر آن نه هست که خبر شد ما بر نفس گمان مبر که گزافه مرا بخوابیدم زمین مهر من دیگر لازم نیست در آشیانه عشق شوی و دم میست</p>	<p>منم که تو به بنده عیان گناه میدانم بغیر خود نه برایت میدانم زبان آن مژه ای سیاه میدانم از آن شکسته لب طرف کلاه میدانم مستم ظریفی روز سیاه میدانم بر لب زار و لب را نگاه میدانم در دوزخ و آتش این اشک داغ میدانم</p>
<p>اسیر گشتم شکرایی من است</p>	

انه گل نه سبز و زرين گياه ميدانم	
آواره قلعه بال هبسا شوم	اگر از غار توسن گويت جدا شوم
از خاک ميرسد بگلستان تنگفتلي	اگر گل شوم ببال و پر بوريا شوم
اگر دم بياورفت خوشحال آئنه	تاكي نفس گداخته راز با شوم
از بسكه خود بچسرت جا ديده كرده ام	
بچانه بشوم بگوگر آشتا شوم	
تا از دل و دين جدا نمي شيم	با در دو آشتا نمي شيم
تجانه و سجد و حسرا بات	ما در طلبت كجا نمي شيم
منون شراب يا داويم	شرسته از اين هوا نمي شيم
جان مهربان چيده است ما	خجلت زده چنان نمي شيم
در چشم كسي غيثوان رفت	شاديم كه تو با نمي شيم
آينه آفتاب بوديم	ما زده خود نمي شيم
بيوشي داسينه زمانه	غافل ز تو بيهوشا نمي شيم
مانند اسير در دو عالم	
از سايه او جدا نمي شيم	
من و دوست گويار همه در ساخته ايم	ساعه حوصله را شير و شكر ساخته ايم
نذر سه و پيال كه در آيد به نظر	قد رعناي ترانه نظر ساخته ايم
ان سبزه شوخيست كه بايده ترست	گلشن را كه زابر مرز تر ساخته ايم
فانيست كه به خرمن هستي نزديم	اينقدر هست كه با انگ شمر ساخته ايم

چمن الفت و آینه حیرت داریم	تکاب ابیسر و سامان چه در ساخته ایم
باز و می گویند دیشته الماس کجاست	بیسوئی دیگر از سخت جگر ساخته ایم

گل آینه بخورشید کند ناز اسیر	تاسش از این باغ نظر ساخته ایم
------------------------------	-------------------------------

مستم پیاله بر سه میخانه میزنم	سنگ صنم بشیشه و پیانه میزنم
در آتشم بیاد رخ نو بهار کیست	بر گل طپا پنجه از پر پر دانه میزنم
زنگین بهارم از گل خوبی در آتشم	از بال شعله نقش پر میخانه میزنم
گردم ز سایه گل و خاشاک میرم	حرفی ز آشنائی بیکانه میزنم
حرفی بگوش ساغر امید میکنم	دستی بدامن دل دیوانه میزنم

دارم دلی حزابی عالم داغ نیست	جامی بیادگریه مستانه میزنم
------------------------------	----------------------------

غمی زنگین ترا از گلزار دارم	دلی چون ساغر سرشار دارم
گریه انجم جو برق از سایه خویش	زهر مو تنج جوهر دار دارم
بهارم را محبت باغبان ست	گلی در سایه هر خار دارم
چرا بلبل نباشد موبویم	گل باغ تو در گلزار دارم
خنوشی تر زبان گفتار گشاخ	چگونه گفتگو بسیار دارم

ازین دیوانه اعلان بگیریم	بیافوت رفتار دارم
--------------------------	-------------------

با خون دل غبار خطش را سرشته ایم	کتوب ناز که محبت نوشته ایم
---------------------------------	----------------------------

ما را بگفت چینی رنگ و بوی کجاست طوفان زابر گریه با جوشش میزند	چون لاله داغ آتش حسنی سرشته ایم تخم چه آرزوست که در سینه کشته ایم
هرگز اسیر یک قدم از دل نمانده ایم تا اختیار دل بغم دوست برشته ایم	
گر چه سودای تو یک عمر بس داشته ایم یا فتم عمر ابد از تنگی باز پسین من و پروا نگاری بزم و صالست فریاد بال پروانه شود خیش هر مرثه گانم	بجز دم بخورداگر از تو خبر داشته ایم حسرت روی تو آید چه قدر دکشیده ایم کی چراغانی باز آتشاندن پر داشته ایم شمع رخسار تو منظره رنظر داشته ایم
مرده داری قدم از دیده بردن نگذاری گر بانی چه قدر با نس نظر داشته ایم	
مایم و یاد دوست غنیمت کجا بریم ماشتن شمارگاه و ترشک روان است کردیم آفتاب اگر بی رضای دوست عیب رضا شده است دل خوش شمار ما	عالم تمام اوست شکایت کجا بریم زین پیش کارخانه شهرت کجا بریم آن عزت تمام ذلت کجا بریم نکثر زیاده جوی قسمت کجا بریم
مایم بی زبانی و مطلب تمام کن دل هم زبان کنیم عبارت کجا بریم	
ز خون دیده و لخت بگرز گین شبی دارم طلب خود دعای من اثر دیر آشنای من بساطی چیده اند از کفر ایمان برو مانع من	نمیدانم چه میخوانم عجب مطلبی دارم بخون غلطیده راه خجالت پیر بی دارم که بنده ارند ذوقی قتی یا نه می دارم

ایرینم منی در سبب برین
شکست قوت به جام گشته بخون شرابی که

نیکبخت بخت عصیان که من دارم نیمبر سی نمی خوانی نیمجویی نه آئی مراورد و تو یساز دیا میی که میباید	اغل شرمندگیما دارد از جانی که من دارم کجا دانسته عال پریشانی که من دارم بسوزد و در رگزار از درد پنهانی که من دارم
--	---

نمیدانم چه خواهد داد در محشر جواب من
نگر ز اول و آخریشانی که من دارم

کوچون کز منی سودا قدحی نوش کنم هر نفس تا کلمتم بجلت اظهار دگر کز نیایی نور غیرت شوم از وصف کس تا گل ز حسنم تو در باغ نمایم که باد	عقل را بخواه ازین تشنه سرخوش کنم حرف او گویم و دانسته فراموش کنم انجمن را بوقیح یک لب خاموش کنم غنچه سازه نمی خیزانم آهوشش کنم
--	---

ای خوشاد و لست بیدار که از صید ایسر
حلقه از خم فزاک تو در گوش کنم

سیاب تو شنه سفر خواب کرده ایم شهبایا در وی تو سیاب اشک را غیر از تو دور و دعوئی آزار میکند صید اثر بلاک خدنگ و فای ماست	این رسم تازه ایست که نایاب کرده ایم از گریه شبنم گل متاب کرده ایم تافل که ایچ بادل بیتاب کرده ایم یار بکمان کیست که محراب کرده ایم
--	---

ما صید استمان جویم چون ایسر
شمشیر باز شرم شکیب آب کرده ایم

<p>بدل گذشتم و سنگین دل ترا دیدم بهار سوخته و محفل ترا دیدم بهر طرف که خندم بسمل ترا دیدم</p>	<p>نظر کشودم و سر منزل ترا دیدم سراغ خیر گرفتیم دو چار شمع شدیم ز غیرت که ندانم بخون رشک کشتم</p>
<p>دلست مزرعه دجیان خوشه دانه شکفته تر اسیر شکوه کن حاصل ترا دیدم</p>	
<p>باز آنکس که تبار و سخن مختصر کنم کو آشنای کجاست که زیر و زبر کنم شمیر اگر کشد پیر و ترک سر کنم اگر ای ز جیب تیره دلی سب بر کنم گر خاک راه خلق شوم چون بر کنم خافلی که ترا و بسویت نظر کنم</p>	<p>کو دوستی که شکوه ندانسته سر کنم خومی بجا گرفته دلم از هوای دایم یک سو فغانده بر تن من بی خیال او بنیانی کجاست که در بزم او چو شمع در میزم که با نظر نیک روزگار لوطا قتی که از سر کوشش چو بگذرم</p>
<p>آئینه داغ میشو از رشک من اسیر روشن ز نظر و چو سواد نظر کنم</p>	
<p>تا نفس درم غارت میکشتم حلقه در گوش بهارت میکشتم در دیاری در دیارت میکشتم حرف سخن میگفتم میکشتم از دل خود انتظار میکشتم انقام از انتظارت میکشتم</p>	<p>در نظر نقش و نگارت میکشتم میشوم خاک و گلستان میشوم سینه از داغ و آتش میشوم در سستی ز ساعه بخیر بزم گر گیت عشق و دوستی خاک میگردم بر او و عده</p>

برای خویشتن می نازی اسیر

ملقه در گوش قرارت نکشتم

هر شعله که بر نفس نوشتم
از نسیم سینه چاک خواندم
شده منده اعتبار شستیم

کتوب گلے بخش نوشتم
تشنه در آن نفس نوشتم
مجموعه خار و خش نوشتم

از ماله حدیث را نخواندم

تفسیر دل از نفس نوشتم

اگر شادم از غم ربانی ندارم
دل آئینه خود بود و درش نگندم
شکستی نمودم درست از شکستی
جنون گریخ چون غلاطون نگشتم

سر و برگ آشفته را نمی ندارم
نمارم سر خود نمایی ندارم
تبنای این مویسای ندارم
خرد گر نیم چون رسائی ندارم

همه دعوی دانش از سر نگندم
بنام آشنایند بیکانه چند

ترازوی زور آزمائی ندارم
بگویم نکس آشنائی ندارم

اسیر از دلش مرغانی ندیدم

باین جذبه آهن ربائی ندارم

آسمان را رحم می آید بسر گردانیم
محو دیدار ترا چشم تماشا در دست
ملقه دام بلا نقش بی فرزان بود
مصرعه زنجیر سطر و فریاد گیت

دل بدر و آید قناعت را ز بی سانی
داغها دارد دل نظاره از حیرانیم
اعتبار چل شد خضر رو نادانیم
شد سواد عشق روشن از خط دیوانیم

	<p>یستم غیرت روخت از سر به تخم آید به چنان خاک رو یاران صفا بایم</p>	
<p>گل بچیده بسیرالی شستم ندیم دل با غیر تو نستاند و ما هم ندیم جنگ بی کاشی را بدو عالم ندیم کف غلکی به بهای دل بیجم ندیم</p>	<p>ز غم دل گرفته بیکار بمرهم ندیم صن عیش از دهرت خوب بکم ساخته اند چشم صلح از تو نداریم کش منتان بزم یک که گرفتیم اگر خاک شویم</p>	
	<p>عشق آن ترک ستم پیشه غیور است چون با دلک دل خویش مسلم ندیم</p>	
<p>لاکمه ز نامه بدگر فتم از بید و فاشتر گر فتم از شوق تو بال و پر گر فتم جام از همه پیشتر گر فتم</p>	<p>از آتش رشک در گر فتم بیا صلی است حاصل حب وطن و سفر مبارک پیسانه گریه بود خال</p>	
	<p>بز عکس تو در نظر نبدم گر آئینه در نظر گرفتیم</p>	
<p>تم که جوش نهان از بار نشنام که دل ز پا و سر انتظار نشنام که غنچه را از چهره اغماز نشنام عجب مدار که گل به از خار نشنام</p>	<p>م که نقش می از خار نشنام این زلفه شوقم بر آه و صداه ده ام سر آسودگی پای گل نرم جلوه شوق تو ز بار گداحت</p>	
	<p>بالمی ندیم مصرعی بیدیم</p>	

که قیمت سخن آید از شناسم		
بارمید و طار قناعت نمیکشم	بیشتر از زحمت نمیکشم	
در میدان گاه ناز تو بسل نمیخوم	تا انتقام خویش ز فرصت نمیکشم	
نی گنج آرزوی دنی ریخ حسرت	قارون نمیشوم و دریانت نمیکشم	
حرفی رفم ز نسخه عالم نمیکشم	در چشم خلق سرمه عبرت نمیکشم	
کی میشوم محرم خاک درش اسیر		
تا قوتیاز گردم دوت نمیکشم		
چون نظر کرده آزار شوم	بیشتر از تو خیر دار شوم	
خوی بیگانگیت میسر انم	شده یار من افکار شوم	
دل پریشان پریشان شده است	من گرفتار گرفتار شوم	
نمک خنده شیرین خوردم	بنده تلخی گفتار شوم	
که خبر میداد از ناز اسیر		
گر نه آئینه اظهار شوم		
گل دلم از رنگ دبو میگریزم	چو نمید آزار زدو میگریزم	
گریز انم از خویش کی میتوانم	چو میبیش پیش از دمیگریزم	
به بیگانه کرده ایم آشنائی	که از خود ز سودای او میگریزم	
گفتان بی آبرو غرق خون با	من از حسن اظهار میگریزم	
اسیرم و باغ شکایت خدام		
چو دل سرکنده گفتگو میگریزم		

گر گمان وصل آن نامهربان میداشتم اینقدر تاثیر می بودست عشق پاک را گر در حیرت مهر خاموشی نبود می بر لبم	ی سپردم جان همدست بجان میداشتم کافر مکن لطف ادر با خود گمان میداشتم میزدم آتش بیالم تا زبان میداشتم
ز آستانش پاک بگریه و غبار غم ایسر گردان کو اختیار باربان میداشتم	
مشغول یاد دوست دل پاره پاره ام روزی که خال منصب دیوانگی زدیم تا شد زگریه ام شفقت رنگ آسمان تا از خیال و دیتو دیوانه گشته ام	رقصد ز شوق بر بنهر مزگان نظاره ام زنجیر بجه گشت بی استخاره ام چون داغ لاله غوطه بخون زد ستاره ام گل رنگب سیرد بگریان پاره ام
خورشید با چو عارض اکفته ام ایسر شرمند مکره دوری کن استقامت ام	
کوجنون تا از می دیوانگی ساغر زخم سر من چشمت بوس باد اکف خاکسرم چند در زغان نام و رنگ باشم کوجنون گوشه چشمی چو شمع از شعله دارم آرزو	خنده تردانمی بر موی کوتر زخم گر بدم شط چون خاتاک بال و پندرم تا بچو انگر قریه بر نام خاکسرم زخم گر برای قتل خود پرده اند بزم زخم
باغبان تکی کند منم ز سیر باغ ایسر میردم کز زخم شمشیری گلی بر سوزنم	
لب تر گره از می مستی پیاله ام سانی ز یک پیاله خزانم بسار کرد	داغ تو کرده گل بگریان چو لاله ام عمر دوباره داد شراب و دساله ام

مراغی جزون کار نیست باطلی	بر سینه صافی آینه بارشتم
سری که باشدم از خشمم مضائقه	بسرگردنشی آید ابرو قسم
اسیر خیم و دل ابرو س پرست نشد	
بچشم پاک و به لهای بی غبار قسم	
آتش ازان گرمی نگاه گرفتم	مهرق فتنه ز آه گرفتم
سخت سراپا ز آتش پنهان	بسکه چو مرغان گریه راه گرفتم
زنگ طپیدن ندرت خون شیدنا	داسن پاک ترا گواه گرفتم
بسکه طپیدیم زیر پای سمندهش	خون خود از خاک صید گاه گرفتم
بر سر ابرو اسیر یک نشستم	
کام دل دیده از نگاه گرفتم	
بیان توبه در صفت ستان شکستیم	بیان بیار که بیان شکسته ایم
آن غل تازه ایم که از تند بادیم	سرتاقم چو زلف بریشان شکستیم
حیرت دلیل کینه مقصود و دردا	در بای سخی خار منیلان شکسته ایم
ای منسوب از جبهه شدی خندان	شاخ نمکی گردن گشتان شکسته ایم
از صفت طاعت که بروی دور کار	
پیوسته بجز رنگ اسیران شکسته ایم	
کی زبوره عثمان رنجیده ایم	از وقای دوستان رنجیده ایم
دشمنست آب و دهامی رور کار	از زمین تا آسمان رنجیده ایم
گفتش از گلشن مصیبت خانه تر	از بهارش تا تیزان رنجیده ایم

در دست ما اسیر گل جام غنچه است گل بر لایه و لعل که در تنگ دیده ایم		
که اسیر چشم و گاهی صید ابرو میشود رنگ هم نالیدنی دارد بقدر دوستی خوبش را با هیچ بخیرم خودم خویش را	هر چه اول می پرستد بن دعا گو میشود نار سائی بین که گاهی دشمن او میشود صرف می بخشم بهر کس هم تراز میشود	
دیده ام روشن سادی حسن منی شمایر کی گرفتار طلسم رنگ باو میشود		
دل را خواند از در خیال تو کرده ایم استه شام سلسله صبح ما ز هم چون ناله شکسته دوان نار سار باد	تاسش چو ابریم سلال تو کرده ایم تغیر آفتاب جمال تو کرده ایم پروازها که از پر و بال تو کرده ایم	
دست اسیر و دست از گرد را با شوق پرواز کرده ایم بیال تو کرده ایم		
بالش همز پائی کردم آرزو با بدل گره شده بود رفته بودم ز خاطر همه کس گود را و فستادگی گشتم حق از دفتر جنون خواندم گردستان بخاطر افشاند یک مجوی زدم بسا کسی	مردم دزدان گانی کردم دیدش جان فشانی کردم بر دل خود گرا می کردم با فلک همتا نیستم کردم دعوی نکست دانی کردم بهر راز سنائی کردم صبح را با غیبی کردم	

بی محابا زدم بر آتشش ایسر
در صفت دل جوانی کردم

یک نگه سبق به عاتاق کنم
و چهاراد چو شوم خویش را سلام کنم
ز پا در آمده ام یاد آن حسد ام کنم

خیال چشم ترا اگر بخوبیش رام کنم
هزار شک که مشتقم بیاگی بست
چو عمر رفت که از جلوه اش نیامد بجا

بیاد لعل لب آرزو در پیش اسیر
چنان ز شوق گدازم که می بجام کنم

خاک را هم با مستحار قسم
دل ندارم بجان یار قسم
بسر راه انتقام رفتم

خوار عتقم با عتبار قسم
تا صبح از جان من چه بخواهی
بنبارم مباح و سوگند

تا شدم خاک پای یار اسیر
بسر می خورد بهار قسم

چو بوی گل همه پرواز بهیچ تو باشم
در آرزو تو باشم در آرزو تو باشم
ایسر خوی تو گردم شید خوی تو باشم
گر فروش دو عالم ز آبرو تو باشم

خوش آن نفس که بخاری نه خاک کو تو باشم
حدیث نادره چو می سرخ گریه چه گیری
ز گلشنم چه تا نثار گلشنم چه تماشا
ز شرم من بپوش آمدست خون جگر

چه میگویم من گل چه بگویم خط سبیل
قدای بوی تو گردم ایسر خوی تو باشم

بجیم و خانه ز او پریشانی خودیم

عظیم و فضل کتب ندای خودیم

لاریجاک را بگذری کرد در شناس	در زیر بار منت پیشانی خودیم
طنین سودیت پی آزار ما کم است	در دیر هم گواه سلمانی خودیم
اقبال آفتاب قناعت بلند شده	چون ذره زیر سایه دیرانی خودیم
داسن چه میزنی بیان در شکست ما	ای یل ما خود آفت دیرانی خودیم
حیرت زیر بانی بارو شناس شد	رسوای عالم از غم پنهانی خودیم
دل را اسیر شکوه از راه برده بود منون باز گشت پیشانی خودیم	
مکران که بود در تنگ بکسرت دارم	لافت مهری که زنده دل غمجت دارم
وصل اگر هست خوشی گره اظهار است	بس نجات که ز مهر اهی فرصت دارم
خفته کشتن خود ساخته آسود گیم	شخص بیانی بیایم و طاقت دارم
چون بیاد نفس سرد کنم آب شوم	بسکه از هستی خود دیتو نجات دارم
خوشه چین ذره ام از پر تو تو رشید و لست	صدف سنی ام اما چه طبیعت دارم
فکر دیو زه گران فم کلام نمکند	طبع مستغنی خود ساخته منت دارم
آشنا فکر کسی با خنم نیست ایبر معنی یاک ز آرایش صورت دارم	
اکثر ز علم و ادب گوش کرده ایم	تکرار ناله از لب خاموش کرده ایم
مقل آمد و براه جنون دست گرفت	آمد بجای آنچه فراموش کرده ایم
از آینه نریک و بر آسمان پیرس	دانش که زنجیری گوش کرده ایم
بر زخم سینه چاک گریبان شلا ایت	دل پاره اطرسی است که خمش کرده ایم

زاده اگر ملک شده اگر ز راز نیست	ما در بیابان اه تشققت پوش کردد ایم
زان پیشتر که کینه فراش کند اسیر	انصاف جام صافدی نوش کرده ایم
بناب تو شمع سفر خواب کرده ایم سید اثر هلاک خدنگ دعای است بشاید ادره ی تو سیاه اشک را دور مار و غیر طلسم آزار میزند	این رسم تازه ایست که نایاب کرده ایم یارب کمان کبکست که محراب کرده ایم از گریه شبنم گل مناب کرده ایم انفال که اچه بادل بناب کرده ایم
اصیدر امتحان جفا نیم چون اسیر شمر بر از شرم شکست آب کرده ایم	
با خون دل غبار غشش را سرشته ایم طوفان زار بر گریه ما جوش میزند در جبهه جدوت و در دل خیال دوست مار و بنگست چمن رنگ و بوی چه کار	کتاب تازه و عجبت نوشته ایم نخ چو آرزو دست که درینه کشته ایم ظاهر بر جهنم و باطن فرشته ایم چون طالع داغ آتش من نوشته ایم
هرگز اسیر یکدم از دل نمانده ایم ما اعتبار خود بغم دوست بسته ایم	
گاه با مجنون و گاهی با صبا سر میکنم دشمنم گشته گرد و کوچه بافتادگی عظمت میسوزد از آفتاب بیداد بناجست کرده مشت استخوانم را نجا	خانه بردم نیم نمیدانم کجا سر میکنم خاکسایم در پناه نقش پا سر میکنم در میان خنده و گاهی گریه سر میکنم روز و شب در سایه بال با سر میکنم

<p>قشقه خون بهارم کی کشتن زار گر نبردم ره بجای نیست از تقصیر خضر</p>	<p>در محمود آباد بی آب و هوا سر میکنم شک در هر گام رای چون عباس سر میکنم</p>
<p>گشته ام بگانه زود استیابانرا منکرایا بجانگان هم آشنا سر میکنم</p>	
<p>سراپا یکدم در دلتای کس دارم اگر گستاخم ای خزانگان معذور دارم نخام کرده گلزار بادراستین دارم تفاکشته تیرش قنار زخم شمشیرش</p>	<p>همه در دیده ام شغل تاشای کسی دارم که بی پروائی دیدم پیروائی کسی دارم سوادش از خاک کف پای کسی دارم تو اتم از قدر دادم که سودای کسی دارم</p>
<p>نبار من اسیر از سر کشتی بر خاک نشیند مگر در سربوای سردیای کسی دارم</p>	
<p>ز دست دل گمی در آتش دگر چمنم غنائی دل بیدار شوق دل در آبا بوست ز استغناء قنار کرده تقصیر دمیترسم</p>	<p>مرا گذشت تا یکدم بحال خویشتم باشم شب بجز تو هم در غربت و هم دور و من باشم که چون و اینی ازل کشته تیغ فوس باشم</p>
<p>اسیر از خطر ایمل مبادا دوی بازاید کناری گیرم از دل یا سارنجیشتنم</p>	
<p>حدیث نعل ترا اگر چه محقر دارم نخوابم اتم آواز گی مشدو با من بر زخم کاری دوری طعید نم آو حرام طاقت من بادخواری چون</p>	<p>غیبت است که از هیچ بیشتر دارم وطن گدشته ام لذت سفر دارم که ورود داغ ترا که زبان پر دارم اگر زیاد کسی را عزیز تر دارم</p>

<p>پهیدن دلم از خون او خبر دارد گلگیت عشق که بیدارم رنگ بوشود</p>	<p>جواب نامه ز پیردانه نامه برداشتم نغم تو پرده نشین است اینقدر دانه</p>
	<p>ایسر و چین عشق آن ببار نشست که برای دل خویش را نغم دانه</p>
<p>کاروان عشقم از اقلیم حیرت میرسم آستان آسائی دارم زبان دوستان مذبه شوق وطن بی اختیارم میکشد سنگ طفلان میکند پرواز استقبال من</p>	<p>برقرار آم که از تاراج طاقت میرسم پای تاسر سجد بشکرم بخت میرسم صد خون گرم بدارم پاس الفت میرسم روح مجنونم ز صحرای محبت میرسم</p>
	<p>دور باد از کینه افلاک شیم بدایر بعدایای که از قید ازاعت میرسم</p>
<p>اگر بپرده گزدم شهر از صحرانمیدانم سر پایسان خویش بودم جلوه دیدم بجای خنده میگیم ز شوق گریه میخندم</p>	<p>اگر ساغر برستم قطره از دریا نمیدانم چه کرد آنانمیدانم که سر از پا نمیدانم هنوز از ساده لوحی خویش راز نمیدانم</p>
	<p>غریب کشور دیر آشنائی را نگای کن تغافل کو برنجید خون استغفانمیدانم</p>
<p>گل زخم انتخاب خنده گل در چمن دارم عدم را خنده می آید بشو ضیای تدبیرم بیم باناله میوشد دلم با شعله میرقصه</p>	<p>پیریشانی ندارد خاطر جمعی که من دارم زهر تکریم ترکان تو چاکای دگر من دارم نمیدانم چه میگویم چه حالت رنگ من دارم</p>
	<p>برگ گل نویسم بعد از این مکتوب خاموشی</p>

دلیم بر یاد حسرت رفته باو یک سخن دارم	
درد فاداری طلسم بوی قانی بسته ام و انعام دارد نهانی با کشتا کشته عشق بسته ام چشم امید از خاکسار بیا بخلق تا غم از اخلاط غیر دارم یاد دوست	تا دوچار او شدم دلی بر جدائی بسته ام خویش را عمداً بر بخیر رسانی بسته ام از شکست خویش دست مویانی بسته ام دور کردم تنهائی بر آشنائی بسته ام
توبه کردم تا رسم در خاطر ساقی اسیر پارسائی را بخود از نارسائی بسته ام	
مصرع عبیده را زنجیر سودا خوانده ام دخل عالم هست خرج یک پریشان از کفاف اگر بر در را برنگی میرد یک جمله دوست	وصف حال خود از آن لف چلیان خوانده ام و فقر بزرگ روان با موج دریا خوانده ام مردم از آئینه مار سنگ خدا خوانده ام
چون خطبایان خواندیم آیتی شوقی اسیر درس او را قیامت را سطر یا خواندیم	
درد دل غمناکی دارم جان خود را عزیز میدارم گر خوشی رسد بفریاد م خاک بر سر چایغش انم	منصب پاسبانی دارم چکشم بار جانی دارم منت همزبانی دارم که همین حافظشانی دارم
خون دل میخیزم اسیر کجاست باد خوار خوانی دارم	
بگویش در لباس بوالهوس بیاریم	نمیدانم چرا شایسته آزار گردیده

<p>د دل هم بر سر سودای او قطع نظر کردم که شست آنرا که شور مستقیم یاد نگاری بود ز صد سر چرخه خاموشیم میراب تو ان کرد تمام از تقاضا شکوه از سرگزانی هم بهر زخم دل بیکار عمری کار دارم نگاه پاک از گرد بوس هم دور تر میگشت حایبیت اب تک نشوئی کوفی دوست</p>	<p>چگونه ز خود و خود غیر خود جزا کردیم می نی اتقانی شور شد هشیار کردیم چراغش سوختم تا نشسته اظهار گردیدم نگاهش خواب سستی داشت من بیدار گفتم زبنداری که از ترک غمت بکار گزیدم دو گام از خویش پیش افتادم و غبار گزیدم همه تن دیده گشتم سر بر سر گفتار گزیدم</p>
--	---

<p>اسیر از کعبه و تخته دروایی نگاهی کن که من بر منافع از سجده و زنا گزیده ام</p>

<p>سر و برگ هر تنم با گل ندادم نه سودای آب نه شوق نگاهی منم خاک و گشته سر زین چرا سنگ سستی کنه پایمالم</p>	<p>دل صیر تا ب تخیل ندارم ندادم دماغ تقاضا ندارم که از آسمان هم تزلزل ندارم توکل مگر بر توکل ندارم</p>
---	---

<p>ز گلندی اظهار و مسکیریم اسیر از من آرام بلبل ندارم</p>
--

<p>زیادش بسکه بشیارم بخوان خوشترنستم وجودم را عدم بپایه تکلیف می بخشید مدد چانه بپایانه محشر که خوابی کرد بیاد جلود از شوق روی باغما دارم</p>	<p>نمیدانم کجا میخورد و دیگر که من مستم و گر در پیرین خموز باشم در کفن مستم تقاضا پیشه وقتی میشود الکه من مستم بیای سر و در قصم بیار یا من مستم</p>
--	--

<p>مهر موج افغان خیالم تر داغی بین گستان کرده ام جانم چرخ افغان کرد غلام</p>	<p>تم بر دانه آ از شراب سوختن مستم نگیند بلبس و پروانه و با بکلمه من مستم</p>
<p>رو سودای ز من منزل آسودگی دارد بوی نافه سر کردم بهراغی دچین مستم</p>	
<p>رفته ام از خود ندانم بفرار کیستم گاه غم مخور دگر عالم سید پر در حجابست از من سرگشته هر جای پر</p>	<p>ی طیم در خون شبید انتفا کیستم آسمان گویانید اندک شاکه مستم دید خورشید میداند غبار کیستم</p>
<p>گشته ام بیکانه خود تا شوم با کس در چار جان و دل دادم نمیدانم تا کیستم</p>	
<p>چون تو کل هر کار فتم و دستت باز دیم دیده دل میتوداد و اشک و آه مانداد هر کار فتم خضر راه غم بود غم در سرمیداد مارا باش آسودگی</p>	<p>هر کار دیدیم چون یل پشت باز دیم خویش را گاهی بر آتش گاه بر دیار دیم گر دو چار خوشدلی گشتیم بر تناز دیم خواب راحت چون شر در بر تناز دیم</p>
<p>بی نیازیم از تماشای گلستان چون اسیر تا گل عشرت بسر ازین نیاز دیم</p>	
<p>بادل بهرزه دست و گریبان چو شوم قطع مطلق از دل یسار نمیکنم تا گل یسار میزند در در چمن بچاگنی ست لازمه روشناس عشق</p>	<p>چون نیست در میان جدای صفا شوم تا گل غل ز سر زشتی در صفا شوم بلبل بیا که او تو ست هوا شوم بر او بدو ام اگر آشتا شوم</p>

یکسره بزم غم فلک بیهوشم گشتیم غم دگر داشت داشتیم	کس یاد ما بجز محبت نمیکند چون سبک کنیم با نظر تنگ آسان
	گردی چرا چو خاک زین گیر گشته بر نیز اسیر تا سر خلق آیدیم
گل رخست اگر دغ تنزل دارم دل پر دانه و بیانی بلبل دارم هر کجا میروم اسباب حجل دارم	خشم راز حقیشتم تلافی دارم از فریب گنجی صید تلافی شده ام دارم آتشکده در سینه خود میسوزد
	صید گلشن شود که دره یارش اسیر دل آشفته از زر گنزد رگل دارم
بلبل در آشیان گم کرده ام از برای امتحان گم کرده ام من نه تنها آشیان گم کرده ام دست و دل را در میان گم کرده ام	در دل از سستی قنار گم کرده ام در سر کولیش دل سرگشته را گلستان را هم نمیدانم کجاست پایمال جسد که گردیده ام
	بهر پاس راز پنهانی اسیر رفقه ام نام و نشان گم کرده ام
دل آسوده را از خاطر غلین ندانستم که چون جوهر بغیر از تیغ او بالین ندانستم که هرگز در محبت جبهه بر چین ندانستم	ز سوز عشق هرگز تلخ از شیرین ندانستم می با خواب است دیده من آشنا گردد مرا آینه دل خضر راه سینه صافی شد
	که درم فرق زخم تیغ و درم در گزنفاری

<p>ز رفیع ساد و لوحی دوستی از کین ندانم</p>	
<p>که چون کز سنگ طفلان خانه پیدا کنم به بهر بل من بچین می کنم از بای سرو میروم تا از غبار خاطر و سیلاب اشک آرزو دارم که از اعجاز بخت دانه گون آرنا بداده راستی غم ساقی بجاست</p>	<p>خواب راحت چون شرر در بستر خارا کنم گرچه قری با گر قاری سری پیدا کنم خنده برسان دشت و دایه دریا کنم او نماید لطف و من مردانه استقامت کنم آن نیم کز پیر ساقی ترک آنسو دا کنم</p>
<p>کی کشاید گوشه چشمی بسو من ای سر گر نزدیک مری بچشم اختر نو دجا کنم</p>	
<p>لبت بسو نو از گرم بیک و شام ز دوست شکوه ندانم چه شد که غم گشت بجلوه آمدی و سوختم مبارکباد در بشت برویم کشاده پنداری پنهان تغافل صبا و کرده خاموشم کار و جوت ز من مهر یار فرزندم ریش به کلبه تاریک مانمی افند</p>	<p>بمن برستی طالع غیر سدیدم وفای مایه قرار و جفای او بدوام مرا خزان حجاب و ترا بهار حرام گمی که داده ندانسته ام جواب سلام که ناله ام نشیدست گوش حلقه دام که نیک نام گریز در صحبت بدنام به طلوع صبح بنودست و در غم و شام</p>
<p>ایسر سلسله دلم عشق میداند که در ازوین خسته زندگیت چرم</p>	
<p>یاد پیشه را با فسون رام الفت می کنم نگ مرا ز رست اسیر ترحم داشتن</p>	<p>می نشینم گوشه تنه فراغت می کنم جان فدای جور یار پیر دت می کنم</p>

خاطر من نفس و گنج روان عشق نیست	نیکه جمعیت گرد که در دست میکنم
مخبر صد زخم ناسوت چاک سینه ام	خواب خوش در بستر شور قیامت میکنم
از تقاض صد هم گریه نریزی چون اسیر	از دم تیغ نوا حیا شهادت میکنم
حرفی از شعله خویست بزبان می آرم	شمع را بچونی در شب بفتان می آرم
غیر تمهین که ز تاثیر محبت هر دم	تا خبر دم دلت از دید و نمان می آرم
گریه گرم و رخ زرد نظر کن که چو شمع	چمن شعله بگلگشت خزان می آرم
نعم آن بید و گوئی نغمه بچو اسیر	اینقدر هست که حرفی بزبان می آرم
نگه در دیده مانند گلی در دام خس دارم	نفس در سینه بچون عند لیبی در نفس دارم
سر شکم برده هر جا پاره دل لاله بیکارد	ندارم لاله زار گریه دستی بر جرس دارم
بکس هرگز نیفتاد دست کارم عشق را نازم	بفریادم چه حاجت داد رس فریاد رس دارم
چرا بی برگ ماند گلشن سودا اسیر از من	که بچون سنگ طفلان میو با پیشتر من دارم
ز چشم تر نمی آید تماشائی که من دانم	نگنجد در دل اندیشه سودا اینکه من دانم
نیم از گردن بچین ست در راهی که من بودم	بهار از خاک رنگین ست در جاییکه من دانم
بدائی باعث محرومی عاشق نیگردد	دل آینه برده دلاراییکه من دانم
تفاخل پیشه چشمش بیمار از میگوید	با ظلمتیکه دل فمده با میاییکه من دانم
ز گفتن مهر مهربانی دل آشوبیکه من دارم	ز دیدن میسر بزد چشم شعله اییکه من دانم

بهار از خاک شبنم میزد گل پایکی دامن دعای سیکنه آیین از تاثیر میخوانم	در اقلیم تنگای حسرت آرمیکه من دامنم سدا پادل شوم بهر تناییکه من دامنم
	اسیر از ساحتی کوی گل خورشیدی آید گر یک قطره دیشید زیناییکه من دامنم
چه سرخوشم که ندامت دل و کباب از هم بهار جلوه شوخی که گشته عالمگیر بر این مرز و دشتی ندامت چه دانستم شیم برگ گل و گدشته نقاب از من سواد شوخی طفلانه میشو در روشن جواب سیکنه زنده دل ز یکدیگر	چه پیچودم که ندامت گل و شراب از هم بتان کرشمه نمایند انتحاب از هم که شمع او کند فرق خون دآب از هم فرغ آینه ماه دآفتاب از هم بزرگ گل بر بایند اگر کنایه از هم نه پیچودم که ندامت بایه از هم
	اسیر دلکده لی تکلف از تو رسوم سادگی شمع و شایانم
فانوس شمع خلوت دیدار گشته ایم از فیض با ده بطن ماصاف گشته است شمع زبان ز پر تو دل برگرفته است	آئینه خانه دل بیدار گشته ایم شبها ز صبح خبر دار گشته ایم بخت گداز خلوت اظهار گشته ایم
	ساقی پایله که تماشای بخود دست مانند شیشه صورت گلزار گشته ایم
پایله بر کف دیشیم تو در نظر دارم همیشه مستی من جام هم کف دارم	دماغی از گل پیانه تازه تو دارم خبر ندارم داز عالمی خبر دارم

بدان من خزه اشکم غبار میریزد

برسان صفت بدخواه می آوردارم

اسیر ناز بر افلاک میتوانم کرد
بین که چشم سپاهی که در نظر دارم

خواب آباد بودم عشق را معمار خود کردم
کمال دشمنی آئینه نقص ست نمیدم
شمار بجه ایمانیا کفر بشهر بود
نمیدانم چه خواهم کرد با سرشاری حیرت
ز در طافتم اندیشه آلا گشت پرسیدم
نگ آمیزی گلهای کز گنجی بهینم بس

شکست خاطر آسوده را دیو ابر خود کردم
دل خصی به کس داشتم از ابر خود کردم
نفس در توید فی راحله زنا خود کردم
بیاد چشم سستی ساغر در کار خود کردم
شکست توبه در کار استغفار خود کردم
که هر برگ گلی آئینه دیدار خود کردم

اسیر پاکبازم خانه زادن و سر بازی
دل و دین کفر و ایمان فدا می رانم

رزین دل خودم رضا کاشته ایم
نیالت همه در خلوت یک حیرانی
هر دو طوطی آئینه دیدار شویم
نظر کیست ندانم ز که گویا شده ام
ساکل بال شفق سازم در پرواز کنم
حیرت شده ام بحر گواه است گواه

هر نفس دانه شکر است که برداشته ایم
دیو هم برگ گل و آئینه پنداشته ایم
چه قدر باس پریشان نظری داشته ایم
که وجود دو جهان را همه انکاشته ایم
خانه از راه تنای توبه برداشته ایم
پیش ازین دست و دلی با منی سر داشته ایم

بی تپان دو جهان گشته ام از یادش اسیر

آرزو در دل غارت زده نگذاشته ایم	
دل کم گذاخت بر ساز غمی که اندامم	چرخ میکده نذر میکان دارم
شراب بکنه که خوششید بر آتش آرد	چو ماه و یک شبیه بر شیشه کمان دارم
چرا بکنایه محبت کنم عزیزان را	دعای بی اثری نذر دوستان دارم
نیز بایی من عالم خبر دارد	هزار تیر جگر دوز در کمان دارم
دو خانه ز آرزو رشید و ماه بالار	
ز کوی باد و فروش ز نقد نشان ام	
اگر عاقل و گردیوانهستم	اگر ببل و گردیوانهستم
و باغ خفته همیشه رسا تر	ز بیام گریه مستانهستم
شیر آب چو دی ساغر ندارد	ز عظم لبس که بی پیانهستم
گل بی شیشه و پیانه شونی	ولی بے سانی و پیانهستم
ایر بیدلم عاشق تماشا	
بیاد بسلو هستایهستم	
صلح نساخت با تو در جنگ میز نم	یک شیشه خانه حوصله برنگ میز نم
گه کار از گوش بر آید از بلبل اند	خاموشیم رساست بر آهنگ میز نم
عکس تو تا ز پرده چشم زمانه نو	هر دم برنگ آئینه در رنگ میز نم
از بسکه رنگ قافله ام پایمال کرد	
منزل اگر شوم ره رنگ میز نم	
ایریده شماری ز صید گاه تو ام	بجان رسیده غباری ز خاک راه تو ام

کلیات میرزا جهانگیر

در این تیغ قتل نمی توان کشتن	ششید پیشش مژگانِ خدخواه توام
چرخِ بخت اینکه گل گفت تو انم چید	همین بس ست که در سایه بنگاه توام
قلم زخمت به شفته بهسار و فنا	بشده نامه سفید از خط سایه توام

اسیر باعث بیدار داد و نیدام	
چید کرده تو که شرمند گناه توام	

از امید من آزرده شد تا چرخ آزارش کنم	کچند هم بیایی دانسته در کارش کنم
در ظلمت بخت سیه عالم باد روشن نشد	افروغم شمع وفا که خود خبر دارش کنم
شو محبت حسن و ارنگین بهار دیگر است	خود را بر آتش میزنم تا شکر گلزارش کنم
بگیا نه خونی من چاه الفت پرستی میکند	هر دم زیادم میرود تا پادشاهش کنم
زاهد بستی و دستان چون عقد خیمت بسته است	دل کو که تحسینش کنم جان کو که اثبارش کنم

شبه باطلوف کوی اوبیل روم همچون اکبر	
کز اضطراب دل بسا از خواب بیدارش کنم	

لاله و انم ز گلزار جگر جو شیده ام	آتشین موجم ز بحر چشم جو شیده ام
قطره باران نیام که در دریای عشق	گاه باطلوفان و گاهی باختر جو شیده ام
بر برگ جان خورده از مژگان خوابان بیشتر	همچو بخون خود دهر کس بیشتر جو شیده ام
سخت امیدم ندارد حاصلی جز سوختن به	از نهال شمع مانند شتر جو شیده ام

کی شنند آن خدفت سرایگان قدر اکبر	
گوهرم در سینه بجز بحر جو شیده ام	

زودمان دل و دیده یادگار نسیم	بدایع ادب بگرگوشه بهار نسیم
------------------------------	-----------------------------

حساب منیش مرغان غنچه از من بهر س چگونه معذرت اضطراب دل خواهم بدل زیاد تو آئینه خانه دارم فسرده خون من آتشکده را ز پای نشاند	نکار خانه دل صاحب اعتبار منم که آن سوار بر بار و دعبار منم فروغ خلوت شبهای انتظار منم بهر که تنه کشد عشق شرسار منم
اسیر عشقم و باج از ستاره میگیرم هین بسب که محسود روزگار منم	
بسکه خود را بسته دارم بلامیخو استم یاد آن ذوق شهادت که بهجوم میخودی ما و عشق دوست میکشتم در صحرای دل	حسنت آسایش درواز دو ایخو استم زخم تیغ از سایه بال هایمخو استم سرزمینی بهر طسوج کربلایمخو استم
روزی گاری شد که با عشق آشنائی میکنم لرزه آئینه بهر افتخارم جا بکیشم آزادی قتل خویشتم میر دزدیک او	دانی مازم زگر تو سنش همچون غبار ایستد بر برای از شوق رسانیمخو استم
از محبت در سر کو تو شبها چون اسیر با وجود بی نیاز بیا گدائی میکنم	چون شر در سحر آتش ناخدائی میکنم کی چون عکس از ساد لوی خود نمائی میکنم شوقی پس دارد تلاش آشنائی میکنم
لکن چون دل خس پاره آتش ملی دارم بیک طفلان از نفس پرواز میخوایم مان ستاره میگیریم که پنداری سری دارم	تا شا باده بیایم با قاتل دارم رسا افتاده اقبالم چون کالی دارم چنان بگلنه میخندی که پنداری ملی دارم

<p>پرستارم بجای گریه گل خنده اگر داند چه در این چه در این چه در این چه در این نه با شکم نه با آیم نه با دردم نه با دغم اگر غمهای او باشد دگر سودای او باشد</p>	<p>که در سیر این هرت شقای عاجلی دارم نمیدانم چه میگویی عجب حاصلی دارم بجای تو شده راه دامن پر خلتی دارم صلای میتوانم زود لی پر صیرتی دارم</p>
<p>اسیر از کوه بالیدیم آفر در دیارم شد چه درستم کیان نا امید قوتی دارم</p>	
<p>سین خوا اگر هست دگر قسم من اگر من یک جهان انتقام همه میرتم سر بسد انقطاع مشوای فلک هر زده بد نام قلع</p>	<p>نظر کن که در آتش کیستم من که خنده آیا که بگریستم من نه غافل نه دیوانه ام چه قسم من همین بسکه دور از رخ زنیستم من</p>
<p>اسیر اینقدر قابل گفتگو نیست کمن رحمی انکار کن نیست من</p>	
<p>بوی گل جنون شده یا مال گرد من عمری براه شوق تو شکسته کرده ام گلها رنگ کینه زده شوم که آفتاب</p>	<p>نقش فلک شسته ز قابل گرد من پر دواز می کند سحر از بال گرد من پر میزند چو سایه بدنبال گرد من</p>
<p>چون آشیان بلبل باغ نزاران اسیر پیدا است و شکستگی از حال گرد من</p>	
<p>دریا تپتی است از عرق الفعال من از ترتم غبار نغز و بر سستخیز</p>	<p>صحرای غبار از دل شوریده حال من اگر دگر دبال جانی و بال من</p>

دارم خشی که حشر گردش نیرسد غیر از دل شکسته و آه و بگرگداز	آه از خیالات من دوا دازد دل من آسودگی چه صرفه دیدار وصال من
دارم اسیر ناله در دل شکسته رحمی بجای من کن مریخی بجای من	
بر رود که نه دوا و نیتوان کردن بچشم دل نه ایم خیال ردی ترا دری کشود و میل کم نگاهست که بگر صاحب بگ بیا بان گریه بیا بینیت	ز خلق برخیز بجای نیتوان کردن بآب و آینه سودا نیتوان کردن علاج شوخی ایما نیتوان کردن شمار موبه دریا نیتوان کردن
برای آمدن تو خلی بسیر من بگل چه رفته که از نیتوان کردن	
یا دخت بدشت جنون سیر باغ من پروانه آتشانه پیر دواز سکنه ریشم بصید نگاه دل خود کشتی توام از بال موج باده ز برزم بریده آ	ردش شدت از گل بیت چرخ من عاشق اگر شود بدل من چراغ من بالیده داغ من که گنجده بداغ من گردیده آشیانه غنقا الیغ من
بجو دشو اسیر اگر نشنود کسی زان گرد جلوه بوی گلاب سیر من	
زاده بجان زهر که آزار ناکمن افزار دیر و صومعه بشنود جوشی ایمان ناقصه که نمارم بیا به بین	بجای من و میانجی دلداری ناکمن دیگر میا و دعوی انکار ناکمن سبج راز رسته ز تار ناکمن

من کفر محض و چشمه میوان دل من است	سربسته گفتت بکس انکار ما کن
ایمان محو و علی دیار زده انام گفتم اسیر دینمه آزار ما کن	
پرتو داغ خیالی را چرخ غم سینه کن پرتو بینش برون از عالم چشم دل است هر چه می بینی و پنداری خیال روی اوست	مشرقستانی بنا از سینه بکینه کن دور بینی رو برین آینه گلی آئینه کن آن خیال آئینه آئینه آئینه کن
چون اسیر از دست نام فنگ گردی بیدار باد به بستی اسال از بار نه کن	
در بست و جو غبار شود هرزه تاشتن عکس تو قصید دام تماشا نمیشود در کوره بخت بخت فدا ده ام	آوار گیت پیشه قدر بر فراختن شتر منده گیت حاصل آئینه سخن اکسیر میزند نقشم بر گداختن
گشتن و دیار عجز بود حست اسیر چون آشنایک غری تماشتن	
بیزم معنی آرام باش و خواب کن بگیر عبرتی از موج در شکست جناب هوای آتش الفت بکاری آید نه حجّه تلخ رسا تر ز خنده شیرین	بر زم شعله دل گردد اضطراب کن خراب تا نشوی خانه خراب کن کمان سخت سهم نرم از آفتاب کن بریز خون و دالم یکی حساب کن
شکستن دل خود این نه شرط انصاف است اسیر باده خور و میل این کباب کن	

<p>چشم بگامی پناه بین پاره دل نشاید آن شک سرفروشت نیاز و ناز بجان دعوی عین جور با دارد کست دعوی تازه دارم</p>	<p>مژگان فتنه دستگاه بین گریه ش ز ناله گاه و گاه بین سرگشته شد گدا و شاه بین چشم مستم نذر خواه بین مخمس دل بچون گواه بین</p>
<p>بسر خود بجان با ده دل به اسیر وفا گناه بین</p>	
<p>جلوه هر کرد دست هیرت در کمین ایمن ست از دست بر در و درگار میکند وز دید دسوی دل نگاه روز بدانیست این هرگز مباد</p>	<p>در میان رفت مافتنه و کین هرگز ابا شد محبت در کمین مرحبا صفا و الفت در کمین دیده را خواب فراغت در کمین</p>
<p>در دیار آه ما دارند اسیر شام صبح سوات در کمین</p>	
<p>ناله تراشیم بر د از کن بر ننه آید دل گر با جگر راست میگوئی بی اغفت بیا</p>	<p>بر تمام شاست دوه افتنه و کین بر دلت بیچاره دست انداز کن از طبع نهی بال به د از کن</p>
<p>در گرد از آرزو از خود رها رحم بر وصل ترحم ساز کن</p>	
<p>جلوه ساز دل حسد اغوا می بین</p>	<p>با سوا مصلحت سازد و محزون</p>

<p>خاکساریب افلاک پرواز تر شونی اقبال چشک میزند توبه ام دار و شکسته در کین صبح حسد سینه صافهای ما از غبار کین صاحب الفان</p>	<p>یار با من آشنا خواهی شدن گر دخواهی تو تیا خواهی شدن خوش شب آدینا خواهی شدن محشر آئینا خواهی شدن نخلت آبادینا خواهی شدن</p>
	<p>گر خبر گیر دایم از راز من کی ز من یکدم جدا خواهی شدن</p>
<p>بهانه را پر پرواز می توان کردن غبار نبستی ام در کین ایام نیست گل سحاب بهوار ابدام سبز کشیده اگر نوازش مانا ز بر نغز تا بد کلید ناله مستانه بی کشادی نیست اگر نه شوخی و حدت نیاز جو باشد</p>	<p>بوضع هر دو جهان ناز میتوان کردن هنوز از عدم آواز میتوان کردن شمار طالع ناساز میتوان کردن نظاره غلط انداز میتوان کردن در سه بزودی دله باز میتوان کردن بناز او چه قدر ناز میتوان کردن</p>
	<p>کدام بلبل خوش نغمه را سرایم ایسر طواف گلشن شیراز میتوان کردن</p>
<p>بیاد در دلم ای وحشت آشنا بنشین زیاد چشم تو شیرین حکایتی دارم سکیدی تر نو بهار آزاد نیست کدام سهی که آوارگی پناه دهند</p>	<p>چو چشم خود بر سر پرده حب بنشین برای خاطر من کفایت بی بنشین بیای سرودان یکدم ای صله بنشین بشا هراه تو کل چو نقش پا بنشین</p>

<p>کی روشناس آن کف پایتوان شدن پنداشتم که از تو جدا میتوان شدن گر یاد دیت هست پوایتوان شدن فاکد و نسیم حیا میتوان شدن</p>	<p>گیرم که در چشم حیا میتوان شدن حاکم باد رفت و زیاد دم میرود کینتے بہ نشہ حیرت نے رسد کتوب است مشیت غباری کہ میرود</p>
<p>جای کہ جوری طلبد بوالعوس اسیر راستی بصدر ہزار جہا میتوان شدن</p>	
<p>تقابل تیغ بند کجکلا مان خجالت میکشم از کین خواہان ظلم باد از زبان عذر خواہان نگاہش در صف مرگان سیلان نمیداند زبان عذر خواہان</p>	<p>مردت تشنه آب و گنگا مان سر سوداے بچیدن ندارم بخیرت میتوان بخشید مارا شکارے میزند از یکسر تیر نمیگوید سخن داد از مردت</p>
<p>خط و خالش بشو را آورده مارا نمک دار نمک حسن سبابان</p>	
<p>اعتبار مرا تماشا کن چشم بار مرا تماشا کن نوبہار مرا تماشا کن روزگار مرا تماشا کن گل و خار مرا تماشا کن انتظار مرا تماشا کن</p>	<p>حال زار مرا تماشا کن نگمش از نگہ گریزان ست گم از چشمہ جو اسیراب مژہ ہلے در از می بینی شملہ با غم شرار تشام از غبارم غبار خاطر</p>

چه قدر براسیری خندم
افتخار مرا تا شاکن

که استغایگی رود دیده ام من نه از سیاد میترسم نه از دامن بزمش فکر کار خود کن ای دل بباغ از رشک نه نشستم که گل را محبت بر محبت میفرزاید	جیازان طفل بدو دیده ام من نظر از چشم آید دیده ام من که کار خویش بیکرود دیده ام من با دوزانو بزانو دیده ام من اثر با از خطا و دیده ام من
---	---

ز نو میدی پیرا منون نباشم
اسیر از چشم او رود دیده ام من

رحمی بکالم از نگام عشوه ساز کن انگار عشق از جو توی اینقدر بخت جز موی کس گره نکشو داز دل جفا ای آنکه دل ربو دوز در پای ما	خواهی که شمه خواستم خواه ناز کن در پرده ناز سر کن و نازش بناز کن زان تیغ آبدار مرا سه فرزند کن تا حال ماند انداز و احقر از کن
---	--

چون میپرستم او شدی ای بنوا اسیر
فکرمی بحال جان تغافل گداز کن

دل را بیا دهر و قاف آشنا کن چون غنچه فقه عمر تلف کن براه دل گیرم که صاف طبعی آئینه خوباش از بخت تیره سرمه بنیش طلب چه شمع	فاضل بسوی خویش نگر فکر اکن یعنی که جز بردی گلی دیده و اکن افتخای راز چهره کشای صفا کن چشم طمع سفید بهر تو تبا کن
--	---

خواهی از تنه‌وار تو زدود عا کمن نه	آگهی ز خوی فلک دیو سیرتست
تا چندان که ایستاقان چیس نه	خود را اسیر پیوده هزاره دراکمن
چایک خد علی شکاری به بین کجا میکشد خاککاری بین نسب نامه قدر و خواروی به بین	ز آتش که چرخ زخم کاری به بین غبارم سراپرده ترارنا صبا خاک میزست خس گنفرش
ز دوری چه قرب آتشا شد اسیر	سراپایام بی اعتباری به بین
چمن طراز دل در قضا امام حسین کشیده است ز دشمن چایا امام حسین نداشت یکسر مودعا امام حسین عنان سپرده بدست قضا امام حسین بهین که تیغ چاکر دبا امام حسین شگفته زخمی تیغ جفا امام حسین	چراغ چشم رسول خدا امام حسین یکربلا شده دارا نشانی خسته دلمان ز دل بجای نفس تیرا اگر کشم شاید فضای گردمنه شش نبود گرد جهان ز زخم همیشه غار اچه میکشی فریاد خزان باغ گن را بهار مغفرتست
نبود در خور خلد و محکم منظوری	و گرنه خصم کجا و کجا امام حسین
مطلب دنیا و دنیا فیما امیر المومنین آسمان عالم بالا امیر المومنین شمار شیرب و بطحا امیر المومنین	کام بخش قطره و دریا امیر المومنین جهه دربان قدرش آفتاب قدسیان مطلع صبح سعادت نور خورشید شرف

دین و دنیا را بود در یوزه بی سامان آید
از علی حاکم اعلی امیر المومنین

خوش بهشتی هست روی او دیدن گل عمر ترا سبب ار آرد خواب ناویده بکنم تعبیر کلام عمر دوباره بے بخشه چه قدر بوسه آشنا دارد آب بر آفتاب ریختن است جوش حسن بهار بهوشیت کیست ساقی که مانگون دایم	دل گرفتار موسی او دیدن چمن آرزو می او دیدن خویشتر را بکوی او دیدن می کشیدن بسوی او دیدن بگل از دور روی او دیدن شعله راست خوی او دیدن می دجام و بسوی او دیدن ماه ساغر بروی او دیدن
--	--

بایست نگر که خالی نیست
مستی های دهری او دیدن

شد صرف نغمه عمر در کار و بار بحران سامان بزم عشرت در دودان نیست از محنت جدائی حرفی نشنیده بودم	چون میگذاشت یارب بر من در بحران پرورده است مرا غم در کنار بحران لیکن گشته بودم هرگز در چار بحران
--	--

چون میگردم از باغباناری
شادیم از نیک گشتیم با خاکسای بحران

گر آغشته گردم سرکش آه من کنند بادم شعله نسبت درت	جگر گشته آتش ست آه من نسب نامه آتش ست آه من
---	--

بدست جگر کرد صید اثر	خندنگ اثر تر کش ست آه من
ز سودای او در بدر گشته ام	عزیز ست و خواری کش ست آه من
بیاد قدی میگذازم آسیر عجب نیست گر کش ست آه من	
به نمانخانه وحدت گذری پیدا کن	بیرود دل شود از فو خبری پیدا کن
یتوان خست بیک چشم زدن خرس را	چون شرگر آتش اثری پیدا کن
ریگ محرای جنون مردک سین است	پادیرانه منه یا نظری پیدا کن
از غم گریه ماکشت جهان سوخته گیر	دانه فیض ز اشک دگری پیدا کن
دهر یک بزم نسلی است چه بجز آن چه نماند از شب بحر سودا نظری پیدا کن	
دو رخ پیکر ز سایه ابر بهارین	آتش سلم خریه محبت ز غارین
آمد براه و عده که عمرم دهد بباد	تا و ان عمر رفته گرفت انتظارین
عمری چوناله مسفر آه بوده ایم	آتش چرا سلم نزنند از غبارین
روشن بر آد نسمه آشفنگی شدم	باست غبار خاطر م آینه دارین
ساغونوش مهره برافروزد گل بچین	بدستی دماغ مبین در بهارین
در بحر اگر خیال جفایش نبود آسیر چون بگذشت بی ستم آیا در این	
خنده شیشه رساند غم آوازین	راز گوید ز جنون زمرزم سازین
بلکه بجایگی از چشم تو دید ست و لم	میفرود شد ز خیال نکست نازین

سخت میاد سپند از گره ملقه دام هرگز آنچشم سیه گرم نه بیند سویم	در نفس همان سید آفت پیر از بن گر زانسته دلم را ندیده باز بن
	لعل ساقی سرخون بر بختم داد اسیر لب پیانه می گفت شب این را زین
فوی آتش پیشه را تعلیم رسوائی کن هستم را آفت رنگی پریشان بکن خاطر از غبار رنگ بگیر و غبار	جلوه را همچون نگاه گرم هر جای کن هر سر سوی مرا بخون صحرای کن گرد جولان سر مد چشم تماشای کن
	بیتون را شبنم اشکی بطوفان سیدم کشتی را را اسیر از گریه دریای ممکن
دیده را روشن هوا چشم بنیائی کن برده فانوس دارد خلوت سوز و درون شع را تا سر نوشت صبح روشن خند گدا کاروان ادبی سوکت غفلت ست	عقل را دیوانه رنجبهر دانائی کن عقل را بدنام کردی خوبه تمنائی کن دیده داری بکار خویش بنیائی کن عقل را بهیوده از تدبیر سودائی کن
	نغمه قنقار در دل زاققان میفشان چین آید چاره در محبت جز شکست کیمائی کن
جان بد فنا کام و کام آرزو حاصل کن جو هر دل تیره از آلالیش هستی مساز صبح بهر اضطراری نام آسایش بهر آشنا گزینی ساقی کن بجای گلی	اینقدر با کار آسان را بخونده بشکل کن خاک آن دیده اند با آب چشم گل کن آبرویت می برداندیشه باطل کن باده در حیف ست خونیم ازین گل کن

	<p>بیش ازین از خاطر یاران برنام اسیر دوستی جو حلال است ای ملک باطل کن</p>	
<p>سوی آن تو مکن گاهی غلط انداز کن کش از رشک مرالب بسخن باز کن در چین خاک شوای بلبل و پیر و از کن تا نگردد جگر ت خون سخن آغوش از کن گر میساخته دعوی اعجاب از کن</p>		<p>قل ار باب هر س نامزد باز کن گوش که جمله چون دیده دل محرم است برگ ریزان پر دبال بهار در گرس بی زبان باش تنک ظرف ترا ز شیشه می خود پسند از همه خورشید بود بی نور است</p>
	<p>گوهر عشق عزیز است نگه دار اسیر گوش هر چه سودا را صدق باز کن</p>	
<p>کو دلی که ز غلبه شرم گناه آید برون تا کجا تا جلوه محشر پناه آید برون دو رخ آن روزی که شمشیر بگناه آید برون سبزه محشر ز خاک مید گاه آید برون ای نقد رنشین که آن مرزگان سیاه آید برون</p>		<p>گر بخشش لطف ساقی عذر خواه آید برون دیده ام خوابی که تعبیرش مرا سر میست پیش دیوانم از جوش گناهانی باور گره میگردم چه دانستم که صیاد مرا خنده بر خاکستر حشر ارام زن</p>
	<p>میطبد در خون خود از خجلت قاتل اسیر کرده صد تقصیر و ترسد بگناه آید برون</p>	
<p>چه منت با که دارد گرمی عشقت بجان من چراغ شعله روشن میشود از دودان من محبت تا نگردد قاصد را ز نمان من</p>		<p>چو انگر شعله بر در دست من از آستان من در آتش گریانم سوختن بکار میماند چه سازم با هجوم آرزو که نیم خوی او</p>

ایده آشنا سے از وفا بیکانه دارم	کز استغنا خیاش هم نگردهم زبان من
	<p>چرا قدر اسیر خود ندانند چنین ابرو</p> <p>که عری کرده از رخ آفتاب منمان</p>
<p>ز بس در عشق شد صرف خوشی روزگار من</p> <p>بخاطر نگذاختم هرگز آن صیاد و شکار</p> <p>بدام آسمان گم کرده ام سر رشته خود را</p> <p>دل از رشک غیرم نیست دیگر حیرتی بانی</p> <p>ادب در عشق میگوید خضر راه امید است</p> <p>غبارم بعد مردن بانیسی هم نیامیزد</p> <p>هوای ابرو گلگشت چمن از رانیستان</p>	<p>نفس در خاک میریزد پس از مردن غبار من</p> <p>بدام اضطراب خویش می افتد شمار من</p> <p>سر از هر جا برآرم صد گره افتد بکار من</p> <p>که از باطن شکست آینه رشک هزار من</p> <p>نیاید دور گردیدها بمن یکره بکار من</p> <p>پریشان اضلالی در محبت نیست کار من</p> <p>ز فیض گریه چشم تر بود باغ و بهار من</p>
<p>چه خواهم گفت با این بی نیاز بیا اسیر آخر</p> <p>اگر نعم صدره آن بر هم شد تها دوچار من</p>	
<p>محراب دعا ساخته ام آن صف مرغان</p> <p>حیرت بتما شا چه قدر ررام بر آید</p> <p>هر موبه تخم زمزمه شوق بر آید</p>	<p>حیرت بدعا ساخته ام زان صف مرغان</p> <p>وحشت زده چون خیل غزالان صف مرغان</p> <p>آماده زخم صف مرغان صف مرغان</p>
<p>گردن چاک جگر م بال کشاید</p> <p>چون سبزه رود بد رنگستان صف مرغان</p>	
<p>دو چارم گر شود آهسته گوید میراث دن</p> <p>نماید منفعل سیاه را آیا چه دل دارم</p>	<p>ز دل چون گنبد در سپر خست ایستاد</p> <p>نخل خورشید محشر میشود یارب چه در آید</p>

دلم را ساده لوحی بس بود اندیشه بمان نفس در برگ نسیرین میطبد از یاد رخسار تماشا شوق دیدارش تماشا یاد رخسارش	آنی چون شود جام حبست این یاد این دماغم پیش پیش گریه میرقصه دست این مست آن ز غم غم غم است آن سر و این
ز گردن بره در دهن تر بود آینه عاشق گو شام جدالی سرمه چشم چیست این	
گلزار مستندان رویتو میر ویدن در کین تماشا کجاست حیرت این اول نیا میدی بی مصلحت ندادیم در زکات ز خوبان غایت دل باست	جان نیاز زندان حرفت شنیدن از گریه چشم بستن دزد خنده گنبدین بچون شرر گدازد آن دانه از دیدن ما را بدست دادن با بار آریدن
مارند مشربان را خوشتر ز هر دو عالم با گلخی نشستن پیاده کشیدن	
سردی چنین و جلوه رعنائی این چنین آن صلح و جنگ و جفا داد و داد منی وصل و سایه گل صبر چون کنم	از دیده کم مباد تماشای این چنین ما از کجا و تاب چقا با ای چنین حال این چنین دیار چنین جای این چنین
من بیزبان تو مست جای غیر بگمان تنها کجا شود چشم رسوای این چنین	
لایق چنین و یک نگلی آشنا کنم خویش را بصافی باطن سپرده ایم ای زبان تیغ شود و مج خوان تو	ترک جفا کنم کن ای میوفا کنم آز او خود نمیکنی آزار اکن شادی تقبل دشمن بیدست و باکن

سر رشته بدست محبت سپرده ایم	خواهی ساکن از کف دخواهی پاک
در کشتن اسیر مباحات مسکنی	شرم از نشان نسبت آن
شعله پر ریزه بقتل خاطر ناشاد من درد دل از شوخی خیالش هم نیکبیزد قرار میستون گر سعدن الماس باشد دوریت رور بازوی رسا دارد بافتوش چکار	هر لبی تجاله دارد از مبارکباد من دارد افسونی که هر دم میرو و از لادن قیقه از بخت جگر دارد بکف فرادین وام را در خاک پنهان میکند صیادین
گرد کلفت تو تیا گردید در چشم اسیر	ماجرائی کرد و تمیز دل آبادین
ز خاک ابل دل بوی دغای میتوان برد دل خون گرم من آئینه کبر و سلیمان است بیایان عدم یک منزل نزدیک عرفا برام خاکساری همچو نقش پای سردارم ندارم با که دارم آشنائی اینفت دارم	بر دلبستگی شکاکشای میتوان بران ز خضر سینه صافی ره بجائی میتوان ز راه بی نشانی بی بجای میتوان بگردون از غبارم تو تیا می میتوان که هر جا میرود از من دعا میتوان
مشو غافل اسیر از یاد آهوی نگاه او	کران بگانه بوی آشنائی میتوان برد
بهار سوختن بخشید سامانی پیرای من عجب رسوائی سرزد بی گنا میم دارد صبایگانه بود از رنگ د بوی گلشن سستی	که هر سو شعله سحر می بندد و ایغ شو در نقش پای آئینه راه سرای من که همچون خنجر گشت از نسیم گل دایغ

شب بچران چنان در کلبه ام دود تم بچید	که چشمم گریه آلود دست پنداری چربان من
دل در سینه ذوق مشرب دیوانگی دارد	نفس را بیکش در طلقه زنجیر داغ من
اسیر از تاب دی کیست اشخانیه ام روشن	
که گرد صبح چون پروانه برگرد جبراع من	
مخنه بجز از پاره آه نفس افشان	دامان گل دلاله بیای نفس افشان
افسردگی از هستی ما دود برآورد	ای شعله گلابی بگریان خس افشان
سراج طلب هست بمطلب نرسیدن	از یاس طلب دامن تر دسترس افشان
تا چند اسیر ز غم لعل تو گذارد	
یک قطره ازین باوه بگام هر بل افشان	
زاهد بجز آزار باکاری کن کارکن	تا بجه داری بکفت قنیر ز تازی کن
شیخ کاری نهیم ز تار کاری مشربم	باطن پرست گلشنی در پرده اطلال کن
آه از تنافض دوستی داد از مروت دشمنی	فهمیده دشمنی بده دانسته آزاری کن
تا چند شمع بیکشان دامن بجرم افشان	
زاهد بروی لاگز از تو به انکاری کن	
آشفته دلی دارم چون ساغر بدستان	بی صدف نه زاهد سرور سر بدستان
رنده اندک ز مردم بر غفلت آگاهی	آن نسخه پشیمانی وان دفر بدستان
زاهد بجه لاگز راه کرده با بگذر زین	پروانه جنون دارد بال دیر بدستان
آن بازنده است را آن بار لاس را	
نماح سنگ پشیماران زاهد خرد بدستان	

<p>بودی گل بختم از گل آرزو سه تو عشق بعشق دائمی تیشه آفت خواست بلبل پرچمیزند حسن بهار الفت است طوطی صد زبان شود جام بلور از خلعت</p>	<p>می بر دم بهر طرف شوخی جستجوی تو ناخن سیل اگر کند دل نکتم ز کوی تو صبح یگانگی و دد دل شده در بر دی تو آفتاب را قیج کند جام بانه جوی تو</p>
	<p>میکنده صاف میکند گریه ز پریشان دل حسن بهار میکند هر نفسم ز بوی تو</p>
<p>گل خود در دشت کار جلوه داد خرمن اشک دوشه آه است چه غبارم بسار عمر ابر گل بختم از دلاله بیدار دل طاقت رسیده میرقصه چون زغم لاف حشر جاوید</p>	<p>سرور عن غبار جلوه داد حاصل انتظار جلوه داد مردم از انتظار جلوه داد بشکند از بهار جلوه داد چون شد در غبار جلوه داد گر کنم جان شکار جلوه داد</p>
	<p>گر نبودی اسیر چشم تو خاک نگذشتی مدار جلوه داد</p>
<p>آینه صبح سیر خوش کرد آه از د تاوان عمر رفته و بگانی بس است یک غنچه ناشکفته نه بیند چمن بخواب دشت سلم خرید دل از زمره غزال</p>	<p>کافر کشیده یک دوشه جام نگاه از د مستی ز ماو گردش چشم سیاه از د گل کرده ناشکستن طرف کلاه از د تا داده یک اشاره چشم سیاه از د</p>
	<p>زاهد باشک با ده کشان خم زده اسیر</p>

شور شراب گریه با سر بر او او	
در گشتانیکه باشد قامت دلدار سر گر کشائی در چین بند قبا و قوت خرام در چین تابجاوه راه خرام او شود یک خیابان سر دشت هر جا دشت چون	یگر نیز دور پناه سایه دیوار سر بشود از لاله گل حنجره بلبل در سر بچو مژگان یکشد گلبن بجا کاغذ سر گریه زیاد تو کردم سبز شد بسیار سر
دیدم در گشتان آن سر قوت را ای سر بیر خودی و نرسد طوطی از غنار سر	
کردیم سیر کوئی ما و بسیار هر دو کوچه شش آشنائی کویش یونانی شد شعله گرد کلفت از بسکه سوخت لعل تا زنیاز را اول بسیار بر خاک زد	حائل که حاصل عمر گل بود و غار هر دو از رشک هم نگشتم کجا دو چار هر دو خیزد ز تربت ماد و دو غبار هر دو بودند از نزاکت در یک غبار هر دو
در عالم حقیقت گر چشم دل کشائی یک اضطراب از بند بگردن سر هر دو	
کردن پنهان جلوه در کار سر استخیز آن صفت مژگان شوخ کافران نیست گشتم مسجد از خط و رخسار و قامت برده آب در رنگ لاله و گل سید بر که مژگان بندان دل شکار	برده دل از سر جای یار سر میکنند آئینه را محو از سر شوخی موج هوا از یار سر تاب بنبل رنگ گل رخسار سر سایه پر در دست آفتاب کد سر هست در باغ نظر دیوار سر

از فریب جلوه او در چین	برده دل از غمهای آزار سرود
کرده بی او جلوه شوخی بیان	رفته بر پای صنوبر خار سرود
اگر رود یک مسجد می او باغ	میگذرد اول هزار بار سرود
یک خیابان گریه کرم اسیر یوسفان گشت از ویزا سرود	
دل دارم جنون سوداگر او	سپه چنان عالم لشکر او
کمش ز حمت نیم صبحگاه	نگیند بوی گل در بستر او
مراسر گشته چون می آذیند	نیکو گشته چرا گرد سر او
کبوتر گرم پروازی نیا موخت	بستم نامه تا بر پر او
نه مجنونم نه عاشق میگد او	فریب رنگس افسونگر او
دلم پیراهن پاکست چون گل	قبا نعلت از یس در بر او
نه پنهان میکند الماس پاشته	خورد خون جگر بیگانگر او
اسیر از دین بر آوردست اما اشارت های چشم کافراو	
هر شراری داشت پرواز دل بیتاب او	گشت خون در دیده بیدار آتش آلود
صیقل آئینه دریا غبار عاشقست	یاد میگير در موز سینه صافی آلود
زینت و برینه عاشق بغیر از داغ نیست	لاله زاری نماید در دل متاب او
حلقه زنجیر مجنون تو در صحر اگر اخت	تا قیامت ماند نام چشمه سیاب او
صیقل آئینه دریاست گرد ما اسیر	

یادگیر در نوز سینه‌های آواز	
نگه در دیده خون شد دیدنی کو ز فویش فتنه هر ساعت برگی سرخسار دارم آنا بسید باغم بنگ آمد دلم از تلخکامی	دل آفتخانه شد گل چیدنی کو ادب را بر آت پرسیدنی کو دل گفتن غم بشنیدنی کو ستم کیشان بشکر خندیدنی کو
ای سوز گداز چشم تو شد مست قبح را فرصت کردیدنی کو	
خونم بچویش آمده تیغ نگاه کو دل وصف عیش ز غم خدنگی بسینه داشت نزدیک شد که دشتی آوارگی شوم نورشید پیش از افق مدعا میداد	موتیر میکشد ز تنم میدگاه کو هر موبه انباله در آمد گواه کو مدیر ای چشم قفا فل پنا کو فرق در میان نسیب دیار کو
شرمنده داردم ز گریه چکمی اسیر آن گریه‌های نیم شبی غم‌خواه کو	
رویده ام ز گرمی بے اختیار تو خرم توید صده دیدار میداد هر گلی از بنفشه نارنگ دبو گرفت روشن سواد صوفی گلزار چشم‌هاست دل و اطمینان ز دست مردان از نظر مرا دیرینه محرم گلی گرم بوده ایم +	تا شیر عشق کرده مرا اثر سار تو آب بجا است خاک ره انتظار تو تا دیده نوبهار خط شکار تو ریحان شکسته ایست ز خط غبار تو کاری نکردم که بسیار بکار تو افتاده ایم از نظر استبار تو

زبان پیشتر که ناز بگر دو دو چار من رامش نظر ز دیده بیدار کرده است	چون میگذاشت بی ستم آیا دار تو دارستی بخواب نه بیند شمار تو
یکدم تو برقرار شد با خویش بیچاره تا بکے شود و بفرار تو	
صبر و تکلیب دیده جان و دلم از تو بندم ز ناله دست فلک از شکست دل از برق یک نگاه دو حاصل برم ز عمر از بس نشسته در دل من یاد عارضه	غافل کسی که می شمر و عجب فلم از تو ترسم که حل شود بفلط مشکلم از تو گر دیده کام دیده و دل حاصل از تو روشن بود و آینه راز دلم از تو
آخو مرا به سیر بیابان برد و اسیر سیلاب اشک خویش که پا در گم از تو	
گر زبان خودم از شرم بیانی پناهی کو بطلد دولت بیدار زخمی کار می دادم چو در شمر ز خون کشنگان حیرت جوش آید نگردد بهتم صید بگرد و گرفتاری	سر ایا حرف تقصیرم زبان عذر خواهی ز گردن نه برده هر دار شمشیر بگهای کو مرا در بگنای بهتر از محنت پناهی کو کشم تا حلقه نوز گوش عفا مید گهای کو
چون خواهی گفت ! این نیز باینها اسیر آخر اگر برسد ز زبانه خوشی عذر خواهی کرد	
دارد دنبال خیال تو مستور جلوه باله چشم حیرت زور شبیه شسته بلوغ هوای تهاست دلکش ندید کس	از شوخیش ز می نگمی حور جلوه موسی که دید ز آنکه طور جلوه بر سر بسته اند بصد روز جلوه

بخت سیاه آتشه خال خط ناست	اگر باشد از خیال تو منظور جلوه
از قطره بحر جوشد و از ذره آفتاب	دارد بقدر سببش هر سو جلوه
یکی می آید رشته کبیرت و خار داد	از جام جسم نمودن زفقور جلوه
دارد دنیا ز پیش دلم شیشه آینه	جز راستی چگونه کند پیشه آینه
از جلوه با که صورت شیرین نموده است	فرما در اجرا شود و تیشه آینه
بر روی خویش زشت در دل کشیده است	غلت نشین باکی اندیشه آینه
بیند اگر بنیاد دل باکی آید	از شرم خود و رنگ زده پیشه آینه
طغلت و بهر دارد بهانه	در عشق دارد مار فاشانه
مانند فری سدر برنگویم	بی حلقه دام از آتش پاشانه
تینش بخونم تا گشته رنگین	گو یا کشت سبب آتش زبانه
هر کس بنوعی دارد تقائی	مارا نموشی آمد ترانه
با جام و ساغر بی او نموانیم	مقصود ما چیست باقی بهانه
مارا در چیزش سرگشته دارد	آه از قتل و داد از بلانه
دل با خیالش در گفتگو بود	آخر نشنیم دیوانگانه
بچون کمانم در سینه تیر است	تا تیر او را گشته تیرانه
دیوانگان را در بند کرده	
زلف تو دارد در زنجیر خانه	

<p>هر نقش قدم پشته خنوت درین راه خشنده بلال خم شمشیر تو آرد دور از دل بطواف سر کویتو رسیدیم آنرا بکف شوق برود دست بمنزل این تشنه آواره که خوانند سرالیش</p>	<p>خیز امن سرگشته جنونست درین راه دیدیم همین جلوه نگوشت درین راه نقش بی مایه در و نشت درین راه گر جاده عقل تو بروست درین راه این قافله را راه نونست درین راه</p>
---	--

<p>نقش بی جنون کندش را بهمنای دیوانگی هر که خنوت درین راه</p>	
--	--

<p>گل از بارغ وفا آمده هر کجا پائے نمی گل رویه دژ ذات تو نورشید نهانست سایه سرو تو خارستانست جز خودی بیت بگو شاد نیست نور آینه بخود نهانست کی دلت تاب بنگاهی دارد خار و گل نام خدا میگویند سستی دشوخی و عالم سوز بر دل دیده نشین از ره ناز در ازل وعده و مسلم داد شرم باد که بجز ابر جهان</p>	<p>خود نفس خار نما آمده گر بدانی ز کجا آمده بحر می و قطره نما آمده خسین نشود نما آمده تو که از پیش خدا آمده قبله قبله نما آمده آفت آینه نما آمده این سحر قدر ز کجا آمده چه گویم که چسب آمده گر بکاشا ما آمده اینقدر دیو چسب آمده انچه پی کسب چسب آمده</p>
--	--

	<p>جز مظلانیت سرود کارت اسیر گراز بهر خط آمد</p>	
<p>برنگاهم میشود مائل نگاه بسکه شرم می شود مائل نگاه دل نرسد اندر اهل دل نگاه سیکینی بر خویش هم شکل نگاه</p>	<p>تا بسویش میکنم غافل نگاه در گلستان سیر محراب میکنم نعمت این خوش بنگاهان منت صیقل آینه تا کی شوی</p>	
	<p>شد چراغان رویش از می تا اسیر شمع در فانوس اینجمل نگاه</p>	
<p>سوگند میخوریم که کمتر شنیده نشنیده نیست هر چه کر شنیده هر کس که داند مصرعی از شنیده آواز بیجان ز کبوتر شنیده</p>	<p>احوال ما اگر چه مکر شنیده هر چند هر مسئله غرض بیزایم رمزی ندیده و ز کتابت چه بود بر بال نامه بسته دلم نامه ترا</p>	
	<p>در حیرتم ز شوق بسکیر دل اسیر پرواز پاند اشتن پر شنیده</p>	
<p>هوشم بناریت لب خاموش داده جز شبنم گلی که لبم هوش داده کاسری بیاد ماه شفق پوش داده خیال زده که طرح باغوش داده</p>	<p>کاهی اگر ناله من گوش داده آب دگلی شربت دل غنای بیت می خورده بدیدن آینه رفته حیرت گناه دیده ندانم گنای بیت</p>	
	<p>دل میکنم خوش کردش نغم کرده</p>	

این سنگ آینه‌ای که هم جوش داده

شیشه در یکده گفت آینه
باده تو مشید و گلستان ماغ
مرکشی کم سخته سنگدلی
چشم بدور تماشا دارد
شده تارام تو باشه غزال

غم سنگد رخسار و شست آینه
ردی خود دید بهشت آینه
هر چه دید از تو تو شست آینه
از خط سبز بهشت آینه
رمد از صورت زشت آینه

میکنند از آن که هر دایره را میسر
بدل ایست بهشت آینه

طرف کلاه از مرز بالا شکسته
می شوخ و سبزه دلکش ساقی بنام
مخار از بسیاری و زیبا تر از بخار
مکمل از بی نیازی بار تو کل است
بیا کی از تو شکله و جالاک از تو سر
باغ نظاره در گل و سنبل گرفته

صد تا و یک بلا بدل ما شکسته
ما و دلی و تو به صد ما شکسته
باز از سر و صفت گما شکسته
گرم بدیده بهیچ دل ما شکسته
پامال جلوای تو هر ما شکسته
می خورده در زلف چلیپا شکسته

خارش زمین اسیر که پرورده غم است
گوهر ندیده بهیچ دل ما شکسته

خانه پر از صبر ما شده
ما نفس میکشی درین دادی
سگران گشته نیندانی

بجز سخت بیوفاشده
شده گرد و برهوشده
گرچه بچانه آشناسده

ما و بیگانه آشنا میسا	پاره دشمن جیاشده
قدر لوتیفش ایسر میدانی	گر ز دل یکقدم جدا شده
لگ جیابشرم مخهای گرفته	هنگام بچشم سیاهی گرفته
کس از بهانه تو مسلم نبوده است	جست نکرده بگنای گرفته
شد ز گسست گوا که بپهنیده	نادیده ندیده گواهی گرفته
تا بقدر بلا بدلم مهربان شود	گوا بر آسمان سحرهای گرفته
دامم که قد عشق ندانسته	آئینه بغیبت آبی گرفته
همه تن آئینه دوست بر آئینه منه	سوی خود بین و عبث در نظر آئینه
غیر از خویش نداری سخن میشنوی	پر کف ای زخده آئینه منه
در تماشای خستشش جبت آئینه منه	پیش ازین منت دیدار آئینه منه
سی کن تامل بیدار بیدار ایسر	دیدار گریست بدو در آئینه منه
غیر موسز نداری سه و دمای که چه	برای درد نفینده دای دای که چه
دلیم چه کرد که گزارد درد و دل تو شد	بساط شای و دیرانه گدای که چه
نهار نشسته بغیر از خیال و خوابی نیست	همیز صاف بزم جان ز لاسه که چه
بخود قرارستم داده که من دانم	ز بغیر از شکیم پیرس های که چه
غبار کلبه ام از ذره دشت افزاید	دل و دود و ذرات سایشی برای که چه

چو کسب در دلت ایستوخ آن گاه از حبیبیت	بگو بگو بخشه او ندی خدای که چه
خروش گریه دل رام حیدر تاثیرست	تنک شمرانی دقتای بای بای که چه
دارم ز کاوش نرفته ات جان تازه نو خند حشره دانه غرور بدادم غیره دیر تیر عنذ لیب گل دماغ کینه ایتم آتش پرست عشقم دارم کفر و دین	و ز چاک سینه طبع کر سببان تازه آن با جرافت او بدیدان تازه گر بخورم فریب گلستان تازه نو دارم ز هر نگاه تو ایمان تازه
چشم و نور دیده خیالات در آئینه	در باغ دل اسیر ز تیغ نگاه داد گل کرده است زخم خیال تازه
چشم و نور دیده خیالات در آئینه نظاره نقشینه بر نیانه گشته است طوبی نقشینه آینه گزاه ازین شعور غافل شده بی زبیری و رفتی ز یاد خویش	مورست و بلوغ خلد و صالت در آئینه تا دیده جلوه خط و خیالت در آئینه یک عمر سوده شد پروالت در آئینه با چشم خود چه بود جدالت در آئینه
چنانکه گیر و گیر من کن که صبحدم	بر روی خویش و آشفته حالت در آئینه
نمکند گرچه کسی گوش بفر باد که خواب آسایش عاشق رمد از دیدن کجا رقم از خاطرش امانتی ایمن نیست هر چه میگویی از ان عریده جوی آید	ایچ کافر نمکشد سنت امداد که گر به بیند که نگاهت شده صیاد که توان کرد فراموشیم از یاد که آه از ان دم که با فسون رمد از یاد که

پیش ازین ہم چکنہ صفت آئینہ گران	درس نبش خوان خواند بعد او کسے
تخلہ داد از نفسی فرین مستی برباد	نکند رو بخوابی دل آباد کسے
یک سخن سر ورق و دفتر ایجاد لبست	نایافت نشود بچکیں استاد کسے
	بست اکلم محبت تم آباد اسیر
	بچکیں شکوہ نکند است پیداد کسے
ز رخسارش حیات تمانہ چمن بست پندار	ز رخسارش زمین دامن گلچمن بست پنداری
گل نویدی از خاکم غبار آلود میر وید	هنوز آن بمرآت بر سر کین بست پنداری
نہ می کینفتہ فی می پرستی رونقی دارد	نگاہ تلخ او در خوابشیرین بست پنداری
	باین بجا صلی باغ و بهاری در نظر دارم
	کہ ہر مہرگان بچشم دست گلچمن بست پنداری
گر شود فتنہ چشم تو نمی تاب کسی	نتوان بست با فسون اہل خواب کسی
بضراب نفس از مشت غبارم پید است	خواب راحت چکنہ بادل بیتاب کسی
شغم از غلظت گاہی خندہ آئینہ صبح	سیر گل یکدم از پر تو مناب کسی
کردہ از نسبت ابروی تو آبدہ خوش	چہ کند جسدہ بسوی سر محراب کسی
	شب ماسرہ کش دیدہ بنایان
	صبح بیدار کردہ ز شکار خواب کسی
دل خندان تر از گل چشم گرایم چہ پیری	گر فارم چہ سیلوئی پریشانم چہ پیری
گزارد سینہ بر آتش پلار از سایہ غلام	گل افسانہ چیدی از گلستانم چہ پیری
نفس در سینہ میر قصد یاد شمع رخسار	صف پروانہ و جوش چغانم چہ پیری

<p>سینه صیرتم در سینه دلمان شرور دادم گفت خاکسترم بین سنی تر گانه چه بستر</p>	
<p>صیرتم هر دم بحیرت میفرود می کشی آتش سودای امیداشت دودی کشی پاره احوال ما را می نمودی کاغذی جای دل در سینه بیکان تو بودی کاغذی سینه صافم زدل میسخت عودی کاغذی خواب مرگم بپوشید میر بودی کاغذی خاطرم از خنده های گل کشودی کاغذی</p>	<p>دیدم با خاک جولان تو بودی کاغذی عالی را سوختن بخشید اکیسرد کاغذی ساغومی در گفت آینه گیتی نماست صید فزونی گشتم زندگی با دهرام صبح در بزم تو میسوزد پند آفتاب چند باشد زندگی در چشم بیداری نمک چاکهای سینه ام در برابر دی دل کشود</p>
<p>بلبل و پروانه زرد جان ننداری یافتند نیم بانی داشتیم می آرمودی کاغذی</p>	
<p>از برای دل ما خوش چشمت چه قدر نام خدا خوش چشمت گر ببالی که چسا خوش چشمت</p>	<p>سج دانی که چرا خوش چشمت زنگستان شده چشم از نکست سه در چشم بنگاهی نکست</p>
<p>از خیال نگش کرد اکیس ساغی یکد خوش چشمت</p>	
<p>گرفتار تو ام خواهی بخواهی چه خواهم کرد باین رویایی دین کشور گدائی بادشاهی</p>	<p>نمیدانم زبان غدر خواست اگر میفکر لطفت نباشد قناعت میداد دل من</p>

چنان چشم بردیش گشته حیران	کز شاد سفیدی از یاس است
ایسر این انتخاب خاطر است برای مانگه ارشش الهی	
ای عرفتۀ شوقی مرزگان کیستی چشم یاس است از مرز و صفای کشته است نام میر بسوز و غبارم بیادده از نور دیده گرم تر آئی بچشم من	ای جان جلوه مرد گلستان کیستی با این سپاه رخسار گر با این کیستی و دیگر ز من پرش پشیمان کیستی ای گل بیاد رفته جو لای کیستی
مانمخ آن گل رخساره اکم ایسر بلبل تو هم گو که غزلخوان کیستی	
بسویم آمدی شیدای خوشم ساختی رفیق چون گشتی از تداج شوخی افزین باوا چهرت این چه تصافت ظالم اختر است	باین روزم تشاندی بهیو تا انداختی رفیق زدی بستی و کشتی سوختی بر دافتی رفیق زدی میدی بنجا که ره نکلندی تا حتی
مردت که چنین عجز توانی چنین یار زیا افتاده دیدی وقد افروختی رفیق	
باستقبال مرزگان سیاهی ز نخلت چون بر آیم روز محشر چه میکردیم با چندین نجاست دل آینه بر روز و شب شود گر خاکسار با صفت آرا	نگاهم میدو هر دم بر لب ندارم درخور بخشش نخل نبودی گرزبان عذر خواه نمیدانیم خورشیدی هست غباری بشکند قلب یاس

بزدلی صید فزاک نو گشت	کہ شد ہر قطرہ خونم عید گاہی
قروشتم داسن پاک دو عالم	نرم چشمی دہل عاش نگاہی

چو عہد پر سہ از نام گویم	
اسیر بیزبانے بیگانہ ہے	

درد دل زان بیشتر دارم کہ تیر ترش کنے	دل از ان دیوانہ تر دارم کہ زنجیرش کنے
بعد مردن بر ندارد استخوانم راز خاک	بال پرواز ہمارا گر پر تیر شش کنے
میشوی امین زدست انداز سیلاب فنا	اگر سر خود را جاب جوی شمشیرش کنے
مزد و سرم دہد ترسم جنای آسمان	اگر بحر یک ستم تیر از بی تبرش کنے
عالم دل رزی ویرانی نمی بیند خواب	اگر چہ ہر از یک نگاہ گرم نمیش کنے

چند گوئی پیش بانان را عشق خود کبیر	
سخت تر سرم کزین افسانہ دلگیرش کنی	

دل را یگوانہ سخ محبت کند کے	گیرم کہ بشنود و نہ نصیحت کند کے
مستی ز بادہ خندہ ز گل خرمی ز باغ	در زیر آسمان چہ فراغت کند کے
گشتم غبار داز سر کویش نیمہ دم	دیگر چہ خاک بر سر طاقت کند کے
مانو دگر بد شمنے خویش بستہ ایم	در حق مادر چہ مردت کند کے
این زندگی کرایہ مردن نیست کند	بہر کہ ام عمر وصیت کند کے
گیرم کہ عدا من دامن گشتہ روزگار	کو گوشہ کہ خواب برات کند کے

نکین باش کہ ہر چند تیر و است	
شاہ ہزار چو صحت سداوت کند کے	

در آتش دارم از هر عضو بند	گر نذر هر کس دارد پند
بوام به خدم گرفتار	ز استغنا بلند قد بلند
رانی سر نوشت خالیم نیست	چونی می افتم از بند می پند
بداهه زره از من در شتاب است	غبارم گرد جو لان است
تداخل سوزگر و دیم ننگا ہے	تبلبی جان سپردم و ننگا ہے
تکلف چیست زندانی بتانی	تواضع چیست دارم ریشخند
اسیر جرم دار و شب در روز	
دل صاحب کمال خود پند	
قوت جان راحت دل فیض بحر بنیادی	زنگ گل آب گمر نور نظر پند
گل رعنا می بین پرور عیش ابد است	لذت دیگر و مشاق و گر پنداری
خوشی جنبش مزنگان حسه الان	میند بال زیشم نو گر پنداری
مظلم دولت دیدار کسی بود دیگر	
زدگی از زمین صبح بس پند	
زن را چند بریشان کنی و جام کنی	تیرخی عود به هر نفس خام کنی
گل افروختن را چینی در سر است	پیه گلابی که ز بزرگ گل آرام کنی
حیرت است که لذت پیش حضور است	گوش را گر نه در حلقه اودام کنی
لذتی بهتر از آن نیست که پنهان از خلق	ترک طلب کنی و خلعت آرام کنی
کن عین محشدم محشدم محشدم	تو عین جام کنی جام کنی جام کنی
ای خوش آن بخت که در مجلس آتش اسیر	

از لب ساغری باد که پیغام کشی	
دل را بجزم ناله فرودشان چه میبری تا محرم هست گوشت سر را و انتظار از صد هزار ناله یکے برنگرده سر مشق روزگار بود فرستگان	این شعله را بسیر خستگان چه میبری هر لحظه نام وعده پشیمان چه میبری با این سواد عرض گلستان چه میبری خود تا شاس نام بزرگان چه میبری
شعری بگو ایسر که صاحب کند پند طوطی بپند و موبه بقان چه میبری	
خوش آن طوفان که اندر پای هستی نل کنم پرست از گریه چشم انتظارم شد در طوفان زنج شوقی بحر جزو نم تیج میجوشد درین گلشن ندیدم گوشه باغ لب جوئی	پراز گوهر کنم و امان دور ساحل کنم که در خنیش ازین دریادلان غافل کنم گن خویش را از مردم غافل کنم دلی از خواب خوش و رسا بیدار کنم
طلبکار ایسرم باد که صاف جنون دارم گر میخانه باد بیدانه کال کنم خالے	
دو سه گام اگر پی دل بر پیش و دیده ما مرزه کباب آید تنک فلامنی او اگر از نسیم باغ نشیده نشی چه قدر بغار شتم ز رسوم آشنائی نوک از لب خورشید نشیده سروس رو و عشق محبت زنتان پاگزیزد	نه چاکدشته باشی بچار سید و باشی که زگر می مردت قدحی چشیده باشی مزد ریاض سربانی چه گلی که چیده باشی دل بی تکلف آید تو چاکشیده باشی ز کتاب آشنائی سخن نشیده باشی چه هنر نموده باشی که بسرودیده باشی

<p>اگر کتاب الفت بنظر رسیده باشد نه بجلوه و نه بزبانی نه بختنه و گلفشانی</p>	<p>در قی نمرده باشی و خطی کشیده باشی بگل امید مانی که چمن ندیده باشی</p>
	<p>بر دست غبار گشتم نه ز حال من بپرسی نواسیم به زبانی سخن شنیده باشی</p>
<p>می پرستی زاهدی شوخی جای بجا بنگی که بسکه بازار قنایل گرم دارد و بخود گوشت چشم قنایل حلقه دایم دفا تا بکی پرسی چا دیدی و از زیادت رود روشناس گشتا مگر از با بجا اصلی از نگاهت مستاصد گنج چون قارون شده پاس و حشمت بیش ازین هرگز نمی آید</p>	<p>از کجا دارد و گاه بهش تا کجا بجا بنگی سرگرائی از نگاه آشتا بجا بنگی با دعا خواهر دل با از خدا بجا بنگی بیمروت بی وفا دیر آشنا بجا بنگی آشناهی کو چا بازار با بجا بنگی تا قیامت هم نگر و دینو با بجا بنگی بعد ازین خواهیم کردن بر بلا بجا بنگی</p>
	<p>و حشمت منی ندارد تا بفرزاک کند میرد از دام الفاظ رسا بجا بنگی</p>
<p>هر جلوه که در وید که ما کرد سلامی بی گشتگی رهبر آشفته دماغان در هر قدم شوق بصحرای دگر برد با دانه مست جاوید حلالم لاقم ز خود را تا تو بر قتی ز خیالم آتشکده ام شبنم افسرد گیم نیست</p>	<p>هر ناله که از خاطر طمطمه پیای بی کسر و صدمت نه بگوئی که که امی در دایم مقصد نه مقیمی نه مقای در جهر چه زیبائی و در قد چه تنای عنمای تو افکنده بسودا دوا می چون من توان یافت بصدر سیکه و جایی</p>

مرغ کان بدلم چون رقم گریه نویسد	نام چکنه حوصله گم شده ناسے
آن طفله شرمندگی خضر چسپه داند	هر گم شده بیدار می و هر طه گاهی
	بیچاره ایسر نو که دیست دین باغ
	هر گردی و هر دمی و نسیه و نسیای
بید لی گرتو گیر دسبر اهی گاہے	گفتگو پیش کش ناز نگاہے گاہے
نشوی غره در آزدن موری بفاق	یکی یکنگه قلب سپاہی گاہے
نمک خوان قیامت مرده مغفرت	آب رخسار در بحال نگاہی گاہے
گفتم از سیر تو تو شتم نمک لذت نوش	بشکر خنده نمک ریخت که گاہی گاہے
	سوخت اختر چو ایسر از تو متا دارد
	شوق آتش لب پر جو صند که گاہی گاہے
مبتی خوان که نداد ستاد نه کتب خواهی	مشق دل کن که می کاغذ مرکب خوا
محل بالین ز شتر اسر مرده شبنم زده کن	لا اله الا الله اگر در چمن شب خوا ہے
آرزو نقص بود نقص بزرنگ که هست	ترک امید هم از غامی مطلب خوا ہے
عزل و نصب بدو یک تو تنهای دست	کرده در وعده این مشق که نصب خوا ہے
عقل آینه جوشد سر بند دیدن کوریت	از دل سوخته غاصبت کو کب خوا ہے
	نیست بی یکده یک جلوه دین باغ ایسر
	دیدہ بکشای اگر جام لبالب خوا ہے
اگر در خواب خود را دیده باشی	چه گله از دل ماچیده باشی
بلو د صد بیرین بالیده باشی	اگر بروی گل خندیده باشی

اگر رنجیده و رنجیده باشی	دل آئینه دار سینه صافست
اگر حال اسیر خویش دانی پشیمان از ستم گردیده دانی	
که گوش کس شنید از زبان ما سخن غنیمت که گفتیم بر ما سخن گویش یا رگویم آشنای سخن باین وسیله گویم ز دعا سخن باد سبز شود از حدیث ما سخن کشیده ز کجا باز تا کجا سخن برده است ز هر مصرع رسا سخن	شنیده ایم ندایم از کجا سخن حدیث ما شنیدن کشف نشین برودل فرسیدن رسیدنی دارد کف خانه کذبست بر زبان اینجا بیاغازه آب گریه وقت دلست رسیده است نگاه بگوشت چشم گروه دست بهر تار زلف کین جانست
	اسیر ز منم دل شنیدنی دارد بیا که باد گویم ز دعا سخن
یاد دل کنی گرفتار خود شوی آتش پرست گرمی باز خود شوی غافل بخودنگر خبردار خود شوی آئینه بخور که پرستار خود شوی ترسم دوچار قافله سالار خود شوی تاکی خجل ز عالمی از کار خود شوی	دانشه میروم که خریدار خود شوی هر دم بزرگ آفت دل یثوی یباد از خویش بنجر زحمت این بنجر مباحش این شیشه پاره ای دل مانده است خندیده بحر صحرانبار دیگران طبع طراز نیستی آئینه گزشت
	بانیک و بچکار ترا بود الفصول اسیر

بستر که خاک رگه زار خود خنوی

داریم بر تو احسرامی
گر باره سبب نباشد
ناکامی و هر قسمت ماست
امید ز دلش و فاجعه پر سی

دیدیم جواب است از سلامی
در یاب مرا به نیم جان
بایسم که دیده ایم کاس
در سونگی هنوز غاس

صد درس جنون اسیر خواندی
دانشم که هنوز ناتمامی

صفی بر هم زند هر گرد جو لافش بیخانی
بهر ای جنون از یاد کوشش الفتی دارم
عزت تا بزا نوسود و میگردد هم یک گامش
باین دلشکی لاف بخت و تازگی دارم
بنام دیگران هم گردیسم مصحح حرف
نگاهت گرد یوان دل افتادست میدا

درین میدان بجز عاشقی که میگردد سر آساید
که بیم گرد بادش را بیا دسر دبالان
اگر میداشتم در راه ترک آرزو پالان
مکس را کرده ام بر خوان خواهش پالان
بخواند و درش اندازد که این را دیدم
بهر عیبی که روم منی بهر مضمون آید

اسیر بی زبانه بیدم بی طافتم مستم
نگاهی خنده حرفی نو پی حرف ایما

گر نگنجد بلش گاه حکم طرے
علقه زلف نیست کم از روشن چشم
نوش و نیش از نمک شب با بچو بند
یک دهن خنده گریان پیش نفوذ شمر

گمش دارد از انداز بسم طرے
دارد از عالم پرکاری انجم طرے
می پرستی طرے طعنه عالم طرے
کست تا طرے نیم بسم طرے

دارد از غلبت قاتل دل سود و سپهر نبود شکوہ او را از قتل طرف		
بنا گشته ام از سیر گلستان راضی دل گداخته منت است بگردم ز رشک آئینه میسوختیم رنجیده بشکر آنکه تو سائل نه و سائل تو	زنا ز گل بیتک چینی خزان راضی ز دوستان بستمای دشمنان راضی گدا خشمیم که گردی تیر جان راضی بد و زردی شغف گر شود بجان راضی	
بحر عشق دلی منووش که پیرس نشاید فائده از من تیر جان راضی		
گر سر اسیر جبر است مایسته جبهه را آئینه به پیشش بدو شعله دارم که دل فافوس است خوطه در بحر خالت میزنی	مستی مرد تماشا نیست گر ز دل آئین بپیر نیست هرزه اے پر دانه سوا نیست درد دل هر قطره دریا نیست	
ابر شد گرد و مرغ ما اسیر مرد این دریا دهر نیست		
بی نئی یاد کسے گریه چراغان تا که بکش ابر من از منحه زلفت فانی مردم از دیگرے احوال دلم میری فریاداری حقن بر درست سدره است	بی کباب بگر دل نمکده ان تا که هست کار من بچاره پریشان تا که رو می من دیدن از آئین یاران تا که خواب در سایه دیوار گلستان تا که	
میخوری زهر چو لکنت بزبان آید اسیر		

طعن نخلت زدل زود پریشان تنک	
اود لیس اندر و پرده رسوا بختی	گر شوی نوز نظر خال تماشا بختی
مویچیم بر پریشان اثری میگوبد	دست در طلق آن زلف حلیا بختی
بی سر بخامی مجنزه بخارم پید است	خیر تم سخت دگر بر صفت لکنا بختی
تا ز دل سپهر صفت جادیدایم	
سنگ بر سینه برای غم فدا بختی	
هر دم از زخم چه اندیشه رفتن داری	سحر ایست که در پرده دیدن داری
برم یک دید هجرت شده فارغ بشین	کی باین عرصه حاجت بر میدن داری
نمیت حله ز قویج انجمن داد از تو	گل تا چیده بهر میکده خرمن داری
می بخور گل بکشاخا طر ششم هست	هر چه داری همه پیشم دل می داری
ما اسیریم تو سر کن سر صحنی نایب	
لوگ شمشیر بدل از رگ گردن طلای	
دل سرو از فرامی شاد کردی	مبارک بنده آزاد کردی
تختای دولت بخوست خود را	گی صید گی صبا و کردی
طییدن های دل در کار خسر و	صدای تیشه فراد کردی
ز قربان کی نشانی بود با عید	مرا جوی مبارک با و کردی
اسیر از جان و دل شرمند هست	
چو شند گرو را گر بسید او کردی	
رنگین نخلم زنگه کردن کس	گلزار بے خزان سخن چین کس

مبجوشد آب و رنگ حیا از بہارِ من آئینہ داری دل عالم نظرِ کارِ کن داریم از زبان خموشی ہزار حسرت دار و خطِ سلم از شمشیرِ چرخ الف بخونِ طیسیدہ دارم تفاہلت	دل بستہ ام بختیہ خندِ من کے از ماہِ پرس دیدن و نادیدن کے آسودہ از شنیدن و نشنیدن کے بر کس کہ شاد میشود از مردن کے دستی نکشتہ زخمی زنجیر کے
--	--

جز من کہ بلخان توکل شدم اسیر
ہرگز نکشتہ شنگہ لی گلشن کے

در خواب دیدہ ایم بہارِ شنگہ آب بقا ز مستِ جاوید میچکد از خاطر شگفتہ یافتن گرفتہ است گلکارِ مٹی شگفتہ حبتِ ماہِ پرس از فیضِ دل مقابلہ صبح میکنم از خنجرِ خندہ دل خوشتر است سامانِ ابر دادِ دل من نمیدہد	تا صبح یکینم شکارِ شنگہ یارِ بگلِ چیشہ بہارِ شنگہ گلِ آب و رنگ نقش و نگارِ شنگہ آئینہ کردہ ایم نشانِ شنگہ ہر جا کہ میشود دوچارِ شنگہ گردیدہ ام غریبِ دیارِ شنگہ راضی اگر شوم بہ بہارِ شنگہ
--	--

مینانہ بہار شود و غنچہ کسیر
خمیازہ گر شود ز خارِ شنگہ

چندین ر و امدار کہ رسوا شود کسی مردم ز انتظار تو ظالم ر و امدار کردیم ترکِ مطلب و دل و آسائیم	محو تو چیتہ داغِ مدار شود کے غافل شید ز خیمِ تنہا شود کے تا چند مینہ چاکِ مدار شود کے
---	---

هر چند باغبان گل و شبنم است آید
در غایت کجایم آنرا شود بکس

از طاق من بخش عیانه پیری تا خوانده بزم آیم و تا گفته گریزم صد مسئله حیرت که یکی خوب نبردست تا صد زدق و نامه در بدن گل شونی	شاید که بگویم بتو عهد آن پیری یکبار ز من باعث اینانه پیری پرسیده از آئینه از آن پیری بیا چه بلا داشت بایانه پیری
---	---

بجز آبی دیوانه که تو ز صدف
افشای ناموشی رسوانه پیری

چشم تر دینه صد پاک چه داری از شونی در میان سیاه تو که فریاد یک جام چراغان شد و یک جلوه گلستان	بدخونی دل با گل و غناک چه داری پیدا است بکمال من غناک چه داری باسانی دبا جوده ناپاک چه داری
---	---

انصاف نفی در موت تشنیه
باجان اسیر اینهمه مایک چه دار

تا خدنگی بر دل حسرت کش تا تشنگی کعبه در سیرت اگر سجد اگر بختانه است و شمنی اول بخود تشنگی است یکشد تا تشنگی زب کلاه است دو طراز خنده است گل جدا سبیل جدا تا راج گلشن میکند	طرت مرزگان را میا د از تابان تشنگی کی کشی خواری اگر خواری بد تشنگی خاطری موری که بینی تشنگی تا تشنگی لبسته عهدی تو با ما دل تشنگی دست داری در خارلف چلیا تشنگی
--	--

از سگافات جهان پر سیر اگر دیم اسیر

خاطر با هم برای خاطر بشکنی	
<p>میرسانی نامه را تا فکر لال و بر کنی خار اگر در آتش اندازی چراغی بر کنی لال باشی بکه ادا هسته حرفی بر کنی خامه فولادی اگر از سیزبانی بر کنی میتوانی زین محک تا راج خود بر کنی از برای خوش شدن صغره مسطر کنی صید دلهای سکنی این نکته گر باور کنی می نویسی نسخه تا نیم سطر از بر کنی</p>	<p>ای کجاست ترا غمض را بیا اگر باور کنی بشتم در خاطر شکستن گل بدامان کز دست بیزبان از خجالت حشر خجالت فلج است میتوانی هر نفس تعویذ من طلبها دوست حشر تا بخید و رادل یکند کال عیار لوح محو خاطر چه عبرت باشد آینه ات فرست یکی از خاطر میر چون خواب نیست روز و شب مکرار سیکهای مردم میکنی</p>
<p>گر بعبت چشم خواب آلود و گشتالی امیر صفحه آئینه را تا سنج اسکندر کنی</p>	
<p>که گر غبار شوی رنگ آشا باشی چه لازم است بصد رنگ خود نما باشی که چرخ گر کند چشم تو تیا باشی که گر غبار شوی سایه بها باشی</p>	<p>چرا نه اینهمه سگانه و فاباشی بیب هر که نظر سبکشان آینه است چنان بدیده این مردم آشا سر کن عنان کشیده پروانه خاکساری باش</p>
<p>اگر خیال کنی رنگ بیوفانی امیر بجواب خویش نیایی اگر ایا باشی</p>	
<p>آتش زده صدر نگه درین پیشه خیالی هر خوشه محالی شد و هر ریشه خیالی</p>	<p>هر کار جهان خوابی هر اندیشه خیالی و دهقان جنون دانه زنجیر دل افتانند</p>

فریاد گلے ہم بسر سنگ نمی زد	میکرد اگر چشم دم تیشہ خیالے
	چون ناله پیر لب خاموش و فاباش زنهار کن غیر یک اندیشه خیالے
دل بسته فزاک جنون پیشہ چرائی گر سنگلی لازم جو هر هلیست هر موشده از شور زیتان خموشی	حیرت زده محشر اندیشه چرائی آئینه توانی چو شدن تیشہ چرائی ای ناله نه آتش این پیشہ چرائی
	کس نیست بهر سوز ایسر تو که سرت باز تو بهر باد و موج پیشہ چرائے
که رنگ خزان که چمن آرای بهار هر خنده گل بوی ترغالبه سائے دلگرمی سودا تو در عالم هستی در دیده نگاهم خس و گلزار طرازی اگر سینه دریا صد راز تو گردد	آئینه طراز گل و مشاطه خار هر برگ گل روی ترا آینه دار هر عضو مرا ساخته مشغول بکار در سینه دلم ذره و غور شید بکار هر برج مشو و شعله و هر قطره شرار
	نور و زچمن میرسد و عید بیان جستی شده بر پای گل و سایه خار
همه ناز و نیار می بینے سوخت دل مغز استخوان مرا ابگو آشنائے گردد در بیان سنی قدان خود را	شوخی و اشیار می بینے شع خلوت گداز می بینے چشم الفت نوازی بینے چه قدر سر فرازی بینے

عالم از طسره تو سنبیل کار	بارغ غمیر درازی بینے
روز بازو سے ناز با دیدی	امتحان نیاز می بینے
مرزہ در گرد فتنہ نہایت	گوشہ چشم رازی بینے
کشور آشاک دآہ ماست اسیر بہ نشیب و فرازے بینے	
فی سونہ الفتن در دم نہ دوائی	داغ ہمہ ناسور جدایت جدائی
آسان جز دلاف ہو اداری فخر اک	خون در رگ مایطید از بیم جدائی
مارانہ شناسد کس و ما کس نشایم	فارغ شدہ ایم از غم چونی دچرائی
آوازہ شہرت عرض بہت بہت	آن مرحلہ را علی نہ کند خاطر طائی
تا گرد رہ گرم روان برق نزاد است	بگذر قدمی از خود اگر تہرہ مائی نہ
ہر کس کند م منع دل آماجہ تو انکرو	داند نسب عشق مرا حسن جدائی
از سیکہ قیامت گیر دن ہمہ کس ہا کین نہ درین ملک از ابرہوائی	
خواب گشتہ زویرانہ کہ میر ہے	شکایت از دل دیوانہ کہ میر ہے
ز شیخ و شاب نسب نامہ کہ میر ہے	حدیث مائل دیوانہ کہ میر ہے
اگر چہ رازغ نباشد گلاب کی باشد	و گر ز بلبل و پردانہ کہ میر ہے
دلے درست نہاری زمن چہ میجو آ	بجواب رفتہ انسانہ کہ میر ہے
یگو نہ بادہ درع در صلاح بدستی	نظام ردق میحسانہ کہ میر ہے
بجان خویش ندانم چہ ابرادار	

تراشائی بجائے کہ میر سے	
بطوفان اشک بنوغای سست	بنارت دهم مشکلازنگا ہے
زودم عدم میکنم روم نگاہم	چا سیکند چشم ادا ازنگا ہے
بجی تمنا بجان تماشا	نذارم گناہے غدارم گناہے
چو دست و گریبان تقصیر کرد من و دامن مجلت عذوبائی	
دفا فیما غیر جذب الوفا سے	خوشحال مجنون خوشاداد سے
گدشتیم شہمای آدینہ از جام	نصیحت ترا شان دیر نہ ہو سے
چہ قاصد کہ باخارہ میکنم سر	دلم صد خبر میر سازد بیایے
گل تازه و سر و گلزار رو خند	خوشا فغمہ مروت خوشا نالہ سے
بلای شب جمعہ واکشتہ از سر خارجیم ساقی بدو می بدو سے	
خوش آئینہ دار خود رانی	گریا خندہ تماشائی
بیقراری دل غبار انگشت	حاک در دیدہ شکیبائی
خزل ماکہ سے تو اند چید	گل راز بہار رسوائی
تا ز پروردہ نیاز غم سیم	گریہ شوخی و نالہ رسوائی
بیش ازین بیتو زندگی ستم است میر دم گریہ زود می آئی	
زبید رجبت حال دل چہ میر سی	سراغ آب گوہر از بیم ساحل چہ میر سی

<p>ز دور افتادگی ره می توان بزدن بگویم از منفر عقل دارد پنبه غفلت بگویش دل</p>	<p>عزیز کم گریست گریست از منفر چه میرسی خزاش ناله از منفر از عاقل چه میرسی</p>
<p>همین آئینه تاب دیدن رویتوی آورد حدیث خوبی خود از من بیدل چه میرسی</p>	
<p>اگر خواب خود را دیده باشی بخود صد پیر بین بالیده باشد دل آئینه دار سینه صافیت</p>	<p>چه گلها از دلی با چیده باشی اگر بر دوس گل خشنیده باش اگر رنجیده رنجیده باش</p>
<p>اگر حال اسیر خویش دانی پشیمان از ستم گردیده باشی</p>	
<p>دل کشته آرزو دست میگوی مافل دلت از زبان خجلت و مشت نمشیده سر مه چشمت سجاده گریه می سنگندی</p>	<p>بمنزلی و حرف بدست میگوی بی فائده دوست دوست میگوی گل محرم رنگ بدوست میگوی رحمت یم ابر دوست میگوی</p>
<p>با دشمن نفس آستی کن فردا چه جواب دوست میگوی</p>	
<p></p>	<p></p>

گر پسته نذر بتان دیده جیرانی را	در زر آئینه کشايند گلستانی را
بی محبت چکرم قالب بیجانی را	ساز آباد حسد ایا دل ویرانی را
تا مدد مهر بتان هیچ مسلمانی را	
بسکه با بال ندامت شدم از عقل فصول	گشت گدازم زینون زاویه پیرای قبول
ای تم رخساره ابر کرمست بحر شمول	یتوانی که دمی اشک مرصحن قبول
تو که در سانه قطره یارانی را	
شمع خاموشیم از گرم خطابم مفروز	شعله حیرتم از ششم جوابم مفروز
بنی از شوخی نیز رنگ شرابم مفروز	هیره لاله رخان بهر عتابم مفروز
بر من آتش که دیند گلستانی را	
ای دو عالم بر بهت چشم و دل جیرانی	خضر و زردی سودا به تو سرگردانی
ما تو انم مددی خسته دلم در مانی	تو که تن را سرد و سر را ندی سامانی
سر دلمان که دبدبی سر دمانی را	

ایک بے حکم عطای تو زد یوان نجات	بیکند رنه نوستند ز آئینه برات
خواهد از خضر سخائی تو ایسر آبیات	اصفی کیست که توجید نگوید هیات
حد و صفت نبود هیچ مسلمان با	
ایضا	
ساغر گشایان ز مل لبست گفتگو کنند	شاید لطافت سخت آبرو کنند
ناز که لان ز نکست رسکت غلو کنند	گفتایان اگر گل روی تو بد کنند
کتر نسیم گلشن مهر آرزو کنند	
از خوشش هوای حین دلکشای خم	پیدا است عکس باده ز آئینهای خم
بی اختیار گشته خارم گدای خم	دی روز تو به کردم و اشب بپای خم
آن طاقتم نمائند که می در بکنند	
از جوشش گریه میر چراغان الفتم	از داغ اگر چه لاله محمده ای دشتم
آمد بکار نوز و گد از مجستم	عشتم چنان گداخت که موران برستم
عضوی نیافتند که ناخن فرو کنند	
از گریه ام بستان چگل حلقه میزنند	ناز که لان سر گل حلقه میزنند
از چادره ایسر غبسل حلقه میزنند	غمهای دوست بر در دل حلقه میزنند
شائی بگو که نمکده رازت در کنند	
ایضا	
بلبل باغ و لم شوق تو پر داز من ست	عرق جوش گل از شعله آواز من ست
گرچه کم حوصلگی پیشش تو غماز من ست	آنچنانم که فلک گم شده راز من ست

	صیقل موج هوا خانه براند از من است	
تخم گل در نظر از بلخ کسے یکارم	از گلستان وفا چشم شکفتن دارم	ساده لولم چه قدر را شکست هوا می یارم
	علقه نام جا که گشته پر داز من است	
گریه در سوختن گلشن من بیکو شسته	لحکامی به ترحمیدن من بیکو شسته	هر قدر در دهل خوردن من بیکو شسته
	حسب آئینه گویند که غار من است	
در هوای تو بنبار موس از یادم رفت	با دزن شد پر طوطی کس از یادم رفت	جسوه کردی در هر تنس از یادم رفت
	چه قدر خون شده دل گوش بر آواز من است	
میتوان سیر حین کرد بانه از دلم	تا زخمدیدن گل نشنوی آواز دلم	هوش دیوانه ریمدست ز پر داز دلم
	تا خیال تو درین خانه سخن ساز است	
قطره دریاست بظا هر ز لب و دست	ذره خورشید بصورت از لب و دست	نه امیر از مردمان جت دست
	هر که از خود گذرد مشعل ممتاز من است	

غم کرده ریاض جان مه سال مرا صیاد زبیکه دوستم بسیار	آئینه ندارد دل خوشحال مرا بستنت در آغوش قفس بال مرا
وله	وله
عمری در عشق بے سمر پاشتیم یک چند بوا دئی جنون افتادیم	فارغبال از غم تن گشتیم القصه به سعی خویش رسوا گشتیم
وله	وله
ز اسباب تعلق کم و بیشم ندی از منت نوش سفله بیشم ندی	خبر داغ دل و سینه ریشم ندی شهر منگی از بهمت خویشم ندی
وله	وله
گردون خستی زیاده رفعت اوست خورشید که داد چرخ بر سر جایش	در یانمی از ترشح رحمت اوست پیر مرده گلی ز گلشن قدرت اوست
وله	وله

گر عکس لب تو بر من ناب افتد	هشیاری را کتمان به مستاب افتد
در دیده نمک خیال قد قو	چون سایه سرو دیت که در آب افتد
وله	وله
شد وقت که می خوری دگر پیشه کنم	دل را فارغ ز رنگ اندیشه کنم
ساقی تو غم ز زهد در جوش آمد	بر خیز که خون تو به در شیشه کنم
وله	وله
ای یاده کسان شرده که باز آمد عید	دگر گشت امید گل عیش دمید
شد وقت که در مجلسستان هر صبح	صد طعنه بخور شهید ز ندامت بنید
وله	وله
هر ناله که میکنی دوائی دارم	هر جا که روی راه بجائی دارم
حضر خودی در راه منائی دارم	از حق مگذر عجب خدائی دارم
وله	وله
دل را بصفت جمال نیز نگینی نیست	کس را به جز رنگ خار نگینی نیست
از بهر شکست شیشه خاطر ما	مهر تو با غیار کم از سنگی نیست
وله	وله
ای دل چه فربه غمی پیدا کن	ای غنچه دلخ شبنمی پیدا کن
خواهی که به ملک دل سلیمان باشی	از صفائی سینه خاتمی پیدا کن
وله	وله
ای برده گرد خوی تو از خوی نمراد	از عکس رخ تو لاله گون رو شراب

تنگ ست زبس دہانت از بادہ خوری	بیرون نرود ہرگز از دلبوی شہرب
وله	وله
باگشت سرکوی تیان منزل من	حل گشت برین عشق ہر شکل من
برغم چہ تم نصبت بیودہ کہ من	پیمانہ پڑ پادہ حسرت دل من
وله	وله
در عشق کہ قید نامی و تکی نیست	جز خون دل آب یدہ بازگی نیست
از یک نشستہ ناوکش بر سر ہسم	در سینہ ماہامی دل تکی نیست
وله	وله
پیوستہ ہدای را اطاعت می کن	اوقات شریف صرت طاعت کن
امحاب آبرو شوی چو ان خورشید	بانان جوین خود طاعت می کن
وله	وله
یار بادل فارغ و ستہ آنگہ وہ	دستی ز گریبان اہل کوتہ وہ
ببار مجبہ روم کن از قید ہمہ	نیز دیک خود از رہی کہ دانی رہہ وہ
وله	وله
از لذت و رقائکہ دوائی دارد	لکچشم بلطف مویہائی دارد
نرمش باد از نیک ناسوری	زخمی کہ بمرہم آشنائی دارد
وله	وله
مار از عشق ہمدی جز غم نیست	در سینہ تنگ مانعش جز غم نیست
از لغت تو با خط ہم پیوستہ	اسباب جنون بھر دل نام نیست

وله		
بیدردم اگر زخواست پیرشوم تا درسد کو تیو زمین گیرشوم		در عشق تو گر گشته شمشیرشوم زان آمده در عشق مرا پای بدرشوم
وله		
از معنی با لفظ فقط نمیدم سر سطر به راز هر نقطه نمیدم		در در سها درس غلط نمیدم در دعوی غبن ماکه خواهد خندید
وله		
دوزخ ز شرار سینه ام پیدا شد بر خاک قفا دو نام او دریا شد		آنم که زمن ناله فلک پیا شد از چشم ترم قطره اشک شب حجب شد
وله		
درد و کور راه پای سعی آبله داشت کز دست جفاش نعیم هم صد گله داشت		در کینه وصل او که صدمه حله داشت بستیم لب از شکایتش چون دیدیم
وله		
در بیم ندانست که امید می هست روشن نشد این مر که نورشید می هست		گرچه دل روشن مرا دیدی هست در کلبه خویش تا ندیدم رویت
وله		
کار همه کس شقی چون خواهد شد ماند جاب سزنگون خواهد شد		اگر حسن توان چنین فزون خواهد شد در بحر نمت کشتی صبر صد نوح خواهد شد
وله		

شونخ از ناز زهر خندی میزد	تیر بر جان مستندی میزد
چشمش هر چند آشتی می طلب	ابر و شش تفاقل بلبندی میزد
وله	وله
میگریم و دیده غافلست از ازم	می نالم و تالا نشنود آذ ازم
دیرست که زندانی دشت نفهم	عمریست که صید نفس پر دازم
وله	وله
هر چند که سر بر گناه آوردم	در سایه رحمت پناه آوردم
در حشر بامید زلال کرمت	چون نامه خود روی سیاه آوردم
وله	وله
از من شب بجز راه پسر سید حساب	در یگانم کدام آرام و چه خواب
در دل بود آرام جایی بر موج	در دیده خیال خواب نقش بر آب
وله	وله
آگاهی چیست سیر دنیا کردن	در ملکوت وجود رسوا کردن
چون مهر سفر کن که بود کار زنان	از سرده سایه دیده بینا کردن
وله	وله
از فیض خیالت چمن سینه شکفت	از دین روبرو گل آئینه شکفت
چون صبح لب از خنده جاوید بست	هر گل که ز باغ دل بی کینه شکفت
وله	وله
میساخت جو صبح لاله گون رنگ هدا	باتوب من داشت نمک خجک هدا

نگار ابری جو غرام خوانی

در شیشه پی کرده ز نیرنگ هوا

وله

دی روز در آما جگه شیر نژاد

از تیر و کمان داد و لیری میداد

هر تیر که بر نشانه زد از سر شوق

خیم گشت کمان و بوسه بردست و بنیاد

وله

در دست تو جلوه کند تیر و کمان

فرکان روزی بچشم خشم از فرکان

یک راست کسی نمیده در زیر سپهر

جز تیر تو گوست و نشین خصمان

وله

از هر نظری بوالهوسی در پیش است

از هر نفسی تیره شبی در پیش است

از قدمی بآدنی در پیش است

مانع نعل و راهی عجیبی در پیش است

وله

آن وین را که با حجبی کار است

گر گل نظر جلوه در آید غار است

در برم تو ام حجاب تنه این نیست

هر بر تو شمع سایه دیوار است

وله

در منم بغیر دل دانا پوچ است

سرمایه بحر و گنج دریا پوچ است

گریازی سخت گنجانم بر سی

اول نه حجاب دست و ریال پوچ است

وله

در ظاهر اگر دست نظر کوتاه است

دل را همه جایا و تو خفته راه است

از روز و شبم وصل تو خاطر خواه است

خورشید گداود است و سحر آگاه است

وله		
دور می چو شد اینک در برت می گیرم آینه اگر برابرت می گیرم		و دیده از دلت خبر می گیرم عکس تو بمن رو کند از جذبه عشق
وله		
عیاد و ملال را نگر دی نخبه از ذرات قدم من به بیرون چون تیر		خویشا منشی بچنگ هر فصل اسیر بماند کمان بگوشه سدی بر
وله		
وی خون شده لاف بی نیازی تا چندی بیچاره بخون خویش بازی تا چندی		ای دل در بند عشق بازی تا چندی یون هفت تیر ملامت تا چندی
وله		
وی گرم ز شکوه زبان آتش هند دست نشسته در میان آتش		ای سوخته عشق تو جان آتش هر کس که برید خال بر رو تو گفت
وله		
نم نادک آه سینه سوز آور دیم روزی به شب و شبی بر ذرا و دیم		افغان که زول بر سوز آور دیم بیوده چو آفتاب و سه زیر سپهر
وله		
لب ز شکست لاف می باید بود با هر بد و نیک صاف می باید بود		مخور می گذاف می باید بود چون آب که در لعل و سفالت غیر
وله		

بلبل منید بلبل گرویدن تو	از دل ساز و حلال گلچیدن تو
گر دید زب که محو خندیدن تو	آئینه نمک زار شد از دیدن تو
وله	
اشکم شده کاروان این کمنه رباط	با جوهری چیده به ویرانه بساط
بلبل شوخست که از شوق بهار	در بقیه شیشه می زنبدر بال نشاط
وله	
گشتم بخوان شاعری صبح دو چار	هر نکته ز رنگینی طبعش گلزار
خندید چو پر سبدم از و شهر و دیار	گفتم که تخلص شما گفت سبار
وله	
ای ذات وصفات تو مبر از عیوب	ایک نام ز اسمای تو علام عیوب
رحم آر که عمر و طاقتم رفت بیاد	نه نوح بود نام مرا نه لیل و نوب
وله	
دانی ز چه یک نام حق آمد غفار	ببینم که به مجربان عامی رسم آر
گر جای از جہل نکردے گنہ	بس عفو همیشه نے نشستی بیکار
وله	
شرباغ ز شمع گل رعنا روشن	و شعل لاله گشت صحرار روشن
از پر تور و آتشین رخساری	گردیدہ چراغ دیدہ مار و شن
وله	
قزوین کہ بود گرد و غبارش سکن	پیوستہ کنند تا شورش سکن

چون کوزه بپاگاه دهر تو دینے	سوزندہ چو شمع بر فرازش بکین
ولہ	ولہ
دل را عشق است زینت کاشانہ	بے سہرہ گل باغ و بہار افسانہ
دباے بنی صید و پوستی بیتیست	محرکہ نثار و نمک دیوانہ
ولہ	ولہ
گردل بصفاد ہی خبرے باید	اگر دیدہ پاینتہ نظرے باید
اگر آہ اگر نالہ اثرے باید	ہر شور ترا شور و گریے باید
ولہ	ولہ
آئینہ پرست سایہ آن کویم	دیوانہ آن شعبدہ آبرویم
عالم ز دو اکہر دو عالم شدہ ام	تا در دو تو گشتہ است ہم پہلویم
ولہ	ولہ
پوستہ ز بجران جگر میسوزد	آتش بدرون مجرم میسوزد
از گشت اشک بچو قلیان شوبہ	در آیم و آتش لبہ رمے سوزد
ولہ	ولہ
شہا باوا از خطر این سفر ت	توفیق زینق باد چاکر ظفرت
اقبال روان بچو غلامان آپیش	دولت چو دکان دوان برائت
ولہ	ولہ
نصاحب در و بحال در دم نرسد	دل سوختہ باہر دم نرسد
آوارہ چنان شدہ ام کہ در راہ طلب	گننامی من بگرد گردم نرسد

وله

چهره ای که برگزیده لطف خداست
دانی ز چه روزه حرف آمدنش

بلبل صفت از مدح علی نعمه است
یعنی که چار یار هنگامه است

وله

از بسکه دلم ز آتش بجز آن سوخت
میسوزم و حال من بکس و نشست

سر رشته کفر و دین و ایمان سوخت
چون شمع که در مجلس کوران سوخت

وله

از ماست که چشم بی نیازی تیرست
یک لحظه نبوده ایم بے قید و خون

بنیائی را غبار من اکسیرست
روز و شب ما دو حلقه زنجیر است

وله

دل قبل از طرف کلاه دارد
عیدست بدو آنه مبارک باشد

جان تبکده سجده پناه دارد
قربان نگاه از سر راه دارد

وله

با گریه من و دست صحرای شوخت
دارد صد نغمه گوهر و آنهم نایاب

روز محشر مگر تماشا شوخت
این دسته کلید معن دریا شوخت

وله

حرص آتش دیگرست سرتاپایش
گر داب که فرزند رشید در پایش

کز آب گهر ترست سرتاپایش
خمیازه گوهرست سرتاپایش

وله

همو که باین آب و علف می پیچد	دریا که باین شورش کف می پیچد
یکدل ز خیال غرضه خالی نیست	گرداب هم از رشک صدف می پیچد
وله	
مجلس نمی دو ساله گردد روشن	چشم طرب از پاله گردد روشن
چرخ مرده بود گلے قفس بے فی ناب	از آب چراغ لاله گردد روشن
وله	
در وادی غربت که بمن زندان نیست	هر خار بیابان قره گریه نیست
هر موج سمراب زنده رود نظر است	هر نقش سیم سواد شهرستان نیست
وله	
شب که قدمت کجاست من روشن بود	شب بود بدیگران و روز من بود
ازیر تو خورشید و هلاکت تا صبح	مساب غبار خاطر روزن بود
وله	
ای درد چو بید روز عالم غافل	بر گردن او چه بسته مهر زدل
بر سر دهمت جا اگر انصاف دهی	در گردن حق که دید دست باطل
وله	
شوخی که نظر ز آشنائی پوشد	از سر تا پا حس خدائی پوشد
از خون که رنگ کر بلا خواهد ریخت	شد مت و قیامی که بلائی پوشد
وله	
دارم جانم که ناوک غم زده ام	در سینه دلم بحر ملا را صد غم

چشمے روش گریه بابر آموزی	آهے کہ بسوزد آسمان را سبغے
وله	
ای مایه شادمانی آخر زورت	آشفته دلی و بیقراری بردیم
وله	
از گرمی سینه ام نفس میسوزد	بر ناله من دل جرس میسوزد
درد ام محبت منم آن رخ اسیر	کو شعله آه من نفس میسوزد
وله	
چون یاد می از آن چشم فزون ز کنم	مینرید اگر دعوی اعجاز کنم
وقت که از نگاه گرم ساقی	چون نشه بیال باد پر واد کنم
وله	
ای بیش بدل زن فلک سفله نواز	دے شبیه عشرت شکن شعله نواز
ای مدت جودت چو ازل دیر انجام	ای نوبت مهرت چو ابد دور و دواز
وله	
گردم گل سوداے که خواهد گردید	آهیم صفت غمهای که خواهد گردید
در رشته کشم گوهر افشک از مرگان	تسبیح تمناے که خواهد گردید
وله	
دو چرخ ز بسکه چشم من می گردید	هر کس بنیم در انجمن میگردید
خورشید ز بس دلش بمن میسوزد	افلاک بجال وار من میگردید

دل	شب یلعه بیدار خواهم کرد دا که بدوز جسم بر ندای زاری
دل	من کیستم آسود که فارغی سود از ده بیده گردی مری
دل	یدل شب بجز اضطرار تو چه شد مشب که شراب عشرتم خون دشت
دل	نه طغنه زنی که سخت آگاهی تو دایم و جرم سجده رحمت
دل	یکدم بیک نشه شراب همرا خواندیم ز یک نطق کباب همرا
دل	میریم و دیده غافل است از ازم بریت که زندانی دست نفرم
دل	لب بالب ساغر آشتا خواهم کرد کنی دامنست از دست برخواهم کرد
دل	نه فکر نمی نه خاطر خوش حالی سرگشته بیدار یثان حالی
دل	دی جان حزن حال خسارت چه شد ای تحت جگر بگو کباب تو چه شد
دل	یکدل کردیم شیخ و شتاب همرا داویم ز یک حرف جواب همرا
دل	مے نالم و ناله نشود آدا زم عمریت که صید نفس پروازم

متفرقات

خونبای خویش در زنجیر گین داریم ما درد و عالم خاطر اند و گین داریم ما خنده بر لب جان بخت چین بر چین داریم ما	عقد گوهر چون صدف در آستین داریم ما از غبار مانگ نیر زندان می کنند با دل دیوانه خود مصلحتها دیده ایم
---	---

وله

میزند عداوت فل بر هوا انگند سجاده چون گل بر هوا	بسکه دار و دل لاکل بر هوا ناید از یاده اگر سازد و هوا
--	--

وله

آب در سیر کند دید و نمناک مرا نموان جبت بخواهی خاک مرا قلعه محراب عا کرده دل چاک مرا	صبح بیدارند از و نظر پاک مرا راز او خجالت رسوائی نمیشد نکش اعتقادش تو صافست چراغش روشن
--	--

وله

ز خار و گل بهر باغبان شود پیدا ز دشمنان شهر دوستان شود پیدا	در سبزه قدر بهار و خزان شود پیدا کیکه ز هر نخورده است شهید نشا شد
--	--

وله	
بهار تنگدنی بنبر کرد حاصل ما دسید دانه و دوزنگای خوشه خیزد بیاد در دیتو ورتاشیم بجوایسیر	عیسر غنچه غبار خرابه دل ما بقیر عقد چه دید از کشتا و محفل ما دل گداخته و ما چراغ محفل ما
وله	
آتشک من پرورده گلزار کوی ترا آه رسیدن در دل عاشق عبادت میکند	جوش بلبل از حیا باید گل بوی ترا کرده محراب تسلی یار و ابروی ترا
وله	
چه داد و شکوه بد شو قم آرزوی ترا بهار عینبر خاکستر سقیده صبح	طواف اگر نکند قبله گاه کوی ترا طراوت شب من کرده عشق تو کو
وله	
حضرت طوفان دهم گراشک عالمگیر را دل که بے آهرست آهیم از نظر افکندش	کم کند چون موج دریا رفته تدبیر را به میان بهر چه بندم ترکش بے قیر را
وله	
جنون که کردید لوانگی مثل مارا کسی که در پی نیکت بدنی منید همین بس است که در خاطر خفا بام	گل همیشه بهارست و لعل ملایا باندا بود بگری غمخورد جدل مارا چه شد که چشم تو کم میکند محل مارا
وله	
دل اقلیم ز خود نمایسا	جان مرسله برهنه پایسا

بسیار رز جانب وفا کیشان	شمرنده شدم ز آشنائینها
از محبت سید امیدم دارم	در تار یکماست قد و شنایما
وله	
صبح شد ساقی بده جام می دیرینه را	بهار افزیم زین آتش چراغ
نفل گل تا از لب ساغر بگیرم کام دل	از میان هفته بیرون کش نشان
وله	
از غنای لب چو پرسی نشان خانه	که چه نه زده صبا هم با شیان ما
بهار رفت پیچیدم خزل حسرت	ز آب گریه گریه گشت دانه ما
وله	
در محبت از جنون اندام میخوایم ما	دام داریم از خدا صیاد می آریم
در تنهای تو ناز صد گلستان مستقیم	خنده از گل جلوه از ششاد می آریم
اگر چه از چشمش نگاه شمع هم در تابست	اتفاق هر چه بادا بدی آریم
از نگاری محبت آتش پرستی یاریم	ای گرفتار آن مبارکبادی آریم
وله	
با قناب برابر مساز یارم	که هشتین خزان میکنی بهارم
بنحاک بگذرت جا گرفته ام که نسیم	بر من تو رسامه مگر غبارم
وله	
گذر از بقعه که تجمانه لافست آنجا	رو به پنهان که جوش دل صافست
ز بهر در مجلس جبال حصار خطرست	تو به بشکن که می صاف مصافست

بیای که فال جنون کرده ایم جنگ ا	نرخ گوهر دایمی خرد سنگ ترا
نشان رست چرا از دلم میبری	که برده است بچشم نشان خدنگ ترا
وله	
دلیل بادیه دیوانگی بس است مرا	همین نشان بخور زانگی بس است مرا
زخویشتن بدیار جنون گزیده ام	که آستانای بیگانگی بس است مرا
کجاست غم که کشد زحمت من بختی	بقول نسبت جفا گلی بس است مرا
وله	
الفت بیکسکه بکس دل دیده با	کچین نیشوند است گزیده با
منون خضم غالب خشم که خضر او است	پای کم است که من بر سر او با
وله	
ای نگاهت از شوخی محشر تفا فلها	عارضت ز تاب خانه سوز بلبلها
دیده حیرتشان شدند ز لاله زبان	سینه سبلستان شد تو لغت رو کا کلها
وله	
کرده ام مرغ سبک و می امید و بیم را	اضطرارم در غیش دل در گل تسلیم را
شوخی پرواز او بال گرفتاری خویش	میکنم در گنج غزلت سیرت تسلیم را
وله	
راحم اطا عتیم کشا کش کند ما	صید و لیم و گردن تسلیم نیا
گلدسته بند شعله و ستار گشته ایم	دارد سپند غنچه در آتش گزینا
دستگاه بافت جاوید داده ایم	عسکه در از خضر محبت کند ما

خوش بہانہ جو دنگ تثنیٰ التفات	خاکام آرزو دل مشکل پسند
ولہ	ولہ
غمگین بادل دیوانہ بستن کار	خاطر خیر از ہر اندیشہ خشن کار
ہر نفس بست و کشادی ہست ام خیال	کار دل افتادن و در دام جستن کار
گل اگر در پیر ہن باشد خون اسیر ہست	نیت خارج حرف در خاطر شکستن کار
ولہ	ولہ
اگر دلم کہ عشقت گریتر خواہد بست در	سازم آشامی استحابت یارب خود را
دو عالم مطلب از یاد دلم میرد خود را	اگر آرم بیاد خویش تنگ مطلب خود را
ز ہر صبح دلم خوش شد عالم تابید	بدست تیرہ روزی ادا دلم تا کو خوابید
ولہ	ولہ
کردہ لبر نیسے جام مرا	دیدہ فانی سر انجام مرا
میرود از خاطر تو انتظار	گر نویسے بر زبان نام مرا
ولہ	ولہ
دہقان کہ ز مایش خود حاصل مارا	از شبنم و گل ساختہ آب و گل مارا
در قافلہ گریستہ تانہ ہست	خضرے کہ بجای برساند دل مارا
ولہ	ولہ
بدل دزد و نگاہت سینہ مارا	بگل گیسو دوزخ آئینہ مارا
بہار سینہ صافی بخیزان تر	ز گل رو بہ غیب رکینہ مارا
بیان ہر کہست سجدہ یا بے	پای خم شب آوینہ مارا

اسیر دوز گردم می توانم	که نامحرم کنم دیرینهارا
وله	
خوش بهاریت قدح نوشیها	بوی گل نشئه بیوشیها
گریه کے حیرت فرصت بید	مے شمر دم بتو خا خوشیها
لب کشود از سخن از یاد م رفت	چہ بشتی ست فراموشیها
چقدر درد دل زیاد م رفت	ماصلے داشت فراموشیها
وله	
زلزلت ساقی گرنید از دگره اکل	سبحه گرد و شمر سار پر از زتار
برگ باغ بے ثمر آئینه آئینه شد	شہر طوطی شود خار سر دیوار
وله	
گردنت دگی شد بال ہای ما	منت نیک شد ز کے مدعی ما
با چاکہ سینه بمحشر نیکم	تازنگ و بوی گل نشو و نہای ما
حیرت ندیدہ گل گلزار دشت است	اے غافل از نگاہ تغافل غای ما
وله	
گریہ فاش شود معنی نادانی ما	دشت را بگر کند اشک پشیمانی ما
وله	
بتسلہ عالم میخانہ جنم ابروہا	گردش زر گس ستانہ رم آہوہا
سیرکاشن کن اگر قشتہ دیدار خودی	آب در چشمہ آئینہ رود و رجوہا
جملہ آوارہ شو قندچہ خورشید و چہ باہ	سودہ در راہ تو پاے ہمہ تازانوا

دعوی این بس که زگوشت من شود ایم
حلقه در گوش کمان تو خم ابرو را

وله

سینه صافند هم عاقل و دیوانه ما
خشت این میکند نقش خرابی ارد
از خیال لب لعل تو بشو آید ایم

ز بدوستی و حیا بند زیانه ما
جلوه سیل غبار بست زویرانه ما
خنده گل نمک گریه ستانه ما

وله

منظر ابل من گفت آمد نه ای ترا
حلقه گرد رنگ افروز دمان فسرده

بخودی هم کرد سرگوشی غمنا ترا
وقت سستی دیده ام افروختنای ترا

وله

دن دست گشتاخ تماشا میکند مارا
یق بخودی می نوی گل غم سفر دارم
دل زیر بار غم نباشد بیم میوایت

که میداند حجاب عشق رسو میکند مارا
نیاید گر بهار از پی که پیدا میکند مارا
سکرو می خجل از کوه و صحرای میکند مارا

وله

لے آشنا کن ساقی بیگانه مارا
از بیدار آمد در فغان بود عشق تو
یش در عشق ما بنام دیگران نیند

که میداند حجاب عشق رسو میکند مارا
که در زنجیر خاموشی کند دیوانه مارا
باین تقریب شاید بشود افسانه مارا

وله

بعالی ندیم ذوق می پرستی را
مکوی عشق زین صابا عبا شیدم

شکسته دل نکتم گریه های مستی را
با سپرد غم باب تنگه سستی را

وله		
گشته سودانی غش هم در دهم دران ساخت اول حلقه زنجیرم از چشم غزل ز دفلک از اخرم بر سر گل سرشتگی		میتر او د آب خضر از آتش نیلین مرا چون بجا بر د سودانی تو از دغمان مرا بسکه دید از گردش چشم تو سرگردان مرا
وله		
کمن در بزم روشن وصف آن شیرین یار شیدم سر خرونی بزم سربازی تو اندر شد بکش از صورت محبت پرستان دامن		که رشک آتش زنده در رشته جان شمع محفل که طوق گرون تسلیم سازد زرم قاتل را خریداری مجو بهتر ز حسن آئینه دل را
وله		
ز پرده های خموشی شنو فغان نمیشو نفی غافل از دلم صیبا		بغیر غنچه نفی کسی زبان مرا نفیس بزرنگین دار و آشیان مرا
وله		
در محبت از جنون ارشاد میجویم ما ز تمنای تو ناز صد گلستان میکشیم		دام داریم از خدا صیبا میجویم ما خنده از گل جلوه از شمشاد میجویم ما
وله		
من و بزمی که بفرگان نرسد خواب آنجا ندلیت چنی گشته دلم کز نم اشک شده غرقه بجزی که ز اعجاز خطر شده سکار نشند ز اعجاز نظر		شود آرام می ساعر سیاب آنجا شعله دلغ بود لاله سیراب آنجا دلغ مشوق بود پیش گرد آب آنجا آتش خون نمک گشته سفید آنجا

وله		
	نیم بی نیازی کرده تا روشن چراغ مرا و گلشن سیرابی اختیارم دشت پائی	هوای ناامیدی برده از سر گشت باغم را پریشان کرده زلف سایه سر و داغ مرا
وله		
	باشکوه همبرهان نبود گفتگوی ما با آبروی خوش به عالم غیب هم مار و لیل بادیه گشت کی بس ایمل غمین مباش که در داوی طلب	بچیده همچو گریه نفس در گلوی ما بیود دگر به ریخت نجاک آبرو ما منت ز خضر هم نکشد آبروی ما آوارگی دوا سپه کند جستجوی ما
وله		
	نظاره خطش زهوش میر و مارا چه او جدا که گزفتیم تا غبار شدیم	بسیار مانع بناگوش می برد مارا نیم گوی تو بردوش می برد مارا
وله		
	شده روح بی غم شکست خاطر و لکیر ما در بیابان جنون خضر هم گرسودا غمتو	کو خرابی تا کند بار دگر تعمیر ما موج آب زندگی شد حلقه زنجیر ما
وله		
	کردم از غیر خیال دوست خالی سینه را آسمان را دل ز رشک عشرتم خالی نشد	از غبار آرزو شستم دل بی کینه را تا ز نذر شیشه ام سنگ شب و دنیا را
وله		
	ز بے سر مایگی داوم سر انجام سر خود را	بدست صد شکست دل سپردم ساغر را

چنان سیر چمن شد در گرفت ری فراموشم	که هرگز از قفس نشاختم بال و پر خود را
وله	
بهر پای عشق خاموشی نشد و مسازا	پر بلند افتاده بود این پرده آوین
آنقدر وسعت ندارد زود رسوا شود	آسان را نیست تاب شونی پیر از
وله	
به زنت مشکوه ز بخت سیی نیست مرا	لا ف طاقت زده ام کم گشتی نیست مرا
ویده گر جلوه گئی گلشن امید شود	همچو ز گس سر و برگ گشتی نیست مرا
حلقه دام درین سلسله محراب دعا	ورنه در بر دو جهان سجده نمی نیست مرا
مینزد سوز دم طعنه با آرام سپند	به از آتشکده آرام نمی نیست مرا
وله	
از بسکه غمت گداخت مارا	نتوان که ز ما شناخت مارا
معدر خشم جگر گداخت خوردم	لعشش نکین نواخت مارا
وله	
صبح بیدار نه سازد نظایاک مرا	آب در شیر کند دیده نمناک مرا
راز او نجلت رسوائی محشر بکشد	نتوان جست بصحای عمداک مرا
وله	
منکه گشتم خاک به بردا افلاکم چرا	منکه کردم ترک سر از درد سرباکم چرا
ریشک دل با دیده کم از اخلاط غیرت	کس چه میداند که در بزم تو نمناکم چرا
وله	

<p>عارفت گلدهنده باغ نظر دارم یا بے تماشای رخت گلدهنده بند حیرتم مجموع محشر را نمک سود و جرات میکند</p>	<p>انتظار از پیشتر از پیشتر دارم یا جان بدخون در کجای دل و نظر دارم یا باز داشت یک حرف مختصر دارم یا</p>
وله	
<p>گر بار و در دل است عبت آرزو چرا ساقی رست میکند دل ز بحر غم در دوستی شکستن دل نیست دست</p>	<p>گر دیده محو دوست و گریختن چرا افت نکاشدیشه و جام و سبب چرا بید و زخم دل با از گل رفو چرا</p>
وله	
<p>عکس متاب کشید است بر چانه در آب گر خیال تو چراغ دل گوهر گرد و خانه پروا خسته بخون غم سیاهش نیست</p>	<p>شده از موج عیان محشر و روانه در آب خیزد از موج شرار پر پروانه در آب کشتی دوست بکباری و پیرانه در آب</p>
وله	
<p>بسکه دارد در محشر شبی گلشن متاب شب و دلم افکار چنان سوخته است هر گل روی زمین آئینه دارد در گشت</p>	<p>کرده بزفاک سر کویتو مسکن متاب گرفته است بنجا که گلشن متاب برگ گل کرد عکس تو بدامن متاب</p>
وله	
<p>ست نازی نتوان گفت که مارا دریا آه سر داز تو چه نهان نفسی خسته است این ظانمست که از رشمه گل سر بهر است</p>	<p>سوی خود بین و دل اهل و فارا دریا بکمره آن شعاع خورشید نمارا دریا تا بگفت آئینه داری دل مارا دریا</p>

هر نیستی که وز نامه فایز بالیست	خار صحرای جنون باش و هزار دریا
ول	ول
سے پرستی میدیدم نوای عجب	قلقل بیناست در گوتم صد عجب
یا اود و خاطر گل سینه گلزار وفا	بتیغ آریکا دل پر وادها عجب
عشق یا معشوق یا ران صاحب دوست	آشنای گل نگردد آشنای عجب
پرتو خورشید گل از خوابیدارش کند	کاش من یک صبح می بودم بجای عجب
ول	ول
چراغم روشنست از رو آتشبار شب	برغم دیده از دل می کنم نظاره شب
ول	ول
بتیغ آریکا عشق آینه دار خوبی دوست	همچو گل می خندد از سیاه عشق دوست
دیده بر رو شگفتن همچو گل و اسبند	کاش دل هم یک گره میبود از دوست
رو روشن از پر پروانه می سازد چرخ	گر نباشد غیرت عاشق نقاب دوست
شونجی جوهر ناز و خواب و شیر ناز	مینماید راز عاشق از زخم دوست
ول	ول
شید دوستی گشتن فن است	بهر کس دوست گشتن دشمن است
دلیرت در جفا بر من که کرده است	تو خون میریزی در گردن است
ول	ول
مفضل کتاب حیرت دل من است	صندوق آینه محبت من است
صید نگاه گرم ز دام ربه است	آینه دارد دشت الفت من است

وله	دل براحت ندیم پاس محبت نیست سینه صافست غباری که ز لیم بر بخت
وله	هوار اسر فرازی میدرخش خرامات ز حیرت سرگرانی کم نگه اما چه میدانی
وله	ننزل آوارگی نام و نشان ماند ماستون بساخت بازوی آن می
وله	حال دل را تم از ضعف زبان گویا متم از ضعف غباری که نباید بنظر
وله	گل خانه زاد خاکه آتش کیمیت خورشید ز خرید و ده چرخین
وله	بماشای تو سیر گل و گلشن تنمست بر دل ماکه ز خون گرمی یاران شکنند
وله	

فره بریم نغم خواب فراغت نیست
اثر ساده و لبهای عداوت نیست

تدوستان شود در زمین از موج جلا
که نرگس آن کند باغ نگار چشم خدانت

دوره تا خورشید منفر استخوان ماند
تا تو انبهای دل ز دور کمان ماند

راز آتش ز جگر تشنگی خس پداست
صکوت هستیم از آئینه دل بر جاست

پرواز عند لب لبال غبار کیمیت
فخام زمین عشق کم از روزگار کیمیت

تا تو آن رفت بقبرانی مردن ستمست
آتش افروختن کینه دشمن ستمست

بیاض ساد و دیوانگی کتاب است	دل شکسته من ساقی سر مست است
نه خوب و نه دشت اینقدر دانه	که هر چه هست بغیر از من استیجاب است
وله	
دوری گل بال مرغان نفس عار است	بینوایی صفت بیدسترین رانماست
دل کمان و در طلبهای عالم هست	گر کشد آهسته تر گاهی نفس عار است
وله	
مادمت باطل شکار سیر و صحرانگشته است	سبز گردیدن بکام دانه باگشته است
گوهر شاداب دارد چشم خواب آلوده	که لب ساقی و گاهی بیخ صبا گشته است
وله	
گشتگی نشسته از یاب برده است	میوه گردیم کرد از باد برده است
در بنجده شکست محبت دل مرا	از آشیان بجز دست صیاد برده است
وله	
په گم گشتگی ستاره است	بال غنقا کلید چاره است
در دل آن چشم مست میگذرد	اول مستی گذارده است
وله	
ایکه سیرسی که آرامت چه خند آرام هست	شعله آرام دلم گردید زین خام هست
گرد جو لان سندی صید بهوشم کرده است	آن گرفتارم که انشاسم نفس ناو هست
وله	
نشان زخم که جونی سوار بسیار است	سیر سینه که زین سوار بسیار است

یکیت صید تغافل اگر نیندانی	پاتحان نظری کن شکار بسیارست
وله	
هر طرف تفتنه از گرد سوار می برخت	مژده ای دیده که از دور عمارت برخت
تو بنجو نیزی و من از پی تسلیم شدن	هر که راست و دردی بود بکاری برخت
وله	
سر نو شتم چون تنها چین بر دمی کسیت	بارگشتم چون تماشا با گل روی کسیت
در محبت دل بچون آشنائی بستام	حلقه زنجیر ما دیوانگان بوی کسیت
وله	
جوانی سرگران تقصیر ما پست	بکس در آتش افکن مرعابست
گذشت از یک تغافل روزگارم	نیدام نگاه آشت ما پست
وله	
نقل نرم احدی زان لب شیرین شست	جلوه برگ گل در دامن گلچین شست
بلبل و قمری نیم چشم بگل یا سر دیت	از تماشا سبازم جلوه زنگین شست
وله	
خطا و دام هوشش گردید	لاله ریحان فروشش گردید
از نگاه سرده زاهد	تغله سحاب پوششش گردید
وله	
نوا بهای بے اثر تاثیر فریاد مست	بیربانی گلستان خاطر شاد مست
حلقه دامنش م از چشم غزالان می کند	شرم لبه سخت و انگیزه صبا مست

وله		
بسته زلفت تو یک لحظه بر زبان نشسته لااله الا انت و غایت انگشتان نشسته		خسته چورتو باناله و افغان نشسته نخچه ایی دلبت بر رخ بابل نشسته
وله		
پا بر سر هزار تمنا ساده است گاهی سری بدامن صحرانواده است		تا اتمم براه طلب پانواده است مجنون ندیده باش رخسار اتم
وله		
چون بدل ما رسید حرف تغافل نوشت نسخه دیوانگی بروق گل نوشت		انگه برات چمن برگل و سنبیل نوشت سبزه خط چون دیدار رخ اولو بهار
وله		
شاد و اجم از تربیت شبنم فیض است که گوشش زبان هسفر و محرم فیض است		دارم نظر برگ گل از تربت مجنون در کعبه دل گفت و شنو راه ندارد
وله		
عمر ما بود که مجنون تو عربان میگشت رنگ هر خانه که میرنجیت بیایان میگشت		شوق روزی که بپای خاک گیان میگشت یاد معاری مجنون که ز خاکستر دل
وله		
ز بس مشغول غمهای زمانیت شمار ترش کج خسروانیت خندنگ آن کمان ابد و نشاء		دلی دارم که بپیش یادمانیت ز فیض عشق شیرین کو مکن را طلب که دست جانرا از من اهر

این عشق را پیش جانان | گجایا رای حرف همزبانیست

وله

بیالده ویره حیرانی پناه است
باین بیگانی الفت شعار است
چهره قربانهای گلگون بوشان
بنار دودل محبت و شنگاه است
باین شیر افغانی آهونگاه است
هر کوئی محبت عیدگاه است

وله

عقل از دیوانگی راه غدا بیناید گرفت
قفا تلخ دارو که نامش را نمیدانند نهون
بیهوشی از دل مایا و می باید گرفت
بیهوشی از دل مایا و می باید گرفت

وله

آتش از پر توروی تو گلستان اینجا است
هر کس با بست آن زلف چو زنجیرم دیده
دل طلبکارش بود که ناگه خالش
از روی با ستمت دست و گریبان اینجا است
گفت سر حلقه ز ناز پرستان اینجا است
خضره مشک لب چشمت حیوان اینجا است

وله

طراوت چمن از خون و لعلش اینجا است
زبان بغم و فانی چه میتوان کرد
بهار عشرت ایام دل جوانیت
بهوش باش که در پرده همزبانیست

وله

هر که تشنه عشق تو بود و خامخت
مجنون ترا در طلب کعبه قصور
از کبک که گرم فدا ویم باش
ایند سودا تو تا کام نمخت
انجام بیابان تا کام نمخت
تا بکینه میوشی ما جام نمخت

شعیت که پروانه او شام است	رخسار جهان سوز تو در بزم تجلی
وله	
از شکست غیش ام پمانه است بر گل چید و پر پروانه است دامگاه گر نه متانه ساخت	توبه کردم آسمان میخانه است شمع را همدرد بلبل کرد عشق میتوان از صید وحشی ساقیان
وله	
صید آذر نقش پروا بش بید است لعل اگر خاک شود آب زلالش بید است هر کجا میروم از سینه خیالش بید است از شب تیر و من صبح و صاخش بید است	دل بید و زانسون عاشق بید است گهر پاک چه غم دارد از آسب زوال خس نقاب آمده آتش خلوتگر راز هجو آئینه که در سنگ عیانست آسیر
وله	
تا کند اندیشه دقلم گناهی لازمست چشم خوبان را نگاه عذر جوای لازمست	بعد ازین در بزم او دانه ای لازمست گر چه استغناست نافع کشنگانها
وله	
برهنه نگاه از درد دیوار ضرورت در شرب رسوائیم اظهار ضرورت	پاس ادب یاد تو بسیار ضرورت عشق آفت و من مست و جنون ضرورت
وله	
گر جو را پیش بطریقه تصویریت در کار عشق ناله و آهی ضرورت	هر کس که از خیال نگاه تو دور نیست و او دل از نفس لایق تو ان گرفت

وله

درد و افروزش طبعیت دل است
هر کس بقدر حوصله خویش می ببرد

میتابی سندیکیب دل است
کیفیت نگاه نصیب دل است

وله

خطبایا اگر چه سوز و گدازش هست
بکدام جان بیار و بکدام سخر بشد

چه غم خمار دارد و می نازد در مشرب است
چه کند کسی بکیدل که هزار دلش هست

وله

سجده غفلت من قبله ایست
در هم از پی و خیم طره امید مباحش
محو تر دشتی اشاد ازل میگردد
بدن سیکسی کار نداریم اسپیر

کار ناساخته ام را چو خدا ساخته است
ایخوش آن کار که دشوار ناساخته است
گر بدانی که درین پرده چهار ساخته است
دل ما از گل تسلیم در خدا ساخته است

وله

صفحه افلاک سر لوح کتاب غفلت است
میتوان گلهای رنگین چید از بزم جهان

نسخه ایام طومار حساب غفلت است
دوره تا نورشیدر مشرب غفلت است

وله

مژده عمر خون بوی بهار آمده است
نشه فیض صبوحی زدگان گلست
طره آینه به باغ که بر رویش

بمک مجلس شان بکار آمده است
گرد جولان کسی صبح فنکار آمده است
گلبن حلقه زنجیر بیار آمده است

وله

بزم خاموشیت مطرب را فواجی دیگر است	حسن بهوشیت متناثر اصفای دیگر است
برده بیگانگی آینه دار صورت است	هر که نشانی بعضی آشتی دیگر است
وله	
گل که رنگ فروشد بشعلای نوشیت	مئی که حوصله بنشیند به شیشه بهوشیت
ز چهره سه و خورشید بشوایان نمید	چنان مسخر تیغ زبان خاموشیت
وله	
تا عارض نسیرن تو تشنگ گل غبت	بس بلبل دلسوخته گرد تو داغست
جان نیست دروغ از تو اگر بر سر لطفی	سر بازی پروانه ز گرمی چراغست
وله	
تماشاگاه دل چشم سیاه است	که هر زخم نگاهش عید گاه است
ز جرم بے زبانی بر تن من	سر هر روز بان غدر خواجه است
وله	
سیر بانغ و خیال خاطر شاد خود است	صید گاهش سایه سر دهن زاد خود است
سر نوشم که تی در شان خوبهای او	خاطرم جمع است اگر گاهی میراد خود است
وله	
نال در بزم دل سوخته ام سارا تو	بنجودی از نفسم شوخی پروا تو
نگند نکته در آن خوش گل حبیب من	جلوه دید غبارم بقدر نماز آمو
وله	
جلوه حسن تو بس در صورت و معنی گرفت	یتوان از گردن خون دامن لیلی گرفت

گرینه با عالمی از فیض بگیرنی گرفت میتوان از کشتنم اکیسر برچی گرفت میتوان سامانی از هر باره کشتی گرفت	بر تو آئینه دار و حلقه دام و ف هر کجا گیرد مروت و است خنم بریز قطره تا موج محیط بے نیازی گوشت
وله	وله
در شب دینه بزم حال می باید گرفت نوبهاری میسر سد خوش جلوه دطاوس که برای دوستان گاهی برای دشمنان	صبح شبند جام الما مال می باید گرفت مے پرشان عید استقبال می باید گرفت هر چه آید برزبانها فال می باید گرفت
وله	وله
فیض نو میدی از امید مروت بیش است شون می سر سوانی متان دارد هر چه تنوشته ام از کوتهی مضمون پس جرم ناکرده مارا بستم می بخشید	اجز ناگامی ز اندازه حسرت بیش است هر کرا حوصله بیش است حیات بیش است شکوه هجر طومار شکایت بیش است گل این باغ ز دامان شفاعت بیش است
وله	وله
چون گل آسفته و چون شعله سوار آمده است در لجنه رسوائی مجنون کبر است بتر شمرگان فخره مارا صفت پروا کشیده	صبح رویش ترشب خون بهار آمده است چاکش از دل بگریبان بهار آمده است گرد راهش ز چرخان شمر آمده است
وله	وله
بوی گل بهار شگفتن بکام کیست ستی ندیده ام که سراغی نکرده ام	شمشاد بنده کور عونت غلام کیست یاران طلسم تو بیکستن بنام کیست

بی جلوه خوشخانی و بی خنده خوش نمک	سر و گل از تو بیل و قمری بنام است
وله	
شکران او بدم نگاهم گرفته است آیم بکار دل همه گرفتار هست عشقم خجل ز مسجد و میخانه کرده	هر جا که میروم سر را هم گرفته است خونش که خورده است گواهم گرفته است کاسه بر آه که نگاهم گرفته است
وله	
عالم شکافتنه چشم پناه او است سیر یا غنچه بته بقدر اک نو بهار	هر جا که میروم سر تیر نگاه او است صیاد و ما که سایه گل در پناه او است
وله	
خوابگردنک افشام آه منت بججوی سواری غبار خواهم شد چه صید پاک بفراک بار خواهم بست طلسم است که ناز و نیاز می بندد	رشد سلسله صبح و شام آه منت کسی که میسر اول بگام آه منت آخر لیس شکار است و دام آه منت حلال خنده بار حرام آه منت
وله	
گرد و جلان تو چشم را بهاری کرده است دانه خورشید پنهان میکند در دام ابر	اشک رنگینم جهان لاله زاری کرده است بار صیاد و هوا فکر شکاری کرده است
وله	
از قدم جلوه یار کام گرفت رزد مشرب پرست را نازم	هر قدم حیرت بر دام گرفت در شب روزه رفت و جام گرفت

وله

ساقی نشایم دل از دست کدام است
خدیجه افسردیم زخم تنافس
جان بر لب و آ ماده تدبیر شکاست
سکرتش ترو میاک تر از شوخی طفلی

دور که هشیار که دست کدام است
مر بکده لطف اگر هست کدام است
صدی که زد دست بفنون جفت کدام است
آن خفته که در دست شکست کدام است

وله

بیگانه ز شکوه شام و سحر گشت
از آه و ناله معذرت آسمان بخواب

تا چند میتوان زد بچه گزشت
پرواز از حوصله بال دیر گشت

وله

هر خنجر شکفته نظر باز نگاہی است
تخاله بگینی صحرای خونست
سامان وطن در گرو برگ منفرد کن
دیر جز نواز گریه خونناخوردنم

هر لاله دسوخته سر چینه آبی است
هر سایه غاری شک طیف کاهی است
گندار بجاش صفت گریه کاهی است
هر یک دو قدم در ره این قافله خاکی است

وله

ویل شوق برهن است در پیمانت
بجان تو بیامی خور و بهار شدم

خوشا دلی که در پیمانت
شکافتگی شکفتن در پیمانت

وله

می حسن تو که نقش و گوی نقاش گشت
عالم نیست خرج چشم گریه از کفایت

زار پنهان دو عالم از دل فاس گشت
بار بار در و را شکم آسمان قفا گشت

که اینها

اعتبارم کمتر از ویرانه شده آه آه | زانکه توانم گهی برگردن آن سرخاست

وله

یا داورم ز دل تا چشم حیران گل شکفت | یلدا و کردم ز لب گوشستان گل شکفت
بسکه لیر تماشای تو بودم زیر تیغ | از گل هر قطره خونم در گلستان گل شکفت

وله

غلت جان را بجای از چرخ سینه است | پنبه داغ دل خون تشنه داغ سینه است
صبح و شامم از گل داغ محبت شبنم است | روز و خورشید دست و شب چرخ سینه است
از خیالت باغبان گلشن خوش است سیر | سیرگاش از گل زخمش تو باغ سینه است

وله

بسکه شرکان بخت عبده ناک افتاد است | هر طرقت می نگریم سینه چاک افتاد است
شش جفت مشت غباری شد و پرواز گرفت | برق جولان که در خرمن خاک افتاد است

وله

ز جلوه تو زمین چون نگار رنگین است | بخاطریکه تو باشی غبار رنگین است
گل از طبا پنجه برت سرخرو کند خود را | ز خوان خویش گل شمر سار رنگین است

وله

بسکه نظاره ز تاب رخ جانان افروخت | میتوان شمع درین بزم زمرگان افروخت
در میان تو و خورشید ننگ بدست | شعله تیغ تو از خون شیدان افروخت

وله

جلوه سرور جان قافله بهشت | گردش چشم سیه کتب بازی کوشت

بارده از دست تو مستی بکنند و داد آرد	اولین قطره این جام می میوه است
وله	
وامان نقشه گل میان شکست از بوی نافه خون دلم جوش نیرنگ	در یاب تو به رگه خاچین شکست از بوی طره له دماغ خشن شکست
وله	
جلوه باغ نظر و جبهه گلستان است دریده و پریده کند شمع تماشای اینقدر حلیه نداشتم ز که آموخته است پایه هر نفس آتش باریت	طرغ لب سروستانان سر و سامان شب قدر که تمنا تیو مهمان است می خور و خون دل با شمع جان و سینه پر و دانه شود جوش آغان
وله	
گشت جهان ز نشو و نما پاک مانده است و صیدگاه او ز غبارم نشان نمائند اند موج محشر از بحر رحمت	آن دانه صفت پرده که در خاک مانده است نورم هنوز در گنبد فتر اک مانده است هرگز نشید تیغ تو در خاک مانده است
وله	
نگاهش از سرفرازان بجز است دل ما هم دله دارد لم از است سر سستی دارم بگردن	خدا هم بر دهر جوش تو بگ است چو صدق آینه گرد و سیاه رنگ است نغمه در ساغر دایره پلنگ است
وله	
دروغی در دوا بیاغت نرسیده است	ابوی گل دل غم بر ماغت نرسیده است

عاشق و کجا جلوه کجا این چه خیال است سهرت ز خون دل باغات ای چرخ	پیدا است کزین باوه و باغت نرسیده است اینست که یک پیوه باغت نرسیده است
---	--

وله

راست رو را غمی از معرجه دشمن نیست راه فرست که دارو تو دورم فریاد	ره چو باریک بود دوست بر گشتن نیست در نه در بزم تو نرد یکسری از نیست
---	--

وله

افسون نعم ز خاطر من میتوان گرفت دارو شیب ز دگریم بگو آسمان	رنگ شکفتنی ز چین میتوان گرفت خون نزار کشتن من میتوان گرفت
---	--

وله

دائم ز تنهای تو دل ز نظر است بے خاطر آشفته ز فیتیم بجائے	ابری که نم از چشم کشد فعله بر است چون گل دل صد باره بابال پر است
در قدر فرو دیم بقدر مهر خویش هر خدا سیر از نفس آزاد کردیم	قدر مهر خویش شکستن مهر است پر و از چو در دل گذرد بال پر است

وله

سرو بجوی قیامت اعتدالی داشت باد شاه عشق از دل باج آزادی گرفت	باد کابل لعل شیرین از خجاست از ده ویران تاج مال و منال داشت
---	--

وله

بازم از غرگان شوخی خار عاقت نه خاک گرد آگشت خدیت چه غم	در و درون سینا ام از انتظار عاقت بیقراران رخت را تو بهار عاقت
---	--

وله

دیده ماهر فدا و مگر به مابری دیده است	پایگاه از سایه ابر بهاری دیده است
بسکه غیرت در جهان بی اعتباری دیده است	گردبادش در نظر آینه بای دیده است
عشق بر فضا کسب کاری دیده است	چشم خواب لوده این آینه آب دیده است

وله

کلید گلشن جن از کف بهار گرفت	رخ تو نسیم خوبی ز لاله زار گرفت
که آرزو نتواند در و قرار گرفت	شکسته است دلم از غم زمانه چار گرفت

وله

غیر از صدا چقدر ویرانه بنیاست	خبر آه ناله از دل دیوانه بر بنیاست
هرگز غبار آئینه از شانه بر نیاست	غم از دلم بناخن سخی کسی بر نیاست
در زرم روشن است که دیوانه بر نیاست	زاهد سر زده است و گرنه کدام بر نیاست

وله

اجل فرو در خوی سرکش است	جفا جوئی سپند آتش است
تغافل تیز روی ترکش است	چو دید از سر گلفی کار است
گر خورشید گرد و بارش است	بچشم آشنای آید از دود است

وله

بیدر در آلمان که دلم در گذار نیست	یک شب که اشک تشنه افشای راز نیست
گل با بنم شعله ز خار انبار نیست	چون عشق گرم شد نشاء جوان راز نیست

وله

یکی در صفا چو تیغ تو اش سینه شست غم نیست اگر بروی تو گاهی کند نگاه از فیض آب گوهر پیکان تیر تو ترا به خیال شیشه می کرد و کور شد	بے جوهری ز جوهر آینه روشن ست چون آفتاب کور می آینه روشن در بحر عشق چون صدم سینه روشن آه مرا که در شب آینه روشن ست
در وی کنگ چاره نخواهد دوام است در عاشقی با وج تو کل رسیده ایم در کشتی حباب کشیدیم رخت خویش در نرم بچو دان تو قانون دیگر است	شمیم وز دو کشتن مانوهای ما از فیض فقر بال هما بوریای ما آسوده خاطریم خط ناخدای ما لب لبه ایم و ساز خوشی نوای ما
می توانم خویش ز تو آسمان آخرد می توانم آسمان را چون پر پر فغانه می توانم آسمان را چون پر پر فغانه	میتوانم داشت تیری در میان آخرد میتوانم ز زمین را بر زمان آخرد میتوانم ز زمین را بر زمان آخرد
سینه من از دوری احباب غم کرده است نوبهاری رفته است از گلشن عالم بر عنجه باغ و نقش هر دم از شوخی آید	آسمان ز هر بلال دریا غم کرده است گرچه باران درود دیوار غم کرده است جای بوی خوش دارد در دماغ غم کرده است
حزن شمع پنج اود و شمع درین گشت شکوه کفر است از دور نه بیان سیکر	آتش رشک چو آب سر روانه گشت کاشای زمین امروز چو بیکانه گشت کاشای زمین امروز چو بیکانه گشت

تیره آن بزم که بی شمع رخ ساقی بود
تلخ آن عمر که بی گردشس بجایه گشت

وله

آنچه دل را می نوازد درو بهیر مان است
دل بشیر انتظار قاصد پیکان است
دیده از مکتوب زخم تازه روغن نکرد
گر خیزم وصل یوسف جا کند زندان است
هر که زیاد تو شد و در مصرتنهای غیر
شاه بیت آفرینش حرفی از دیوان است
عشق هر جا از کمال خود سخن گوید اسیر

وله

ظلمت شب پر دگی راز کیست
نور سحر آئینه پر داز کیست
تاله جان سوزندار داسیر
سو ختم این شعله آواز کیست

وله

مستی می آمد و آئینه بخت
شونخی مشرب خود را نازم
مرد در عالم سینه هم مرد
مهره دارد گل خورشید بخت
هر که از دام تنهای بخت
چقدر تو به تا کرده بخت

وله

بے رخت نظاره در چشم چراغ مرده است
میدگاه سایه قمرگان چه شوخ افراشته است
آید از دل چون سخن برب گلی تر مرده است
هر سر مو برین من صید ناوک خورده است

وله

شمع چراغ مجلس تن فی دمی است
جام و کله دی باده پرستان هم دمی است
چون عینک آنکه چشم سودیش در پی است
بیا و دوست باش سر خود و نگار

مردانه گرز وادی سبک بگذرد کسی	از تنش پایی همت او حاکم طاعت
وله	
بسکه در برش نیک مشرق حیرت گشته است	راز دل ممنون تا نیر محبت گشته است
چون تجلی بخشیدم زخمی که از شرگان بود	تا دل آئینه بتیاب جراحت گشته است
وله	
و حقیقت عاشق و معشوق در ملکیت	شیشه را از روی نسبت اصل باخته است
هست شام حیرا آئینه صبح وصال	نور و ظلمت پیش چشم مردم دانا نیست
تا کوش چون بر دلی آید ز صد دل نخواهد	عالمی را در گرفتاری زمین ملکیت
وله	
دل که گل زلفت مدعا نمیگیرد	چه با جفا که ز شاه و گدائی بگیرد
شکست نوبه ما عید می بر تافتش	گد ام دست که رنگ خانی گیرد
سهار آئینه با کائنات یک رنگ است	دلت در اختر از حال مانمی گیرد
وله	
زنگی که سن از دل نوسید می برد	دینا پرست حسرت جاوید می برد
هر کس بقدر بار سبک باری برد	عشق از برای آئینه دیدنی برد
زاهد که دوزخ از دوش افروخته کرد	نام بهشت را بچه اسیدی برد
سامان نشتر از دل ماکم ببرد	این قطره خم ز حبه نوشید می برد
وله	
دل تراخ نگاه شعله بازش می رسد	گفتن افسانه سوز گدازش می رسد

طفلی و شونخی و بیباکی و معشوق	هر چه خواهد می تواند لرزانش می
چشم و زلفش اختیار عالمی دارد آید	کشتن مابستقن اهل نیاز من میرسد

وله

از لب که سینه ام نفس آتشین کشد	خند شعله هر که بر دل من آتشین کشد
چون ذره ماد شونخی فتراک آفتاب	استوان چو سایه منت دام زمین کشد

وله

بعد مردن هم پیام مایا خواهد رسید	درد و عالم نور خورشید و قاف خواهد رسید
دستگیری کی کند ساغر چو کار آمد و رفت	جرعه لطف بعد از مایا خواهد رسید
و نظر هر سایه غاری سواد نامه است	مایا با از رفتن قاصد چپا خواهد رسید

وله

دوستی پیش دلت ارزان	خانه خاطرت آبادان باد
نعمت براحت و صلت بچنگ	آفتابت بپاه فرنگ مینامد

وله

اشکم بشمع و گل سبق رازی دهد	ستونم بجا رخس پر پر داز میدهد
شب جام لاله رنگ سحر مشرق دست	آینه را خیال که پرواز سده دهد
برق نگاه کیست جرد افغان محفل	بروانه جان بشونخی پرواز می دهد

وله

دردی که یکشد جان منت بخورش داند	نامی که می برود دل بصفت به پیش داند
---------------------------------	-------------------------------------

وله	
شکم به گشتن دل صد باره می رود	سیرت باغبانی نظاره می رود
برق نگاه گرم تو آینه را گدازد	آتش بختیم روشنی ناره می رود
دیگشنی که دود بپوشد ز رنگ گل	خون فسرده از رنگ فواره می رود
وله	
دل ما ساغر مهر و شراب کین نمی خواهد	بغیر از کرب و تلخ لب شیرین نمی خواهد
سراپا زیر بار منت نو میدی خوشیم	دل راحت پرستم بستر و بالین نمی خواهد
وله	
سر که شوریده نشد زیب گلا هوش بند	دل که دیوانه نشد غوغا هوش بند
عاشق از دوزخ تا بنده ندارد بیا	ترسدار رنگ مکافات گنا هوش بند
جذب لطف نه است میحای وفا	جان دهد عاشق اگر دل نگا هوش بند
وله	
نسیم برگ نسرین بلال عیدی آید	نسیم نو بهار رستی جاویدی آید
بهار گریم گرم سپهر افغان اثر دارد	اگر امشب نیرمم آن گل امید می آید
چمن از زنگس و گل چشم نمور نیست باری	که شد خیالی مرغ گانش ز برگ عیدی آید
وله	
صفت ترگان تو دل را چنین کند	نگه گرم تو جان در تن آینه کند
وله	
آتشای نه چراغیت که خاموش	دوشی نیست چراغی که فراموش

وله

تا خیالش ز دل مابقی نعل گذرد	بسکه بیگانی از خاطر آن گل گذرد
که بجز حزن پریشانی کاکل گذرد	توان داشت بزنجیر در آن پنجم

وله

برگانه است اگر چه شکر شیر شود	افت ز حد گذشت جنون پیر شود
هر کس بقدر حوصله دلگیر شود	زندانی تحمل خویشنده خار و گل

وله

تا بچشم دگر کس نگرد و کور شود	عشق یک پرده از آن عاشق بر نور شود
سایه سر و سپاد از سر نادر شود	حلقه دام گرفتاری ما آزاد است

وله

گهی در بزم وصل از تاب آن بخار میوز	محبت که مراد دوری ناچار میوز
ز بس نظر زده ام از حسرت بیار میوز	چو داغ لاله در آتش نماید جگر خشم

وله

عهد را در گردش پیمان ما دیده اند	تا ترا از آیش سخیانه ما دیده اند
صبح را پروانه پروانه ما کرده اند	شب که شمع آه بی تاثیر روشن کرده اند

وله

تقصا چون در بر وید بخوش بوی میخندد	نغمت بر کار دانیهای اهل مهر میخندد
که بجز از شعله بادش بعد آغوش میخندد	برنگ موج پر در کناری در غل میخندد
نزد امید قیمت آنرا کز لبش میخندد	برمین از جبهه یاقوت سیاهی میخندد

چو کامل شد جنون گرداب ز ساحل نمیدانم	سر پایا در دم و آرام و ذراغ از دل نمیدانم
سر و کارم ازین روز با جنون همجانم	که نام وادی خویش را از منزل نمیدانم
اسیر از ماضیست مردم عالم چه میری	جنون بشیایا از دست لای عقل نمیدانم
چون مست باوه ستم آنگشت	ترسم ز هجر جویشان منفعل شوم
آباد خانه دلم از کرد و گفت است	ترسم غبار خاطر ام از گریه گل شوم
از تیغش خامه سر میتوان کرد	بجویم مشق چه هر میتوان کرد
اسیر عشق را جان ستم برور و میباید	بدرمان و تمنی سست تاب بر میباید
در سیلاب سر شکم غایب نظاره ویران	دلی تعمیرش از راه نیست کرد میباید
دیدم هرگز نا امید از دیدن جانان بوم	فماجران هم ز شوخی کمتر از شرکان بوم
دور از تو قبح مشکوه صراحی گلدار	از حیرت علت دل جام آبله دار
تنها بدم خیم تو را نمی نشاندن	وردیست که سر در پی این قافله دار
یاد چیست حیوانی غارت جان می آید	خواب آرام بتاراج قفان می آید

محمّد شمع جدائی نبود هستی ما	تالام سوی تو با قاصد جان می آید
گل کس از عنجه تصدیر نیدست آید	راز بگانه دل کنی بزبان می آید
وله	وله
بدل اضطراب و عامیر ساند	بگر و زو فصل خدایمیر ساند
ز بهر ناله دل جدا شمر ساند	که پیغام از دل بامیر ساند
و نگاه ضعیف است اسیرت نیاند	که در چشمه سار جیامیر ساند
وله	وله
ز چشم فتنه ات محشر غم پنهانی دارد	بدرق جلوه ات افلاک پختانی دارد
چند سازم عشوه خونریزی از یاد بیکار	مگر از چشم مستی سهرمه حیرانی دارد
دل ماست از دمان فرگانش نخواهد	نظر از چشم او می خواهد و قربانی دارد
وله	وله
ولیوانه تو بار محبت نمیکشد	آواره تو منت الفت نمیکشد
نه خار خار هستی دند زوقی نمیکشد	دارم دلی که منت حسرت نمیکشد
گفتن حکایتی و خموشی ردای	در دیت در عشق که طاعت نمیکشد
وله	وله
گر آفتاب مهر تو از سینه می رود	آب صفار چشمه آینه می رود
گر خاک روزگار بیا و فنا رود	باد و کین که از دل او کینه می رود
وله	وله
ز جگر کمان گریبان خاری ریزد	ز سایه خره خون شکاری ریزد

پنار غدر بیک خلفت عدد داره	چه چاکا بسر انتظار می ریزد
ز بسکه شمع ز خونتو جا پیر شده	نثارش از قره بی اختیار می شود

وله

آسودگی خاطر ناشاد می پیرسید	دل صید طعیدن شد و صیاد پیرسید
دل نقطه حرفت که در حزن نماند	جزیک سخن از مکتب ایجاد پیرسید
آسایش غفلت همه را بنبه گوشت	بے طاعتی بنده آزاد می پیرسید

وله

اگر تائید اعجاز محبت یار خواهد شد	نگاهم روشناس دولت بدار خواهد شد
از ویر گشتن خود حاجت دیگر نمی خواهم	زبان را از ادب گر نصرت گفتار خواهد شد
جای عشق از زبان لب اظهار می نهد	میان ما و فرصت گفتگو بسیار خواهد شد

وله

مرا چون غنچه هر دم خاک دل از خاک میجوید	ز کار بسته من تازه خون پاک میجوید
بهر جای تو شمع خیالت گشته نور افشان	دل پروانه باشد گر پسند از خاک میجوید

وله

صبحت و فیض گریه متان میبرد	خون هوس ز کیه چایه میبرد
گل گل نگفته نام خدا و خوشم بود	می آید از چمن به بر نیامه میبرد
خواب بدم خیال تو بر محال	که از غم تو دور و با فسانه میبرد

وله

سازم در غم چشم تو بار در سیاه چو	که هر دم با غم زهرم چشام چو نگاه چو
----------------------------------	-------------------------------------

بزم بیکسی شب بیا و آتشین رو
شوم بردانه و خود را زخم بر شمع آه

وله

در مجلس غم راه نزار و دل عاشق
ماقم زده در انجمن سر نگرود
شدست اسیر از می بر جمی سانی
آمنیه چنان ست که مخور نگرود

وله

سودای عقل موی دماغ کسی باد
دایغ فسر و گیگل باغ کسی باد
کردی شتم بغیر و من از شکست شتم
روشن چراغ کس ز چراغ کسی باد

وله

چشم شب ساقی و میطافی پیاپی
یک نگاه مست و تکلیف صدینجا بود
لطف بهمان دایغ پرورد و تفاضل بوده
یاد ایامی که با من چشم او بگانه بود
شد فزون آسایش ما از خرابیاد دل
مندی در دهر ما گرد این ویرانه بود

وله

کلفت ز خاطر مگر پنداری برد
از ناک زدلم پیا له سرشاری برد
بی گره دست و پای تو آفت از نگر
بیهود عرض کوشش بیاری برد
مار که دلان برای شگون نیست بر
مفت دلی که حیرتش از کار برد

وله

اگر شراب زیاد و خلش کم
در و ساع خنده پر ششم زند
ترکتا رگ و جوانش سرس
می تواند عالمی بر ششم زند
نخت باز افتاد و نخت و از گون
و او دانا نشسته نقش کم زند

دلم از کوس یارے آید	هر چه بنی بکارے آید
همه عالم شکار جلوه او	اول انتظارے آید
وله	
بیدل چه سر آمد نجیالی که ندارد	شوخی چه کند با پرو بانی که ندارد
رسو است بخود منت بیکاری عاشق	کو در دو جهان فکر محالی که ندارد
دیوانه ندیدیم چو بے عار اسیرت	خوش حال شست ست بجالی که ندارد
وله	
گلشن آرای خیالم حسن محبوب تو باد	لاله زار خاطر دم داغ دل آشوب تو باد
از کتاب دل کشودم قال قاصد سیر	بیج و تاجم فردہ دیدار کتوب تو باد
وله	
عشق حیرانت حسرت دل نبیاسیدم	دیدہ بدنام ست دل داد تماشا سیدم
برقماران وادی وحشت ز سپر محمودم	نقش هر گامی نشان داغ سودا سیدم
دیدہ بکشا که از گلزار منت بگذری	لاله اش یا دوار کف خاکستر ماسیدم
وله	
گل برافروخت چراغان می ناب کنید	صبح راستی بزم شب ستاب کنید
عشرت از لاله و گل بستر اخت انداخت	سبزه و خار چمن را قره خواب کنید
دل ویران چه غم از خانه خرابی دارد	خشم گوشش ز دشوخی سیلاب کنید
وله	
شمع رخسارش اگر از تاب می گل گل شود	برقمار دانه گرد و باغ عالمی شود

بسه شبها در خیال طره چیده ام	خاک چون کردم غبارم دشته بنسبیل شود
وله	
دوش ساز ناله ام آهنگ بود	بازمین و آسمان در جنگ بود
دو گلستان دیدش نشاختم	در برش پیراهن گل تنگ بود
وله	
بسکه دامن حجاب از الفت من میکشد	گر شود گلشن زخوم رنگ دامن میکشد
دشت را خلت گذاری ستر از آئینه نیست	سینه صافی انتقام باز دشمن می کشد
وله	
سر و از بهجت پای برنجیر بر آید	آزادی ماما چقد دیر بر آید
رنجش بکشایش نده آندست کمان را	بیر تو چو مواز تن زنجیر بر آید
جای اثر ساز و فاسینه خراشیت	کز تار رنفس ناله زنجیر بر آید
وله	
اگر آبی کشم افتا گر صده ازمی گردد	اگر شرکان زخم برهم بر پرواز میگردد
دلم صید سیت فقر اکش نفس در سینه زود	بجوانگان آن ترک شیکا انداز میگردد
وله	
جذب نکست جام می از ناک بر آرد	گیرانی چشمت نمره از خاک بر آرد
روح شهید انصب پروانه بگیرند	روزی که شهید تو سر از خاک بر آرد
وله	
یا هستی قطع پیوند دل از جهان می کنند	نکست این دایه کا تینه بران میکنند

برقی عالم بر آیتها کار بر آیتها	حاصل مادیات دل تنگی خرم نه کرد
آنجا که ماسمندی گرد جو لای میکان	گرد باد در خم خورشید میوزد پسند
وله	
عاشق بیاز و ذره بخورشید سپهر	دور قبح بلبوب امید سپهر
صبح بهارستی جاوید سپهر	نیرین ماه عید رسید از گل
هر جا که هست سایه این بید سپهر	بے حاصلی ز فیض قناعت نکرست
وله	
خرم آن آینه رخسار ترمی بیند	گلشن آن دیده که دیدار ترمی بیند
سر و چرخان مشده رفقا ترمی بیند	خبر از فاخته بے سرو سامانش نیست
وله	
از شب چه قدر گذشته باشد	زلفت ز کمر گذشته باشد
از خود چه قدر گذشته باشد	زاهد که گذشته از دود عالم
وله	
گرد قنادگی پر پرواز می شود	جانی که شوق حوصله پرواز می شود
تیر نطن راه پر غلط انداز می شود	نار و نیاز هر دو کماند از حیرت اند
کار گذشته که خداست می شود	منت گذار و رطه امداد می شود
وله	
کور دل عبور آینه ز دیوار کشید	بوالهوس لاف محبت ز دیوار کشید
هر گلابی که زبان گل رخسار کشید	قطره نمون شمع دور دیده حسرت جاکرد

میتون روزی بیا خطا شد مرسید	تا که کردم بگوش آوار فریادم رسید
خطا صیاد تا زک بود من بی احتیاط	تا کشیدم ناله خاموشی بفریادم رسید
زحمت آسودگی از یاد دادم برده بود	تا که رفتم دامن پرواز صیاد مرسید

وله

مرا از صحبت زاید غم دیرینه باز آید	دل ساعر پرستم در شب آذینه باز آید
ز پرهنر نگاه یار کارش میرود از دست	نگاهی کن که جانی درین آئینه باز آید

وله

چشم مایاک بود پاک حیا می دانند	دل ماصات بود صاف وفا میداند
کعبه و دیر دطن گشت عزیزیم هنوز	نوبه سجده نکردیم خدا می دانند
نکب غم با سیرت مت باد حرام	که سر خویش نشین تو جدا میداند

وله

اگر تخم که بگردره تو کس نرسد	اگر تخم که بآئینه ات نفس نرسد
بهاز سوختگی را طراوت در گریست	اگر چه گل چین آرا بود یکس نرسد
بشاهراه وفا نام شکو کین نشیند	چه شد که ناله بدرد سبزه رسد

وله

کو قاصدی که نام بیاد صیاد	تا که روم از قلمر و بال بجا برد
هر کس بروی مادر چاک نفس کشد	پیش درس تبسم گل التجا برد
یکچند هم بر غم فلک پیوناشدم	شاید باین وسیله کسی نام بجا برد

بیا

وله	
گرفت سایه عاشق برین میسوزد بیک آهیم نفس از جگر برین میسوزد	آتش عشق نه تنها دل و دین میسوزد شکر بیک سر کوی و در سه دارد
وله	
همجو دروغ خویش و آتش نشینی م بود بے زبانها میان ما داد و پیغام بود	گرد روز کا مجور عشق بے آرام بود اگر از حال دلم بے منت اظهار شد
وله	
که با خیال که شهاد مانع میشود که از قیل و نجیر دروغ می سوزد	دلم در آتش حسرت چراغ میسوزد درین مهاکسی مسلم است خون
وله	
صید است خیالت که کس را نبرد تا هیچ زبان محرم آن ناکرد کیفست می و کرد و جام نکرود	عشق تو چراغ دل هر خام نکرود خواهم که بر آفت ز جهان برهم نکرود بیدل شد اسیر اثر عشق تو نیست
وله	
بنجو کار شگفتن تا قیامت تنگ میگیرد اگر قائل بجرم خود خواهی تنگ می گیرد	ز آنکم عجز هر جا گلای رنگ می گیرد کس فیض شهادت بیشتر از من نخواهد یافت
وله	
غفلت چون پیدار شد بر آتش می زند برق بجای صل که بر خشک تر آتش میزند	عشق اول ببول غم بر در آتش می زند پیش گریسای آه ما چرخ مرده است

وله

زنگ شکست از گل رودیش عیان میباید	نرم روی سگده ازان گلستان میباید
پیغام خویش بر نیالشی نیند هم	نیمری باین وسیله باد نهمان سباید

وله

دلم از بس درون سینه غمناک میلرزد	به پیلویم کند گر آشنائی چاک میلرزد
خوار التفات ساقی دارم که از خویش	بدستم ساغری همچو برگ تاک میلرزد
تکلیف انعطافی داد و دریای شهادت را	که چون کبوح سرشور زیده ام نمراک میلرزد

وله

کدامین جلوه یارب اختیار می دچین دارد	که ماراد طلسم سایه مهر و سمن دارد
ز تاراج غمش باهی بدلیا کرده ام پیرا	نگاهش سرگران باهر که میگردد بین دارد

وله

مرا از نقش پایمانه دادند	ز لب جلوه مستانه دادند
بهشت ارزانی مطابقت است	برندان گدشته میخانه دادند

وله

سخت با ما سر نهاد دارد	نا امید می چه اجر پادارد
اگر انصاف در ستر می باشد	عاشق زنده خوینها دارد
هر چه منم از تو خالی نیست	بهره شوخت و گل مفادارد

وله

جان سختی دلم را بیدادی شناید	قدرستم کسان را رفیای شناید
------------------------------	----------------------------

مشت غبار عاشق در دام اصطیوت	کشتیم خاک و بارامیاد می سناسد
وله	
نوبه آمد و لم فال شگفتن میسند	بوی گل بر آتش افسرود دامن میزند
نیست آسمان خاطر جمعی بریشان ساختن	سیکد از برق تاغور را بخرس میزند
اشک طوفان کوششی از بحر تمیزم فرست	سیل بی پرداست طبل آرسیدن میزند
وله	
تتاغل در نگه پنهان که دارد	مبسم ز برب خندان که دارد
ز مرگامی نویسم سطر اشک	سواد نخس طوفان که دارد
وله	
ز مرگان میکند رم چشم آهوی که او دارد	ز دشت بخور در رم و صبت خوی که او دارد
غود آینه تادر بر کشد عکس خراش را	ز رشکم میکشد از سر سرکوتی که او دارد
وله	
عاجزان چون نام غیرت بریزند	جوهر از خمشیر نصرت می بریزند
تخته رنگ آینه تی فحلت بخت	گر در گاه شفاعت می بریزند
وله	
ستی ز شور لعل تو شبیار میشود	خواب از خیال چشم تو سید میشود
حیران کا دظن بود پله نمن	هر کس بقدر خویش سبکبار میشود
یک صعدم برو تو گر دید و داند	آینه چمن گل دینار میشود

گل تر مرده رنگی غیر حسرت برنیدارد
مزانم چون کریم از جلالت سایل بروی

دل افسرده داعی جز خجالت برنیدارد
که خوابش سرزایدین قناعت برنیدارد

وله

سر به هر جا بچشم داغ سودای کشند
شبنم توفیق را سامان اجتهت
پاک میان کززه عفت عبارت نگینند
جذب دارند و رافق دگان که هر قدم

منت از خاکستر افسرده مای کشند
ایل دل کی انتظار فردا بکشند
سر به عبرت بچشم ایل دنیا بکشند
خار صد فرنگ او پای صحرای بکشند

وله

مکبان چراغ را ز دل خاموش بیاید
ز فیض بی نیازی دامن مامور است

امانت دار نقد دوستی بیوش بیاید
قناعت شربان را قطره دریا جوش بیاید

وله

ز غمی تا سوخته بخت شرم شد لبند
نعا جملت ره سر شمه اخگر گرفت

خاک را بهش تا شدم نام غبارم شد بند
هر کجا تیغ زبان ابدارم شد لبند

وله

بدم گره پریشان نظم ساخته اند
ز نفس ماندم و پر وار بدارم برید

گو شمر گیم که چنین در پر دم ساخته اند
مگر از پرده دل بالی در پر دم ساخته اند

وله

بدم بال و پر ناله کشیدن دادند
ساز باغ ادب غنچه نظاره بچید

نفس سینه تباراج پریدن دادند
دیده بستند اگر رخت پریدن دادند

صید مارانکب الفت مباد گرفت	ورنه در دام قفس شوق پرین دادند
وله	وله
چشم از هر گردش نبرم دگر آگاه	عکس ریت خنده آینه را بر باد کرد
وله	وله
بیدلان ملک و فاران بنجام گیرند	رقم گریه نویسند و دو عالم گیرند
با خیاست نه کنم عیش ابدی برستم	که نشان ابد از خاطر خسرم گیرند
در جانبد ز من عاقل و دیوانه آید	بیش ازان درو تو دارم که مرا گیرند
وله	وله
هر کجاست حیاء آن بت طلب از رود	جاوه طافش شود و در دم ناز رود
و طلبیدن غرض مرغ دل آزادی	سیکند سعی که از خاطر برود از رود
نرسد تا بسر رشته گرو وانه شود	از شکفتن دل عاشق بعدم باز رود
وله	وله
عالم از جلوه تو خرم شد	سایه گل آفتاب شبنم شد
ز هر یگانگی چشمید و غمزد	بوالسوس رفته رفته آدم شد
وله	وله
وفا بهر وعداوت کین نمی اورد	کشا و کار بکین چنین نمی اورد
وله	وله
از کعبه تا که در می پرست می آید	که هر که دیدم ازین راه می آید

وله		گل در دیده دارم کز نگاهی آب میگرد	و کس در سینه دارم کز غمی نتاب میگرد
وله		نمیدانم دلش ننگ است یا سووم اینقدر دانه	که از یادش دلم سرشته سپاس میگرد
وله		درین دریانه تنها قطره پازیر نمیدانم	زبان موج می پیچد سر گردابی می گرد
وله		چنانکه لعل او سخن آغانه میکند	عیسی ز شرم تو به زاعجا میکند
وله		آب گهر ز پلوی در یار و شناس	جوهر بال تیغ کو بردار میکند
وله		با خیال چشم بیار تو ساغر میکند	دل که هر دم شادی در صفت میکند
وله		اشک سرشار که تشنچ ملک ساخته اند	که سجود ابدی و در فلک ساخته اند
وله		می شناسیم همه خوب بتوفیق خدای	خیشه باده ام از ننگ محک ساخته اند
وله		ز جلالی نگاهم در نظر تنال طوطی شد	ز بس وصف خطش که دم زبانم مال طوطی شد
وله		ز کشیم خط سبزی گل مکتوب می آرد	سر هر کس من پرداز استقبال طوطی شد
وله		سماکی از عکس تو آینه گلستان کرد	سوی عاشق نظری تا بهمن کرد
وله		عبث نفولی عقل و کس میگرد	عزیز مصرعون کی دلیل میگرد

<p>غافل از دیده بهر جلوه که بیدار شود بیرخت سیر چمن کرده گرفتار شده خضر</p>	<p>ولہ</p>	<p>نگم را تره بے روی تو ز نار شود آن قدر عمر کجا هست که بنزار شود</p>
<p>چہ ترست جنون را که گره زور شود باین لطافت اگر سر کند خرام کسی</p>	<p>ولہ</p>	<p>سیاهی شب هجر و صبح نور شود غبار جلو دپر نرادر سایه حور شود ز روی دل نتواند کس از تو دور شود</p>
<p>ز رنگین شیو با گلزار بلبل افزین دارد ز گردن دلی گر خدایه بینی آب شیرین</p>	<p>ولہ</p>	<p>همس ز لب خنجر بکفت چمن چربین دارد چو دشمن صاف گردد ز سر دزدیرنگین دارد جدایر شعله صد گنج گهر در آستین دارد</p>
<p>خون جگر خیال گل و لاله میکنند دزدیر بار خواب گران ناله میکنند</p>	<p>ولہ</p>	<p>خودم گمان سه و ساله میکنند افسانه نیست عربه با فرق نمون</p>
<p>کسی که روی گل و بوی یاسمن اسیر ازین همه کثرت چرا سودمند</p>	<p>ولہ</p>	<p>غبار خاطر مارا چمن چمن سازد رود و بخت محراب و چمن سازد</p>
<p>ناله دارم که محراب را چراغان میکنند</p>	<p>ولہ</p>	<p>اگر یه دارم که دریا را چراغان میکنند</p>

خاک را نسوده می بینی و اما غافل سوختم منو نم از خاکستر دشت سیر	و در این آتش دل مارا چراغان میکند گوهری دارم که دریا را چراغان میکند
---	---

وله

نزد پرواز چمن مرغ دلی شاد کند بر ندارد دست را اگر صورت بد باد بهار	چقدر یاد فراموشی صیاد کند دانه گرز ز لاله نشود غما یاد کند
---	---

وله

باب اگر بے لب بر گریه شبگیر آرد بهره شد و در چراغ دل و بیدار بوز شرم پیشگاه تو به غمسی که اسیر	صلح را بهر شفاعت بجه تدبیر آرد بر سر خاک نقش دست به شمشیر آرد می خورم خون قبیح ساقی اگر دیر آرد
--	---

وله

که داد عاشق ناکام می تواند داد دل به بخون محبت سرشته دارم	بغیر مایه دشنام می تواند داد اگر خمار شود جام می تواند داد
--	---

وله

تا تابایج دلم از قره لشکر نکشد عشق پرکار چه پروا تا غافل دارد در بیابان شرم گل افروز خداید	نمکند مجلس و بنشیند و ساغر نکشد چکند حسن که از غم به لشکر نکشد سایه دام چراغ سمنه نکشد
--	--

وله

اگر شیفته موجه ساغر گردد ست خود راست قبح گر چه بشاید شود	رویش از قبله ابروی تبار بر گردد خانه زادست گرا نیته سکندر گردد
---	---

وله	وله	
<p>پنیه های گوش را افسانه آتش میشود خون فاسد در گریه دیوانه آتش میشود ماسه در شش زخود بیگانه آتش میشود</p>		<p>گفتگوی از خوی آن بیگانه آتش میشود سنگ مفلان حلقه زنجیر آتش میشود پاس عشق پاک میدارونه پاس آتش میشود</p>
وله	وله	
<p>غبار چشم بوی گلستان کسی دارد که ننداری بر هر قدم جان کسی دارد</p>		<p>زخود هم می گریزد و راز پنهان کسی دارد برنگی نمی خرد و سر و استغنا شکار</p>
وله	وله	
<p>یوسف ز چاه و گنج زویرانه میکشند اینجا گلاب از پر پر دانه میکشند خورشید و ماه خنثیت دیوانه میکشند</p>		<p>آنانکه دام عریزه بے دانه میکشند در جوش اتحاد چه افشا و کد لام راز سوی فلک بخیم حقارت نکه مکن</p>
وله	وله	
<p>آسمان احوال شود با چشم دیدن کند قطره گریب را با نداد چکیدن کند حسرت حشر شمارنا بخشیدن کند</p>		<p>گر خون یکدم بیای دل نظیدن کند راز چندان ساله از ما بطوفان کند بر نسیم جلوه رسیدن بالا یان آسیر</p>
وله	وله	
<p>یک چله و شش پرنجانه خفتند عالی بنای دل چه بیگانه خفتند</p>		<p>آنانکه سحر ازل دیوانه خفتند فرش عشق ره کج میشن خفتند</p>
وله	وله	

نہ کو تہ نظر ان خضمی ویرین دارد	صافی باطن شان آئینہ کین دارد
نرم سرشار و سبک روحی بسیار جو	ہم جیت آنکھ نہ آنسوخت نہ بکین دارد
و تنان گاہ زہم از نگہ سے زنجند	مہر چون گشت کین خاصیت کین دارد

ولہ

نہائی دل سودا پرستان کام میگید	جنون از ریگ مہوار و غن بادام میگید
بارم کردی و آزادیم در خاک میجوید	ہنوز ابر و رفاقم از کتاب و ام میگید
اک شرب میخانہ چشم غزالا تم	نہ سہر از رنگ میگید و نہ دل از نام میگید

ولہ

نہ در پناہ سر و تو نو مید میشود	آہم کہ ضامن شرب میشود
بن گمی ز سیدہ صفا دادہ ام چو صبح	ر شک و لم قیامت نور میشود
بارغ نور چشم دل غنایب اسیر	آنکھ کہ ریخت پاک و نچند میشود

ولہ

یہ درخو اب کہ بر وضع جہان میخند	شد خون عاقل و دیوانہ ہمان میخند
نہ جہلم از منع دل دور اندیش	ہمچو آن پیر کہ بر وضع حوال میخند
عاشق گل خاکستر عشق ست اسیر	بصفا کاری آئینہ گران میخند

ولہ

در شوخی چشم قومی ناب کشد	دیدہ جانگاہ از دل بیک کشد
الفقت جاوید لعل دل با	منت از خویش زبایاں دل کشد
ستہ ہر سہ کے احوال اسیر	می گذارو کہ گلاب از دل تباہ کشد

وله		
محببت چون تو نگردد ز عریان نیست زرد نلرز و چون چکپس یارب سیر ز سحر علی	و دم در آتش افتادست و بهر خنجر تر لرزد اگر لرزد ولی از شوق لطف نادگر لرزد	
وله		
سیر خشنی خشد در دود و اجم بخشد استخوانم نف دل سوزد و بر باد و	می گیرنگ نامان و جفایم بخشد نمک در و نهان تو دود اجم بخشد	
وله		
لب بکشا بگفتگو مادل مار و اشود اشک نمی گذارم گریه بیایع سر کنم	گرد مرا بیا دوده مانمک هوا شود رنگ تبار در دمن با گلی آشتا شود	
وله		
خیال آینه گردش جفته ویدار پیداشد طییدن داشت بلبل از دل غمیده عاشق	نگاهی موج خون زد ساغر سرش پیداشد نخاط غار نقش نه و تا غار پیداشد	
وله		
زخم بیه سرست و غفلت بهاد شد سروش ز دام سایه تا شا کندا سیر	زنجیر خانه روزن آینه خانه شد هر قمری که ناله ام او را ترانه شد	
وله		
عشق حیرانست حسرت دل بیفایید برق تازان وادی و دشت ز سیر بوده	دیدم بدنامست دل داد تا شاید نقش هر گامی نشان و اغ سو و امید لاله یادش از کف خاکستر مایید	

دارم شبی که صبح بذر دوشش نیرسد مستی که آب گشته بر شرم گناه خوش انرا که حمل عجز و سیه فوج بیکسی است	دله	بیداری که خواب بگردشش نیرسد دورخ بیاوگر یه سر دوشش نیرسد افلاک در گذات نبردشش نیرسد
زخوی سر کشی دل در بر امید می قصد چنان اجزاستی در هوا او بر قصد نه بند چشم بر گویش چه سیت این چه سیت این	دله	که در زبانش دل هر زره باخشد که صد بختیبه روانی با دل آید کل خورشیدی خندد بل عیدی قصد
دلم خاک ره انتظار می بندد کلید باغ دل بکشان زیم گشت	دله	بزرگویش چنین را نگاری بندد عالم تو به بنام بهار می بندد
چایکه آه و ناله بفراود سیر آشفته ام ز گل نقش اسم چراغ را	دله	رحم از کجا بخاطر بیداد سیر یاد کس بخاطر ناشاد سیر
بتجوی عقل در راه طلب گمراه تر فل نماید خلق را نیز ننگ دنیا در نظر	دله	کار مشکل تر شود بر مردم آگاه تر پیش عاشق یار بدختر بود و نخواه
تمیید از پنهان را سر فرار نشان بهتر	دله	خمش در طریق ماریق بهتر

برای خاطر آشتی نینان هر که بیدار است	ز فیض مسجد مجربانی آن پاسبان بهتر
اسیر از دفتر کین غیر آئین مصری نطونم	نیمم غم بکیرنگی ز عمر جادوان بهتر
وله	وله
گر دره تو زیب بردوش روزگار	بر گل ز جلوه با تو آغوش روزگار
دار و دل اسیر ز چشم سیاه و	بهوشی که دل بردار هوش روزگار
وله	وله
گه لب قبح بکفت و نا زور نظر	زار و بهار سوختی اندر زور نظر
گروم عیار رنگ گل و بوی گرفت	دارم هنوز حسرت بر دانه نظر
و چشمی دلم که باج ز سیم رخ میگرفت	کبک ستارم نگش باز در نظر
وله	وله
در راه آشنائی بیدل سرتج بهتر	در بوم خود نمائی سبب سماع بهتر
تخطت اگر محبت کفر است اگر مردت	قطع امید خوشتر ترک فحش بهتر
ستانه کرد بر گل آغوش تابان	از خانه منقش دیوار باغ بهتر
وله	وله
هر حرم خیزد ای طوطی زبان لال تر	غنج من از دل دلیانه فغان تر
خاکساری را کسی چون رونمای نالم	گردها از درد با ویدم مرقع بال تر
وله	وله
نوبهار آمد چون در خانه کنی گهر دقار	شوق در دل سیل در برانه کنی گهر دقار
بانگاه آرزوها اشک حسرت سے پرد	بے لبت می در دل پمانه کنی گهر دقار

شد ز یاد گردش چشم تو آرام آید / سستی و غوی پری دیوانه کی گیرد زلال

وله

شوغت و اعتلاط و ورع دشمن بیا / بیداست خون توبه ام از گردن بیا
گلگون قبا ی من که از دور چشم بد / انگنده خار رشک جبر پیراهن بیا
مبست اسیرم شفق گون به دست / ساقی بده گناه تو در گردن بیا

وله

افسردگی ز گرمی بازار بیشتر / آسودگی ز قحط خسرید بیشتر
از شدم می گزیم اگر یا خود کنم / بانویش و خشم شده از بار بیشتر
حیفی نزد که لب نشود بیدماغ دل / چند آنکه زد پای لاسرشار بیشتر

وله

قاصد گر بیا می از ان بوفایا / مشتاق لاله و گل و خارم بیایا
ملک خرد قلم و نویسی دست / از کثور خون خبر بد عیایا
پرسید گراسیر که بامی چه خوشاست / خدیو گفت و دین رو شمایا

وله

گردل سخن رس است بگوش زبان / آینه ران بر حمت خاطر نشان چکار
طفلی که راست گوست بدل کار بر پشت / گریخت پیک هست نبرد رکان چکار

وله

جلوه هر ساعت باین در دارد بیا / چشمی از دوشی نگاهان ختر دارد بیا
چشم تکلیف از هوا دارم جدا گل جدا / از پیمان تو بیدارم خبر دارد بیا

تا که گلهای شکفته از شوقی پرواز می ایستد رطافت ندارد تو پناز که لایق	بینه طایوس عشرت ز پر پرواز و بهار گر چنین خواهد گذشت لایق و بهار
---	---

وله

سخن حمد انبیا که از راز زمان بگذر هلاک اختراع مشهور به حیات گروم	نگاه به میکند مبنی ز عمر جاودان بگذر که مردم میکند شمشیر و میگردد جان بگذر
---	---

وله

انداز لطفش از گل و گلزار تازه تر بے باد و سبوی دامن در آتش است	بیریش ز گرمی بسیار تازه تر گشته فراقی رستی نثار تازه تر
---	--

وله

سبزه شمع دل دارم نر با بیشتر چون بناشتم محرم عالم که کارم با دست	با بے دارم لب جوش ازنا بیشتر بخیر دیوانه بوارم خبر با بیشتر
---	--

وله

هرگز دشمن چشم تو پریمانه دیگر هر برگ گل از شبنم باد تو چرا می	هر سایه مرغ گلان تو دیوانه دیگر هر لب لبخند تو پخته پر دانه دیگر
--	---

وله

سے شنیدم سخن گوش کیا بود هنوز شب بود آن دل داوم و صبح و دم	دل کیا درد کجا صبر کیا بود هنوز چون آینه در نشود من بود هنوز
---	---

وله

گشتہ صدارت در از انتم نام ہنوز	ایک بار لودہ پہچانہ دوست نام ہنوز
تندر از ظلمت انور شد دلش تیرہ اسیر	دیدش صبح طرب با زلف شام ہنوز
دولہ	
نار ما پس رنج در وافر دوز	در و ما ہم جراحت سو ز
با خیال تو روز تیرہ ما	شب عیدت یا شب نوروز
دولہ	
کینہ جوئی نیست ای خواہ کام پیرس	سینہ ام ممانست تیغ استقام پیرس
سرور دی را شراب گر جوئی دادہ ام	گر عتاب اینہ باشد ہم کام پیرس
دولہ	
مید شو قم غافل از آنا زو آنی نفس	ایقدر روانم کہ گل - و میچہ از با نفس
تنگ آسانش تدارد بال بردار نیم	سیک در ہر زہرہ پروازی دل نام نفس
دولہ	
در شہم آئینہ روی در آتشم کہ پیرس	ز دل ندادن فوی در آتشم کہ پیرس
ز تاب سوختنم زنگ شعلہ می بارد	ز فوی ۶ بدہ جوے در آتشم کہ پیرس
سینہ گر یخویشم در آتزدوی گے	چو لالہ بر لب جوے در آتشم کہ پیرس
دولہ	
قبلہ رو عایان حسن خدا و آید و پس	کوہ مستعد عشق نیست بنیادست پس
در محبت آرزوی شاد کای کاہیت	آرزوی خاطر نا شاد و شادست پس
شد میسر ہر چہ در و ام محبت خواستم	آرزوی دل پسینہ دیدار و صادت پس

دله		
<p>تکین باین جانتنیدست بیکس بوی دل از صبا نشیندست بیکس از ابجر دوا نشیندست بیکس</p>	دله	<p>عارض باین صفاتیندست بیکس در گشتن کبرق امید می نه گشته انزویش و دستان سخن کم نشیند و انز</p>
دله		
<p>ما را ز دفا کن فراموش بیدار می ما کن فراموش</p>	دله	<p>دل را ز جهان فراموش شبها که بخوابد باز باشد</p>
دله		
<p>نعل تو خنده کار و دوا نم نکندش نشیند شعله جوهر در هم نم نکندش</p>	دله	<p>ای از لب تو غنچه زنگ نکندش افسردگی مرام و جگر تشنگی به کام</p>
دله		
<p>بالای آفتاب نویسم نام خویش افزاده است مرغ نگارست بدام خویش جوشی و غنچه بیکشم آن سر بکام خویش</p>	دله	<p>گرا از تو لب جویم تو باب سلام خویش یکره نظر ببال دل و فکر با کنی تا چند چون صبا ز خود افسردگی کشم</p>
دله		
<p>تنگ ضعی گر گشته چون اجل خوار باش یا بجز بت پرستی یا دل بندار باش</p>	دله	<p>گر شوی در لبه الفت کاه و یار باش تا رسالی بر رخ مرویت در هر کار باش</p>
دله		
دله		دله

بیاراید شبی گر مجلسی را	پر پروانه گرد و گرو را هوش
این طفلے نگر صبا دیش را	که باشد سایه گل دامگاهش
وله	
چراغی سرشار غریب از نگاهش	آینه فرو خند یاز از نگاهش
رخسار زینا و گل چهره یوسف	افروخته گری باز از نگاهش
وله	
تلفاحم از بس نشستم در پس زانو زش	ساغری کند از دیون من و ترشش
یک جواب تلخ از جان پیش من شبنم زش	سید هم جان گر نماید گوشه ابرو زش
وله	
گل جدیدت پایش از خار بآینه زش	دیوانه تا خود کرد دلچاپر بآینه زش
تاراج غزالان کن در صید که دشت	دراچه ز کار افتد بسیار بآینه زش
یک ریشه بهاری شد یکیده چراغانی	بیار کین گردید بسیار بآینه زش
وله	
رموز کفر و ایمان بزانج اذن ابرو زش	چراغ دیده روشن میشود از ویران ویر زش
نگاهش جنگ و جنگش صلح و صلحش سر زش	بگرد خاطرش گردیده ام منبیره لم زش
وله	
آبرو باید گرت سرگشته چون طنائک باش	طرح هر صبح دریا کو خشم فراق باش
کعبه مقصود غزلای خاکساری پیش کن	همچو نقش پادشاه و نقشین خاک باش
بے جرات سینه آینه از بهر هر رست	بهر خشم خنجر چون گوهر گریبان باش

زودیم از دل آگاه بر صفت پیش	دله	چنانکه گوش نکر دیم ازین لب خوش
بیار بر زم خراب است و گل پاکی	دله	نوازی طبل آشفته با نیک نوا خوش
در ریقت قرب و بعد مردم دنیا غلط	دله	آشنا یا غلط یا آشنا یا غلط
نتر آشفته دیوان عسرا میرس	دله	خط غلط من غلط الما غلط انتا غلط
مالم از رنگینه پرواز ما دغ است دغ	دله	از پر طاووس تابانی بهاد دغ است دغ
نقشبندی دیگر دوشی خیال دیگر است	دله	ننگ گنگا منقل آینه باد دغ است دغ
دو در خیزد بجا کرد از نقش قدم	دله	هر که از کوی تو میگردد جدا دغ است دغ
هنوز است گل هزبان ای طبل	دله	نگنه است فضل مستان ای طبل
نذیر و ننگ خنده حق بربان است	دله	نگنه بنر خطی مر بان است طبل
جنون کامل شور و جام دل	دله	چلید نهی دل آرام اول
جراحت گر پدید در شک قاصد	دله	ننگ دارد فلک پیام اول
بکام خویش دین اصل جانان	دله	نزار دولت و شتام اول
منور و صفت درخش غیرت لمان گل	دله	نگنه دوات و قلم رنگ خیانت گل

از پریش بیابان سایه بر دلبے قبا	دیده خوار معنی تازه شد ایمان گل
بر نفس رنگ می گشت هوای سبار	تا چمن ابری کند کاغذ ایوان گل
	وله
قاصدی دارم ز خاموشی کتابی در غفل	حرف حرف تا رام مراچ و تابانی در غفل
نقش هر گامش سواد مکتب آسودگی	هر که دارد و همچو نادانی گفتا بے در غفل
	وله
بیای هر دو صلت نامه شب و شب دل	متیا کرده ام بهرت ثمر جان کباب دل
بنوعی سخت جانی کرده بیدار و که هر سخت	صدای تیشه می آید گوش از اضطراب دل
	وله
بر زرخده گشت چمن از هوائے گل	مے خورد که پای خشت پست پای گل
در دیده اسیر غلغله های رشک	گرد نظر خیال تو آید پیاپی گل
	وله
غبار خویش بچشم گاه خویش کشم	چه نازا که زمرگان سیاه خویش گنم
ز جنت دجوزیه خوشه بسان گنم	غبار تازه از گرد راه خویش گنم
مگر در پیه بخشش بروز خاطر اسیر	خجالتی کس از عذر خواه خویش گنم
	وله
بانگ دین مشیم و بکل نیر سیم	گشتم خاک راه و بمنزل نیر سیم
	وله
نقش احمدی بر درون بنام کشیدیم	نقش احمدی بر درون بنام کشیدیم

دو باغی آشفته زنجیر مردم بود بکرنکے باگلشن ہنگامہ فرار سے		روزے کسان دانی پوئے کشیدیم ہوئے گل شمع ز پر پر دانی کشیدیم
	وله	
دلم گداخت سر ساغر گران دارم شراب کنہ کہ غر شید با برقص آرد بریز بانی من عالمی حذر دارد		چرخ مدرستہ نریستان دارم چراو یک مشبہ شیشہ رنگان دارم ہزار ہا نیر جگر دوز در کان دارم
	وله	
نیم دیوانہ تنہا با محبت ہمسرے دارم برای استقامت نصرت پر دانے بخش تک سر پایم از اشک خون زگر دریا		سخن با خویش سیگویم دے باد بھری دارم گر صبا دیندار و دکن باں و پری دارم چو مینا داغ خشک و چشم تری دارم
	وله	
تا از سوا ساید زلفش جدا شدم و آستانہ نگاہ تو بیکانہ پر درست		آوازہ فسل و بال ہما شدم و انعم ازین کہ با تو چرا آستانہ شدم
	وله	
تر فیض عشق صبا گرم بر خورد و چہ انعم شگفتہ غنچہ باغ دلم ز آفت پیکان بر اوادی افگند شوق او کو نیاید		بر بہنہ پای کند شملہ طوطا شدم گر گرد راہ صبا و دشمن چہ انعم اگر کند غم آلودگی دو اسبہ سر انعم
	وله	

	ولہ	
دور زم تراضع شعلے منت عجبم اعضاہمہ در کشکش نسبت دور و ندر		خون گرمے تقطیس نرا ہستہ فریم این عشق حسد او نہ کہ گردید نصیبم
	ولہ	
دور از توے دگل را دلخواہ نیگویم غی از نیسم ز اہد ز افانہ ما بہ گذر		از سر و منے لافم از ماہ نیگویم داند نیگویم با نند نیگویم
	ولہ	
دل با خیال دیدہ بیدار بستہ ایم از شینجہ در بہن چہ حکایت کند کہ		خود را زور بر بستہ یا ر بستہ ایم نہ سچہ دیدہ ایم نہ زنا ر بستہ ایم
	ولہ	
رموز نے ز لوح سینہ خواندیم سرا و ما ز موج بادہ رو دشمن		سرا سر دوسیتھا کینہ خواندیم چہ در سے در شب آدینہ خواندیم
	ولہ	
مہون دشت گرہستانہ خودیم آئینہ خاطریم ز تاثیر عشق پاک		آزاد کردہ دل دیوانہ خودیم جو بای روی و حاصل تو در خانہ خودیم
	ولہ	
بادل بہرہ دست و گریبان چرا شوم قطع دل از تعلق پندارے کنسم		چون میت در میانہ جدائی چرا شوم ہما کی جمل ز سر ز نشہ در عاشوم
کس یاد ما مجرم محبت چرا کنسم		یکچند اگر بر عسم تو خود برفا شوم

دل آسوده را از خاطر غمگین ندانستم	دل آسوده را از خاطر غمگین ندانستم	دولت
که هرگز در محب جبهه پر چین ندانستم	که هرگز در محب جبهه پر چین ندانستم	دولت
در دیم دایا رهوس کم گذشته ایم	در دیم دایا رهوس کم گذشته ایم	دولت
چون را از خویش و شے افلیم شکوه ایم	چون را از خویش و شے افلیم شکوه ایم	دولت
دوست گشت بیکر در دست دشمن ببردیم	دوست گشت بیکر در دست دشمن ببردیم	دولت
احکام زندانی خاکستر بخت سپاه	احکام زندانی خاکستر بخت سپاه	دولت
چون غبار آئینه دل را بگریه اینم	چون غبار آئینه دل را بگریه اینم	دولت
سکن باد در بر او اعظم خاکستر است	سکن باد در بر او اعظم خاکستر است	دولت
تا دست دل از دامن سپدار کشیدیم	تا دست دل از دامن سپدار کشیدیم	دولت
کفرست ازین رشته گره داشتند اما	کفرست ازین رشته گره داشتند اما	دولت
بهر برون تو قسم و نانش نیبرم	بهر برون تو قسم و نانش نیبرم	دولت
بهرش میبزم زمی گفتگو می او	بهرش میبزم زمی گفتگو می او	دولت

پرو رویشم دل بے نیش زارم	شرمنده از عشق مستم کیش زارم
دارم غم رسوا دل شهید سر سودا	چیرت که زارم خبر ز خویش زارم
وله	
خو ده اسم خون تابو زیزی لیرش که دارم	در نکا ز خویش مست شیر گیش که دارم
دل که چون شوق تماشا از نظر آورده بود	در سفر ز یاد چشمت گوشه گیرش کرده ام
وله	
بهر غم در امتیا کرده ایم	قطره را وقت دریا کرده ام
وله	
تا در پناوینج تو سکن گرفته ایم	پروین بیگناه برگردن گرفته ایم
ترسیده است چشم فلک از تعب ما	راه از شکست خویش برگردن گرفته ایم
وله	
بی اعل تو هر جا که بطلبم گرفتیم	از گریه مستانه گل کام گرفتیم
از خون دل ابل و قابو لب لب	هر جام که از ساقی ایام گرفتیم
وله	
آینه خانه بگرچاک برده ایم	سندشین گریه میاک برده ایم
دل داده ایم دپتی سلام گرفته ایم	سودا گرفتیم در افلاک برده ایم
وله	
شوق ریه کرده ام از وادی دل میرسم	گرچه پرا واره ام آخر بهتر میرسم
مکنش مویسم ز دریا به سلام خویش شک	اگر بود هر سیه طوفان بسا مل میرسم

پیر و دل گشته ام جانی که مقصد گزیده است	میردم از راه صد با آفتاب سیر سرم
دولہ	دولہ
سهرے چیدہ زنجیر سودا خوانده ایلم	وصعت حال خویش زن من طعنه ایلم
وخل عالم نیست یک چیز پریشان کفایت	ز فقر زیگت و آن تا صبح دریا خوانده ایلم
دولہ	دولہ
کوه صبرم کے زفر مان تو سہر چیدہ ام	یادمان محسن تا کمر پیچیدہ ام
کی حدیث مشکوہ میگورید بظہار من	مشکوہ و دنا و کفش او در چکر پیچیدہ ام
سخت سیرتم کہ برق خرم گردون شوم	انجمن بر بال مرغ نامہ بر پیچیدہ ام
دولہ	دولہ
بہن ازین بے دوست بخت و نشانم	گر چنین خواہد گذشتن دای سجانم
در گین گاہ محبت خوش تماشا نیست با	دل نگبان من ست و من نگبانم
دولہ	دولہ
خونچہ لالام و ساغ و داعی دارم	از می خون دل خویش یاغی دارم
بے نیانم چو شب ز پر تو خوشید	سهر و مشغی از دود چاغی دارم
دولہ	دولہ
برنگی خویش را در یک دلی سترارید انم	کہ می را جام و گوارا رو تو درایا رسید انم
کزیم روز پریش در زبان نیز باینسا	کہ در شرح حیا کار را اقرارید انم
مہوے نیز نہر سیم ز شام سوا لی	بنو زانمیدانی خویش را سترارید انم
دولہ	دولہ

اگر صاف گویم کرامے پرستم	ترامے پرستم ترامے پرستم
بیا زار نشکر یا میفرود شتم	بیزم مرامے هوامے پرستم
بلوت حرمگاه بت می شناسم	بتخانه گاهے خدای پرستم
	وله
امروز بجز رنوسر اوارنه گشتم	کے بود کشتائے آواز نه گشتم
	وله
گشتم غبار گریه درین آه چون گشتم	حیرت یابیدم دم آه چون گشتم
چون امیدهای تو برگردن منست	دل بتیار و ناله از نگاه چون گشتم
	وله
اگر خواب داغ ترا دیده باشم	چهار گل دلاله خدیوہ باشم
	وله
در تناسی هر امید که بتیاب شدم	شانز شانه بے خوروم و سیراب شدم
بر تنم هر سر سوبو زبان گلا	نگه کرد که در آتش دل آب شدم
گریه را شبنم گلزار خون کرد آیسر	با خیالش چو بسیر گل مناب شدم
	وله
غفلتم برده ندانسته وفا کیش شدم	خرد زخم نویشیدم دور ویش شدم
غیر خون گرمی جا دیدم بیدار دل من	داغ خجلت نزد گیهای بد اندیش شدم
	وله
چو دل در دجرامت کوش دارم	چو خزان گریه در آغوش دارم

دل از من پرده هر ساعت برے	ز پشت ملقا در گوش دارم
امانت دار از عا لے را	به قدر بے زبانی بوش دارم
وله	وله
ما تیر دور و ما دور دل تا تیر شکستم	فصل اثر ز ناله شبگیر شکستم
دائیم که در بزم حریفان تنگم	پایانه امید چرا در شکستم
وله	وله
تا که سخن از مشبه و آدینه کشودن	فال قدحے گیر بر آینه کشودن
با جبهه تقوی سخن عشق سرودن	باشد سر خشم در شب آدینه کشودن
چون خانه از بزم عمل مشرب نشست	آینه بساط دل بی کینه کشودن
وله	وله
ز گلزار بی یک تنبزم قناعت میتوان کردن	زیاد بیشتر از کم قناعت میتوان کردن
تو نگر میفرم از گوشه چشم که تا مشرب	اگر سازم پیام چه قناعت میتوان کردن
وله	وله
ست اگر در آتش افند پاک می آید برین	نش میگیر و شرار از خاک می آید برین
جو هر مطلب دانی گل کند در آینه	سبز اقبال کی از خاک می آید برین
وله	وله
از بک میبوخت دل داغدار من	آتش سلم خرید بخت نه خار من
ساقی نوش چهره بر لب و ز گل به چین	بستی و نایب به بین و در بار من
گردی که رفته است یاد و اعتبار تو	خاک که مانده است پیا بادگار من

دل	شیخ سرخوش بر دلی پروا نمی آید برون در پناه بیدلی شمشیر نصرت میزنم
دل	برق کشت آرزو باش و بد باریش کن می ناید حال عشق از چهره عاشق خوب
دل	باد و توبه بساختم من خود را دیگر نغیشتا سم اشوق از کیهو چون ز یک سو
دل	از سر اما پاکد اختم من از دور اگر شاختم من در هر دو اسپه تا ختم من
دل	دل را بخت خراب نگاه منان کن از دوستان جدا کن ای سیمان مرا می عذیب پشتم گل چند دم مزین
دل	دن شعله آبروی نیازت خون من بکشتی وجودم صدف سید به رسو حقن پیراغ دلم زنده اند اسیر
دل	چون بخودی چکیده را از دست خون من دشمن پرست دوست نوازست خون من چون من بهار سوزد گدا از دست خون من

بهار سوختن بخشید سالی بدایع من عجب سوانی سر در پی گنایم دارد اسیر از تاب رو گشت انشب خایم دشمن	که هر سوخته گلده سینه بند ز بانج شود هر نقش پایینه راه مسراغ من که گرد صبح چون پردانه برگرد چرخ من
وله	
چو گرد باد گریز انم از هوا س دطن چه باگ ازین که فلک نه دار و نشین دل پرست ز سوج شکست بچو غبار	مگر تسلر آوار گیت مولد من شیر ز بدن نه در پر تو بول آند آهن ز بیم حادثه یکایک گم سکین
وله	
طفل اشکم چو زبان شمر آید برون گوهر آینه قیمت ز شکستن دارد	دامن از لبت جگر بر تر آید برون کی دل از عهد نه کنر خطه آید برون
وله	
از تو به شد بیاوه فزون آرزو من در سینه آه دوزم دور دل نفس گشمن	پیمان ساز گیت شکست جسم من بر نازکت خاطر آینه خوی من
وله	
یاد تو که آموخت بدل خوی طسیدن از خجلت بی طاعتی موصله سوزم	میدیت که دم میکند از بوی طسیدن سیاب چکد چون قق از روی طسیدن
وله	
مهر تو دشمنی ست دم از خیم و گین من صلح تو جنگ شرب و جنگ تو دلکشاد	نگه پر شیشه دنی نامش ازین من مطلب اگر هست گره بر جین من

ولہ		
نما داروم غم تو خیر از خویشتن	در آتش زگرے بازار خویشتن	
آباد گشته بیک بعد تو خانه اش	آئینه تکیه ایست بدیدار خویشتن	
ولہ		
روی دلی نذیرہ ام از سر کوے تو	کز خاک ہم نظر کشایم بر دے تو	
مشت غبار سوخته ام آفتاب شد	گل میکند برای دل آرزوے تو	
ولہ		
ہجو گل کے دانش و اند خند زخم اند و داد	کی شود ایرب ساری مرہم سپرداد	
ز شکم دار د فلک بر شہرت خامم ایسر	شرفی نہ غیر ایاز خاص من مسوداد	
ولہ		
آہنجان سر کن کہ دل خند و چو گن مال تو	تا شود آئینہ احوال تو افعال تو	
ہر چہ برداری یقین نیک از بد بر ترست	دای اگر باشد گمان شست با اعمال تو	
ولہ		
نہ خند بزمستان دل شیشہ آب بتو	بجز ان تاک ماند تیغ شراب بتو	
بکدام دل نوزی چو بزم تیغ بتا بے	کہ شود و راتش دل بطمی کباب بتو	
ولہ		
از گلن ہسا نہ چو گل دست بستہ	رام کہ میثوے ز خیال کہ خستہ	
گل بنے کلفانہ بسرے میوان زدن	انکار کن کہ طرہ کلا بے شکستہ	
رعنا از نگاری در نگین قرار ہسا	نقشے برای چشم و دل مانگستہ	

وله	میز بر خویش بن زد که تو رخسار شده	گل میالده که تو گلزار تماشا شده
وله	تا ز سیر حقیقتهای دهر	گاه بیگانه گئی راقم دل باشد
وله	با ناک مال خجالت نشود دهنده	یا سبز کرده بلج میال بهاده
وله	نشیند حرف سیر و از خاطر سیر	با این دماغ در دهر دماغه
وله	گرچه سیر و شوق قسم ز بند تانده	جلوه آزادی دارد گشت تازه
وله	پارسائی کرده دشت گشته استقادیر	سیکند تیر از جگر مرغان بلس تازه
وله	انقدر عمد از زبان دل نصیحت کرد چه	فاطرت آینه راز است پیدن کرد چه
وله	یست که مطلب گریزد و لغ بر بالای دماغ	در میان گریه دیوانه خند بدن کرد چه
وله	رزم باور غماری قصه دارد اسیر	از دل اد حرف خود یکبار نشین کرد چه
وله	نیک بهارش از سر بهش فریده	دل نگار غمناک نشی و دیده
وله	بیل دوست راه تو بمن ساده لوح	مباد ترک شوغی در ترکش فریده
وله	نخ که هر زده انبیه دل میزد و اسیر	آن میوه گاه جلوه ابرش نه دیده
وله	سیر بهار آینه مانده کرده	سینم برگ شعله تماشا نه کرده

درس ادای صحبت شوقی ہو اندوہ	شش نگہ بگفت ایسا نہ کردہ
دلہ	دلہ
دیو صلیح بر قفا فل عبد دیرین بستہ	زدور بجے تھتے بر ناز و نمکین بستہ
طرح گلشن ریخت ہر جا گرد جو لانت نشست	مالی را چون بہار از جلوہ آئین بستہ
دلہ	دلہ
جان سپند چشم عیار کے	کے مبادا اینچنین خوار کے
ہر سر مویم زبان دیگر است	جان فدای اگر باشد کے
ابر رحمت از غبارش گل کند	عشق اگر باشد پودار کے
دلہ	دلہ
گر یک قدم براہ محبت بلد شوے	چون نور و بدہ آئینہ نیک بد شوے
دشنام بیشتر کہ دعا بیشتر کنسم	گلدستہ بند گلشن عسمر اچو شوے
دلہ	دلہ
دوہ آفتہ دلم از سر و سامان خبر کے	تھنم دارد از آئین گلستان خبر کے
بسکہ تشنیدن اذ متاع جانم می ساخت	کردہ ہر کس عوض سنگ بدامان خبر کے
نور بہار آمدہ گلبارے سے شگے دارد	بہر ہر از من دیوانہ بطلان خبر کے
دلہ	دلہ
بود چو زلف تو گر نامہ سیاہ گئی	بروز حشر خبر سے کے گناہ کے
فدای گردش چشمے کہ ہو گردش عید	کشیم جوہر زینباہ نگاہ کے
دلہ	دلہ

گر بندوق سوختن ہرنگ چشم تر شری
ترک ہستی اولین گام رو را دگیت

ولہ

می و مطنی گھرنے کچ نہ نہ
دلہ گرنیداشت سامان اہی
چو دارشگی گوہر مشجرانے

سہارست یاران علیج دماغی
چہ سیکردم آیا باین تگلہ سستی
دلہ دارد از فیض ریای آہست

ولہ

گلشن چمن سایہ دیوار کے
آئینہ درخانہ کویدار کے

خورشید گل گوشہ دشار کے
دل سوختہ گرمی بازار کے

ولہ

گریہ خندہ ہاے رسوائی
خاک و رودیدہ تماشا کی
گل رانہ سبب رسوائی

خوین آئینہ دار خود راکے
بیقرار می زد دل عیار رنگین
چہ ز دل ماکہ میترا اند چہ

ولہ

در پردہ جوش باد و رنگ چمن سے
کارے کن کو ترا پیہرین شے

گرچہ چمن گل چمن بوختن شے
کے بوسے دوست را بصیا میدہ کے

ولہ

کس بچا رک کارم بود بخت کے
شراب عشق چہ زور آورد و بخت کی

چہ پاس شکوہ کسم نقل بایں طرن کی
باب جوش انا المین پیالہ و باست

بجز صدق که بیایان سازد طلب خویش	که دیده گوش شود خانه زاو حرف کسی
وله	
مستی سراسر و سفر ناز میرد	خوش میردی و گوش بر آواز میردی
تاب کثرت و ایم غمخواران سیده	همچون نوا کج و آواز میردی
خضر سلامت دلیل است	اغلاص طینت بدل ساز میردی
وله	
همه نازی نیازی بسینه	شوخ استیازی بسینه
سوفت دل منو استخوان مرا	شع خلوت گذازی بسینه
وله	
در سیر سویم از جوش نبات غلفی	هر نفس رسیده تنگ زیادت لبی
گردش سانو هلاک گل رخ باز غلفی	گردن مینا میر طره با کالعی
وله	
دیده از جوش گریه دریائے	سینه از شور ناله صحرائے
بے سرو پا روز و نگان ترا	دست یک سینه دلع رسوائے
همه جا مستم کنان ترا	مهر یک زخم ناشکیبائے
وله	
در روز نازل رفت جوانی و سوالی	از دل طینتی بود ز غمنا پر دپالے
جوانش نبرد بهر روز اندیشه بسینش	از مانع بر امن چه کند سایه بالے
وله	

می سدایم سخن تا تو سخن یاب شوی	بر در بطل کبریا دل احباب غری
سیر دارد گل روی تو زهر طلق از لعل	چون جلوه زینت کار شب مثل شب
گر کسیه دینگر دے مشرب گردی	کتاب کفر با دل احباب شر
وله	
دو چار او شدی شریک سار جلوه شدی	بر در تو رو کبے اعتبار جلوه شدی
ز رشک لاله دل ساختی خلاص مرا	قدی کشیدی سر دسار جلوه شدی
وله	
دلم گدافت منی سخن کجا داری	مقام جامی نوای حسین کجا داری
دلت سانو گیتی تنساجه دارد	شکستن دل بر خون من کجا داری
آسیر حوصله فرغ کن که با این حال	دل خیال فدای سخن کجا داری
وله	
خاطر آفت ز اداسه نافل شکنی	چون حباب بیچ خواهی شکنی دل شکنی
وله	
زنگ بر رخ زبادان از شمت شکنی	گر جفا دی را بهر بند از تو قهر شکنی
نیت بے سوز گهر در بحر مستی کجیاب	شکستی هرگز دلی را تا از غفلت شکنی
شبنم گل تا کند ساری میراث	خار خشک را ز بر پای غفلت شکنی

تقریظ و پذیر

رینہ قلم آمد شعری نازک خیال سر حلقہ ارباب فضل و کمال دوست کشتان
صاحت و زیر سحر بلاغت امینی خواجہ عزیز الدین صاحب غریب الکنوسے

احمد اللہ برادر ازمی سید عالم و سید انتم کہ اور استایش نتوان کرد و زبانیکہ بخشیدہ اوست
و سپاس بخشش از ہزار بخشش ہی نتوان آورد و بدانیکہ دیدہ اوست آرمی زبان در
باد گاہ و جلالت حلقہ سیردن درست کہ ہر چند بخینا تہ صدائی بر بنی خیزد و روان در
کار گاہ و جانش پرورہ بر روی منظر است کہ ہر چند بر وارتد و جا بے بر بنی انگیزد قطعہ ششے
کہ در گاہ و خوش ز جلال و مجید و حیدر نیانند بار و ہم دگمان و بی گنج خانہ و خان راہ
معرفش زبان شکستہ کلید روان گشتہ عنان پدشہ و انتم تاجہ گویم کہ اینچہ گفت
شود پذیرد و انچہ نگاشتہ آید و درست پنداشتہ آید اگر گویم کہ چون دست د
بے خستہ دمانندہ بکلائی دیگران دکان سخن فروختہ آراستہ رونق باز و خوش خوات بہم
و اگر تو بگویم کہ ہرچہ آید و یکو است ہمہ از دست ہمہ اوست گویان و صاحب جواب
دادہ باشم ہر انیکہ با برہ آشتائی و انحضرت بیگانگی بر خویش ننادہ باشم
قطعہ کہ ہمہ اوست کہ از دامنم کہ کہچنین کہ آنچنان گویم کہ گاہ بے شبہ
خواتم دے شل کہ گاہ بے نام و بی نشان گویم کہ ما و خاک خود بی فروودہ اینچہ فرموداد
ہمان گویم کہ السلام السلام شام و صبح و بر روی دال پاک آن گویم کہ ہان دمانی ہی
چون خدا و مصطفی را نتوان ستود و لاجرم ستایش گرانش را لختے ستایش می توان
نمود و پڑہ درین زمان کہ میر سیر از ابر طیر طوطا گر آمدہ یعنی ویوان میرزا جلال میر

از قالب طبع برآمده و بدان اسیر است یا زندانی از جلوه های معانی یک قلم بخت
 زار معنی تصویر است با شبستانی در جمله الفاظ خلوت مکرر خواب زینهار ما چو ده دار
 رنگ معانی خوانم با رنگ ما نه هر صفتی عالی کبر است و هر صفتی عالی
 صغیر در مذاق پیران شراب است و در مزاج کودکان شیر و نقش سینه بکام
 راه را به بلال و جمال است و سطورش بلند خیالان را معراج فضل و کمال بهاتان
 از طبع شدن این هست آذین حقیقت و مجاز و بدست آمدن این استنبوه
 تا زود نیاز پاس طبع دهم صاحب طبع بر ستوران ضرر در است که چشم بدور
 نقش گزیده نقش جناب منشی نو لکثورت بنام ایزد اوصاف این طبع بکاشتن کلین
 سامان طبع دیگرش دادست و از اخلاقش حرفی را ندان شنوندگان چون گوشت
 برودش نهادن ز سب طبع و خفیه کار پر از ان طبع نافع صاحب اوصاف
 جمیل مولوی محمد اسفیل که مرابری این گذارش و نگارش آورده بارت دلت اقبال
 این طبع رونق و فن طبع کار گذارش از حواش تا طبع مضمون با و

قطعه تالیف طبع

از قبض طبع اوده اخبار ای عمر	شد طبع چون کلام خوش میرزا جلال
از نهایت معاشقه تالیف طبع اوده	آینه صفات جلالت دهم جمال

خاتمه الطبع

نقد الحمد و المنة که درین ایام فرخنده فرجام فرخ التیام کلام بلاغت انضمام بمثل و
 بی نظیر اعنی دیوان فصاحت بیان افصح انقصا ابغ البلفا اغرا شعرا میرزا
 جلال اسیر که افزونی جلالت قدر سخن از بکلامش پیداست و بلند پرواز و از
 طائران الفاظ و معانی از دیوانش هویدا و زین سبق چند بار در مطبع منشی
 نول کشور موسوم باد و ده اخبار واقع لکن غرض حلیه طبع در بر کشید اکنون
 حسب اصرار شائقین با تمکین در مطبع منشی نول کشور واقع کانپور بسر پرستی
 عالیجناب معنی القاب منشی برآگ نرائن صاحب مالک مطبع دام اقباله بعد حسن
 فو بی هزاران خوش اسلوبی بار اول بماده جون ۱۳۹۰ شمسی از زیور الطبع آراسته
 و پیراسته گردید

قطعه تاریخ طبع از موزع کامل منشی بهنگو اندیا مال صناعه مثل کهنه مطبع نول

در جهان نظم اسیر خوش منکر هر تاریخ ز کلمه عاقل	کاسخ از وصف و نظیر آمده است نظم دلجوی اسیر آمده است
کلیات اسیر خوش تقریر عاقل از هر سال تاریخش	خوب از نظم شد ظهور پذیر گفت - بمثل کلیات اسیر
قطعه تاریخ طبع از سخنو سحر بیان مولانا محمد حامد علی خان مجاهد آبادی مصحح مطبع	بگردید مطبوع بر ناو پیر مطبع مالک در ۱۱۱۱

<p>جو ہر معطل یعنی دیوان مرزا گل محمد بانی اہل زبان اور اسکے ساتھ منشی جو اس سنگہ کا کلام ہی جو ہر مذہب مرزا صاحب تھے</p>	<p>اور جبکہ ایک کو بلو کو زمان بعد شوق، آرزو سرگرم جستجو ہے۔</p>
<p>دیوان کنشی از جلو خیال بلبل و لوی شاہ سکا الٹ</p>	<p>نہن جلان گل عارض غزل سرایم بک کہ عذیب رخت ہر طرف ہزاراں</p>
<p>دیوان ہلالی - کلام اہل زبان - دیوان قاسم کلام سرگزشت و شغری نامی زمانہ کلام دیوان لونی دی فارسی غزلیہ مفید باد و ہر مدیہ دیوان متاب از سخنوار گل منشی متاب سری و استویہ ریض کثرہ</p>	<p>اسی طرح سن از لاری آخر تمام غزلین از شاعریت میں دہر و بزمین سبک و کلام کیا گویا دیار و زمانہ حقیقت کا ایک شہر جو کلا کوئی ساحل ماوریا بیان نہیں کلیات حاکمانی جمیع قصائد عربی و فارسی و عربی و رباعیات کا پورا ذخیرہ جو ایسا کلیات اس جامعیت ساتھ کیا ہے جو اس معنی میں مختص ہو کر حلیہ سن</p>
<p>دیوان مودون از خوش گبری عالیجناب رام نرائن سری و استویہ کھرے دیوان ناصر علی شاہ نامور کا کلام ہے۔ دیوان بیگل فقط نقل از نسخہ قلمی محمد ولایت کلیات سعدی شیرازی جمیع رسائل و بین</p>	<p>شاعر عربی کے دو جلد میں چھاپے کلیات مرزا بیدل اس کلیات میں چار کتابچے ہیں دیوان بیدل - عربین سب دیوگی - ۲ غما صر بیدل - ۳ رفقات بیدل ۴ نکات بیدل - نتیجہ طبع شاہد کیمیا نرائن</p>
<p>۱ دیباچہ کلیات ۲ گراں محشی ۳ گلستان ۴ بوستان ۵ قصائد عربیہ و فارسیہ و دہائے قریحیات</p>	<p>کلیات نظم غالب مرزا اسد اللہ خان غالب لہوری کلیات جامی تصنیف علامہ دارمندی جامی دیوان حضرت امام محمد جام زندہ پس سرخی عارفان</p>